

SERIA

SEPTIMUS HEAP®

⚡ CARTEA A CINCEA ⚡

Sirena

ANGIE SAGE

CORINT JUNIOR

SEPTIMUS HEAP

‡→ CARTEA A CINCEA ‡←

Sirena

ÎN SERIA SEPTIMUS HEAP

AU MAI APĂRUT:

Magie

Zborul

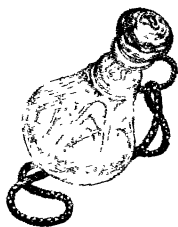
Leacuri

Expediția

SEPTIMUS HEAP

↔ CARTEA A CINCEA ↔

Sirena

ANGIE SAGE

ILUSTRAȚII DE MARK ZUG

TRADUCERE DE IRINA BOJIN

CORINT JUNIOR

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol

Septimus Heap Book Five: Syren
Copyright © 2009 by Angie Sage
Illustrations © 2009 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-325-8

București, 2010

Editura CORINT JUNIOR

Difuzare și Clubul Cărții:

Calea Plevnei nr. 145, Sector 6, cod poștal 060012, București

Tel.: 021.319.88 22, 021.319.88.33, 021.319.88.77. Fax: 021.319.88.66.

E-mail: vanzari@edituracorint.ro. Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.

www.corintjunior.ro

Format 16/61x86. Coli tipo: 38

Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAGE, ANGIE

Septimus Heap: Sirena / Angie Sage; trad. de Irina Bojin. -

București Corint Junior, 2010

ISBN 978-973-128-325-8

I Bojin, Irina (trad.)

821 III-93-3I=135 I

Pentru Eunice,
care mi-a fost alături de la început

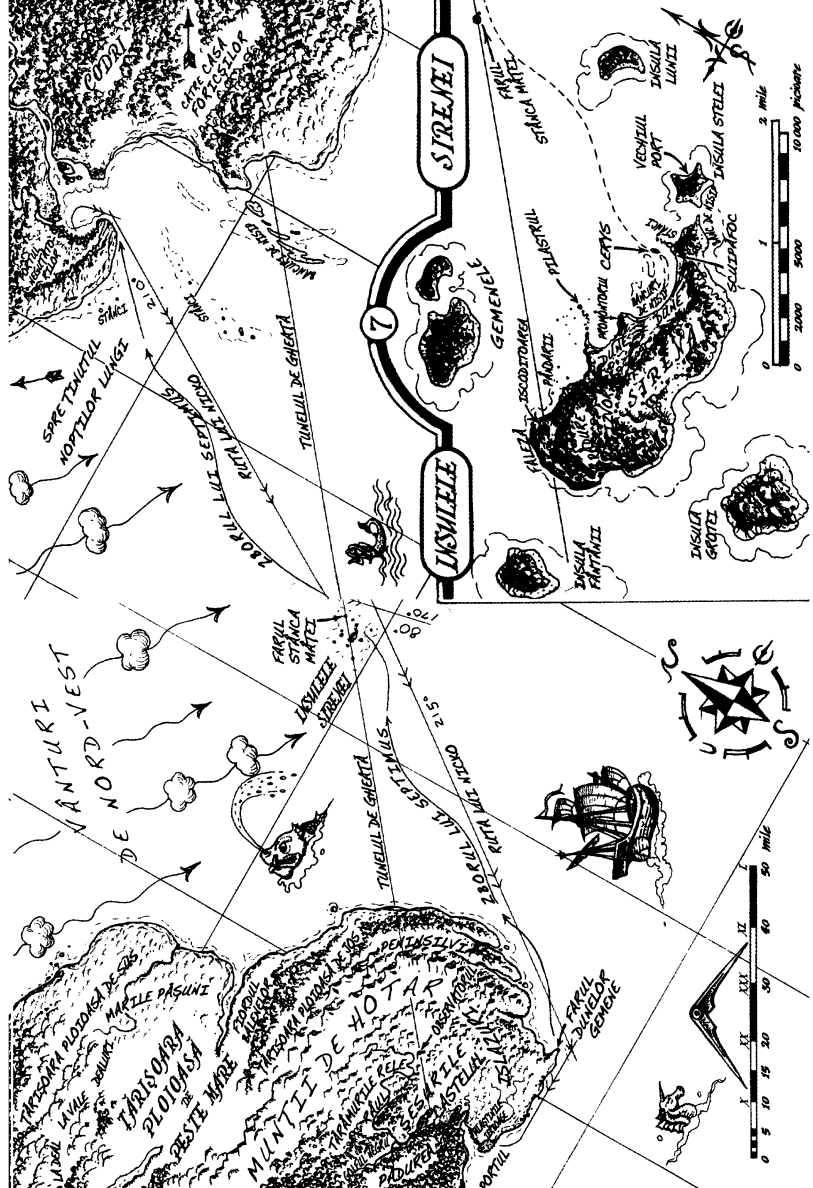
✠ CUPRINS ✠

Prolog: La răscruce de drumuri	10
1 ♦ Promovarea	21
2 ♦ Căsuța Păzitoarei	29
3 ♦ Barney Pot	42
4 ♦ Ucenicul merit	57
5 ♦ 412 și 409	64
6 ♦ Du-Hî	75
7 ♦ Plăcintăria	88
8 ♦ Soborul Vrăjitoarelor din Port	95
9 ♦ Vidma	108
10 ♦ Din lac...	123
11 ♦ Pe chei	131
12 ♦ ... în puț	141
13 ♦ Călătoria cu dragonul	156
14 ♦ Portul Neguțătorilor	165
15 ♦ Cerys	176
16 ♦ Oficiul poștal al porumbeilor călători	190
17 ♦ Cufărul	200

18	♦	Spectacolul	212
19	♦	Furtuna	225
20	♦	Mârrtan	233
21	♦	În vrie	240
22	♦	Insula	253
23	♦	Găleți	263
24	♦	Scrisori	274
25	♦	D'ale Vrăjitorilor	286
26	♦	D'ale Vrăjitoarelor	397
27	♦	Spre far	313
28	♦	Menghină-Haț	323
29	♦	NeVăzuți	331
30	♦	<i>Tubul roșu</i>	343
31	♦	Syrah Syara	351
32	♦	Ascunderea Gândurilor	365
33	♦	Pilastrul	378
34	♦	Sirena	391
35	♦	Adâncurile	402
36	♦	Cadet Șef	409
37	♦	Jurnalul lui Syrah Sirenei	421
38	♦	Proiecții	431
39	♦	De cart	445
40	♦	Împotmoliți	458

41	•	În cală	471
42	•	Omul-banană	481
43	•	Eliberarea	493
44	•	Duhurile războinice	507
45	•	Broasca-țestoasă și furnicile	520
46	•	Șarpele de argint	533
47	•	Spre Castel?	543
48	•	Despre tentacule	556
49	•	Întoarcerea acasă	575
		Istorie și întâmplări	592

Sirena

SIRENIA

ISVIELE

7

ANTURI
DE
NORD-VEST

SARE-TUNELUL
HOPTILOR
LUNGE

ROZUL LIT. SCUTELUS

TUNELUL DE GHIERA

FAKUL
STANCA
MAREZ

ISVIELE
SIRENIA

TUNELUL DE GHIERA

ROZUL LIT. SCUTELUS

GEMENEA

STANEA

FAKUL
ISCOZOTANEA

FAKUL
MAREZ

FAKUL
MAREZ

FAKUL
MAREZ

FAKUL
MAREZ

FAKUL
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

MARSA
MAREZ

0 5 10 15 20 30 40 50 miles

0 1 2 miles
0 2000 5000 10,000 fathoms

PROLOG: LA RĂSCRUCE DE DRUMURI

Este prima noapte petrecută de Nicko afară din Casa Foricșilor și Jenna e de părere că fratele ei s-a scrântit nițel.

Cu câteva ore mai înainte, la insistențele lui Nicko, Septimus și Scui păfoc îi duseseră pe Jenna, Nicko, Snorri, Ullr și Beetle la Portul Neguțătorilor — un

șir de cheiuri și debarcadere afla-

te pe malul mării, în ținutul

unde, într-un loc de puțin știut, se găsește și

Casa Foricșilor. Nicko

își dorea cu atâta înfo-

care să mai vadă marea

o dată că nimeni, nici

măcar Marcia, nu avu-

sese inima să îl refuze.

Singur Septimus bombănise ceva. Știa că dragonul e obosit după lungul zbor de la Castel la Casa Foricșilor și că îl aștepta un drum la fel de lung la întoarcere, acum trebuind să îl care și pe Ephaniah Gheb, care era grav bolnav. Dar Nicko ținuse morțiș să meargă. *Trebuia* să ajungă — cine ar fi crezut! — în podul unui depozit dărăpănat de la Cheiul Numărul Trei, unul dintre cele mai mici din Portul Neguțătorilor, folosit mai ales de pescarii din partea locului. Nicko le spusese că depozitul aparținea unui anume domn Higgs, boțman pe corabia cu care călătoriseră Nicko și Snorri vreme de mulți ani. Corabia plecase din Portul lor spre Portul Neguțătorilor. Pe la mijlocul drumului fuseseră prinși de furtună și corabia s-ar fi scufundat dacă Nicko nu ar fi reparat catargul. În semn de mulțumire, boțmanul îi dăduse lui Nicko cheia depozitului și îl rugase stăruitor să stea acolo, ba chiar îi spusese că ar fi spre binele lui dacă i-ar da ascultare.

Atunci când Septimus remarcase că asta se întâmpla cu cinci sute de ani în urmă și că oferta (ca să nu mai spunem de respectivul depozit) s-ar putea să nu mai stea în picioare, Nicko îi replicase că neîndoielnic stătea, fiindcă o ofertă e o ofertă. Nicko mai adăugase că nu își dorea decât să vadă încă o dată corăbiile, să audă vuietul mării și să simtă în nări aerul sărat. Septimus se lăsase păgubaș. Cum ar fi putut el — sau

oricine altcineva, de altfel — să îi refuze lui Nicko această plăcere?

Așa se face că, deși cu inima strânsă, Septimus îi lăsase la capătul unei ulicioare cu aspect cam dubios, unde, potrivit lui Nicko, se afla depozitul domnului Higgs. Septimus și Scuipăfoc se întorseseră la coliba din copac de lângă Casa Foricșilor, acolo unde Ephaniah Gheb, Marcia și Sarah Heap îi așteptau ca să plece împreună la Castel.

După ce Septimus plecase, cei cinci ajunseseră la depozit, dar acolo lucrurile se cam încurcaseră. Nicko descoperi cu uimire că cheia nu se potrivea și fu nevoit să spargă ușa. Priveliștea care îi întâmpină înăuntru nu le fu câtuși de puțin pe plac. Depozitul era întunecos, umed, friguros și, pe deasupra, judecând după grămada de pești putreziți adunată în spațele ferestruicii murdare, mai era și folosit ca groapă de gunoi. După cum remarcase Jenna enervată, nici nu aveai unde să dormi, fiindcă cea mai mare parte a podelelor de scânduri care formaseră cele două etaje lipseau, iar acoperișul avea o gaură cât toate zilele, pe care s-ar fi zis că stolurile de pescăruși o luau drept toaletă. Cu toate astea, Nicko nu se dăduse bătut. Dar când scândurile putrezite se rupseseră sub picioarele lor și Beetle rămăsese atârnat de cureaua pantalonilor deasupra

pivniței pline de o mângă despre care cu greu s-ar fi putut spune ce era, atunci toți ceilalți se răsculaseră.

De aceea îi găsim acum pe Jenna, Nicko, Snorri, Ullr și Beetle în fața unui birt sărăcăcios, pe Cheiul Numărul Unu, adică cel mai apropiat loc unde ar fi putut găsi ceva de mâncare. La intrare, pe o tăbliță neagră, e mângălit meniul zilei: trei feluri de pește, ceva care se cheamă Tocana Cum-ți-e-Norocul și friptură dintr-un animal de care niciunul din ei n-a auzit vreodată.

Jenna zice că nu îi pasă ce fel de animal o fi, atâta vreme cât nu e Forics. Nicko zice că nici lui — oricum, va lua câte o porție din fiecare fel. Spune că de cinci sute de ani nu i-a mai fost atât de foame. Nimeni nu îl contrazice.

Odată intrați în birt, nimeni nu se încumetă să le zică ceva, poate din cauză că pantera uriașă, cu ochi verzi, care o urmează ca o umbră pe fata blondă scoate un mârâit înfundat de îndată ce vreunul din mușterii dă să se apropie de ei. Jenna e bucuroasă că o au pe Ullr cu ei pentru că birtul e plin de marinari, pescari, negustori și precupeți, care ridică ochii sau întorc capul să se uite la ei, într-un fel care Jennei îi pare amenințător. De apropiat nu se apropie de frica lui Ullr, însă toți au privirile ațintite asupra lor.

Cu toții aleg tocana Cum-ți-e-Norocul, dar, așa cum remarcă Beetle, norocul nu e de partea lor în această alegere.

Nicko se ține de cuvânt și cere câte o porție din fiecare fel de pe lista de bucate. Îl privesc cum înfulecă farfurie după farfurie de pești cu forme bizare și garnituri de alge tot atât de ciudate. Vine și rândul fripturii — o bucată de carne roșie, cu un fel de șoricici acoperit de țepi albi. Nicko mușcă doar o dată și apoi îi întinde carnea lui Ullr. La sfârșit, iarăși pește — unul alb, cu multe osișoare și o privire încărcată de reproș. Jenna, Beetle și Snorri au terminat împreună un castron uriaș cu desertul specialitatea casei: mere coapte acoperite cu pesmet și sos de ciocolată. Jenna nu se simte prea bine. Nu își dorește decât să poată merge la culcare, chiar și pe o grămadă de plase de pescuit, într-un depozit umed și urât mirositor. Nu bagă de seamă că în birt s-a lăsat tăcerea și toate privirile se îndreaptă spre un neguțător îmbrăcat în haine bogate care tocmai a intrat. Neguțatorul rotește privirile prin camera întunecoasă, dar nu găsește persoana căutată. În schimb, zărește o persoană pe care nu se aștepta să o găsească acolo: fiica lui.

— Jenna! exclamă Milo Banda. Ce e cu tine aici?

Jenna rămâne cu gura căscată.

— Milo! strigă ea și sare în picioare. Dar tu ce faci... aici?

Șovăie și tace, fiindcă își dă seama că acesta e tocmai locul unde s-ar fi așteptat să îl găsească pe tatăl ei — un loc unde se

află oameni ciudați, despre care ai crede că fac afaceri dubioase și unde ai sentimentul nelămurit că te pândește o primejdie.

Milo trage un scaun și se așază la masa lor. Vrea să știe tot: de ce se află acolo, cum au ajuns și unde au tras pentru noaptea. Jenna nu vrea să îi spună. În primul rând, fiindcă e povestea lui Nicko, nu a ei, apoi fiindcă nu vrea să fie auzită de toți mușteriii birtului, care stau cu urechile ciulite.

Milo insistă să achite el nota, după care îi conduce afară, pe cheiul plin de lume.

— Nu mă duce capul cum de vă aflați aici, spune și în vocea lui se citește dezaprobarea. Nu trebuie să mai stați aici nici măcar un minut. Este cu totul nepotrivit. Nu sunt oameni printre care să te afli, Jenna.

Jenna nu răspunde. Se abține să spună că Milo părea mulțumit că se află printre astfel de oameni.

Milo îi dă mai departe:

— Portul Neguțătorilor nu e un loc pentru copii...

— Dar *nu* suntem..., protestează Jenna.

— Ba cam așa sunteți. Iar acum mergeți cu mine pe corabia mea.

Jenna nu poate suferi să i se spună ce să facă, deși gândul că ar putea să doarmă într-un pat bun e foarte ispititor.

— Mulțumesc, Milo, dar nu e nevoie, spune pe un ton rece.

— Cum adică? se miră Milo, nevenindu-i să creadă. Nici vorbă nu poate fi să vă las să bântuiți pe aici noaptea.

— Nu *bântuim*..., zice Jenna, dar Nicko îi taie vorba.

— Ce fel de corabie? întrebă.

— O goeletă, răspunde Milo.

— Venim, spune Nicko.

Prin urmare, e hotărât: vor petrece noaptea pe corabia lui Milo. Jenna se simte ușurată, cu toate că nu vrea să arate. Beetle nu se sfiește să își arate ușurarea: rânjește cu gura până la urechi. Până și Snorri zâmbește puțin mergând în urma lui Milo, cu pantera după ea.

Milo îi conduce în spatele birtului, intră pe sub o arcadă și o ia pe o străduță întunecată, pe lângă cheiurile pline de oameni. Este o scurtătură pe care mulți o folosesc ziua, dar noaptea puțini se încumetă să calce pe acolo, în afară de cazul că au treburi tainice de împlinit. Abia fac câțiva pași pe alee că o siluetă întunecată se și repede spre ei. Milo i se pune în cale.

— Ai întârziat, mârâie.

— Mă... mă rog... de iertare, răspunde celălalt, gâfâind. Am..., și se oprește ca să își recapete răsuflarea.

— Ei? face Milo nerăbdător.

— Am pus mâna pe el.

— Chiar l-ați găsit? E neatins?

— Da, da. Este.

— Nu v-a văzut nimeni? întrebă Milo cu îngrijorare în glas.

— Ăăă... nu, domnule. Nimeni. Nu, nimeni, domnule, pe cinstea mea.

— Bine, bine, te cred. Când sosește?

— Mâine, domnule.

Milo dă din cap aprobator și pune în mâna omului o punguță cu bani.

— Pentru strădania ta. Restul, la predare. În siguranță și fără martori.

— Mulțumesc, domnule.

Bărbatul face o plecăciune și dispare în întuneric.

Milo se întoarce spre ceilalți, rămași muți de uimire.

— O afacere. Ceva cu totul aparte pentru prințesa mea, spune și o învăluie pe Jenna într-un zâmbet drăgăstos.

Jenna îi răspunde cu o jumătate de zâmbet. Pe de o parte îi place felul de a fi al lui Milo, pe de alta, nu. Nici ea nu știe ce să creadă.

Însă când ajung la goeleta lui Milo, *Cerys*, Jenna știe exact ce să creadă: *Cerys* e cea mai frumoasă corabie pe care a văzut-o ea vreodată. Până și Nicko se vede silit să recunoască: e mult mai bine pe goeletă decât într-un depozit urât mirositor.

PROMOVAREA

Septimus Heap, Ucenicul NeObişnuit, fu deşteptat de Şoarecele lui de Casă, care îi lăsă un bilet pe pernă. Septimus deschise cu greu ochii şi îşi aduse aminte cu uşurare unde se află: în dormitorul lui din vârful Turnului Vrajitorilor. Expediţia fusese dusă la bun sfârşit. Apoi îşi aduse aminte că Jenna, Nicko, Snorri şi Beetle nu ajunseseră încă acasă. Gândul acesta fu de-ajuns ca să îl trezească de-a binelea. Da, astăzi, indiferent ce va spune Marcia, va merge să îi aducă înapoi acasă.

Se ridică, luă biletul și mătură cu palma murdăria lăsată de soarece pe fața de pernă. Despături cu grijă biletul și citi:

DE LA BIROUL
MARCIEI OVERSTRAND
VRĂJITOR NEOBIȘNUIT

Septimus, aș dori să ne întâlnim
la amiază în biroul meu.
Sper că e o oră potrivită pentru tine.

Marcia

Septimus fluieră de uimire. Cu toate că era ucenicul Marciei de aproape trei ani, până acum nu mai avusese niciodată întâlnire cu ea. Când dorea să discute cu Septimus, Marcia îl întrerupea din treabă, oricare ar fi fost aceea, și îi vorbea. Septimus era obligat să se oprească *exact în acea clipă* și să asculte.

Astăzi însă, a doua zi după ce se întorsese din *Expediție*, ceva parcă se schimbase. Chiar când citea biletul a doua oară, ca să fie sigur că nu se înșală, din depărtare se auziră clopotele ceasului din Curtea Postăvarilor. Numără bătăile — erau unsprezece — și răsuflă ușurat. Nu se cădea să întârzie chiar la prima întâlnire pe care o avea cu Marcia. E adevărat, dormise

până târziu, dar fiindcă așa îi spusese Marcia. Cu o seară înainte îl anunțase că nu va fi nevoie să facă în dimineața aceea curat în Bibliotecă. Septimus privi raza de lumină care pătrundea prin sticla purpurie a ferestrei și clătină din cap zâmbind. De-ar fi așa în fiecare zi!

O oră mai târziu, Septimus, îmbrăcat în costumul nou-nouț de Ucenic pe care îl găsisese în camera lui, bătu politicos la ușa Marciei.

— Intră, Septimus, se auzi vocea acesteia prin ușa groasă de stejar.

Septimus împinse ușa, care se deschise cu un scârțâit, și intră.

Biroul Marciei era o cameră nu prea mare, cu pereții lambrisați și un pupitru imens, așezat în fața ferestrei. În aer plutea un praf fin de Magie din cauza căruia lui Septimus i se făcu pielea de găină. Pe toți pereții se înșirau rafturi unde stăteau înghesuite cărți legate în piele, cu copertile mâncate de molii, teancuri de hârtii îngălbenite prinse cu panglici purpurii și o mulțime de borcănele negre și cafenii, pline cu tot felul de lucruri vechi, cărora nici măcar Marcia nu le știa găsi o întrebuințare. Printre borcănele, Septimus zări un obiect care era motiv de mândrie și bucurie pentru Simon, fratele lui: o cutie de lemn purtând inscripția *Potaia*, cu litere îmbârligate. Nu se putu abține să nu arunce o privire afară, pe fereastra înaltă și îngustă. Priveliștea îți tăia respirația: dincolo de acoperișurile

Castelului puteai vedea Râul și, dincolo de el, întinderile verzi ale Șesurilor. Iar departe, în zare, se zărea ca printr-o ceață linia albăstruie a dealurilor din Tărâmurile Rele.

Marcia era așezată la birou, în străvechiul dar foarte confortabilul jilț purpuriu. Îl privi cu duioșie pe Ucenicul care arăta neobișnuit de bine în dimineața aceea și îi zâmbi.

— Bună ziua, Septimus. Te rog să ieși loc, îi spuse arătându-i un jilț ceva mai mic, dar la fel de confortabil. Sper că ai dormit bine.

Septimus luă loc, așa cum i se spusese.

— Da, mulțumesc, răspunse precaut.

Oare de ce se purta Marcia atât de *drăguț* cu el?

— Ai avut o săptămână grea, Septimus, deschise Marcia discuția. Cu toții am avut o săptămână grea. Nici nu știi cât de bine îmi pare că te-ai întors. Am ceva pentru tine.

Deschise un sertăraș, scoase două panglici de mătase purpurie și le întinse pe birou.

Septimus știa ce sunt acele panglici — galoanele purpurii ale Ucenicului de Rang Înalt. Dacă Ucenicia lui mergea bine, avea să le primească în anul terminal. Ce frumos din partea Marciei să-i dea de înțeles că îl va face Ucenic de Rang Înalt la timpul potrivit. Numai că Septimus își dădea seama că mai era mult până atunci și nu se știe ce întorsătură puteau lua lucrurile.

— Știi ce sunt astea? îl întrebă Marcia.

Septimus încuviință din cap.

— Bine. Sunt ale tale. Te fac Ucenic de Rang Înalt.

— Cum adică, azi?

— Da, zâmbi Marcia din toată inima. Acum.

— Acum? Acum, pe loc?

— Da, Septimus, chiar acum. Sper că nu ți-ai murdărit mânecile. Nu le-ai mânjit de ou la micul dejun, sper.

Septimus își cercetă manșetele:

— Nu, sunt curate.

Marcia se ridică în picioare și Septimus îi urmă exemplul — Ucenicul nu are voie să stea jos atunci când maestrul lui e în picioare. Marcia luă panglicile și le puse pe tivul mânecilor verzi ale costumului de Ucenic. Se iscă un abur purpuriu de **Magie**, panglicile se răsuciră singure în jurul manșetelor și deveniră parte a tunicii. Septimus privea și nu îi venea să creadă. Amuțise. În schimb, Marcia avea mai multe de spus.

— Acum, Septimus, trebuie să afli câte ceva despre drepturile și îndatoririle unui Ucenic de Rang Înalt. Ai voie să hotărăști singur cu privire la jumătate din proiectele de care te vei ocupa; același lucru e valabil pentru programul pe care ți-l faci — în limite rezonabile, desigur. S-ar putea să îți cer să-mi ții locul la întrunirile vrăjitoarești cu caracter general — de fapt,

chiar ți-aș fi recunoscătoare dacă ai face-o. În calitate de Ucenic de Rang Înalt, poți să vii și să pleci fără să îmi ceri permisiunea, cu toate că ar fi politicos din partea ta să mă informezi unde te duci și la ce oră intenționezi să revii. Totuși, pentru că ești încă atât de tânăr, aș adăuga că te rog să te întorci la Turnul Vrăjitorilor înainte de ora nouă seara în zilele lucrătoare și cel târziu la miezul nopții în ocazii speciale. Ne-am înțeles?

Septimus, care nu își putuse lua ochii de la galoanele purpurii, sclipitoare, încuviință din cap:

— Am înțeles... cred... dar... de ce...?

— Fiindcă, îi răspunse Marcia, ești singurul Ucenic care s-a întors din *Expediție*. Nu numai că te-ai întors *viu și nevătămat*, dar ai mai și dus misiunea până la capăt. Și... ceea ce e și mai greu de crezut e că ai fost trimis în... misiunea aceea înfiorătoare înainte să îți fi împlinit măcar jumătate din Ucenicie, dar, cu toate astea, ai izbutit. Ți-ai folosit puterile **magice** mult mai bine decât ar putea spera să și le folosească vreodată mulți Vrăjitori din Turn. De aceea ești acum Ucenic de Rang Înalt. Bine?

— Bine, zâmbi Septimus. Doar că...

— Doar că ce?

— Nu aș fi putut duce misiunea până la capăt dacă nu m-ar fi ajutat Jenna și Beetle. Iar ei sunt și acum în depozitul mizer

din Portul Neguțătorilor. Împreună cu Nicko și Snorri. Am promis să mergem să îi luăm.

— Așa vom și face, zise Marcia. Dar sunt sigură că nu se așteptau să ne întoarcem imediat după ei. Pe de altă parte, să știi că nu am avut nicio clipă de răgaz de când am venit. Azi m-am sculat cu noaptea în cap ca să aduc de la Zelda o poțiune oribilă pentru Ephaniah și Hildegarde — amândoi sunt încă în stare gravă. În noaptea asta trebuie să stau de veghe lângă Ephaniah, dar mâine, cum se crapă de ziuă, am și plecat cu Scui păfoc să îi aduc înapoi. Vor fi aici în scurtă vreme, îți promit.

Septimus privi panglicile purpurii, care aveau un luciu magic, asemenea uleiului pe apă. Îi sunau în minte vorbele Marciei: „În calitate de Ucenic de Rang Înalt, poți să vii și să pleci fără să îmi ceri permisiunea, cu toate că ar fi politicos din partea ta să mă informezi unde te duci și la ce oră intenționezi să revii.”

Cât ai clipi, își intră în pielea de Ucenic de Rang Înalt:

— Mă duc eu după ei.

— Ba nu, Septimus, îi tăie Marcia avântul, uitând deja că vorbea acum cu un Ucenic de Rang Înalt. E mult prea primejdios, iar tu ești obosit după Expediție. Ai nevoie de odihnă. Am să mă duc eu.

— Mulțumesc pentru propunere, Marcia, zise Septimus pe un ton ușor oficial, cum își închipuia el că ar trebui să

vorbească un Ucenic de Rang Înalt. Intenționez să mă duc personal după ei. Voi pleca cu Scui păfoc în aproximativ o oră. Mă voi întoarce poimâine-seară cel târziu la miezul nopții, deoarece cred că aceasta este ceea ce s-ar putea numi în mod rezonabil o situație specială.

— A, făcu Marcia descumpănită.

Acum îi părea rău că îi adusese la cunoștință lui Septimus chiar toate drepturile lui de Ucenic de Rang Înalt. Se așeză și îl privi gânditoare. Proaspătul Ucenic de Rang Înalt părea să fi crescut în câteva clipe. În ochii lui, care o priveau fără să clipească, se citea o încredere în sine pe care nu o avusese până atunci și... da, știuse că ceva s-a schimbat chiar din clipa când Septimus intrase în cameră: *își pieptănase părul.*

— Vrei să le conduc la plecare? întrebă ea blând.

— Da, te rog, răspunse Septimus. Ar fi draguț din partea ta. Am să fiu pe terenul de decolare a dragonului în ceva mai puțin de o oră.

Dădu să iasă, dar la ușă se opri și se întoarse spre Marcia.

— Mulțumesc, Marcia, spuse zâmbind cu gura până la urechi. Mulțumesc din suflet.

Marcia îi întoarse zâmbetul și îl petrecu din priviri. Proaspătul Ucenic de Rang Înalt avea un mers mai hotărât.

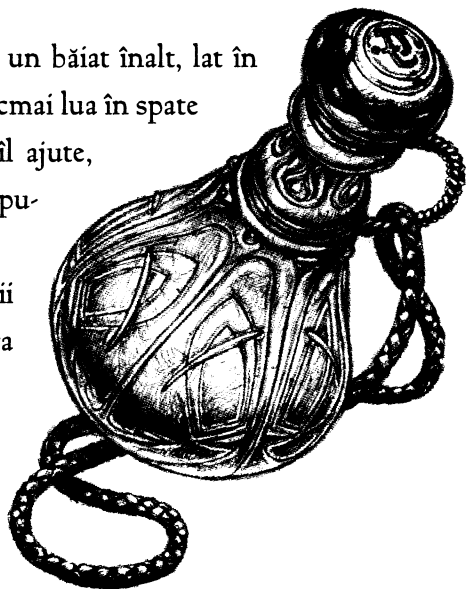
CĂSUȚA PĂZITOAREI

În *Mlaștinile Ierboase* era o zi de primăvară, cu soare dar și cu vânt. Tocmai acest vânt risipise ceața din zori iar acum fugărea norișori albi pe bolta cerului. În aerul rece plutea miros de apă sărată de mare, mâl și supă de varză prinsă de fundul oalei.

În pragul căsuței de piatră, un băiat înalt, lat în umeri, cu păr lung, încâlcit, tocmai lua în spate un rucsac. Lângă el, gata să îl ajute, stătea ceva ce părea a fi o plăpumioară cusută din petice.

— Ești absolut sigur că știi drumul? îl întreba plăpumioara cu îngrijorare în glas.

Băiatul dădu din cap și așeză mai bine rucsacul în

spate. Ochiul lui negru o priveau cu duioşie pe femeia durdulie ascunsă sub faldurile plăpumioarei.

— Am harta de la tine, Mătuşă Zelda, zise şi scoase din buzunar o bucată mototolită de hârtie. De fapt, am toate hârtile pe care mi le-ai dat. (Mai scoase câteva bucăţi de hârtie.) Uite, aici e de la Canalul Şerpuit la Canalul Dublu. De la Canalul Dublu la Tăul Morţii. De la Tăul Morţii la Calea Largă. De acolo la păpurişuri. Şi de acolo la Drumul de Piatră.

— Dar de la Drumul de Piatră la Port? Asta o ai? întrebă îngrijorată Mătuşa Zelda, fixându-l cu ochii ei albaştri de vrăjitoare.

— Sigur că da. Însă nu am nevoie de ea. Îmi aduc aminte singur drumul.

— Vai de mine, oftă Mătuşa Zelda. Uf, sper să ajung cu bine, dragul meu Băiat Lup.

Băiatul Lup privi în jos la Mătuşa Zelda — ceva ce devenise posibil doar de puţină vreme, adică de când el crescuse brusc iar Mătuşa Zelda se încovoiasă ceva mai mult de spate. O strânse tare în braţe.

— O să fie bine, zise. Mă întorc mâine, cum am vorbit. Aşteaptă-te să mă auzi pe la amiază.

Mătuşa Zelda clătină din cap.

— Nu mai aud atât de bine în ultima vreme, spuse ea melancolică. Te va aștepta Smârcanul. Ei, da' unde s-a dus?

Cercetă cu privirea Șanțul de Apărare, care se umplea văzând cu ochii de apa sărată adusă de flux. Apa măloasă, întunecată la culoare, îi amintea Băiatului Lup de supa de gândaci-de-iunie și napi pe care Mătușa Zelda o pregătise la cina din seara dinainte. Dincolo de Șanțul de Apărare se întindeau, cât vedeai cu ochii, Mlaștinile Ierboase, presărate cu șanțuri și canale șerpuitoare, bulboane înșelătoare, smârcuri adânci de o milă — sălaș al multor creaturi curioase (și nu întotdeauna prietenoase).

— Smârcanule! îl strigă Mătușa Zelda. Smârcanule!

— Nu-i nimic, făcu Băiatul Lup, care abia aștepta să plece. Nu am nevoie de Smâr...

— A, iată-te, Smârcane! se bucură Mătușa Zelda când văzu ieșind din apa măloasă a Șanțului un cap negru, ca de focă.

— Da. Estem aici, zise creatura, îndreptând o privire de reproș asupra Mătușii Zelda. Estem aici, dormeam. Sau măcar așa credeam.

— Te rog să mă ierți, Smârcane dragă, dar vrei să fii atât de bun și să îl duci pe Băiatul Lup la Drumul de Piatră.

Smârcanul pufni și scoase pe nas bășici de noroi.

— Până la Drumul de Piatră e cale lungă, Zelda.

— Știu. Și periculoasă, chiar și dacă ai o hartă.

Smârcanul oftă adânc. O bășică de noroi ieși din nările lui, se lovi și se sparse de rochia ei din petice și se contopî cu altă pată de noroi. Smârcanul îi aruncă o uitătură urâtă Băiatului Lup.

— Atunci, asta e. Ce să mai călcăm apa degeaba? Hai după mine.

Și cu asta o luă înot de-a lungul Șanțului, tăind suprafața nămolosă a apei cu mișcări puternice.

Mătușa Zelda îl strânse în brațe pe Băiatul Lup, aproape învelindu-l cu rochia ei peticită. Apoi îl împinse deoparte și îl privi neliniștită.

— Ai biletul de la mine? îl întrebă cu glas devenit deodată grav. Băiatul Lup încuviință din cap.

— Știi când trebuie să îl citești, nu? Numai atunci și nicidecum înainte.

Băiatul Lup încuviință iarăși din cap.

— Trebuie să ai încredere în mine, zise Mătușa Zelda. Ai într-adevăr încredere în mine, nu-i așa?

Băiatul Lup încuviință iar din cap, de data asta mai încet. O privea nedumerit pe Mătușa Zelda. Ochiii acesteia străluceau neobișnuit de tare.

— Nu te-aș trimite dacă nu aș crede că poți duce la bun sfârșit această Însărcinare.

Băiatul Lup încuviință din cap, cu oarecare șovăială.

— Și... of, Băiatule Lup, doar știi cât de mult țin la tine, nu?

— Sigur că știu, mormăi Băiatul Lup, pe care îl încerca acum un sentiment de stânjeneală și chiar îngrijorare.

Mătușa Zelda îl privea de parcă nu avea să îl mai vadă niciodată, gândea el. Nu avea cum să se simtă bine. Se desprinsese din îmbrățișarea ei.

— Cu bine, Mătușă Zelda, spuse și se repezi în urma Smârcanului, care ajunsese deja la noul pod de lemn de peste Șanțul de Apărare și îl aștepta, dând semne de nerăbdare.

Înfășurată în rochia din petice, groasă ca o plăpumioară, la care cususe aproape toată iarna, Mătușa Zelda, rămasă pe malul Șanțului de Apărare, îl privea pe Băiatul Lup cum se îndepărtează. Băiatul înainta în zigzag, ca și cum nu cunoștea drumul, dar Zelda știa că o luase pe cărăruia îngustă care urma toate cotiturile Canalului Șerpuit. Stătu așa, cu palma streășină la ochi ca să se ferească de lumina mult prea puternică — în ciuda faptului că cerul era mai degrabă acoperit — care învăluia nesfârșitele întinderi ale Mlaștinilor Ierboase. Din când în când, Băiatul Lup se oprea, prevenit de Smârcan să nu facă vreun pas greșit, iar de vreo două ori sări sprinten peste Canal și continuă drumul pe malul celălalt. Mătușa Zelda îl urmări din priviri până când se topi în ceața care plutea deasupra

Tăului Morții — o genune fără fund, plină cu mâl și lungă de multe mile, care întretăia singurul drum către Port. Există un singur mod de a traversa Tăul, și anume mergând pe un șir de pietre de care doar puțini știau — iar Smârcanul era, bineînțeles, unul din aceștia.

Mătușa Zelda se întoarse încet acasă. Intră în Căsuța Păzitoareii, închise cu grijă ușa și se sprijini de ea. Avusese o dimineată grea: Marcia venise pe neașteptate și îi adusese vestea despre Expediția lui Septimus, care o îngrijorase peste măsură. Lucrurile nu merseseră mai bine nici după ce plecase Marcia, fiindcă, în sinea ei, Mătușii Zelda îi era groază să îl trimită pe Băiatul Lup să se achite de Însărcinare, cu toate că știa că nu are de ales.

Mătușa Zelda oftă din greu și roti privirile prin căsuța pe care o îndrăgea atât. Uitase cum e să fii singură și i se părea ciudat. Se împlinea un an de când Băiatul Lup locuia acolo și se obișnuise să simtă că cineva trăiește în preajma ei. Iar acum îl trimisese să... Clătină din cap, întrebându-se dacă era în toate mințile, dar apoi își răspunse tot ea că altă cale nu exista.

De câteva luni bune, Mătușa Zelda își dăduse seama că îl considera pe Băiatul Lup un fel de Ucenic al ei, mai bine zis un Păzitor Menit, după cum era tradiția. Venise vremea să își ia

un ajutor. Sorocul ei de Păzitoare se apropia de sfârșit. Trebuia să înceapă să transmită secretele pe care doar ea le știa, numai că era îngrijorată, și nu fără temeii: până la ea, nu existaseră decât Păzitoare, niciun Păzitor. Pe de altă parte, nu vedea de ce n-ar fi acum unul. De fapt, cu cât se gândea mai bine, cu atât se încredința mai tare că venise vremea unui Păzitor. Drept urmare, își învinsese teama și îl trimisese pe Băiatul Lup să îndeplinească **Însărcinarea**, după care ar fi putut deveni **Menitul**, cu condiția ca Regina să fie de acord.

Iar acum, își spunea Mătușa Zelda căutând un drug printre foarfecile de tăiat varza, în absența băiatului trebuia să facă tot posibilul pentru ca Regina să fie de acord cu numirea Băiatului Lup.

— Aha, *aici* te ascundeai, apostrofă Mătușa Zelda drugul, revenind la obiceiul de a vorbi cu lucrurile când era singură.

Luă drugul din rastel, se duse spre foc și trase deoparte covorașul din fața căminului. Pufnind și pufăind, se lăsă în genunchi și ridică o piatră din pardoseală. Își suflecă grijulie mâneca (pentru că Marii Păianjeni Păroși de Mlaștină își făceau cuibul sub dalele de piatră și era vremea total nepotrivită să îi tulburi) și scoase încet, încet un tub lung de argint.

Ținând tubul la distanță, îl cercetă cu oarecare teamă și tresări de scârbă: agățat de capătul tubului era un ciorchine

alb, lucios: ouă ale Marelui Păianjen Păros de Mlaștină. Mătușa Zelda scoase un țipăt și începu să țopăie de colo-colo, scuturând tubul ca să scape de ouă. Tubul însă, fiind acoperit de mazăgă, îi alunecă dintre degete și zbură, descriind un elegant arc de cerc, taman în bucătărie, a cărei ușă era deschisă. Mătușa Zelda auzi un plescăit, semn că ceva căzuse în supa de gândaci-de-iunie și napi, care deveni acum supă de gândaci-de-iunie, napi și ouă de păianjen. (În seara aceea, Mătușa Zelda dădu supa în vreo două clocote și o mâncă la cină. I se păru că avea un gust mult mai bun, și se gândi că poate fiindcă stătuse o zi întreagă pe plită, dar ceva mai târziu își aduse aminte că în oală fierseseră și ouăle de păianjen. Se duse la culcare cu o ușoară senzație de greutate, lucru de înțeles.)

Mătușa Zelda se pregătea să scoată tubul din supă când, cu coada ochiului, văzu ceva mișcând. Două picioare uriașe, păroase, ieșiseră din gaura de sub dale și acum pipăiau podeaua. Mătușa Zelda se cutremură, dar găsi tăria să ridice dala și să o trântescă la loc. Piatra căzu cu un bufnet care zguduî întreaga căsuță și o despărți pe veci pe mama păianjen de copiii ei.

Mătușa Zelda scoase tubul de argint din oală, se așeză la birou și, ca să își vină în fire, bău o ceașcă de fiertură de varză în care turnă o lingură mare de gem de agrișe-de-mlaștină. Era

cam tulburată, fiindcă păianjenul îi reamintise de Însărcinarea dată Băiatului Lup, aceeași pe care o primise și ea de la Betty Crackle. Oftă încă o dată și își zise că îl pregătise pe Băiatul Lup cât se pricepuse ea de bine și, cel puțin, nu scrisese bilețul pe un carton, așa cum făcuse Betty Crackle.

Mătușa Zelda șterse cu grijă supa de gândaci-de-iunie, napi și ouă de păianjen de pe tub. Luă un cuțitaș de argint, tăie sigiliul de ceară și scoase un pergament vechi, pătat de mucegai, în capul căruia scria, cu litere de stil vechi, pe jumătate șterse de vreme, „Contract de Ucenicie al Păzitorului Menit”.

Mătușa Zelda petrecu următoarea oră înscriindu-l pe Băiatul Lup în Contract. După ce termină, se strădui să scrie caligrafic o Petiție de Ucenicie adresată Reginei. Făcu sul Contractul și petiția și le puse în tubul de argint. Era timpul să plece, dar mai întâi trebuia să găsească ceva în dulapul cu POȚIUNI INSTABILE ȘI OTRĂVURI SPECIALE.

Abia izbuti să intre în dulap, mai ales că acum era îmbrăcată cu rochia matlasată. Aprinse lampa, deschise un sertar secret și, cu ajutorul ochelarilor extraputernici, consultă o cărțuție veche, intitulată „Dulapul cu Poțiuni instabile și Otrăvuri speciale: Ghid și plan pentru Păzitor”. După ce găsi ceea ce căuta, deschise un sertăraș vopsit în albastru, unde se aflau Amulete și Talismane. Pe postavul albastru care căpтуșea sertarul se

înşiruiiau pietre preţioase sculptate şi cristale tăiate în diverse forme. Mătuşa Zelda şovăi, cu mâna întinsă deasupra **Amuletelor ocrotitoare**, şi se încruntă: nu găsea ceea ce căuta. Se uită încă o dată în cărţulie şi pipăi cu degetele în fundul sertarului până dădu cu degetele de un cârlig micuţ. Zelda întinse cât putu de tare arătătorul ei bont şi în cele din urmă reuşi să împingă cârligul în sus. Se auzi un uşor clincănit, un obiect greu căzu în sertar şi se rostogoli la lumină.

Era o sticlură de aur, în formă de pară, pe care Mătuşa Zelda o puse cu mare grijă în palmă. Recunoscucă lucirea profundă, întunecată, a celui mai pur aur — aur ţesut de păianjenii din Aurum — şi dopul gros de argint pe care se vedea o singură hieroglifă — un nume de mult uitat. Mătuşa Zelda era emoţionată, căci sticlura din palma ei era o **Amuletă ocrotitoare vie**, cum nu se mai aflau şi nici măcar ea nu mai văzuse vreuna până acum.

Vizita Marciei, care venise cu noaptea în cap să ia nişte poţiuni pentru Ephaniah şi Hildegarde, o tulburase pe Mătuşa Zelda. După plecarea ei, Mătuşa Zelda avusese o **Viziune**: îl văzuse pe Septimus călare pe Scuipăfoc, o străfulgerare orbitoare şi apoi nimic, nimic decât întuneric. Zdruncinată de ceea ce văzuse, rămăsese pe loc şi **privise** în întuneric, dar nu zărise nimic. Iar nimicul era o **Viziune** înspăimântătoare.

După ce avusese **Viziunea**, Mătușa Zelda nu își mai găsisese liniștea. Știa îndeajuns despre ceea ce oamenii numesc **Presimțire** ca să își dea seama că, de fapt, ar trebui numită **Viziune**, fiindcă nu dădea greș niciodată, absolut niciodată. Așa se face că ea știu, în ciuda faptului că Marcia se străduise să o convingă că ea însăși va merge călare pe Scuipăfoc să îi aducă înapoi pe Jenna, Nicko, Snorri și Beetle, că Septimus va fi cel care va zbura cu dragonul. Ceea ce **văzuse** ea urma să se întâmple negreșit. Nu avea cum să oprească mersul lucrurilor. Tot ce putea face era să îi trimită lui Septimus cea mai bună **Amuletă ocrotitoare** pe care o avea — sticluța de aur.

Mătușa Zelda ieși cu chiu, cu vai din dulap și se duse cu **Amuleta** la fereastră. O ridică până în dreptul ochilor și o răsuci ca să verifice dacă străvechiul sigiliu de ceară era în bună stare. Da, era neatins, nicio crăpătură sau zgârietură. Zâmbi de mulțumire: **Amuleta** era încă **adormită**. Foarte bine. Mătușa Zelda trase adânc aer în piept și, cu o voce cântată, care parcă nu era a ei și ar fi dat fiori oricui o auzea, se apucă să o **trezească**.

Timp de câteva minute care părură ore, Mătușa Zelda cântă unul dintre cele mai rare și complicate cânturi pe care le știa. Era o înșiruire de reguli, reglementări, clauze și subclauze care, dacă ar fi fost puse pe hârtie, ar fi făcut de rușine orice

document legal. Era un contract angajant și Mătușa Zelda se strădui să nu scape nimic din vedere. Începu prin a-l descrie în amănunțime pe Septimus — cel care avea să primească **Amuleta** — și, când ajunse să îi enumere calitățile, vocea ei deveni tot mai puternică, până umplu toată căsuța. Sparse trei geamuri, făcu laptele să se prindă și apoi ieși afară pe coș, unde se întâlni cu vântul dimineții.

Vocea cântată a Mătușii Zelda trecu de pragul până la care o putea auzi urechea omenească și ajunse înaltă ca țipetele înspăimântate pe care le folosesc jivinele Mlaștinii când simt o primejdie. O familie de Țopăitori de Mlaștină, de la primul până la ultimul, se aruncară în Șanțul de Apărare, iar cinci Știme ale Apelor se ascunseră pe fundul mocirlei preferate a Smârcanului. Două veverițe de mlaștină se năpustiră chițăind să traverseze podul de peste Șanțul de Apărare și căzură într-un puț cu noroi. Pitonul de Mlaștină, care tocmai cotea ca să intre în Șanț, se răzgândi și o luă spre Insula Găinilor.

În cele din urmă, Zelda se opri din cântat și creaturile din Mlaștină începură să își vină în fire după spaima pe care o trăseseră. Mătușa Zelda trecu o curelușă subțire de piele prin tortița de argint de la gâtul sticlutei și o puse cu grijă într-unul din buzunarele adânci ale rochiei sale. Apoi se duse în mica

bucătărie aflată în partea din spate a casei și se apucă să facă un sandviș cu varză — una din îndeletnicirile ei preferate.

Cât ai clipi, sandvișul își găsi locul alături de **Amuleta ocrotitoare**, în adâncul buzunarului. Mătușa Zelda era sigură că lui Septimus îi va părea bine de sandviș, dar nu putea fi la fel de sigură în ceea ce privește **Amuleta**.

↔ 3 ↔

BARNEY POT

Mătușa Zelda rămăsese înțepenită. Nu voia să recunoască, dar chiar așa era. Încerca să meargă pe Calea Reginei — pasajul magic ce ducea direct din dulapul ei cu POȚIUNI INSTABILE ȘI OTRĂVURI SPECIALE la un dulap identic, aflat la mare depărtare, în Camera Reginei din Castel. Ca să poată ajunge pe Cale, Mătușa Zelda trebuia să închidă mai întâi ușa dulapului și apoi să deschidă un anumit sertar de lângă piciorul ei drept. Numai că, după ce o iarnă întregă îl ținuse la îngurășat pe Băiatul Lup (și pe ea însăși), închisul ușii se dovedea a fi o treabă nu tocmai lesnicioasă.

Se lipi de rafturile pline cu sticlute, supse burta și împinse ușa, care se deschise în aceeași

clipă. Închise iarăși ușa, dar atunci un șir de sticlute cu poțiuni, aflate în spatele ei, se răsturnară cu un clinchet discret. Mătușa Zelda se răsuci cu mare băgare de seamă ca să pună sticlutele la loc, dar izbi cu cotul un vraf de cutiute cu veninuri uscate. Cutiile căzură toate pe jos. Suflând greu, Mătușa Zelda se aplecă să le ridice și atunci... ușa se deschise din nou.

Bombănind, Mătușa Zelda aranjă cutiile și sticlutele, fiecare la locul ei. Aruncă o privire plină de ură către ușă. De ce i se punea împotriva? Cu o mișcare fermă — ca să îi arate ușii cine e stăpână în casă — o închise din nou. Stătu absolut nemișcată, în așteptare. Ușa rămase închisă. Cu cea mai mare grijă, Mătușa Zelda se răsuci pe loc, până când ajunse din nou cu fața spre rafturi. Oftă ușurată și ușa se deschise iarăși. Mătușa Zelda rezistă tentației de a pronunța un cuvânt vrăjitoresc urât, întinse mâna la spate și închise ușa cu un pocnet. O mică armată de sticlute se puse pe clincănit, dar nu le dădu nicio atenție și iute, până nu îi venea vreo idee ușii, deschise sertarul de jos cu piciorul. Ura! Auzi în spate un țcănit cunoscut, semn că ușa dulapului cu Poțiuni instabile și Otrăvuri speciale era închisă, iar Calea Reginei era deschisă. Mătușa Zelda străbătu Calea Reginei... și rămase înțepenită la celălalt capăt.

Îi luă un pic de timp ca să iasă din dulapul identic, aflat în Camera Reginei. Se așează într-o parte și supse burta cât putu de tare până când ușa dulapului sări în lături. Mătușa Zelda ieși din dulap ca un dop dintr-o sticlă, făcându-și o intrare rapidă și nu tocmai demnă în Camera Reginei.

Camera Reginei avea o formă rotundă, iar înăuntru nu se aflau decât un fotoliu confortabil, așezat lângă focul care nu se stingea niciodată, și o fantomă. Fantoma era instalată comod pe fotoliu și privea visătoare flăcările. Era, sau mai bine zis, fusese, o Regină tânără. Părul lung, negru, îi atârna pe umeri, prins doar cu o coroniță simplă, de aur. Era înfășurată în roba roșie cu broderie de aur ca și cum ar fi simțit frigul. În dreptul inimii se vedea o pată neagră pe robă, în locul unde, cu vreo doisprezece ani și jumătate înainte, Regina — căreia oamenii din Castel îi spuneau acum Regina Cerys cea Bună — fusese omorâtă de glonțul tras de Asasin.

Când Mătușa Zelda își făcu o intrare atât de spectaculoasă, Regina ridică ochii și o privi întrebător, dar nu scoase o vorbă. Mătușa Zelda făcu o reverență grăbită, străbătu camera în pas alergător și trecu prin perete. Regina Cerys întoarse din nou ochii spre foc, minunându-se cum de puteau cei Vii să se schimbe atât de repede. Zelda, își zicea ea, trebuie că înghițise

din greșeală un Farmec de Mărire. Poate că ar trebui să îi atragă atenția. Sau poate că nu.

Ajunsa pe pasarela plină de praf, Mătușa Zelda se îndreaptă spre o scară îngustă care cobora prin turn până la parter. Spera ca Regina să nu se supere fiindcă trecuse în fugă pe lângă ea, dar știa că are timp să își ceară scuze mai târziu. Acum trebuia să dea de Septimus.

După ce coborî scara, Mătușa Zelda împinse ușa care dădea spre grădinile Palatului și o porni hotărâtă spre pajiștile întinse care coborau până la Râu. Departe, în dreapta, zări un cort vărgat, destul de zdrențuit, care parcă abia se mai ținea în picioare. În cort se aflau două fantome care îi erau dragi, Alther Mella și Alice Nettles, numai că ea se îndrepta acum în direcția opusă, spre un șir lung de brazi care mărgineau pajiștea. În timp ce grăbea pasul cât putea, auzi vâjâitul aripilor de dragon. Părea că o sută de corturi vărgate, pline cu fantome, erau ridicate în aer de o vântoasă înspăimântătoare. Pe deasupra copacilor văzu vârful aripii lui Scui păfoc, care își făcea încălzirea înainte de a porni în zborul lung care îl aștepta. Mătușa Zelda nu putea să vadă cine e în spinarea lui Scui păfoc, dar știa că nu e Marcia, ci Septimus.

— Stai! strigă ea grăbind pasul. Stai!

Dar chiar în acea clipă, de cealaltă parte a copacilor, Scui păfoc bătu din aripi, stârnind un curent de aer atât de puternic încât îndoii copacii și acoperi cu totul vocea Mătușii Zelda. Pufăind și hârâind, aceasta se opri ca să își tragă suflul. „Degeaba”, își zicea ea, „nu am cum să ajung la timp. Dragonul o să își ia zborul și Septimus cu el.”

— Nu vă simțiți bine, doamnă? întrebă cu îngrijorare o voce subțirică de undeva de sub cotul ei.

— Îi? făcu Mătușa Zelda.

Căută în jur să descopere de unde venea vocea și văzu, chiar în spatele ei, un băiețel care împingea o roabă aproape mai mare decât el.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? întrebă micuțul, cu speranță în glas.

Barney Pot intrase de curând în Clubul micilor castelani și nu apucase să facă nicio faptă bună în ziua aceea. La început crezuse că Mătușa Zelda e un cort, la fel ca cel de lângă debarcader, dar acum se gândea că poate rămăsese prinsă în cort și scosese capul prin partea de sus ca să strige după ajutor.

— Da... poți, zise Mătușa Zelda cu vocea întretăiată; băgă mâna până la cot în buzunar și scoase sticluta de aur. Du asta... Ucenicului NeObișnuit... Septimus Heap. E... acolo, spuse fluturând din mâini înspre brazi. Dragon. Pe... dragon.

Băiatul făcu ochii mari.

— Ucenicul NeObişnuit? Pe dragon?

— Da. Dă-i asta.

— Cum adică? Eu?

— Da, scumpule. Te rog.

Mătuşa Zelda puse sticluga în mâna băiatului, care o privi ca fermecat. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse în viaţa lui. I se părea foarte greu, mult mai greu decât ai fi zis, şi pe dop era o literă de-a dreptul ciudată. Barney ştia puţin să scrie, dar nu astfel de litere.

— Spune-i Ucenicului că e o **Amuletă ocrotitoare**, zise Mătuşa Zelda. Spune-i că i-o trimite Mătuşa Zelda.

Lui Barney aproape că îi ieşiseră ochii din cap. Lucruri de felul asta se întâmplau în cartea lui preferată, *O sută de poveşti pentru băieţii plictisiţi*, dar lui personal — niciodată.

— Pfiu, pufni el.

— A, ia stai niţel, îşi aduse Mătuşa Zelda aminte, pescui ceva prin buzunar şi dădu acel lucru băiatului. Să îi dai şi asta.

Barney luă sandvişul cam cu şovăială. Era rece, moale şi umed şi o clipă crezu că e un şoarece mort, numai că şoarecii morţi nu au pete verzi pe burtă.

— Ce e asta? întrebă.

— Un sandviș cu varză. Hai, du-te, dragule, îl îndemnă Mătușa Zelda. Amuleta e foarte importantă. Dă-i bătaie!

Barney nu așteptă să i se spună de două ori. Aflase din *Teribila poveste a lui Larry cel leneș* cât de important e să livrezi o Amuletă în cel mai scurt timp posibil, altminteri ți se puteau întâmpla tot soiul de chestii îngrozitoare. Dădu din cap cum că a înțeles, înfundă sandvișul în buzunarul tunicii lui murdare și, ținând strâns sticluta, o rupse la fugă cât îl țineau picioarele.

Sosi chiar la țanc. În timp ce alerga spre terenul de decolare a dragonului îl văzu pe Ucenicul NeObișnuit — un băiat înalt, cu păr blond lung și cârlionțat, îmbrăcat în tunica verde de Ucenic. Tocmai se pregătea să se urce pe dragon. Unchiul lui Barney, Billy Pot, îl ținea pe dragon de gât și îi mângâia țepii lungi de pe bot.

Barney nu îl putea suferi pe dragon. Era uriaș, înfricoșător la aspect și avea un miros urât — asemenea cuștilor în care trăiau șopârlele, doar că de o sută de ori mai rău. Mai ales de când dragonul fusese cât pe ce să calce pe el (noroc cu unchiul Billy, care îi strigase supărat să se dea la o parte), Barney se ferea să se apropie de dragon. Acum însă își dădea seama că nu are cum să se ferească, deoarece avea o misiune importantă. Alergă drept la Ucenicul NeObișnuit și zise:

— Scuzați...

Dar Ucenicul NeObişnuit nu îi dădu nicio atenție. Tocmai își prindea pe umeri o manta de blană care mirosea ciudat și vorbea cu unchiul Billy:

— Îl țin eu pe Scuipăfoc, Billy. Ești bun să îi spui Marciei că sunt gata de plecare?

Barney îl văzu pe unchiul Billy cum întoarce capul spre un colț al pajiștii și — să vezi și să nu crezi — acolo se afla Vrăjitorul NeObişnuit, adâncit în discuție cu doamna Sarah, cea care răspundea de Palat și era mama Prințesei, cu toate că nu era Regină. Barney nu îl mai văzuse pe Vrăjitorul NeObişnuit până atunci, dar acum, chiar văzându-l de la depărtare, înțelese de ce băgase spaima în prietenii lui. Marcia era înaltă, chiar foarte înaltă, avea păr bogat, negru și cârlionțat, și era îmbrăcată cu o robă lungă, purpurie, care flutura în bătaia vântului. Până și vocea îi era puternică, fiindcă Barney o auzi întrebându-l pe unchiul lui:

— Acum, domnule Pot?

Brusc, Barney își aminti că nu are timp să se zgâiască la Vrăjitorul NeObişnuit. Trebuia să îi înmâneze Amuleta ocrotitoare Ucenicului NeObişnuit, care se pregătea să se urce pe dragon.

— Ucenicule! țipă Barney cât putu de tare. Alo!

Septimus Heap rămase cu piciorul în aer și privi în jos. Văzu un băiețel care îl privea neclintit cu ochii lui mari, negri.

Băiatul îi amintea de cineva, o persoană pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă... cu foarte mult timp în urmă. Fu cât pe ce să zică „Ce s-a întâmplat, Hugo?” dar se abținu și spuse doar:

— Ce s-a întâmplat?

— Te rog, zise băiatul (până și vocea îi semăna cu a lui Hugo), am ceva pentru tine. E foarte important și am promis să ți-o dau.

— Așa? făcu Septimus și se lăsă în jos, ca să nu îl mai oblige pe băiat să se uite în sus la el. Despre ce e vorba?

Barney Pot desfăcu degetele de pe Amuletă.

— Aceasta, zise el, e o Amuletă ocrotitoare. M-a rugat o doamnă să ți-o dau.

Septimus se trase înapoi de parcă îl izbise ceva în obraz.

— Nu, spuse pe un ton aspru. Nu. Nu, mulțumesc.

Barney Pot rămase cu gura căscată.

— Dar e pentru tine, zise și întinse mâna cu sticluța spre Septimus.

Septimus se ridică și se întoarse la dragon.

— Nu, zise.

Barney se uită speriat la sticluță.

— Dar e o Amuletă ocrotitoare. E ceva foarte important. Te rog, Ucenicule, trebuie să o iei.

Septimus clătină din cap.

— Nu, n-am de ce să o iau.

Barney era îngrozit. Promisese să livreze **Amuleta** și nu avea de gând să renunțe. Celor care, la fel ca el, promisese să vor livra **Amulete** și nu se ținuseră de cuvânt li se întâmplaseră lucruri înfiorătoare. În cel mai bun caz ar putea fi preschimbat în broască sau — pfui! — în șopârlă. Ar putea deveni o șopârlă urât mirositoare, iar unchiul Billy nici nu ar avea habar. L-ar prinde și l-ar băga în cușcă alături de celelalte șopârle, care vor simți imediat că el nu e o șopârlă adevărată și îl vor mânca. Ce nenorocire!

— Trebuie să o iei! striga Barney, țopăind de disperare. Trebuie! Trebuie să o iei!

Septimus întoarse ochii către el și i se făcu milă de băiat.

— Cum te cheamă? întrebă cu voce blândă.

— Barney.

— Uite ce e, Barney, ascultă sfatul meu: niciodată să nu iei o **Amuletă ocrotitoare** de la nimeni. *Niciodată*.

— Te rog, se milogi Barney și îl apucă de mânecă.

— Nu. Dă-mi drumul, Barney. Liniștește-te. Trebuie să plec.

Septimus se prinse de unul din țepii mari de pe spinarea lui Scui păfoc, sări sus cu o mișcare sigură și se așeză în scobitura dintre gât și umerii puternici ai dragonului. Barney îl privea

deznădăjduit. Acum nici măcar nu mai putea ajunge la Ucenic. Ce să facă?

Taman când Barney se hotărâse să arunce **Amuleta** către Ucenic, Scuipăfoc întoarse capul. Ochiul de dragon, înconjurat de un cerc roșu, îl privi pe băiețelul disperat care țopăia de colo-colo într-un fel care nu prevestea nimic bun. Când văzu privirea aceea, Barney se dădu înapoi. Nu credea nicio iotă din ce îi spunea unchiul Billy despre dragon, și anume că e un gentleman și nu ar face rău nimănui.

Barney văzu că Marcia Overstrand se apropie de dragon, însoțită de unchiul Billy. Ce-ar fi să dea **Amuleta ocrotitoare** Vrajătorului NeObișnuit și acesta să i-l dea Ucenicului? Vrajătorul NeObișnuit verifică dacă cele două desagi mari, atârinate de gâtul dragonului chiar în spatele lui Septimus, erau bine legate. Apoi se aplecă și îl strânse în brațe pe Ucenicul care păru puțin surprins — sau cel puțin așa i se păru lui Barney. Apoi Vrajătorul NeObișnuit și unchiul Billy se traseră înapoi și Barney își dădu seama că dragonul urma să își ia zborul. În acea clipă își aminti ceea ce ar mai fi trebuit să spună:

— E de la Mătușa Zelda! strigă el atât de tare că îl luă durerea de gât. **Amuleta ocrotitoare** e de la Mătușa Zelda! Și mai e și un sandviș!

Era însă prea târziu. Se auzi un vuiet ca de furtună care acoperi orice alt sunet și curentul de aer împins de dragon îl trânti pe Barney într-o grămadă de ceva foarte urât mirositor. Când băiatul izbuti în sfârșit să se ridice în picioare, dragonul era sus, deasupra vârfulor brazilor, iar din Ucenic nu se mai vedeau decât tălpile încălțărilor.

— Hei, Barney, îl strigă unchiul lui, văzându-l de-abia atunci. Ce faci aici?

— Nimic, răspuse Barney printre sughituri de plâns și plecă în fugă.

Barney se strecură printr-o gaură din gardul viu care împrejmua terenul de decolare a dragonului. Nu își dorea decât să îi dea înapoi Amuleta ocrotitoare doamnei rămasă-ostatică-în-cort și să îi explice ce se întâmplase. Poate că nu era totul pierdut. Numai că doamna rămasă-ostatică-în-cort nu era nicăieri.

Dar chiar atunci, spre marea lui ușurare, Barney văzu un colț de cort peticit dispărând pe o ușiță din vechiul turn al Palatului. Unchiul Billy îi atrăsese atenția cum că nu are voie să intre în Palat, dar în acel moment lui Barney nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ce îi spusese unchiul Billy. O luă la fugă pe aleea veche podită cu cărămizi și ajunsese cât ai clipi la Palat.

În Palat era întuneric. Barney simțea un miros ciudat, care nu îi plăcea câtuși de puțin. Dar doamna rămasă-ostatică-în-cort dispăruse din nou. În dreapta era o scară îngustă, răsucită, care ducea sus, în turn, iar la stânga o ușă mare de lemn. După socoteala lui Barney, doamna rămasă-ostatică-în cort nu ar fi încăput pe acea scară. Drept urmare, împinse ușa veche de lemn și intră încetșor. În fața lui se întindea cel mai lung coridor pe care îl văzuse în viața lui. Barney ajunsese în Pasajul Central, coridorul care străbătea întreg Palatul, de la un capăt la celălalt. Coridorul era lat cam cât un drum de țară și tot atât de întunecos și pustiu cum e un drum de țară noaptea. Barney mergea în vârfurile picioarelor, privind în jur, dar nici urmă de doamna rămasă-ostatică-în-cort.

Barney nu se simțea bine în acel loc — coridorul îl înfri-coșa. Pe deasupra, înșiruite de-a lungul pereților erau tot felul de lucruri ciudate: statui, animale împăiate și tablouri din care se holbau la el niște persoane înspăimântătoare. Cu toate acestea, era sigur că doamna rămasă-ostatică-în-cort e prin apropiere. Privi Amuleta și chiar atunci o rază venită de nu se știe unde făcu să lucească aurul vechi, ca și cum ar fi vrut să îi aducă aminte cât de important e să înapoieze Amuleta. Și chiar atunci cineva îl înșfăcă de gât.

Barney se zbătu și dădu din picioare. Deschise gura ca să țipe, dar o mână o acoperi în aceeași clipă. Mâna mirosea a sugiuc de lemn-dulce, un miros nesuferit lui Barney.

— Șșș! șuieră o voce la urechea lui.

Barney se zbătea ca un pește pe uscat, dar, din nefericire, nu era alunecos ca un pește, iar celălalt îl ținea zdravăn.

— Ești plodul ăluia de păzește dragonul, hmm? zise vocea. Pfuii! Miroși mai urât decât el.

— Dă-mi drumu' . . . , mormăia Barney pe sub mâna miro-sind a lemn-dulce, care mai avea și ceva pe degetul mare, un obiect ascuțit cu care îl zgâria pe obraz.

— Mdaaa, făcu vocea în urechea lui. N-am nevoie de plozi împuțiți pe aici. Iar asta o iau eu, adăugă atacatorul, smulgând Amuleta din mâna lui Barney.

— Nuuu! țipă Barney și reuși să se elibereze.

Se întinse ca să apuce Amuleta, dar, spre uimirea lui, se trezi față în față cu un scrib de la Scriptoriu. Nu îi venea să își creadă ochilor. Un băiat înalt, cu fața parcă unsă cu grăsime, îmbrăcat în robă lungă de scrib, ținea mâna ridicată, așa încât Barney să nu poată ajunge la Amuletă, și rânjea încântat. Barney abia se ținea să nu plângă. Nu mai înțelegea nimic. Toate erau pe dos în dimineța asta. De ce îl atacase un scrib

de la Scriptoriu și îi furase Amuleta? În scribi puteai avea încredere, toată lumea știa acest lucru.

— Dă-mi-o înapoi! țipa Barney, dar scribul ținea sticluta cam la o palmă mai sus decât putea ajunge Barney, oricât de disperat ar fi sărit.

— Ți-o dau dacă ajungi la ea, pișpircă, îl luă scribul peste picior.

— Te rog, te rog, plângea Barney. E important. Te rog, dă-mi-o înapoi.

— Cât de important? întrebă scribul ridicând mâna și mai sus.

— E foarte, foarte important.

— Ei, atunci șterge-o. E a mea.

Îngrozit, Barney își dădu seama că scribul dispăruse. Pe cât i se părea lui, scribul făcuse un salt și intrase în perete. Privea înspăimântat lambriurile de lemn și chiar în fața lui, pe un raft, zări trei capete mumificate care parcă îi întorceau privirea. Îl cuprinse groaza. Cum putea cineva să dispară într-o clipă? Poate că cel care îl atacase era o fantomă rea. Da, dar mâinile fantomelor nu miros a sugiuc de lemn-dulce și nici nu pot apuca obiecte, e lucru știut.

Barney era singur. Coridorul era gol, iar Amuleta dispăruse și ea. Capetele mumificate rânjeau batjocoritor:

„Să vezi ce bine e să fii șopârlă. Ha, ha, ha!”

UCENICUL MENIT

În timp ce Barney Pot era jefuit în Pasajul Central, Mătușa Zelda urmărea plecarea lui Septimus așezată la o fereștrucă din vârful turnului.

Îl văzu pe Scuipăfoc ridicându-se sus, deasupra Palatului, acoperind soarele cu burta lui albă. Văzu umbrele aripilor alergând peste pajıştile Palatului în timp ce dragonul se îndrepta spre Râu și îl zări pe Septimus, călare pe gâtul musculos al dragonului într-o poziție care ei i se păru precară. Septimus se învârti de trei ori deasupra cortului vărgat

de lângă debarcader și Alther ieși ca să îi facă semn cu mâna. Apoi Mătușa Zelda urmări din priviri dragonul și pe stăpânul lui, care se îndreptau acum spre vâlul de ceață care venea din-spre port. Când dragonul nu mai fu decât un punct negru pe cer și în final dispăru cu totul, Mătușa Zelda oftă și își spuse că cel puțin Septimus avea **Amuleta ocrotitoare** — și încă o **Amuletă ocrotitoare** vie.

Mătușa Zelda plecă de la fereastră, scoase o cheie de aur din buzunar, o băgă în ceea ce părea a fi un zid compact și intră în Camera Reginei. De cum pași în sanctuarul tăcut lăsă deoparte grijile legate de Septimus și își întoarse gândurile către băiatul care fusese odată cel mai bun prieten al lui Septimus. Pe vremea când erau în Armata Tânără, Septimus și Băiatul Lup fuseseră nedespărțiți, până în noaptea de coșmar când Băiatul Lup căzuse din barca Armatei Tinere și dispăruse în apele întunecate ale Râului.

Auzind foșnetul rochiei Mătușii Zelda, Regina Cerys se răsuci încet în fotoliu. Ochiii ei violeti se îndreptară asupra vizitatoarei, dar Regina nu dădu semn că ar recunoaște-o. Fantoma Reginei nu ieșea decât arareori din Cameră, fiindcă ea păzea Calea Reginei. Zilele îi treceau una după alta în liniște și pace, iar ea se afla, în cea mai mare parte a timpului, într-o stare de vis din care îi era uneori greu să iasă.

Mătușa Zelda făcu încă o reverență și scoase din buzunar tubul lung de argint. Vederea tubului avu darul să o trezească pe Regina Cerys din reverie și ea o privi cu interes pe Mătușa Zelda cum scoate un pergament, îl desface cu grijă și îl așază pe brațul fotoliului în care stătea ea.

— E pentru noul Păzitor **menit**, cu voia dumneavoastră, Înălțimea Voastră, spuse Mătușa Zelda, care nu era de acord cu formula de dată mai recentă „Maiestatea Voastră”.

Regina Cerys nu dădea prea mare importanță felului în care i se adresa cineva, atâta vreme cât persoana respectivă era politicoasă. La fel ca fiica ei, Jenna, credea că formula „Maiestatea Voastră” e puțin ridicolă; pe de altă parte, nu considera nici că era mai bine așa cum i se adresa Mătușa Zelda — „Înălțimea Voastră”. Nu spuse însă nimic și privi cu atenție pergamentul din fața ei.

— Nu am avut plăcerea să văd vreun pergament din acestea, zise ea cu un zâmbet. Nici mama nu a văzut vreunul, deși cred că bunica mea a văzut două sau trei.

— Într-adevăr, Înălțimea Voastră. Erau vremuri grele. Atunci când Betty Crackle a preluat postul era un haos. Sărmana Betty. A făcut tot ce a putut.

— Sunt sigură că așa a fost. Dar dumneata ești Păzitoare de multă vreme, îmi pare?

— Într-adevăr. De peste cincizeci de ani, Înălțimea Voastră.

— Te rog, Zelda, spune-mi simplu, Cerys. Cincizeci de ani? Cât de repede trece timpul... și totuși, cât de încet. Și pe cine ai ales? Nu vreo Vâlvă a Pădurii, sper.

— Vai de mine, nici vorbă! exclamă Zelda. E cineva care locuiește de câtăva vreme la mine. O persoană tânără care, spre bucuria mea, îndrăgește Mlaștina și jivinele care trăiesc în ea. Cineva foarte potrivit pentru acest post, sunt convinsă.

Cerys zâmbi Mătușii Zelda.

— Mă bucur să aud ce îmi spui. Cine este?

Mătușa Zelda trase aer adânc în piept:

— Hmm... Băiatul Lup, Înălțimea Voastră... Cerys.

— *Băiatul* Lup?

— Da.

— Ce nume ciudat pentru o fată. Dar vremurile se schimbă, și numele odată cu ele.

— Nu e fată, Înăl. . . Cerys. E băiat. Adică, un tânăr, aproape.

— Un tânăr? Vai de mine!

— Cred că ar putea fi un bun Păzitor, Regină Cerys. Iar în Cartea Păzitorilor nu scrie nicăieri că trebuie să fie o femeie.

— Chiar așa? Vai de mine!

— Dar, desigur, dumneavoastră sunteți cea care hotărăște. Eu nu pot decât să dau un sfat și să fac o recomandare.

Regina Cerys rămase cu ochii ațintiți la foc atâta vreme, că Mătușa Zelda începu să se întrebe dacă nu cumva adormise. Chiar atunci auzi însă vocea Reginei, limpede, venind parcă de departe:

— Zelda, zise fantoma Reginei, îmi dau seama că îndatoririle Păzitoarei s-au schimbat după întoarcerea la Castel a Corabiei-Dragon.

— Așa este, murmură Mătușa Zelda și oftă.

Îi era tare dor de Corabia-Dragon. Era îngrijorată fiindcă aceasta zăcea fără cunoștință în Casa Dragonului, ascunsă adânc între zidurile Palatului. Cu toate că știa că Jenna putea acum să plece din Castel fără să pună în primejdie Corabia-Dragon, Mătușa Zelda tot mai regreta pierderea acesteia.

Regina Cerys continuă:

— Prin urmare, mă gândesc că, de vreme ce îndatoririle postului s-au schimbat, poate că și natura celui care îl ocupă se poate schimba. Dacă îl recomanzi pe acest Băiat Lup, îl voi accepta.

Mătușa Zelda zâmbi larg.

— Da, îl recomand, Regină Cerys. De fapt, îl recomand cu multă căldură.

— Atunci îl accept pe Băiatul Lup drept Păzitor menit.

Mătușa Zelda bătu încântată din palme.

— E minunat, e minunat!

— Adu-l aici, Zelda, ca să îl cunosc. Adu-l pe Calea Reginei. Trebuie să vedem dacă poate merge pe Calea Reginei.

— Hmm... a și mers. A trebuit să îl aduc o dată, într-o situație de urgență.

— Atunci e bine. Pare a fi cât se poate de potrivit. Aștept cu nerăbdare să îl întâlnesc. Îmi închipui că și-a îndeplinit Însărcinarea, nu?

Mătușa Zelda simți că i se strânge stomacul de neliniște.

— E plecat ca să o ducă la bun sfârșit, Cerys.

— Aha. Atunci vom aștepta cu interes întoarcerea lui. Dacă se întoarce, îmi va face plăcere să îl cunosc. La revedere, Zelda.

Mătușa Zelda fusese încântată să vadă că Regina îl accepta pe Ucenicul propus de ea, dar încântarea îi fusese nițel temperată de faptul că Regina pomenise de Însărcinarea pe care ea izbutise să și-o scoată din minte pentru o vreme. Făcu pergamentul sul și îl puse la loc în tub. Apoi făcu o reverență și se îndreptă spre dulapul cu Poțiuni instabile și Otrăvuri speciale. Cerys o privea cum se chinuiește să intre în dulap.

— Zelda, o strigă ea.

— Da? pufăi Mătușa Zelda, scoțând capul din dulap, nu fără oarecare greutate.

— Crezi că e posibil să înghiți un **Farmec de Mărire** fără să îți dai seama?

— Nu cred, răspunse Mătușa Zelda. De ce?

— Întrebam... așa... Drum bun.

— Mulțumesc, Regină Cerys, zise Mătușa Zelda și trase cu putere ușa în urma ei.

††5 ††
412 ȘI 409

Septimus era încântat. Zbura călare pe Scuipăfoc și de acum putea să zboare cu dragonul *oricând dorea*. Era prima oară că zbura fără să se simtă un pic vinovat, așa cum se simțea înainte, știind că Marcia nu era întru totul de acord sau că îi interzisese de-a dreptul să zboare.

De astă dată îi făcuse semn cu mâna și îi zâmbise, ba chiar îl și strânsese în brațe — lucru cu care nu era obișnuit. Iar acum fremăta de nerăbdare gândindu-se la călătoria care îi aștepta pe el și pe Scuipăfoc. Pe deasupra, se gândea el mânând dragonul printr-un

val de ceață, după care ieșiră la soare, se ducea să îi vadă pe cei la care ținea cel mai mult. Adică, aproape toți cei la care ținea. Mai erau și alții, desigur, dar acum, la capătul drumului, avea să îi întâlnească pe Jenna, Beetle, Nicko și Snorri, care îl așteptau într-un depozit vechi, dincolo de mare, și pe care avea să îi aducă acasă.

Septimus știa că avea să fie un zbor lung. Îl mai făcuse cu două zile înainte împreună cu Marcia, Sarah și Ephaniah Gheb, care era grav bolnav. Nu îi fusese ușor, dar asta se datorase, după cum spunea Marcia, „statului în spate”. Acum însă erau doar ei doi și Septimus avea de gând să mâne dragonul după placul lui.

Scuipăfoc zbura deasupra cetii, urmărind cursul șerpuitor al Râului care se îndrepta spre Port. Septimus era așezat în Scobitura Pilotului, chiar pe ceafa dragonului, în fața umerilor lui puternici. De fiecare dată când dragonul bătea din aripi — o mișcare lentă, amplă — Septimus simțea mușchii cum se mișcă sub solzii pe care era așezat. Se lăsă pe spate și se sprijini de un țep mare, lat, numit și Țepul Pilotului, ținându-se de un țep mai scurt de la baza gâtului, pe care unele manuale îl numesc în derâdere Țepul de Panică, dar a cărui denumire corectă, așa cum știa Septimus, era Țepul de Ghidaj, fiindcă prin el se simțea fiecare mișcare a dragonului.

În scurtă vreme Septimus și Scuipăfoc fură deasupra Portului. Ceața dispăruse și o droaie de norișori albi se fugăreau sus, deasupra lor. „Nori fericiți”, gândea Septimus. Soarele strălucea cu putere, oglindindu-se în sideful solzilor verzi ai dragonului. Septimus scoase un chiot. Viața era frumoasă, ba chiar minunată. Scăpase cu viață din *Expediție*, și chiar o dusese la bun sfârșit, singurul Ucenic care izbutise această încercare. Iar acum, spre uimirea lui, devenise Ucenic de Rang Înalt. Mai privi o dată manșetele tunicii — da, panglicile purpurii erau acolo și sclipeau în soare.

Septimus privi în jos. Sub el văzu Portul, ca o față de masă cu pătrățele. Multe străzi erau cufundate în întuneric, fiindcă soarele nu era destul de sus ca să pătrundă în canioanele dintre depozite și să alunge umbrele. Însă razele făceau să lucească vechile acoperișuri de ardezie, încă ude după o scurtă ploaie. Fumul se înălța leneș din coșuri și Septimus simți în nări miros de lemn ars. Era o dimineată perfectă pentru o călătorie cu dragonul.

Din Port pleca, asemenea unui șarpe alb îndreptat spre Mlaștinile Ierboase, un drum înălțat, binecunoscut lui Septimus: Drumul de Piatră. Îl puse pe Scuipăfoc să o ia de-a lungul Drumului, căci plănuia să zboare peste Mlaștinile Ierboase până la Farul de pe Dunele Gemene și de acolo peste

mare. Pe când se apropia de locul unde Drumul de Piatră ajungea la Mlaștini, Septimus văzu, profilată pe albeața drumului, o siluetă neagră care se îndrepta spre Port.

Dacă l-ai fi întrebat, Septimus ți-ar fi răspuns că nu crede în al șaselea simț. Era înclinat să fie de acord cu Marcia, și anume că al șaselea simț e „o bazaconie de-a vrăjitoarelor”. Pe de altă parte, el simțea imediat dacă este privit și chiar în acea clipă Septimus fu sigur că cel care se afla la capătul Drumului de Piatră îl privea. Nu îl privea cu ochi răi, ci pur și simplu îl privea, așa cum ar face un Vrajitor care, după ce și-a trimis copilul la școală, îl urmărește cu privirea ca să fie sigur că nu îl atacă vreun derbedeu.

Septimus îl lovi ușor pe Scuipăfoc cu călcâiul și dragonul se lăsă mai aproape de pământ. Acum Septimus putea vedea că persoana de pe drum se oprise și se uita în sus, cu palmele streășină la ochi.

— E 409, sunt sigur că el e, mormăi Septimus, care avea obiceiul de a gândi cu glas tare când era singur cu Scuipăfoc. Coboară, Scuipăfoc, coboară. Hei, nu așa iuuuute.

Scuipăfoc ateriză pe Drumul de Piatră cu un bufnet formidabil și derapă pe suprafața alunecoasă a drumului. Încercând să pună frână, deschise aripile la nouăzeci de grade față de pământ și lăsă coada jos, dar nu reuși decât să facă un șant

adânc în drum. Cu picioarele din față desfăcute, cu călcâiele înfipite în pământ, Scui păfoc avea încă viteză și se îndrepta spre o băltoacă adâncă. Un val de apă murdară se ridică în aer și dragonul se opri în cele din urmă. Noroiul de pe fundul băltoacei i se lipise de picioare întocmai ca lipiciul pentru șoareci al Marciei — o invenție folosită ca să prindă șoarecii mâncători de hârtie care se oploșiseră în Biblioteca din Piramidă.

Așezat pe ceafa dragonului, Septimus privi în jos. Unde era 409? Se aflase chiar în locul unde aterizaseră ei. Și atunci îi veni o idee oribilă: Nu cumva Scui păfoc aterizase chiar pe el? Septimus **ascultă**. Nu **auzi** decât oftatul vântului și foșnetul trestiiilor de pe marginea Drumului de Piatră.

Speriat, Septimus se dădu jos de pe dragon. În spate, pe drum, nici urmă de Băiatul Lup; nu se vedea decât șanțul săpat de coada dragonului și urmele lăsate de labe când derapase. Acum îi trecu prin minte o idee și mai înfiorătoare: Dar dacă Scui păfoc îl trăsese pe Băiatul Lup sub el?

— Ridică-te, Scui păfoc, zise cu voce strangulată.

Dragonul îl privi de parcă ar fi zis: „Da' de ce?”. Din păcate pentru el, Septimus nu avea timp de pierdut.

— Ridică-te! îi ordonă. Scui păfoc, ridică-te imediat!

Scui păfoc știa foarte bine când trebuie să se supună, dar asta nu însemna că o face de bunăvoie. Cătrănit, se ridică din

băltoaca unde chiar îi făcea plăcere să stea. Septimus se uită dedesubt ținându-și respirația, dar îi veni repede inima la loc. Nici urmă de 409.

— S-a stricat ceva la trenul de aterizare, 412? se auzi o voce plină de voioșie în spatele lui Septimus.

— 409! exclamă Septimus și se întoarse tocmai când prietenul lui ieșea din păpurîș, șiroind de apă. Nu te-am auzit. M-am speriat îngrozitor, am zis că... adică... am crezut...

Ochii Băiatului Lup râdeau.

— Că 409 a fost strivit, termină el propoziția. Am scăpat, dar nu datorită ție. Felul în care îl mâni pe Scui păfoc... ești un pericol public. Am fost nevoit să mă arunc în păpurîș.

Se scutură ca un câine și aruncă o ploaie de picături pe blana de jder pe care o purta Septimus. Băiatul Lup privi bănuitor blana. Nu îi plăcea să vadă oamenii îmbrăcați în piei de jder. Jderii erau rudele lui.

Septimus nu avea cum să nu vadă cum îl privea Băiatul Lup. Cu o mutră spăsită, dădu jos blana și o aruncă în spinarea lui Scui păfoc.

— Îmi pare rău, zise.

— Nu-i nimic. Știu că oamenii se îmbracă în blănuri. Aici se întâmplă totdeauna câte un bucluc, nu crezi?

— Cum adică?

— Păi, știi și tu... cad tot felul de chestii din cer. Întâi frațele tău, acum tu.

Lui Septimus nu prea îi plăcea să fie comparat cu acel frate. Băiatul Lup vorbea de o întâmplare anume: Simon, care puse-se mâna pe Amuleta Zborului, se năpustise din aer asupra lor, chiar în locul unde se aflau acum, și încercase să o fure pe Jenna. Dar Septimus nu putea să fie supărat când îl avea pe Băiatul Lup alături. Zâmbi și zise:

— Măcar bine că n-ai încercat să tragi în mine cu praștia.

— Nu. Dar să știi că o am tot timpul la mine. Unde mergi?

— Mă duc să o aduc pe Jenna. Și pe Nicko și Snorri. Și pe Beetle. Îi aduc acasă.

— Cum adică... pe toți odată? Pe chestia asta? se miră el și îi aruncă o privire piezișă dragonului.

Scuipăfoc nu îi rămase dator și îi întoarse privirea.

— Da. Are să fie grozav.

— N-aș vrea să fiu în locul tău. Mai bine merg acolo unde am drum.

— Și unde mergi? În Port?

Nici nu era greu de presupus, fiindcă Drumul de Piatră nu ducea decât acolo.

— Ai ghicit. Mătușa Zelda m-a trimis... Băiatul Lup se opri, fiindcă Mătușa Zelda îl prevenise să nu spună nimănui ce are de făcut. ... M-a trimis să fac ceva, încheie el fără convingere.

— Ceva?

— Mmda.

— Nu-î nimic, nu ești obligat să îmi spui. Nici pe mine nu mă lasă Marcia să vorbesc despre anumite lucruri. Vrei să te duc eu?

— Hmm, făcu Băiatul Lup cu ochii la dragon.

Se jurase că nu se va mai urca nici în ruptul capului pe dragon. I se făcea pielea de găină la atingerea solzilor, iar felul în care zbura Scui păfoc — când în sus și când în jos, ca un yoyo — îi întorcea stomacul pe dos.

— E cale lungă până în Port, adăugă Septimus, care nu voia să își lase prietenul singur prin locurile acelea pustii. Și îți promit că n-o să mergem repede.

— Păi... atunci hai. Mulțumesc.

Septimus se ținu de cuvânt. Îl mână pe Scui păfoc încet, la cam cincizeci de picioare deasupra Drumului de Piatră. În scurtă vreme ajunseră la primele case — câteva colibe dărăpănate ale lucrătorilor din Port. Sub privirile curioase ale câtorva copii — care ieșiseră din colibe auzind vâjâitul aripilor dragonului și

acum le urmăreau în tăcere fiecare mișcare — Băiatul Lup sări jos de pe locul unde stătuse, în spatele lui Septimus. Ateriză pe Drumul de Piatră întocmai ca o pisică și își așază mai bine rucsacul în spate.

— Mulțumesc, 412. N-a fost chiar atât de rău.

— Ești invitatul meu, oricând vrei. Ascultă, să te ferești de Soborul Vrăjitoarelor din Port. Sunt mult mai rele decât arată.

— Mda. Și nici măcar nu arată prea bine, încuviință Băiatul Lup. Ia stai, de unde știi că mă duc la Sobor?

Pe fața lui Septimus se așternu îngrijorarea.

— Nu știam, zise el. Chiar te duci acolo?

— Da, Mătușa Zelda...

— Hmmm, făcu Septimus. Nu uita că Mătușa Zelda nu a ajuns Păzitoare doar fiindcă a fost o Vrăjitoare albă blândă și nevinovată. Privi țintă în ochii negri ai Băiatului Lup și adăugă cu voce joasă: Nu poți ajunge Păzitor decât dacă ai un strop de Magie întunecată, 409. Fii cu mare băgare de seamă. Nu te apropia prea mult, auzi?

— Așa am să fac. Să vii să ne vezi când te întorci.

Septimus se gândi cât de frumos ar fi să stea o vreme la Mătușa Zelda, împreună cu Jenna și Nicko, așa cum fusese atunci când se întâlniseră pentru prima oară — numai că de data asta ar fi fost mult mai bine.

— Vom veni cu toții să te vedem, zise. Am să-i aduc pe Nicko și Snorri, și pe Beetle, și pe Jenna.

— Strașnic. Iar eu am să vă arăt Mlaștinile. Știu toate potecile... mă rog, aproape toate. Am să vă duc și la Insula Găinilor. Am câțiva prieteni buni acolo.

— O să fie grozav.

Septimus era îngrijorat de-adevăratele. Ce bine ar fi fost dacă Băiatul Lup nu ar fi avut de mers la Sobor. Prietenul lui nu își dădea seama cât de primejdioase erau vrăjitoarele de acolo. Căută prin buzunărașele centurii lui de argint și scoase un mic triunghi de metal.

— Ia-l, zise. E o **Amuletă pe dos**. Dacă vrăjitoarele încearcă să-ți facă vreun rău, îndreaptă vârful ascuțit către ele. Tot ce vor încerca se va întoarce împotriva lor, îndoit.

Băiatul Lup clătină din cap.

— Îmi pare rău dar nu, mulțumesc. Nu pot lua **Amuleta**. Trebuie să mă descurc singur.

— Bine, zise Septimus și puse **Amuleta** la loc în chimir. Înțeleg. Să fii cu grijă.

Rămase cu privirea la prietenul lui, care se îndepărta cu pași mari, săltăreți. Băiatul Lup trecu repede de colibe și intră pe o străduță îngustă, pietruită, care se afunda în vălmășagul de case de la periferia Portului. La un moment dat dădu colțul și

dispăru în întuneric. Septimus, oarecum intimidat de privirile mulțimii tăcute de copilași care abia se țineau pe picioare sau copii mai mărișori, toți la fel de murdari, îi spuse dragonului:

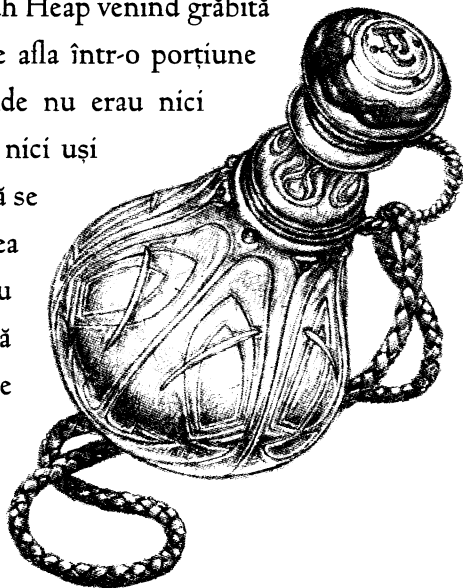
— Sus!

Contrar a ceea ce credea Barney Pot, Scuipăfoc era foarte grijuliu cu copiii mici. Bătu ușor din aripi și se ridică în aer cât putu de încet.

Și așa porniră la drum.

Întocmai ca un păianjen, Merrin se întoarse în locușorul lui secret, ca să se bucure de pradă.

Locul îl descoperise din întâmplare cu câteva zile mai devreme. Mergea alene pe Coridorul Central, îndreptându-se spre Scriptoriu, când o văzu pe Sarah Heap venind grăbită spre el. Merrin se speriasse: se afla într-o porțiune descoperită a coridorului, unde nu erau nici umbre în care să se ascundă, nici uși sau draperii în spatele cărora să se furișeze. Nu îi mergea mintea bine când era speriat, așa că nu fu în stare decât să se lipească de peretele lambrisat și să sperie că, printr-o minune, Sarah Heap nu îl va observa. Dar,

spre uimirea lui, se întâmplă un alt fel de miracol: panoul de lambriu din spatele lui se deschise asemenea unei uși, iar Merrin căzu de-a berbeleacul într-un spațiu gol.

Rămas nemișcat acolo unde căzuse, într-un strat gros de praf, o văzu pe Sarah Heap trecând grăbită, fără să arunce nici măcar o privire spre gaura întunecată care se căscase în perete. După ce ea trecu, cercetă în amănunțime ascunzătoarea. Era o cameră micuță, în care nu se aflau decât un scaun descleiat și un maldăr de pături aruncate de-a valma într-un colț. Cu inima strânsă, fiindcă nu știa ce ar putea găsi dedesubt, Merrin împinse păturile cu piciorul și, cât ai clipi, acestea se prefăcură în praf. Înecat de praf, tușind, Merrin se năpusti afară, dar chiar atunci Sarah Heap se întorcea. Se trase înapoi în camera secretă și, încercând cu disperare să își stăpânească accesul de tuse, își mușcă pumnii. Nu avea de ce să se sperie, căci Sarah avea altele pe cap în acel moment și nici măcar nu auzi tusea înăbușită care venea din perete.

După aceea, Merrin se duse în mai multe rânduri la ceea ce el socotea a fi locușorul *lui* secret. Adusese acolo provizii de care putea avea oricând nevoie — apă, lumânări, șerpi de sugiuc, plus câțiva ursuleți cu gust de banană (o noutate în magazinul lui Madam Pralină, care, dacă îi mestecai în același timp cu un șarpe de sugiuc, căpătau un gust destul de

interesant). Ori de câte ori avea timp, Merrin stătea în cămăruță, ascultând și pândind, întocmai ca un păianjen care, așezat în mijlocul pânzei, așteaptă o musculiță nehibzuită să îi pice în labă, ceea ce se și întâmplase, musculița fiind în acest caz Barney Pot.

Merrin avusese noroc la vânătoare și acum se întorsese în vizuina lui, strângând în mână prada dobândită la prima lui ambuscadă. Scăpără amnarul, aprinse iasca și apoi lumânările pe care le „împrumutase” de la Scriptoriu. Închise binișor panoul care dădea spre Coridorul Central, având grijă să pună o pană de lemn care să țină încuietoearea deschisă. Încă de pe vremea când femeia care se îngrijise de el obișnuia — la ordi-nele lui DomDaniel — să îl încuie într-un dulap întunecos ori de câte ori nu asculta ceea ce i se spunea, lui Merrin îi era groază ca nu cumva să rămână închis în locuri întunecoase. Iar ascunzătoarea lui avea tocmai acest dezavantaj: nu își dăduse seama cum se poate deschide ușa pe dinăuntru.

După ce încercă ușa de douăzeci de ori ca să vadă dacă se deschide, Merrin se așeză pe una din pernele luate dintr-un dulap aflat în podul Palatului. Decapită cu dinții un șarpe de sugiuc, îndesă în gură un urs cu gust de banană și oftă fericit. Ce frumoasă era viața!

Apoi își îndreptă atenția asupra sticlutei de aur, care mai păstra căldura mâinii lui Barney. Merrin zâmbi mulțumit: se descurcase bine. Își dădea seama că sticluta era din aur curat, judecând după greutate și după lucirea adâncă, nepătată, aproape portocalie, pe care o scotea în evidență lumina lumânării. Se uită la dopul de argint și se minună de hieroglifa desenată în vârful. Sticluta arăta ca o sticlută de parfum și se gândi că desenul era numele parfumului dinăuntru. Mai văzuse sticlute asemănătoare în vitrina unui mic magazin de bijuterii de lângă prăvălia lui Madam Pralină și unele erau chiar foarte scumpe, îndeajuns cât să cumpere întregul stoc de șerpi de sugiuc, urși cu gust de banană și probabil majoritatea concentratelor speciale de suc. Numai gândindu-se, lui Merrin îi lăsa gura apă și câteva picături de sugiuc se scurseră pe pieptul tunicii lui cenușii de scrib. Rânji satisfăcut și mai băgă în gură un urs-banană. Luase o hotărâre. Se va duce cu sticluta la magazinul de bijuterii și o va vinde, după care va merge direct la prăvălia lui Madam Pralină și va cumpăra tot stocul de șerpi și urși. Așa, să îi arate cine e mai tare. (Merrin mânca mai mulți șerpi de sugiuc decât îi permitea leafa lui de scrib, iar Madam Pralină îl anunțase că nu vinde pe veresie.)

Pe de altă parte, murea de curiozitate să vadă cum miroase parfumul din sticlută. Dacă mirosea frumos, își zicea el, ar

putea cere un preț mai mare. Cercetă cu atenție sigiliul de ceară albastră. Ar fi foarte ușor să topească ceara la lumina flăcării și să pună sigiliul la loc — nimeni nu avea să știe. Începu să răzuiască ceara cu unghiile lui negre de murdărie. Puțin după aceea, ceara zăcea în poala lui sub formă de așchii răsucite, iar argintul curat ascuns sub sigiliu strălucea la lumina lumânării. Merrin apucă dopul cu două degete și trase. Dopul ieși din sticlă cu un mic oftat.

Merrin duse sticluța la nas și miroși. Nu mirosea prea frumos. Ba chiar mirosea nefrumos. Sigur, el nu avea de unde să știe că duhurile nu au un miros plăcut, iar unele din ele chiar se ambiționează să miroasă absolut scârbos. De fapt, duhul care locuia în sticluța de aur nu mirosea chiar urât (după gustul duhurilor): un amestec subtil de dovleac ars cu un ușor iz de bălegar de vacă. Merrin fu însă dezamăgit. Ca să fie sigur că într-adevăr mirosea atât de urât, duse sticluța la nas și trase adânc aer în piept... iar odată cu aerul trase și duhul. Fu un moment tare neplăcut pentru amândoi.

Probabil că duhul avu cel mai mult de suferit. Așteptase câteva sute de ani, închis în sticlă, visând la clipa când avea să fie eliberat. Visase că va fi o dimineață însorită de primăvară, înviorată de aerul proaspăt de munte, întocmai așa cum fusese ultima oară când un cioban neștiutor îl eliberase din greșeală,

cu puțină vreme înainte ca o afurisită de vrăjitoare să izbutască printr-o șmecherie bine ticluită să îl bage în cea mai mică sticlută în care poate încăpea un duh. De când îl trezise Mătușa Zelda, duhul tremura de nerăbdare, închipuindu-și felurite moduri în care avea să fie eliberat, unul mai fantastic decât celălalt. Probabil că singurul care nu îi venise în minte era să fie tras pe nas de Merrin Meredith.

În nasul lui Merrin nu era deloc plăcut. Nu vom intra în detalii dezagreabile, ci vom spune doar că era un loc umed și întunecos, mult prea mic pentru un duh care abia așteaptă să se întindă. Iar zgomotul era înfiorător: nici măcar în centrul vârtejului fermecat nu auzise duhul urlete ca cele din micuța cavitate în care fusese tras. Dar deodată, în sunetul unui strănut colosal, duhul fu aruncat afară și zbură ca un glonț tras din pușcă. Țipă încântat când dădu de aer și loc deschis și traversă camera ca o străfulgerare portocalie, se izbi de perete și căzu adânc în movilița de praf străvechi. Merrin rămăsese cu ochii holbați, uluit dar și mândru: nu mai văzuse niciodată un muc precum *ăsta*.

Mândria îi trecu repede și uluirea i se transformă în spaimă când văzu o plească de ceva galben ieșind din movilița de praf: mucul picat în praf creștea. Chițai de spaimă când văzu că mucul se întindea, se umfla și dădea pe de lături la fel ca

laptele uitat pe foc. Bășica astfel apărută începu să se răsucească și să se înalțe din ce în ce mai sus, apoi începu să lumineze tot mai tare, până când întrecu cu mult lumina lumânării și umplu cămăruța cu o strălucire orbitoare.

Merrin se ghemuise într-un colț, scâncind. La început, crezuse că unul din scribii de la Scriptoriu, profitând de o neatenție de-a lui, îi lipise de haine un Farmec de Întins Mucul (unul din farmecele preferate în Scriptoriu). Acum însă, Merrin știa, chiar și cu ochii închiși, că era vorba de ceva mult mai rău. Înțelegea că în cămăruță se afla o altă Ființă, o Ființă mult mai mare, mai bătrână și mai înspăimântătoare decât era el. Și ceva îi mai spunea că acea Ființă nu era în toane prea bune în acel moment.

Merrin înțelesese bine, duhul nu era deloc în toane bune. Tânjise după spații vaste și se găsea închis într-un dulap strâmt, plin de praf, iar Preaputernicul Eliberator stătea chircit într-un colț, smiorcăindu-se. Desigur, toate duhurile erau obișnuite să vadă oamenii înspăimântați la apariția lor (multe chiar își băteau capul cum să bage mai tare spaima în ei), dar cu Preaputernicul acesta ceva nu era în regulă. Băiatul adus de spate, cu figură jalnică, nu avea nimic plăcut, ba chiar avea un aer dubios. Era limpede ca ziua că nu era felul de Preaputernic la care se referea cântecul de Trezire. Enervat că fusese păcălit

încă o dată, duhul oftă cu năduf. În camera aceea mică, oftatul răsună ca un bocet. Merrin se aruncă la pământ și își acoperi urechile cu palmele.

Duhul se întinse pe tavan și privi dezgustat în jos la băiatul de pe podea, care nu mai contenea cu văietatul. Dar, dacă voia să poată rămâne afară din sticlă, trebuia să acționeze rapid. Era obligat să primească un ordin și să se supună. În acest fel putea deveni din nou parte a lumii și îmbrăca o formă omenească — nu că ar fi fost cine știe ce chilipir, gândea duhul cu ochii la jalnica ființă umană de sub el.

În clipa următoare, cu toate că își înfipsese degetele în urechi, Merrin auzi o voce care părea că vine din adâncul minții lui:

Vei fi fiind tu Septimus Heap?

Merrin deschise un ochi și privi temător în sus. Pata gălbuie plutea amenințător deasupra lui. Reuși să răspundă cu voce sugrumată:

— Da. Voi fi... adică fusei. Vreau să zic că am fost.

Duhul oftă, stârnind un vuiet ca de furtună în cămăruță. Ce păcăleală mai era și **Trezirea** asta! Copilul acesta care nu mai înceta cu bocitul spunea că e Septimus Heap, dar de semănat nu semăna câtuși de puțin cu portretul splendid pe care Mătușa Zelda îl făcuse băiatului cu puteri **magice**. Fusesse un portret atât de măgulitor că până și unul plictisit de viață

precum duhul așteptase cu plăcere să îl cunoască pe noul Stăpân. Acum se lămurise: fusese din nou tras pe sfoară de o vrăjitoare perfidă. Nu avea însă de ales, așa că trecu la Întrebarea a Doua.

— Care îți este vrerea, Preamărite? urlă duhul și, ca să se distreze, își compuse o voce înspăimântătoare.

Merrin începu să tremure de groază și își înfundă la loc degetele în urechi.

Vocea repetă întrebarea, de data asta pe un ton impacientat:

— Care ți-e vrerea, Preamărite?

— Ce? făcu Merrin, care își acoperise fața cu palmele și privea printre degete.

Duhul oftă iar. Țsta chiar că era tâmpit! Apoi puse iar întrebarea, cât putu de rar, și își dădu drumul în jos pe zid.

— Care ți-e vrerea? repetă Merrin ca un papagal.

Duhul își zise că poate nu a ales limba potrivită, așa că în următoarele cinci minute reformulă întrebarea în toate limbile de care avea habar, timp în care se învârtea de colo-colo prin cameră, sub ochii îngroziți ai lui Merrin. Niciun rezultat. Când ajunse la ultima limbă pe care o știa — un dialect vorbit pe valea unui râu din Câmpiile Înzăpezite, râu care nu apărea pe nicio hartă fiindcă nu fusese încă descoperit — duhul intră în panică. Dacă Preaputernicul idiot nu îi dădea repede un

răspuns, era obligat să se întoarcă în sticlură. Ce s-ar fi ales de el? Era musai să primească un răspuns îndată.

Între timp, Merrin își făcuse destul curaj cât să se așeze pe podea.

— Ce... Ce ești? se bâlbâi el când bășica se lăsă și ea în jos pe podea.

Duhul se mai liniști; în cele din urmă, Preamăritul spunea ceva cu înțeles, iar el aflase ce limbă vorbește. Dar vremea trecea. Duhul începea să simtă chemarea sticlurii de aur, pe care Preaputernicul o ținea încă strâns în mână. Știa că trebuie să pară răbdător și prietenos, era singura lui șansă. Răspunse rar la întrebarea pusă de Merrin:

— Sunt un duh.

— Un ce?

„Spirite milostive, chiar că e întunecat rău la minte”, gândi duhul, iar cu glas tare spuse:

— Duh. D-u-h.

De când trăsese duhul pe nas, Merrin abia dacă mai putea respira. Ochii îi lăcrimau și urechile îi vuiau din cauza oftatului de bocitoare al duhului. Abia dacă auzea ce i se spune.

— Ești *Du-Hi*?

Pe duh îl lăsară nervii.

— Da, încuviință el. Dacă așa dorești, Preamărite, sunt Du-Hî. Dar mai întâi trebuie să răspunzi la prima mea întrebare: *Care îți este vrerea, Preamărite?*

— Care? Ce vrea ea?

Duhul își ieși din sărite.

— Vrerea! zberă el. *Vrerea!* Care... îți... este... *vrerea*, Preamărite? Cu alte cuvinte, ce vrei să fac eu, *tâmpitul!*

— Pe mine să nu mă faci tâmpit, se rățoi Merrin la el.

— ăsta e răspunsul, „să nu te fac tâmpit”? întrebă duhul, nevenindu-i să își creadă urechilor.

— Da!

— Altceva nimic?

— Nu! A, ba da! Să pleci de-aici! Să pleci chiar acum!

Merrin se trânti pe jos și îl apucară năbădăile — pentru prima oară de când nu mai fusese închis de îngrijitoare în dulap.

Duhul nu putea crede că are atât noroc. Ce răsturnare de situație! Amețit de bucurie, luă înfățișare omenească, dar într-o formă mult mai extravagantă decât ar fi făcut-o dacă nu era într-o stare de euforie. În câteva clipe, bășica galbuie fu înlocuită de o apariție exotică, îmbrăcată cu o mantie galbenă, veston și pantaloni bufanți, plus o pălărie (nimic nu place mai mult duhurilor) care semăna cu o piramidă de gogoși de un

galben strălucitor. Aspectul era completat de ceea ce duhul considera a fi o mustață pe cinste (dintotdeauna îi plăcuse să aibă ceva păr pe față) și zece unghii lungi, curbate. Drept este, se uita și oleacă ponciș, dar nu le poți avea pe toate pe lume.

Nici acum nu îi venea să creadă că fusese atât de norocos. Se hotărâse să fie un „el” — ce altceva ar fi putut fi cu un nume ca Du-Hî? Cu doar un minut în urmă era cât pe ce să fie tras la loc în sticlură, iar acum se bucura de libertate deplină (sau aproape). Atâta timp cât se ținea la distanță de cotoroața care îl trezise pentru un an și o zi, nu avea de ce să se teamă. E de la sine înțeles că nu avea intenția să se apropie de mlaștinile pestilențiale unde se afla când fusese trezit. Nu, nu, nici cea mai vagă intenție.

Se uită la Merrin, care zăcea pe burtă, bătând din picioare și urlând. Clătină din cap nedumerit. Încă din vremea foarte îndepărtată când fusese el însuși o ființă omenească, semenii săi îi păruseră ciudați, fără nicio îndoială. Mânat de o dorință nestăpânită de a respira aer proaspăt, după atâția ani de prizonierat în sticlură, duhul se repezi afară din camera secretă. Ieșirea lui stârni un curent puternic de aer care făcu ușa să se închidă cu un bufnet.

În cămăruță, lui Merrin îi trecură pe loc năbădăile, așa cum se întâmpla întotdeauna când îngrijitoarea trântea ușa dulapului

și îl lăsa închis acolo. În liniștea care se lăsase brusc, Merrin se ridică încet, fiindcă urechile încă îi țiuiau, și încercă să deschidă ușa, dar aceasta rămase neclintită.

O oră mai târziu, răgușit de atâta urlat, Merrin se prăbuși pe perne, în timp ce Sarah Heap stătea de vorbă cu bucătăreasa.

— Tot aud fel de fel de zgomote în spatele lambriurilor, zicea Sarah. Sunt biete de prințese de care mi-a povestit Jenna. Sărăcuțele fantome rămase prizoniere în zid. Ce istorie tristă.

Bucătăreasa era o persoană cu picioarele pe pământ.

— Nu vă mai bateți capul, doamnă Heap, zise ea. În Palat se aude tot felul de zgomote. Lucruri de spaimă care s-au întâmplat demult. Mai bine vă gândiți la altceva. O să vedeți că nu mai auziți niciun zgomot.

Sarah se strădui, dar urletele se auziră toată seara. Până și Silas le auzi. Merșeră la culcare cu dopuri de bumbac înfundate în urechi.

Cât despre Merrin, el nu dormi deloc.

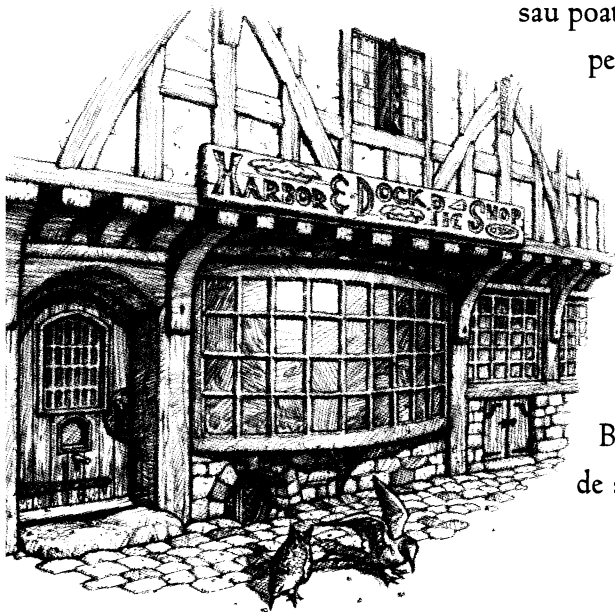
PLĂCINTĂRIA

A scuns în umbrele unei străzi care duhnea a igrasie, Băiatul Lup îi văzu pe Septimus și Scuipăfoc cum se ridică deasupra acoperișurilor și zboară spre soare. Îi privi până când nu mai fură decât un punctuleț negru în imensitatea cerului — sau poate un fir de funingine

pe o geană de-a lui, era greu de spus. Porni

și el la drum, orientându-se după ultima din hărțile pe care i le dăduse Mătușa Zelda.

La fel ca Septimus, Băiatul Lup se bucura de sentimentul libertății

amestecat cu un sentiment nou de răspundere — necunoscut lui până atunci. Nu avea pe nimeni cu el dar nu se simțea singur. Știa că Mătușa Zelda se gândește la el și la însărcinarea pe care i-o dăduse și care era foarte importantă pentru ea. Foarte importantă. Nu știa din ce motiv, dar era bucuros că îi fusese încredințată.

Băiatul Lup trăise ani de zile în Pădure și nu era obișnuit să vadă mulți oameni la un loc. Dar în timp ce se îndrepta spre Plăcintăria Docherilor — unde tânjea de zile întregi să ajungă — se bucura să vadă atâtea străzi și mulțimea amestecată care trecea pe lângă el. Nu era chiar atât de diferit de Pădure, numai că aici erau case în loc de copaci și oameni în loc de jivine, cu toate că oamenii din Port îi păreau mult mai ciudați decât sălbăticiunile din Pădure. Cu mersul lui săltat de lup, băiatul înalt și subțire, cu părul împletit în zeci de codițe, îmbrăcat într-o tunică ponosită, nu atrăgea nicio privire din partea locuitorilor Portului sau a străinilor care, ca și el, își căutau drumul pe străzile pavate cu piatră, printre depozitele dărăpănate. Asta și dorea Băiatul Lup.

Harta Mătușii Zelda era foarte bună. În scurtă vreme ieși pe o scurtătură dintre două depozite în portul pescăresc. Era o zi frumoasă, soarele strălucea și adia un vânticel răcoros. În fața lui săltau pe valuri o mulțime de bărci de toate formele și

mărimile, la care lucrau pescari sau marinari. De pe unele erau descărcate mărfurile și așezate în căruțele care așteptau pe chei. Altele erau pregătite să se aventureze pe întinderea albastră a mării. Pe Băiatul Lup îl trecu un fior și se înfășură în pelerina de lână. În Mlaștini sau în Pădure mergea oricând. Dar imensitatea mării îl speria.

Băiatul Lup inspiră adânc. Îi plăcea mirosul puțin sărat al aerului, dar și mai mult îi plăcea mirosul de plăcinte fierbinți după care îi lăsa gura apă. Știa acum că nimerise unde trebuia. Auzi cum îi ghiorțăie stomacul și o luă în pas alergător spre Plăcintăria Docherilor.

Înăuntru era liniște. Încă nu începuse pauza de masă, așa că oamenii nu apucaseră să se înghesuie în prăvălie. În spatele tejghelei, o tânără grăsuță tocmai scotea un rând de plăcinte din cuptor. Băiatul Lup nu mai văzuse în viața lui atâtea feluri de plăcinte și stătea în cumpănă, neștiind din care să cumpere. Spre deosebire de Septimus, Băiatul Lup nu se dădea în vânt după felul foarte personal în care gătea Mătușa Zelda, așa că elimină din start orice plăcintă care conținea varză. Dar erau doar trei de acest fel. Până la urmă cumpără cinci feluri de plăcinte, câte una din fiecare.

Tocmai când se pregătea să iasă, ușa se deschise și înăuntru intră un tânăr blond. Plăcintăreasa ridică ochii și Băiatul Lup văzu că pe față i se așterne o expresie de îngrijorare.

— Ei, Simon, zise ea. Ai aflat ceva?

— Nimic, răspunse tânărul.

Băiatul Lup înlemni, fiindcă recunoscuse vocea. Pe sub codițe, aruncă o privire spre cel care tocmai sosise. Desigur că nu era... nu avea cum să fie. Și totuși, tânărul avea o cicatrice pe obraz, exact acolo unde îl lovise piatra plecată din praștia lui. El trebuia să fie. Era... era Simon Heap.

Băiatul Lup își dădea seama că Simon nu îl recunoscuse. De fapt, abia dacă îi aruncase o privire. Era adâncit în discuție cu femeia din spatele tejghelei și vorbeau în șoaptă. Băiatul Lup șovăi. Să se furișeze afară, riscând să fie băgat în seamă de Simon, sau să stea și să se prefacă interesat de plăcinte? Plăcintele fierbinți parcă îl rugau să le mănânce și Băiatul Lup se gândea să iasă repede, înainte să atragă atenția asupra lui, dar se opri auzind ceva în vocea lui Simon, un fel de disperare.

— Nu o găsesc *nicăieri*, Maureen, zicea el. Parcă s-a topit.

— Așa ceva nu se poate, replică Maureen, încercând să fie rațională.

Simon, care știa despre aceste lucruri mai mult decât își închipuia Maureen, nu era de aceeași părere.

— E numai vina mea, zise cu amărăciune. Ar fi trebuit să mă duc împreună cu ea la piață.

Maureen încerca să îl liniștească.

— Nu te mai învinui singur, Simon. Lucy e cu toane, după cum știm amândoi, zise ea zâmbind. Cine știe ce-a apucat-o și a plecat. Ai să vezi. O dată, când stătea aici, a lipsit o săptămână întreagă.

Dar Simon nu își găsea liniștea. Clătină din cap.

— Ba nu era supărată. Era în toane bune. Mă tem de ce e mai rău, Maureen. Uf, ce bine ar fi dacă aş avea Potaia.

— Ce să ai? Vai-de-mine-se-ard! țipă ea și se repezi să salveze tava cu plăcinte.

În timp ce Maureen alunga fumul cu cârpa de vase, Simon spuse:

— Am să încerc din nou să îi dau de urmă, nu am ce face. Mă duc după Potaie.

— Ce e Potaia, vreo agenție nouă de detectivi? întrebă Maureen, cu ochii la plăcinta cu cârnați și roșii, neagră ca tăciunele. Las' c'asa le trebuie. Ultimul care a trecut pe aici a ars de tot. Arăta mai rău decât plăcinta asta.

— Nu, Potaia e Mîngea mea de Urmărire, răspunse Simon. Marcia Overstrand a furat-o.

Maureen ridică privirea, uluită.

— Vrajătorul NeObişnuit a *furat* o minge?

— Ei, nu... nu chiar, zise Simon, încercând să se țină de promisiunea pe care şi-o făcuse lui însuşi — să spună numai şi numai adevărul. Dacă mă gândesc bine, a confiscat-o. Dar Potaia nu e doar o minge veche, Maureen. Are puteri *magice*. Poate găsi o persoană. Dacă o conving pe Marcia să mi-o dea înapoi, aş putea să o fac să o găsească pe Lucy, sunt sigur.

Cu un oftat plin de regret, Maureen vărsă toată tava în lada de gunoi.

— Uite ce zic eu, Simon. Nu-ţi face sânge rău. Lucy o să apară de undeva, mai mult ca sigur. În locul tău nu m-aş mai gândi la lucruri *magice* şi m-aş apuca să caut mai bine pe aici. Ştii ce se spune: dacă stai şi aştepţi pe vechiul chei, după o vreme toate persoanele pe care le-ai cunoscut vor trece pe acolo. Ar putea fi mai rău.

— Mdaa... S-ar putea să ai dreptate, mormăi Simon.

— Bineînţeles că am, zise Maureen. Ce-ar fi să te duci acolo? Ia şi o plăcintă cu tine.

Cu coada ochiului, Băiatul Lup îl văzu pe Simon cum ia o plăcintă cu şuncă şi ou şi iese din prăvălie. Apoi, pe geamul aburit, îl văzu cum merge agale de-a lungul cheiului; muşca din plăcintă, cufundat în gânduri. Una peste alta, nu semăna deloc cu acel Simon pe care îl văzuse Băiatul Lup ultima oară

când se întâlneau. Nu mai avea privirea amenințătoare pe sub pleoapele pe jumătate închise, nici nu dădea semne că ar mai fi avut vreun rest de **Magie întunecată** în el. Dacă nu i-ar fi auzit vocea, nici nu l-ar fi recunoscut, se gândea Băiatul Lup.

La rândul lui, Băiatul Lup ieși din plăcintărie și coborî o scară de piatră spre apă, ca să nu riște să dea ochii cu Simon. Se așază acolo și se uită la niște crabii mici care se îngropau în nisipul ud ca să se ferească de atacurile celebrilor pescăruși din Port. Mâncă pe îndelete o plăcintă cu brânză și fasole, una cu carne de vacă și ceapă și încă una, deosebit de gustoasă, cu legume și sos de carne. Puse celelalte două plăcinte în rucsac și se uită iarăși pe hartă. Era vremea să ducă la bun sfârșit ceea ce venise să facă. Era vremea să meargă în vizită la Soborul Vrajitoarelor din Port.

SOBORUL VRĂJITOARELOR DIN PORT

Băiatul Lup nu se pierdea cu firea cu una, cu două, dar acum, când stătea pe treptele inexplicabil de alunecoase ale casei unde își avea cartierul general Soborul Vrajitoarelor din Port, simți că o armată de fluturi se apucase să joace fotbal în burta lui. Ușa veche de la intrare, cu vopseaua neagră scorojită și inscripțiile Pe Dos care se înșiruiau de la pragul de sus până la cel de jos, avea ceva înspăimântător. Căută în fundul buzunarului și scoase biletul pe care Mătușa

Zelda stăruise că nu trebuie să îl citească decât atunci când se va afla chiar în pragul casei locuite de Sobor. Nădăjduia că vederea scrisului de mână al Mătușii Zelda îi va face bine. Dar când se apucă să citească biletul (cu destulă încetineală), efectul fu de-a dreptul opus.

Mătușa Zelda scrisese biletul pe o hârtie specială, făcută de ea însăși din frunze de varză presate. Scrisese cu mare grijă, folosind cerneală tot de ea făcută din gândaci pisați și apă luată din Șanțul de Apărare. De asemenea, nu scrisese cu litere cursive, pentru că știa că Băiatul Lup nu se prea avea bine cu literele (se plângea adesea că literele își schimbă ordinea când nu se uită la ele). Erau multe litere pe bilet — fusese nevoie de o familie întreagă de gândaci ca să facă cerneala. Scria așa:

*Dragul meu Băiat Lup,
Te afli în fața casei Soborului. Citește Biletul,
învăț-l pe de rost cuvânt cu cuvânt și apoi
mănâncă-l.*

Băiatul Lup înghiți în sec. Să mănânce biletul? Oare citise bine? Se uită din nou la cuvânt. M-ă-n-â-n-c-ă. Da, chiar așa scria. Clătină din cap și citi mai departe. Se temea de ce urma. Și iată ce citi:

Uite ce trebuie să faci:

Apucă ciocănelul în formă de Broască râioasă și bate o singură dată. Dacă se aude bătaia Broaștei, Soborul e ținut să răspundă.

*Vrăjitoarea care va veni la ușă te va întreba:
„Cu ce treburi vii?”*

*Tu să răspunzi: „Am venit să hrănesc Vidma.”
Să nu spui nimic altceva.*

*Vrăjitoarea îți va răspunde: „Așa să fie. Intră,
Hrănitor al Vidmei” și îți va da drumul înăuntru.*

Să nu scoți o vorbă.

Vrăjitoarea te va conduce în bucătărie. Va spune Soborului că ai venit să hrănești Vidma.

*După ce ai ajuns în bucătărie să nu spui decât „da”, „nu” și „Am venit să hrănesc Vidma.
Ce îmi dați?”*

*Vrăjitoarele îți vor aduce ceea ce vor ele să dai
Vidmei. Poți să refuzi, dacă e o ființă omenească,
dar trebuie să accepți orice altceva.*

Vor trezi Vidma. Să fii tare.

Apoi te vor lăsa singur cu Vidma.

Veți HRĂNI VIDMA. (Ca să izbutești, dragule, trebuie să fii iute și să nu ai teamă. Vidma e infometată. Sunt mai bine de cincizeci de ani de când nu i s-a mai dat de mâncare.)

Scoate cuțitul de argint pe care ți l-am dat azi-dimineață și, în timp ce Vidma se hrănește, taie vârful unuia din tentaculele ei. Ai grijă să nu cadă pe jos nicio picătură de sânge.

Ajuns în acest punct, Băiatului Lup i se puse un nod în gât. Tentacule? Nu-i plăcea deloc ideea. Câte tentacule? Și cât de mari? Cu stomacul strâns ghem, citi mai departe.

Să pui vârful tăiat în punguța de piele pe care ți-am dat-o, ca Vrăjitoarele să nu simtă mirosul sângelui.

Când Vidma va termina de mâncat, Vrăjitoarele se vor întoarce.

Deoarece intrarea ți-a fost mijlocită de Broasca întunecată, te vor lăsa să pleci pe aceeași cale.

*Întoarce-te fără preget la Drumul de Piatră,
unde te va aștepta Smârcanul.*

*Drum bun și inimă fără frică. Cu drag,
Mătușa Zelda*

Când termină de citit, Băiatului Lup îi tremurau mâinile. Știa că Mătușa Zelda îi dăduse o Însărcinare specială, dar nu îi dăduse prin minte că ar putea fi vorba de *așa ceva*. Trecătorii îl priveau curioși, ba chiar îi ofereau sfaturi precum „Nu e bine să stai acolo, băiete. Oriunde în altă parte ți-ar fi mai bine.” Băiatul Lup citi de mai multe ori biletul, până îl învătă pe dinafară. Apoi îl făcu cocoloș și îl înfundă în gură, fără prea mare entuziasm. I se lipea de cerul gurii și avea un gust oribil. De voie, de nevoie, începu să îl mestece.

După vreo cinci minute reuși să înghită și ultima bucătică. Trase aer în piept și își adună gândurile. Ceva se schimbă la el. Două fete care treceau pe acolo, chicotind cu ochii la el, amuțiră în clipa în care văzură că băiatul cu codițe semăna mai degrabă a... lup. Se luară de braț și trecură grăbite pe lângă el, iar în seara aceea le povestiră prietenelor că văzuseră un vârcolac în carne și oase la ușa Soborului.

Băiatul Lup se retrăsese în lumea lui tulbure de sălbăticiune, așa cum făcea întotdeauna când se simțea în primejdie.

Cu simțurile ascuțite la maximum, încordat ca un arc, privi cu atenție ușa Soborului. Avea trei ciocănele, puse unul sub altul. Cel de jos era un cazan micuț, cel din mijloc, turnat în argint, era o coadă de șobolan răsucită, iar cel de sus era o broască umflată, plină de bube. Arăta întocmai ca o broască vie.

Băiatul Lup întinse mâna să o apuce și broasca se mișcă. Trase mâna înapoi de parcă fusese mușcat. Broasca era adevărată. Stătea pe ciocănel și îl țintuia cu ochii ei bulbucați. Băiatul Lup nu putea suferi lucrurile lipicioase (probabil că de aceea nici nu se dădea în vânt după mâncărurile pregătite de Mătușa Zelda), dar își dădea seama că va fi nevoit să atingă broasca — și probabil că nu va fi cel mai rău lucru pe care avea să îl atingă. Strânse din dinți și întinse din nou mâna. Broasca se umflă de două ori cât era, până ajunsese ca un balonaș în formă de broască. Începu să șuiere, dar de această dată Băiatul Lup nu mai trase mâna înapoi. Când aproape să o atingă, lighioana se opri din șuiurat și reveni la mărimea ei normală. În mâna murdară, purtând cicatricea răniilor făcute de Mingea de Urmărire, broasca recunoscuse ceva **întunecat**.

Spre uimirea băiatului, broasca alunecă pe sub mâna lui și sări jos de pe ciocănel. Îl ridică și îl lăsă să cadă cu un zăngănit răsunător, după care își reluă locul și închise ochii.

Băiatul Lup era pregătit să aștepte, dar nu avu mult de așteptat. Curând auzi tropăit de pași pe podele. Pașii se apropiau și câteva clipe mai târziu ușa se deschise, trasă de o mână nervoasă. O tânără îmbrăcată în roba neagră a Soborului — doar că aceasta era zdrențuită și pătată — scoase capul afară. Capul îi era înfășurat într-un uriaș prosop roz, iar ochii ei albaștri îl priviră fix pe Băiatul Lup. Fu cât pe ce să țipe „Acu' ce mai e?”, cum făcea de obicei, dar își aduse aminte că Broasca întunecată fusese cea care bătuse la ușă. Având mare grijă să nu îi cadă prosopul de pe cap, se îndreptă de spate și rosti cu vocea rezervată situațiilor oficiale (voce neașteptat de scârțâitoare și înălțată fără rost la sfârșitul întrebării):

— În ce problemă?

Băiatului Lup parcă i se puse o ceață pe minte. Simți din nou pe limbă gustul foilor uscate de varză și al gândacilor pisați. Oare ce trebuia să spună? Nu își mai amintea. Tăcea și se holba la femeia care nici nu arăta prea înspăimântător. Avea ochi mari, albaștri, și un nas aproape cărn. De fapt, ar fi putut trece drept o fată drăguță, dacă nu ar fi avut ceva... ceva pe care băiatul nu l-ar fi putut numi. Aha! De sub prosop ieșea ceva, ca o cârpă cenușie, zdrențuită... oare ce putea fi?

Tânăra vrăjitoare, care se numea Dorinda, dădu să închidă ușa.

În ultimul moment, Băiatul Lup își aduse aminte ce trebuia să spună.

— Am venit să hrănesc Vidma, zise.

— Ce? făcu Dorinda, luată prin surprindere. Îți râzi de mine?

Apoi își aduse aminte ce trebuia să răspundă. Aranjă încă o dată prosopul pe cap și zise cu vocea ei scârțâitoare:

— Așa să fie. Intră, Hrănitore al Vidmei.

„Din păcate, nu e nimic de râs”, cugeta Băiatul Lup pe când intra în Casa Soborului și ușa se închidea în urma lui. Bine ar fi fost să fie o glumă! Nimic nu-și dorea mai mult decât să iasă afară, pe strada însorită, și să o țină tot într-o fugă până la mlaștinile unde se simțea la el acasă. Gândindu-se la mlaștini, își aduse aminte că se afla în acest loc sinistru tocmai ca să ducă la bun sfârșit o **Însărcinare** legată de Mlaștini și ființele care sălășluiau acolo, pe care le iubea. Întărit în hotărârea lui de aceste gânduri, o urmă pe Dorinda pe un coridor întunecos, în adâncul Casei Soborului. Avea să ducă la bun sfârșit **Însărcinarea** — cu tentacule și tot ce mai însemna ea.

Coridorul era cufundat în întuneric și presărat cu primejdii. Băiatul Lup se ghida după foșnetul robei cu care era îmbrăcată Dorinda și care era atât de lungă că se târa pe jos. Izbuti în ultima clipă să evite o groapă din care venea un miros pestilential, dar nu scăpă atacului unui cârd de **Băgăcioși**, unii înarmați cu

ace foarte ascuțite. Băiatul Lup dădea din mâini ca o morișcă, vrând să scape de înțepături, iar Dorinda chicotea pe înfundate. Dar de îndată ce printre Băgăcioși se răspândi zvonul că atinsese Broasca întunecată, îl lăsară în pace și păstrară o distanță respectuoasă.

Băiatul Lup o urmă pe Dorinda pe coridoarele întortocheate ale casei, până când ajunseră în fața unei draperii negre, zdrențuite, care acoperea o ușă. Când Dorinda trase perdeaua, se ridicară nori de praf înecăcios și pe Băiatul Lup îl apucă tusea. Pe lângă asta, praful avea și un gust îngrozitor, de mortăciune. Dorinda deschise ușa, din care cineva desprinsese o bucată mărișoară cu un topor, și Băiatul Lup intra după ea în bucătărie.

Totul i se părea la fel de bizar ca atunci când scăpase din casa Soborului împreună cu Septimus, Jenna și Nicko, cu palmele arzând după ce ținuse Mîngea de Urmărire în mână. Ferestrele erau acoperite cu zdrențe negre și un strat gros de murdărie, din care cauză lumina de-abia se strecura înăuntru. Camera mizeră era luminată doar de focul care ardea în sobă. De jur împrejur sticleau zeci de perechi de ochi de pisică, asemenea lumânărelelor aprinse de spiridușii răutăcioși. Ochii erau peste tot și toți erau îndreptați spre Băiatul Lup.

În afară de ochi, bucătăria părea să fie plină de grămezi informe de gunoi în putrefacție și scaune rupte. În mijlocul camerei, o scară de lemn ducea la o spărtură în tavan. Peste tot domnea un miros îngrozitor, un amestec de grăsime râncedă, caca de pisică și (Băiatul Lup se înfioră când își dădu seama) carne de jder împutită. Băiatul știa că este privit, și nu doar de pisici. Ochiul lui ager cercetă camera întunecoasă și descoperă încă două vrăjitoare care stăteau la pândă lângă ușa pivniței.

Dorinda îl privea pe Băiatul Lup cu oarecare interes; îi plăcea felul în care cerceta camera, cu ochii îngustați. Zâmbi larg, de i se văzură toți dinții.

— Să mă scuzi, zise ea pe un ton de mare doamnă. Tocmai m-am spălat la cap.

Din colțul unde se aflau cele două vrăjitoare se auziră râsete înăbușite, pe care Dorinda le ignoră.

— Ești sigur că vrei să hrănești Vidma? îl întreabă în șoaptă pe Băiatul Lup.

— Da, răspunse acesta.

Dorinda îl privi lung.

— Ce păcat, spuse. Ești drăguț. Ei, atunci asta e. Trase aer în piept și strigă: *Hrănitorul Vidmei!* A venit Hrănitorul Vidmei!

În bucătărie răsunară tropăielile mai multor picioare care alergau pe dușumeaua de scânduri de deasupra și într-o clipă scara începu să se hâțâne sub greutatea deloc neglijabilă a ultimelor două membre ale Soborului: Pamela, Vrăjitoarea Mamă în persoană, și Linda, protejata ei, care coborau nu fără un oarecare efort. Cu robele negre de mătase fâlfâind și foșnind, semănau cu două ciori. Băiatul Lup făcu un pas înapoi și o călcă pe Dorinda pe picior. Dorinda chelălăi ca un cățel și îl împunse în spate cu un deget osos. Cele două vrăjitoare ieșiră din colțul întunecos și se apropiară timide de scară ca să o ajute pe Vrăjitoarea Mamă să coboare. Chiar și așa îi fu greu să pună picioarele jos.

Vrăjitoarea Mamă era mare, sau cel puțin așa părea. Avea o circumferință „generoasă”, cum îi plăcea să spună, iar straturile țepene de mătase neagră mai adăugau și ele ceva. De fapt, nu era mai înaltă decât Băiatul Lup. Vreo două palme din înălțimea ei se datorau ghetelor cu talpă foarte groasă pe care le purta. Erau făcute la comandă, pe gustul ei, și arătau îngrozitor. Din tălpi ieșea un șir de țepi de metal, pe care îi folosea ca să omoare carii gigantiți de care era plină Casa Soborului. Ghetele erau o armă foarte eficientă, judecând după numărul de cari gigantiți înfiți în țepi, iar Vrăjitoarea Mamă se distra de minune, ore în șir, cutreierând coridoarele casei în căutarea

următoarei victime. Dar ghetele nu erau singura explicație pentru aspectul ei straniu, atât de straniu că Băiatul Lup rămăsese cu ochii holbați la ea.

Vrăjitoarea Mamă habar nu avea că e alergică la carii giganti; își punea pe față un strat gros de fond de ten alb ca să ascundă bubele roșii cu care era acoperită. Machiajul plin de umflături era străbătut de crăpături adânci deasupra ridurilor și la colțurile gurii. Ochii ei mici, albaștri, afundați în stratul de cremă, îl priveau fără să clipească pe Băiatul Lup.

— Ce e *ăsta*? întrebă scârbită, de parcă găsisse un caca de pisică înfipt în țepii ghetelor.

— A intrat prin mijlocirea Broaștei întunecate, Vrăjitoare Mamă. E un băiat venit să... , începu Dorinda entuziasmată.

— *Un băiat?* îi tăie vorba Vrăjitoarea Mamă, care, din cauza întunericii și a codițelor împletite ale Băiatului Lup, îl luase drept fată. *Un băiat?* Dorinda, nu fi caraghioasă.

Dorinda se cam pierdu cu firea.

— Da, e un băiat, Vrăjitoare Mamă. Ești băiat, nu-*i* așa? întrebă, întorcându-se spre Băiatul Lup.

— Da, răspunse acesta pe un ton cât putea el de morocănos, apoi își dresе vocea și se adresă Vrăjitoarei Mamă cu singurele cuvinte pe care avea voie să le rostească. Am venit să hrănesc Vidma. Ce îmi datі?

Cât timp digeră această informație, Vrajitoarea Mamă nu își luă ochii de la Băiatul Lup. Cât despre el, închidea și deschidea pumnii fără încetare. Palmele arse nu îi mai transpirau, în schimb simțea picături de sudoare cum i se preling pe spate.

Vrajitoarea Mamă izbucni în râs. Nu era un sunet prea plăcut.

— Atunci trebuie să hrănești Vidma! chicoti ea, după care se întoarse spre Sobor și adăugă râzând de-a binelea: Cred că știm cu toatele ce o să-i dăm ca hrană.

Vrajitoarele izbucniră și ele în râs.

— Așa îi trebuie, o auzi Băiatul Lup pe Dorinda șoptind altei vrajitoare.

— Daaa. Ticăloasa împruțită. Ai auzit cum m-a făcut azi-noapte?

— Gura! ordonă Vrajitoarea Mamă. Linda, du-te și adu... gustărica pentru Vidmă.

Urmară alte chicoteli și Linda, care își dădea și ea cu alb pe față ca să o imite pe Vrajitoarea Mamă, se îndreptă spre bucătărie. Trase o pătură unsuroasă, împinse ușa care ducea în pivniță și dispăru.

Se întoarse târând-o pe Lucy Gringe de cozi.

9

VIDMA

Lucy Gringe, udă până la piele și murdară de sus până jos, dădea din picioare și urla.

— Dă-mi drumul, vacă pocită ce ești!
zbieră ea și îi trase Lindei un șut
care o lovi drept în țurloi.

Celelalte vrăjitoare, inclu-
siv Vrajitoarea Mamă,
rămaseră cu gura căs-

cată. Niciuna
din ele nu ar fi
îndrăznit să îi
facă așa ceva

Lindei.

Linda înțepeni
și o liniște

mormântală coborî peste Sobor. Brusc, trase pe spate capul prizonierei și îi răsuci cozile de parcă voia să i le smulgă. Lucy gemu, cu toate că Băiatul Lup văzu că făcea eforturi să se abțină. Linda strânse pleoapele până când două ace albastre de lumină țâșniră din ochii ei și se fixară pe fața palidă a lui Lucy.

— Ți-aș face și eu la fel dacă n-ar trebui să ajungi știi tu unde, șobolancă mizerabilă, mârâi vrăjitoarea.

Smuci încă o dată de cozile lui Lucy, și mai tare, dar aceasta se răsuci și, sub privirile admirative ale Băiatului Lup, încercă să îi tragă un pumn vrăjitoarei. Numai că, de data asta, Linda fu mai iute și se feri.

Băiatului Lup nu îi venea să creadă. În fața lui se afla Lucy Gringe, prietena lui Simon. Nu e de mirare că Simon nu reușise să îi dea de urmă. Băiatul se mai linișتی puțin. Că era sau nu prietena lui Simon, acum măcar avea în ea un aliat, o altă ființă omenească. Soborul avea ceva neomenesc, simțea foarte limpede: o graniță de netrecut, o loialitate pusă în slujba altcuiva. Își închipui că așa se simt oamenii încolțiți de jderi în Pădure — absolut singuri. Dar el nu era singur acum. În cameră se mai afla încă o ființă omenească.

Linda o târî pe Lucy prin bucătărie, izbind cu piciorul în grămezile de gunoi, ca să își facă loc. Se opri lângă Băiatul Lup și, așa cum treci cuiva hățurile, îi dădu cozile lui Lucy. Băiatul

Lup le apucă șovăind și îi ceru fetei iertare din priviri. Lucy văzu privirea, apoi se uită cu ură la vrăjitoarele din jur și dădu înfuriată din cap. Băiatului Lup i se părea că are în fața lui un ponei năbădăios.

Îl îngrijora faptul că vrăjitoarea îi dăduse lui cozile fetei ca să le țină. Oare ce aveau de gând? Parcă auzindu-i întrebarea, Vrăjitoarea Mamă se apropie de el, legănându-se în pantofii ei cu țepi, și se opri atât de aproape că îi simțea mirosul neplăcut al respirației și vedea petele roșii prin crăpăturile machiajului.

Întinse spre Lucy un deget murdar, cu unghie neagră, ruptă.

— Asta să îi dai Vidmei, îi spuse răstit Băiatului Lup, după care se răsuci pe tocurile cu țepi și se întoarse clătînându-se la scara de lemn.

Băiatul Lup era îngrozit.

— Nu! strigă el cu o voce subțiată de emoție.

Vrăjitoarea Mamă se opri și se întoarse spre el.

— Ce-ai spus? întrebă cu răceală în glas.

Celelalte vrăjitoare începură să se foiască, neliniștite. Când Vrăjitoarea Mamă vorbea așa era rost de bucluc. Dar Băiatul Lup nu se lăsă intimidat. Își aducea bine aminte ce citise în biletul Mătușii Zelda: „Poți să refuzi dacă e o ființă omenească.”

— Nu, repetă Băiatul Lup neclintit.

— Vrăjitoare Mamă, lasă-mă pe mine să o dau pe netoata asta greţoasă Vidmei, zise Linda.

Vrăjitoarea Mamă o privi cu mândrie: îşi alesese o urmaşă demnă.

— Aşa să faci, îi spuse.

Linda zâmbi în felul ei sinistru care îi făcea întotdeauna plăcere Vrăjitoarei Mamă.

Băiatul Lup o văzu pe Lucy cum se încordează, asemenea unui jder gata să sară. Fata căuta din ochi o cale de scăpare din bucătărie, dar Băiatul Lup, care făcuse acelaşi lucru, ştia că nu se poate merge decât în pivniţă. Două vrăjitoare se așezaseră la uşa bucătăriei, iar Dorinda stătea la pândă la piciorul scării. Nu aveau pe unde să iasă.

În faţa Băiatului Lup şi a lui Lucy se înălţa o grămadă de gunoi pe care Linda tocmai se apucase să o dea deoparte. Băiatul Lup o trase ușor de cozi pe Lucy şi amândoi se dădură înapoi ca să nu fie izbiţi de vreo sfeclă cofleşită sau o bucată de carne pe jumătate putrezită. În scurtă vreme, bucătăria fu inundată de gunoaie; turbanul de prosop al Dorindei se împodobise cu un cap de pui. Din grămada de gunoi nu mai rămăsese decât un strat compact, negru, format în timp din coji de legume şi oase.

Linda privea mulțumită rezultatul. Se întoarse spre Lucy și îi arată mizeria rămasă.

— Pune mâna și curăță, ticăloaso, șuieră ea.

Lucy nu făcu nicio mișcare. Dorinda, căreia îi era groază de Linda și voia să fie de folos, înșfăcă o cazma din maldărul de unelte care zăceau într-un colț și i-o întinse lui Lucy. Linda o fulgeră din priviri: nu așa se gândea că va curăța Lucy mizeria. Lucy înhăță cazmaua, dar Linda nu era proastă. Văzu că Lucy o privea pe sub sprâncene.

— Lasă, curăț *eu*, spuse ea răstit și îi smulse cazmaua din mână.

După ce dădu de câteva ori cu cazmaua, scoase la iveală o pisică moartă, un cuib de șoareci cu trei puișori (pe care îi strivi cu cazmaua) și, în cele din urmă, un chepeng uriaș de fier, acoperit de rugină.

— Uuuu, făcu Dorinda, care tremura de nerăbdare.

Apoi se lăsă tăcerea și cu toții rămaseră cu ochii la chepeng. Nimeni, nici măcar Vrajitoarea Mamă, nu știa ce se află dedesubt. Bineînțeles, auziseră povești, iar dacă în acele povești era chiar și numai o fărâmă de adevăr, atunci sub chepeng nu se afla ceva blând. Dintr-odată, Linda, căreia îi plăcea spectacolul, adoptă o poziție teatrală, cu brațele ridicate, și începu un cântec ce semăna mai degrabă a vaiet:

— Amdiv... Amdiv... Amdiv et-etșezert, et-etșezert. Amdiv... Amdiv... Amdiv... et-etșezeeert!

Băiatul Lup învățase îndeajuns de la Mătușa Zelda ca să își dea seama că era o **Incantație pe Dos**. Chiar dacă nu ar fi știut, era ceva amenințător în felul în care Linda intona cuvintele, ceva care îi îngheța sângele în vine. Lucy se înfioră și ea. Se uită peste umăr la Băiatul Lup, cu ochii măriți de spaimă. Era prima oară că se vedea că îi e frică.

Când Linda termină incantația, se lăsă din nou liniștea. Atmosfera era încordată, cu toții așteptau să se întâmple ceva. Deodată, podeaua se cutremură și Băiatul Lup simți că dedesubt se mișcă ceva. Nu era semn bun, fiindcă el știa cât de putrezite erau scândurile și grinzile în Casa Soborului. Dorinda scoase un geamăt.

Ochii Lindei străluceau de emoție. Luă cazmaua și o înfipse sub marginea chepengului, unde găsi un șarpe negru mumificat, încolăcit pe marginea capacului. Șarpele zbură prin aer și se alătură capului de pui de pe turbanul Dorindei, care îngheță, nemaîndrăznind să facă nicio mișcare. După ce scăpă de șarpe, Linda învărti cazmaua sub marginea capacului, îl împinse și acesta începu să se ridice.

Băiatul Lup își dădu seama că uitase să respire. Pufni și, când trase iarăși aer în piept, simți în nări miros de pește împutit și

apă murdară. Pe măsură ce chepengul se ridică, se auzea din ce în ce mai tare un șuier, un gâlgâit, și Băiatul Lup înțelese că dedesubt era apă, apă adâncă, judecând după zgomet.

Cu toții priveau ca vrăjiți capacul care se ridică încet. Până și pisicile încetaseră să șuiere. Capacul se ridică încet și se dădu peste cap, până când se așeză pe dușumea, dezvelind o gaură mare, pătrată, acoperită cu un grătar de metal. Linda îngenunche, săltă cu greutate grătarul, îl aruncă într-o parte și se aplecă să se uite în adânc. Zece picioare mai jos, apa se legăna încetișor, dar suprafața neagră, uleioasă, abia se distinge în lumina slabă. Totul părea uimitor de liniștit. Enervată, Linda se aplecă mai tare: unde era Vidma?

Răspunsul veni pe neașteptate: suprafața apei se sparse, se auzi un plescăit puternic, un tentacul lung, negru, se înșurubă prin aer și se lăsă cu un bufnet pe podeaua bucătăriei. Dorinda țipă. Băiatul Lup se dădu amețit înapoi, căci tentaculul mirosea puternic a **Magie întunecată**. Râzând, Linda izbi tentaculul cu cazmaua. Băiatul Lup tresări — o lovitură atât de puternică nu putea fi decât dureroasă, chiar și pentru o creatură întunecată. Tentaculul alunecă înapoi în gaură și căzu plescăind în apă. Se iscară valuri, la suprafața uleioasă a apei apărură bule de aer și, puțin mai târziu, câteva dâre de sânge.

Linda se întoarse spre Lucy cu un zâmbet triumfător:

— Asta a fost Vidma, Față-de-iepure. Se va întoarce în scurtă vreme și atunci ai să-i poți da binețe, ce zici? Dacă vorbești frumos, poate se înduplecă și te îneacă înainte să te sfârtece în bucăți. Sau poate nu. Ha, ha, ha.

Lucy o privi pe Linda cu toată ura de care era în stare, ceea ce nu fu deloc pe placul vrăjitoarei. Ei îi plăcea să-și vadă victimele terorizate, plângând și cerșind iertarea. Măcar una din aceste condiții trebuia îndeplinită. Numai că Lucy nu se lăsa, ceea ce avea darul să o scoată din sărite pe Linda. Înfuriată, o apucă pe Lucy de braț și își înfipse unghiile în carnea ei. Lucy nici nu clipi.

Băiatul Lup intrase în pielea lui de sălbăticiune și își storcea creierii să găsească o ieșire. Era sigur că, dacă mergea mai departe cu atitudinea ei sfidătoare, Lucy avea să fie aruncată în apa de sub podea. Trebuia să facă ceva. De fapt, știa el cam ce să facă, numai că era convins că nu va fi pe placul fetei. Dar altă cale nu era. Își luă inima în dinți și spuse din nou:

— Am venit să hrănesc Vidma. Ce îmi dați?

Linda fu cuprinsă de mânie: ce-avea de gând băietanul ăsta? Pe de altă parte, știa Regulile Soborului și nu le-ar fi încălcat nici în ruptul capului, mai ales că Soborul i se părea deja un pic *al ei*.

— Pot să răspund *eu*, Vrajitoare Mamă? întrebă.

Vrajitoarei Mame i se părea că toată povestea cu Vidma e obositoare. Nici nu mai avea ținerea de minte de altădată.

Îmbătrânea și nu îi plăceau schimbările. Plus că avea o aver-siune pentru tentacule.

— Da, poți, răspunse, fără să își poată ascunde satisfacția din voce.

Linda îi arătă colții Băiatului Lup, la fel ca un câine care știe că a pierdut lupta dar nu vrea să se recunoască învins.

— Ți-o dăm pe asta, zise și o îmboldi pe Lucy cu cazmaua. Ce spui?

Băiatul Lup trase aer în piept:

— Da, zise.

Lucy se întoarse spre el și îi aruncă o privire cruntă.

— Uuu, exclamă Dorinda, coplesită de admirație pentru Băiatul Lup. Uuuu!

Linda era cam dezumflată. Se hotărâse ca, dacă Băiatul Lup refuză încă o dată (așa cum era sigură că va face), să o împingă imediat pe Lucy în apă. Abia aștepta! De fapt, se hotărâse să îl împingă și pe băiat. Linda citise vrafuri de romane polițiste și știa cât de important e să te descotorosești de martori. Cunoștea însă Regulile, așa că oftă mânioasă:

— Atunci a ta să fie, ca Hrană pentru Vidmă. *Hm.*

— Buun! zise Vrăjitoarea Mamă voioasă, de parcă fusese anunțată că e gata cina. Vasăzică s-a aranjat. Haideți, fetelor. Să plecăm.

Linda uitase acest amănunt, și anume că Hrăniturul Vidmei trebuie lăsat singur când o hrănește. O clipă își pierdu stăpânirea de sine (poate nu s-ar zice, dar Linda dăduse dovadă de multă stăpânire de sine în felul cum se purtase cu Lucy), bătut din picioare și urlă:

— Nuuuu!

— Hai, Linda, hai, o dojeni Vrăjitoarea Mamă. Lasă-l pe Hrăniturul Vidmei să își facă treaba. Noi ne ducem sus și ascultăm, mai adăugă în șoaptă. O să fie mult mai amuzant. Plus că nu riscăm să ne murdărim.

Linda se abținu să spună că tocmai partea asta îi plăcea și că, de când o adusese târâș pe Lucy din pivniță, nu aștepta decât momentul când treaba devenea murdară. Îmbufnată, urcă scara în urma Vrăjitoarei Mamă. În sinea ei își spunea că nu o să mai accepte multă vreme să i se spună ce să facă și ce nu.

Băiatul Lup și Lucy văzură ghetele cu țepi ale Vrăjitoarei Mamă dispărând prin gaura din tavan. O auziră pe Linda icnind când o trase sus pe Vrăjitoarea Mamă (care avea probleme cu genunchii), apoi auziră tropăit de picioare când vrăjitoarele se adunară să asculte spectacolul de sunet al hrănirii Vidmei.

Parcă la comandă, de jos se auzi un gălgâit. Trei tentacule răsucite ieșiră din apa întunecată și se trântiră cu zgomot pe marginea chepengului. Lucy îl privi cu ură pe Băiatul Lup.

— Nici să nu încerci, șobolanule, mârâi ea, că altfel te trezești acolo, între tentacule.

— N-am avut ce face, șopti Băiatul Lup. Altminteri te-ar fi împins în apă. Așa, am câștigat puțin timp. Să ne gândim cum putem ieși de aici.

Băiatul Lup știa că vrăjitoarele așteptau cu urechile ciulite să audă cum este Lucy dată ca hrană Vidmei și mai știa că nu aveau să aștepte prea multă vreme. Dacă ar fi coborât și ar fi văzut că Lucy nu e încă digerată, nu trebuie să fii prea isteț ca să îți dai seama ce avea să se întâmple: urmau să devină amândoi hrană pentru Vidmă.

— Prea multă vreme nu avem, zise în șoaptă. M-am gândit la o cale de a ieși de aici, dar va trebui să faci cum îți spun. Bine?

— Să fac cum îmi spui tu? Da' de ce?

În clipa aceea, podeaua se zgâlțâi atât de tare că îi luă pe amândoi cu amețală și un val de apă împuțită se revărsă peste marginea chepengului. Iazma ieșea la suprafață.

— Da, zise Lucy tremurând. Da. Am să fac cum îmi spui. Promit.

— Bine. Acum ascultă-mă: va trebui să țipi. Știi să țipi?

Lucy se luminează la față:

— A, da. Să țip știu. Cât de tare să fie?

— Cât de tare poți.

țărăm și le adusese triumfătoare acasă, de unde plecau în grup ca să atace bebeluși sau copii mici.

— *Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaauuuuuuuu! Aaaaaaaa! Aaaaaaa!
Aaaaaaaaauuuuuuuuuu!*

Cocoțate pe maldărele de gunoi putred, pisicile îl priveau pe Băiatul Lup, care căuta disperat ceva care să poată fi dat lazmei pe post de mâncare. Băiatul simțea privirile celor treisprezece perechi de ochi ca tot atâtea degete care îl atingeau și, fiind în pielea de sălbăticiune, simți cu precizie de unde veneau. În mai puțin de treizeci de secunde găsi două pisici ascunse într-o colonie de ciuperci uriașe care creșteau sub chiuvetă. Cât ai clipi, sări asupra lor.

— *Miiiiiaaaaaaaaauuuuuuuuuuuuuuuuuu!*

— *Aaaaaaaaaaaauuuuuuuuuuuuuuuuuu!*

Țipetele fetei acopereau cu totul urletele pisicilor.

Ținând cât mai departe de corp pisicile care se zbăteau și zgâriau, Băiatul Lup se năpusti la chepeng. Dedesubt, apa întunecată se legăna și plescăia, dar nici urmă de Vidmă. Aceasta simțea prin apă vibrațiile țipetelor lui Lucy și nu era chip să o scoți de pe fundul canalului, nici măcar momind-o cu niște pisici proaspete.

Lucy nu mai țipa chiar atât de tare.

— *Aaaa... aaa... uuu...* se poticni ea, duse mâna la gât și tuși. Mă lasă vocea, zise.

În adâncurile Canalului municipal, vibrațiile cauzate de țipetele ei se potoliră. Vidma își scoase tentaculele din canalele auditive — care îi serveau și drept nas — și simți mirosul hranei. Hrană proaspătă. Apa uleioasă de sub chepeng începu să se agite și deodată un cap mare, negru și lucios ieși la suprafață. Băiatul Lup dădu drumul pisicilor.

Rezultatul fu impresionant.

Vidma se întoarce pe spate, dând la iveală un bot uriaș, cu margini zimțuite. O armată de tentacule se încolăci deasupra celor două pisici urlătoare și în bucătărie răsună un sunet oribil, un fel de clefăit: Vidma devora prima carne proaspătă pe care pusese tentaculele de cincizeci de ani. (Ultima oară fusese hrănită de Mătușa Zelda, pe vremea când era tânără. Vrajitoarele îi oferiseră capra Soborului și Zelda primise, mulțumită că nu i-l oferiseră pe băiețelul din vecini, așa cum pățise Betty Crackle. Betty nu își revenise niciodată complet din șoc și refuza să spună dacă acceptase băiatul sau nu. Mătușa Zelda era înclinată mai degrabă să creadă că îl acceptase.)

Vidma, stârnită de carnea proaspătă, scoase câteva tentacule prin chepeng și pipăi în jur, ca să mai dea de ceva. (Uneori, încercarea se dovedise fructuoasă, fiindcă nu toți Păzitorii

meniți se întorceau cu **Însărcinarea** îndeplinită.) Când văzu tentaculele cu ventuze alunecând spre el, prima reacție a Băiatului Lup fu să trântescă la loc capacul și să iasă cât mai repede din bucătărie. Mai avea însă ceva de făcut. Își adună puterile ca să înfrunte **Magia întunecată**, îngenunche lângă chepeng și scoase din buzunar un cuțitaș de argint. Apoi, sub ochii uimiți ai fetei, tăie vârful tentaculului cu o mișcare iute. Vidma nu băgă nimic de seamă. De multă vreme nu mai băga prea multe de seamă, fiindcă, printr-un capriciu al evoluției, în fiecare tentacul se afla o părticică din creierul creaturii. Ori de câte ori un Păzitor ducea **Însărcinarea** la bun sfârșit, Iazma devenea mai proastă.

Ținând strâns bucățica însângerată din creierul Vidmei, încărcată de **Magie întunecată**, Băiatul Lup trânti capacul cu un gest de învingător și... regretă pe loc ceea ce făcuse. De cum se auzi zăngănitul capacului căzând pe marginea de metal, prin tavan răzbătu până la ei un țipăt strident care nu putea fi decât al Dorindei:

— Uuuu, a izbutit. A hrănit Vidma!

Îndată după aceea se auzi un boncănit asurzitor de ghete venind de sus și o ploaie de bucățele de ipsos căzu peste Lucy și Băiatul Lup. Soborul se puse în mișcare.

‡‡ I O ‡‡

DIN LAC...

— **T**rebuie să ieșim de aici, șopti Băiatul Lup,
îndreptându-se spre ușa bucătăriei.

Apucă de clanță, trase cu putere...
și se trezi pe jos, cu clanța în mână.
Auzi un clinchet, semn că jumă-
tatea clanței căzuse de cealaltă
parte a ușii. Băiatul Lup rămase
cu ochii la ușă: cum au să mai
poată ieși?

— Las-o, prostule! îl luă Lucy
la rost cu glas scăzut. Hai!

Îl apucă de mână — nu de cea în
care ținea dezgustătorul vârful de
tentacul — și îl trase prin
bucătăria mizeră, trecând

peste un strat umed de gunoi în care li se afundau picioarele. Pisicile îi priveau în tăcere. Tocmai ajunseseră la ușa pivniței când scara de lemn începu să se zgâlțâie. Băiatul Lup privi peste umăr și văzu apărând prin gaură țepii de pe ghetetele Vrajitoareii Mamă. Nu se împotrivi atunci când Lucy îl trase după ea în pivniță.

Închise ușa în urma lui și dădu să tragă zăvorul uriaș.

— Nu, șopti Lucy. Lasă-l deschis, așa cum era. Altminteri or să-și dea seama că suntem aici.

— Dar...

— Hai. *Dă-i bătaie.*

Lucy îl trase în jos pe scări. Cu fiecare treaptă, Băiatul Lup era mai convins că a luat-o pe un drum fără scăpare. Ce avea Lucy de gând?

La piciorul scărilor dădură de apa murdară din canal, în care fojgăiau broaște râioase cafenii. Băiatului Lup nu îi venea să își creadă ochilor: *aici* fusese ținută prizonieră fata? Se opri o clipă, întrebându-se cât de adâncă era apa. De fapt, el nu se împăca prea bine cu apa — până atunci apăruse în viața lui taman când îi era mai rău. Dar Lucy nu se pierdu cu firea. Intră în apă și Băiatul Lup răsuflă ușurat când văzu că nu îi ajungea mai sus de genunchi.

— Hai, îl îndemnă Lucy. Ce stai și te holbezi ca un hering împăiat?

Deasupra, în bucătărie, vrăjitoarele coborau una după alta scara de lemn. Tropăiturile lor fură cel mai bun îndemn: Băiatul Lup intră după Lucy în apa plină de broaște râioase. Ca într-un vis rău, nu izbutea să meargă decât înnebunitor de încet. Pe lângă asta, mai trebuia și să se ferească de scuipăturile bine țintite ale broaștelor. Ajunsă la celălalt capăt al pivniței, Lucy se opri și îi arătă cu mândrie un loc din perete de unde lipseau câteva cărămizi.

— E vechiul jgheab pentru cărbuni. Au zidit deschizătura. Numai că... ia uită-te la mortar: au greșit amestecul, se fărâmițează.

Lucy scoase cu ușurință o cărămidă, însă atenția Băiatului Lup nu era acum atrasă de calitatea mortarului, ci de tropăielile de deasupra. Lucy mai scoase o cărămidă și i le dădu pe amândouă.

— Văleu, ia stai așa, că am uitat ceva, spuse Băiatul Lup, dându-și seama că mai avea încă în mână vârful de tentacul; îl îndesă repede în punguța pe care Mătușa Zelda îl pusese să o poarte la brâu, apoi luă cărămizile și le așeză fără zgomot pe fundul apei.

— Asta am făcut ieri toată ziua și azi, șopti Lucy. Puteam să ies dacă nu venea vaca aia scârboasă și punea laba pe mine. Pe aici putem ieși chiar pe trotuar, mai zise și scoase alte cărămizi. E bine că ești subțire. Ies eu prima și apoi te trag și pe tine, bine?

În bucătărie se auzeau vocile vrăjitoarelor: țipau de su-părare. Băiatul Lup o împinse pe Lucy pe gaura din perete. Se strecură înăuntru, o vreme îi mai văzu tălpile ude ale ghetelor și apoi dispăru cu totul. Băiatul Lup băgă capul pe gaură și fu întâmpinat de un nor de praf. Se șterse pe față și zâmbi mulțumit: departe, sus, vedea fața murdară de noroi a lui Lucy privind spre el, iar în spatele ei era un colț albastru de cer.

— Hai, zise ea nerăbdătoare. E aici o îngrijitoare ciudată care vrea să știe ce fac. *Grăbește-te!*

Chiar atunci, din bucătărie răsună un urlat furibund.

— Sânge! Sânge! Miroase a sânge de Vidmă. Sânge, sânge, simt pe limbă gustul sângelui de Vidmă!

— Uuuu! (Era Dorinda.)

— Dâra de sânge... duce la pivniță. Au dus Vidma noastră în pivniță!

Tropăitul picioarelor traversă bucătăria, îndreptându-se spre scara pivniței.

— Hai odată! Ce mai aștepti! se auzi vocea fetei de undeva, de sus.

Băiatul Lup nu aștepta nimic. Auzind bocănit de picioare pe scară, se trase în sus pe jgheab. Nu era chiar atât de ușor cât spusese Lucy. Cu toate că era subțire, Băiatul Lup avea umeri lați și abia încăpea. Ridică brațele deasupra capului, ca să aibă mai mult loc și, zdrelindu-și coatele și genunchii, se sprijini de cărămizile zgrunțuroase și se împinse în sus. Lucy întinsese mâinile ca să îl ajute, dar Băiatul Lup nu ajungea la ele. Oricât se zbătea, nu mai putea să se miște.

Din pivnița de cărbuni veni un urlet de furie — al Lindei.

— Escroc ticălos! Te-am văzut. Să nu crezi că scapi, Ucigaș de Vidme.

Se auzi un plescăit. Linda intrase în apă și se îndrepta spre el cu iuțeală. Disperat, Băietul Lup intră în pielea de sălbăticiune. Era un jder prins într-o vizuină. Proprietarul vizuinii, o creatură noptatică din Pădure, se trezise și venea în urma lui. Trebuia să ajungă la lumina zilei pe loc. Chiar acum. Și deodată simți cum brațele lui Lucy îl trag în sus, afară din vizuina unde creatura noptatică îl apucase de ghetete și i le scosese din picioare, urlând, căci scuipatul de broască râioasă îi ardea palmele.

Băiatul Lup rămase întins pe pământ. Alunga din minte gândurile întunecate, de jder. Dar Lucy nu îi dădea pace.

— Nu sta acolo, prostule, spuse pe șoptite. Or să iasă toate pe aici în câteva clipe. Hai.

Băiatul Lup nu se împotrivi când Lucy îl ridică și îl trase după ea, în picioarele goale. O luară amândoi la fugă pe strada luminată de soarele plecat spre apus. În spate, băiatul auzi cum sunt trase zăvoarele și încuietorile ușii Soborului. Simțea ochii Broaștei întunecate ațintiți asupra lui.

În afară de Linda, toate vrăjitoarele țâșniră afară pe ușă înainte ca Lucy și Băiatul Lup să dea colțul. Dorinda rămase mai în urmă, de teamă să nu i se desfacă prosopul de pe cap dacă aleargă prea repede. Restul se luară după cei doi, dar Vrăjitoarea Mamă se opri în dreptul casei vecine. Se lăsase păturașă, fiindcă ghetele ei nu erau făcute pentru alergat. Doar Daphne și Veronica mai rămaseră în cursă. Tropăiau în urma celor doi în stilul lor propriu: cu genunchii aproape lipiți și labele picioarelor depărtate. Nu era stilul cel mai potrivit ca să prinzi pe cineva și Dorinda înțelese că nu îi vor ajunge niciodată din urmă pe Băiatul Lup și pe Lucy. Poate că Dorindei nu i-ar fi păsat prea tare dacă nu i-ar fi văzut pe Băiatul Lup și pe Lucy cum fugeau ținându-se de mână. Mânată de gelozie, Dorinda se repezi în pivniță, în căutarea Lindei.

Linda țâșni pe ușă ca fulgerul — sau, mai bine zis, cu fulgerul. Vrăjitoarele din Sobor nu mai zburau cu mătura

(vremea măturilor apusese), ci cu **Scândura-Fulger**, iar Linda era deosebit de pricepută la acest sport. **Scândura-Fulger** avea la bază o idee simplă dar periculoasă. Era nevoie doar de o bucată de lemn și un **Fulger năucitor** cu explozie lentă. **Fulgerul năucitor** era legat de scândură, pe care vrăjitoarea stătea în picioare, încercând să își țină echilibrul. După aceea, vrăjitoarea dădea drumul **Fulgerului** cu eliberare lentă, trăgând nădejde că va avea noroc și nu se va ciocni de nimeni.

În general, Linda descoperise că nu i se punea nimeni în cale când zbura cu **Scândura-Fulger**. Acum, Dorinda și Vrăjitoarea Mamă o priveau cu admirație pe Linda care își luase zborul pe scândura de sub care ieșea un jet de flăcări. (Scândura era de fapt blatul de la măsuța de toaletă a Dorindei.) Linda o luă pe Strada Falezii, zburătăci un grup de băbuțe și dădu foc căruciorului în care fata de la gazeta „Portul și Cheiul” aducea ziarele. Linda le ajunse din urmă cât ai clipi pe Daphne și Veronica, care se împleticiră pe picioare și căzură grămadă pe scara care ducea în subsolul prăvăliei negustorului de pește, de unde ieșiră după o vreme, pline din cap până în picioare de mațe de pește.

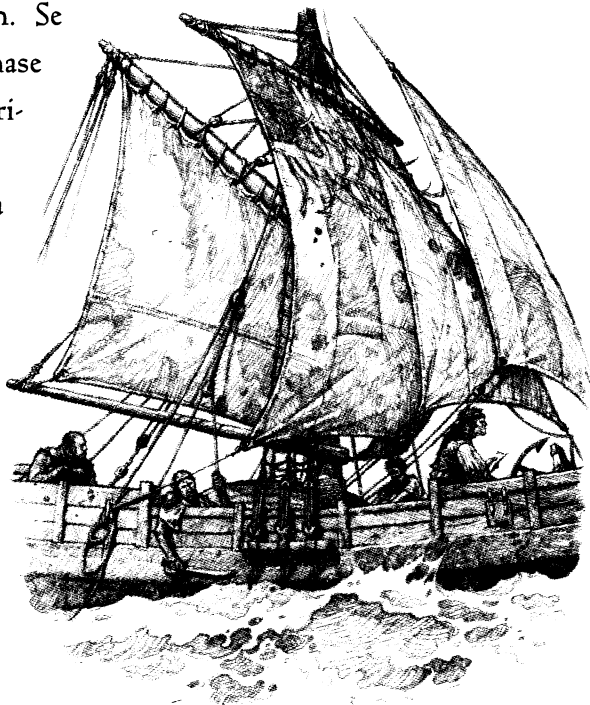
Linda se înfurie fiindcă nu văzu nici urmă de Lucy sau Băiatul Lup, dar nici prin gând nu îi trecea să se dea bătută. Era specialistă în depistarea celor fugiți din casa Soborului.

Avea o metodă proprie de urmărire, pe care o și puse în aplicare, verificând sistematic labirintul de străzi care coborau spre Port. În acest fel, Linda știa că cei urmăriți sunt întotdeauna în fața ei. Era ca și cum ar fi mânat oile în țarc, iar oile aveau să facă în scurtă vreme cunoștință cu sosul de mentă și cartofii copti. Metoda Lindei nu dădea greș niciodată.

PE CHEI

În după-amiaza aceea, pe când Băiatul Lup se străduia să nu lăsa pe Lucy Vidmei drept hrană, Simon se hotărî să urmeze sfatul lui Maureen. Se așeză pe chei și rămase acolo, posomorât, privind întinderea mării.

Cheiul se întindea pe o lungime destul de mare, era pavat în totalitate și mărginit pe trei laturi de clădiri înalte, cu fațade drepte, severe. Ici și colo, înghesuite între case, câteva prăvălii. În

afară de populara Plăcintărie a Docherilor, mai era o dugheană veche unde se vindeau furnituri pentru artiști, o librărie micuță, specializată în scrieri pe teme marine, și un magazin de articole marinărești, ținut de Joe Cîntitu'. Magazinul ocupa parterul a trei clădiri lipite una de alta și aflate lângă împozanta vilă de cărămidă a căpitanului Portului. Pe ușile deschise ale magazinului se revărsau colaci de parâmbă, scripeți, tambure, plase de pescuit, cângi, vergi și vele care invadeau cheiul. Căpitanul Portului era certat la cuțite cu Joe Cîntitu' din cauză că mărfurile acestuia ajungeau adesea până în fața vilei căpitanului, stricând efectul verandei cu coloane.

Ca un spectator la teatru, Simon îi privea pe toți cei care treceau pe chei, fie că veneau sau plecau. Îl văzu pe căpitanul Portului — un bărbat corpulent, îmbrăcat într-un veston bleumarin, împodobit cu fireturi — cum iese din vilă, trece cu chiu, cu vai peste trei colaci de parâmbă frumos așezați chiar în prag și intră țațoș în magazinul lui Joe. Un grup de copii gureși ca niște vrăbii, înarmați cu caiete, trecură în șir prin fața lui, îndreptându-se spre micul muzeu din Vama Portului. Căpitanul Portului, ceva mai roșu la față decât fusese înainte, ieși din magazinul de articole marinărești, intră cu capul sus în casă și trânti ușa, nu înainte de a trage un șut colacilor de parâmbă, trimițându-i care încotro. Câteva minute mai târziu,

Joe Cînstitu' ieși din magazin, înfășură la loc colacii de parâmă, îi puse în pragul casei căpitanului și mai adăugă vreo câteva cângi, așa ca să îl învețe minte.

Simon îi privea pe toți fără să clipească, așteptând clipa când Lucy avea să apară și ea pe chei, așa cum trebuia să se întâmple la un moment dat.

În perioadele când cheiul se golea, Simon arunca o privire și spre clădirea Vămii, frumos împodobită cu stucaturi. Acolo, la mansardă, era ferestruica unei camere pe care el și Lucy o închiriaseră cu câteva zile înainte, după ce plecaseră de la Castel ceva mai repede decât ar fi dorit.

Nu e o cameră rea, își zicea Simon. Lucy păruse încântată de cum o văzuse și de atunci nu mai vorbea decât despre cum va vopsi pereții roz cu dungi late, verzi (Simon nu prea era sigur că e potrivit), și o să facă niște preșuri din cârpe asortate cu pereții. Închiriaseră camera pe loc, dar când Lucy îl anunțase că vrea să meargă la piață „să vadă ce e pe la taraba cu țesături și pasmanterie”, Simon făcuse o mutră lungă. Lucy izbucnise în râs: „Si, știi că te-ai plictisi acolo. Mă întorc repede. Pe curând!”

Îi trimisese o beza și ieșise pe ușă ca vântul.

Nu, își zicea Simon. Lucy nu plecase supărată. Dacă ar fi fost așa, el însuși nu ar fi făcut un drum, așa, de plăcere, până

la un anticariat de pe Ulița Mațelor de Pește ca să vadă dacă găsește vreo carte de **Magie**. Avusese noroc: găsise o Carte de Farmece veche, atât de mucegăită încât paginile erau lipite una de alta. Totuși, cartea părea mai grea decât ar fi trebuit să fie, ceea ce îl făcu să creadă că mai avea **Amulete** rămase între pagini.

Întors acasă, Simon scosese toate **Amuletele** dintre pagini și se bucurase de fiecare descoperire — făcuse într-adevăr o afacere! Fusese atât de absorbit de carte că nu băgase de seamă decât într-un târziu că se întunecase și Lucy nu se întorsese acasă. Știind că piața se închide cu o oră înainte de apusul soarelui, se gândise că poate s-a rătăcit. Dar apoi își amintise că Lucy cunoștea Portul mult mai bine decât el, doar petrecuse șase luni la plăcintăria lui Maureen, și îngrijorarea îi săgetase inima.

Simon petrecuse o noapte îngrozitoare pe străzile primejdioase ale Portului. Fusese jefuit de doi hoți de buzunare și fugărit de faimoasa Bandă Douăzeci și Unu — un grup de adolescenți, majoritatea foști băieți-soldați în Armata Tânăra, care trăiau la limita legii și își aveau cartierul general în Depozitul Numărul Douăzeci și Unu. Când veniseră zorile, Simon se târâse deznădăjduit până acasă, în camera goală. Lucy dispăruse fără urmă.

În zilele care urmară, Simon o căutase fără încetare. Avea o bănuială în legătură cu Soborul Vrăjitoarelor din Port și bătuse la ușa lor, dar nu primise niciun răspuns. Se furișase până în spatele casei, dar nu se auzea nimic. Stătuse o zi întreagă în fața casei și **ascultase**, dar nu **auzise** nimic. Casa părea pustie, așa că, în cele din urmă, hotărâse că era o pierdere de timp.

În dimineața când stătuse de vorbă cu Maureen în plăcintărie, Simon se convinsese singur că Lucy fugise în lume cu altcineva. Nici nu putea să o învinuiască — la urma urmei, ce îi putea el oferi? El nu avea să devină niciodată Vrăjitor, iar din Castel fuseseră exilați pe veci. Era limpede că, mai devreme sau mai târziu, Lucy își va găsi pe altcineva, un băiat pe care îl putea prezenta părinților ei și de care să fie mândră. Atâta doar că Simon nu se așteptase ca acel moment să vină așa repede.

După-amiaza se scurgea încet, încet, dar Simon nu se mișca de la locul său de observație. La un moment dat, o mulțime de oameni își făcură apariția pe chei. Un grup numeros de persoane oficiale, îmbrăcate în uniforme albastre, împodobite cu diverse cantități de fireturi, invadă cheiul asemenea unui val tumultuos. Își croiră drum prin ambuscada cângilor și a colacilor de parâmbă și dădură buzna în casa căpitanului, unde se ținea Consiliul Portului. În urma lor rămaseră cei care băteau de obicei cheiurile: marinari, precupețe, pescari și fermieri,

mame, copii, docheri și hamali. Unii treceau în fugă, alții mergeau agale, unii alergau cu treburi, alții se învârteau fără rost, unii îl salutau pe Simon, cei mai mulți îl ignorau... Dar Lucy Gringe nu se afla printre ei.

Simon stătea nemișcat ca o statuie. Veni fluxul, apa se ridica puțin câte puțin pe zidul digului, aducând cu ea bărcile de pescuit, unde se lucra de zor. Pescarii se pregăteau să plece atunci când fluxul atingea nivelul maxim, ceva mai târziu în acea seară. Simon privea posac la toți cei care treceau pe chei, iar când cheiul se goli, în ceasul de liniște de dinaintea forfotei de seară, se mulțumi să privească la bărcile de pescuit și la echipajele lor.

Simon nu își dădea seama ce înfricoșătoare apariție era el pentru pescari. Încă mai avea ceva amenințător în el, iar ochii lui verzi, **magici**, erau atât de poruncitori că bietii pescari superstițioși căutau să se ferească de privirea lui. Chiar și veșmintele pe care le purta erau deosebite de cele ale oamenilor din Port. Era îmbrăcat într-o robă veche, care aparținuse fostului Stăpân, DomDaniel, pe vremea când Necromantul era mai tânăr și mult mai subțire. Simon dăduse peste robă într-un cufăr și o găsisese foarte elegantă. Nu își dădea seama ce efect aveau simbolurile întunecate brodate pe robă asupra trecătorilor, chiar și acum, când erau greu de văzut fiindcă

țesătura ajunsese un fel de gri ponosit iar broderia se scămoșase și se destrămase.

Cei mai mulți pescari se fereau să treacă pe lângă Simon, dar unul din ei, căpitan pe o barcă de pescuit ancorată în vecinătate — o barcă mare, neagră, numită *Prădătorul* — se apropie de el și mârâi:

— N-avem nevoie de ăi de teapa ta p-aici. Deoache peștele. Șterge-o.

Simon ridică privirea spre căpitan. Fața arsă de soare a căpitanului aplecat deasupra lui era parcă prea aproape. Duhnea a pește, iar ochii mici, ca de porc, aveau o expresie amenințătoare. Simon se ridică în picioare și căpitanul îl privi pe sub sprâncene, pus pe hartă. Până și părul scurt, cenușiu, i se ridicase în vârful capului. Pe gâtul musculos îi pulsa o venă groasă, chiar sub un tatuaj reprezentând un papagal, de ziceai că papagalul râde. Simon nu avea chef să se certe. Cu o oarecare demnitate, se înfășură în roba zdrențuită și se îndreptă cu pas măsurat spre clădirea Vămii. Urcă în mansardă și se puse la pândă lângă fereastră.

De la fereastră se vedea tot cheiul, cufundat în liniștea dintre zarva de peste zi și viața trepidantă din timpul nopții. Nu se vedea mișcare decât pe *Prădătorul*. Simon îl văzu pe căpitan tipând la echipaj — un băiat de vreo paisprezece ani și un

bărbat ras în cap, cu un rânjel nesuferit. Îi trimise pe amândoi la prăvălia lui Joe Cinstitu'. O femeie înaltă, ciolănoasă, cu păr țepos, ieși din casa căpitanului Portului și se îndreptă spre *Prădătorul*. Nu urcă pe barcă, ci rămase pe chei, de unde porni o discuție aprinsă cu căpitanul. Simon o privi cu atenție. Era sigur că o știe de undeva. După ce își stoarse creierii o vreme, îi veni în minte numele ei: Una Brakket, o persoană cu care Simon avusese de-a face în legătură cu niște oase, o împrējurare de care ar fost bucuros să uite. Oare ce treburi avea Una Brakket cu căpitanul? Băiatul și bărbatul ras în cap se întoarseră cu brațele pline de colaci de parâmă. Băiatul, cel puțin, căra atât de mulți că semăna cu un turn de colaci cu picioare. Fură trimiși înapoi, să mai aducă, timp în care căpitanul continuă discuția cu Una Brakket.

Simon n-ar fi zis niciodată că Una Brakket și căpitanul aveau ceva în comun, dar nu se știe niciodată. La urma urmei, cine ar fi crezut că el și Lucy... Clătină din cap și își repetă că nu trebuie să se mai gândească la Lucy. Mai mult ca sigur că își găsisse pe altcineva. Ei, ce să-i faci, va trebui să se obișnuiască până la urmă cu ideea. O văzu pe Una Brakket că îi dă un pachetel căpitanului, îi face semn cu degetul mare ridicat și pleacă. Nu era un rămas-bun tocmai romantic, își spuse

Simon mohorât, dar cui îi păsa? Romantismul e o pierdere de timp.

Pierdere de timp sau nu, Simon nu se hotăra să se desprindă de fereastră. Umbrele începeau să se lungească și vântul se întetea, învârtelind ambalajele de plăcinte aruncate pe jos. În bărci, punctul maxim al fluxului era așteptat cu mare nerăbdare. Ultimele năvoade erau puse la locul lor, pescarii desfăceau velele și se pregăteau de plecare. Pe *Prădătorul*, velastriaiul roșu, greu, fusese desfăcut la pupa, iar acum echipajul ridica pânza mare.

Simon simțea că i se închid ochii. Nu dormise aproape deloc de când dispăruse Lucy și acum, ora târzie a după-amiezii îl îndemna la somn. Sprijini capul de sticla rece a ferestrei și închise ochii pentru câteva clipe. Tresări auzind un cor de țipete.

— Hei!

— Ce ghinion... nu vă uitați, *nu vă uitați!*

— Dezleagă parâma, dezleagă parâma!

Echipajul *Prădătorului* se lupta să deznoade și ultima parâmă ca să poată pleca din port. Tocmai când Simon se întreba ce îi speriasse în așa hal, văzu un băiat și o fată, murdari, uzi din cap până în picioare, care se țineau de mână și alergau

mâncând pământul spre marginea apei. Fata îl trăgea pe băiat după ea și cozile îi fluturau în vânt la fel ca ale lui Lucy și...

Într-o clipă, Simon fu la ușă, coborî scara sărind câte trei trepte deodată, traversă clădirea Vămii iute ca vântul, alunecând la curbe, împrăstie copiii care se întorceau de la muzeu și ajunse pe chei tocmai la timp ca să o vadă pe Lucy sărind pe *Prădătorul* împreună cu băiatul desculț.

— Lu..., începu Simon, dar strigătul îi fu întrerupt.

Din spate se auzi un răcnet asurzitor și ceva întunecat îl împinse deoparte. Simon căzu pe un maldăr de parâme, capul i se lovi de o ancoră și el se rostogoli în adâncul apei verzi. Căzu tot mai jos, până ajunse la fundul apei — și acolo rămase.

† I 2 † ... ÎN PUȚ

Simon se trezi întins pe pietrele de la fundul apei, la vreo cincisprezece picioare adâncime. Se minuna cum de îi trecuse prin cap să se odihnească într-un loc atât de rece și neprimitor. Visător, privi în sus prin apa verzuie, încetoșată de mâl. Deasupra lui, departe, burțile bărcilor se mișcau leneșe odată cu valurile. Fire lungi de ierburi de mare unduiau prinse de carenele de care se încrustaseră o mulțime de scoici. O anghilă îi trecu prin fața ochilor, câțiva pești curioși

se adăpostiră lângă tălpile lui. Avea în urechi foșnetul mării, amestecat cu clincănitul pietrelor mișcate de apă și bufniturile chilelor când se mai loveau una de alta. Încerca o senzație ciudată, ca și cum și-ar fi văzut roba plutind în voia curenților reci ai fluxului — foarte ciudat.

Simon nu simțea nevoia să respire. Arta întunecată a Ținerii Respirației sub Apă — ceva ce oasele lui DomDaniel îl puseseră să exerseze în fiecare zi, cu capul într-o găleată cu apă — intrase în funcție automat. Simon zâmbi mulțumit când își reveni puțin câte puțin și înțelese ce se întâmplase. „Uneori e bine să cunoști artele întunecate”, se gândea el. Se simțea grozav, așa cum nu se mai simțise de mult, stăpân pe viața lui, dar... Simon se încruntă și câteva bule de aer se desprinseseră dintre cutele frunții lui și se ridicară spre suprafață. Nu de asta se afla el aici. Avea ceva de făcut... ceva important. Lucy!

În clipa în care își aduse aminte de Lucy, stăpânirea de sine întunecată îl părăsi. Simți o durere ascuțită în plămâni și dorința imperioasă de a respira. Speriat, încercă să se ridice de pe fundul apei, dar nu se putea mișca. Roba... se agățase... de ceva. De ce anume?

Cu degetele înghețate, tremurând, Simon desprinse tivul destrămat al robei din gheara unei ancore ruginite și, simțind că se va sufoca dacă nu va trage aer în piept pe loc, se desprinse

de pe fundul apei. Curenții marini îl împinseră iute spre suprafață și în câteva secunde ieși la aer ca un dop din sticlă, spre uimirea mulțimii care se aduna.

Desigur, mulțimea nu se adunase ca să îl vadă pe Simon. Dar când el apăru din apă tușind și pufnind, cu capul acoperit de ierburi de mare, oamenii își întoarseră privirea de la Linda și **Scândura ei Fulger** la Simon. Acesta înotă până la mal și ieși pe chei cu roba și roind de apă — o apariție spectaculoasă. Simbolurile **întunecate** ieșeau în evidență pe țesătura udă, ochii verzi aruncau fulgere pe care unele din femeile de față le găsiră chiar interesante. Linda profită de faptul că toată lumea era cu ochii pe Simon. Fără să facă vreun zgomot, luă **Scândura-Fulger** și plecă pe furiș de acolo.

Linda nu avusese parte de o primire prea bună atunci când se oprise scrâșnind pe marginea cheiului. Destul de repede, se adunară o mulțime de oameni, cei mai mulți dornici să o arunce în apă. Soborul Vrajitoarelor din Port nu se bucura de popularitate și Linda, când ajunse la Ulița Mațelor de Pește, își dădu seama că scăpase ca prin urechile acului. Apa sărată și Vrajitoria **întunecată** nu se împacă nicicum. O vrajitoare atât de împregnată de **Magie întunecată** precum Linda risca să se transforme într-o băltoacă de mazăgă **întunecată** de cum era atinsă de apa de mare. (De aceea nu veți vedea niciodată o

vrăjitoare întunecată plângând.) Exact pe asta contase și Lucy Gringe când sărise în barcă: Linda nu va îndrăzni să iasă cu Scândura-Fulger pe mare. Și avusese dreptate.

În primul moment, Lucy nu se gândise decât cum să scape de înspăimântătoarea Linda. Dar apoi, când *Prădătorul* ridicase ancora și ieșise din Port, Lucy începu să își dea seama că, așa cum ar fi zis mama ei, a căzut din lac în puț. Lucy și Băiatul Lup se aflau la bordul uneia din cele mai puțin recomandabile bărci din Port, aflată sub conducerea unui căpitan cât se poate de neplăcut la fire și pe deasupra exagerat de superstițios. Dacă era un lucru pe care acest căpitan îl ura cu toată convingerea, atunci acesta erau femeile la bordul bărcii lui, și în special femeile cu cozi. Theodophilus Fortissimo Fry, căpitanul *Prădătorului*, nu putea suferi femeile — sau fetele — cu cozi. Theodophilus Fortissimo Fry fusese mezinul unei familii cu nouă copii, dintre care opt fete. Toate surorile lui purtaseră cozi. Iar sora cea mare, care îl terorizase toată copilăria, purta multe funde împletite în cozi, întocmai ca Lucy.

Căpitanul Fry îi privi consternat pe cei doi pasageri neinvitați și urlă:

— Peste bord cu ea! Imediat!

Cei care știau câte ceva despre copilăria căpitanului Fry ar fi înțeles poate ce îl făcea să se poarte astfel. Dar Lucy și Băiatul

Lup, cu siguranță nu. Amândurora, dar mai ales lui Lucy, purtarea căpitanului li se părea de-a dreptul deplasată.

Echipajul *Prădătorului* era compus din doi membri: unul era fiul căpitanului, Jakey Fry, un băiat pistruiat, cu părul roșu și ochi verzi ca marea. Purta părul tăiat scurt și avea întipărită pe față o expresie de eternă îngrijorare. Jakey credea că are paisprezece ani, cu toate că nimeni nu își bătuse capul să îi spună exact ce vârstă are.

Celălalt membru al echipajului era Crowe cel Slab, unul din gemenii Crowe. Teoretic, cei doi gemeni erau identici, numai că unul era gras și celălalt slab, și așa fuseseră din ziua când se născuseră. Aveau totuși ceva în comun: amândoi erau peste măsură de nerozi, pe cât se părea, nu mult mai deștepti decât o ladă de pește de inteligență medie. De fapt, chiar erau în Port lăzi de pește care ar fi putut demonstra contrariul. În afară de diferența de mărime — care lăsa pe toată lumea cu gura căscată — frații Crowe erau uimitor de asemănători. Aveau ochii spălăciți, fără expresie — ochi de pește mort, cum se mai spune. Capetele le erau acoperite de păr negru, tuns numărul unu, și de tăieturi de la briciul cu care se rădeau în cap (lama era greu de manevrat printre nenumăratele lor cucuie). Amândoi purtau tunici scurte, de-a dreptul jechoase, și jambiere de piele. Frații Crowe lucrau cu rândul pe *Prădătorul*.

Căpitanul Fry era mulțumit de ei: erau atât de tâmpiți că executau orice ordin, fără să pună (sau să își pună) întrebări.

Prin urmare, atunci când căpitanul urlă „Peste bord cu ea! Acum!” știa că Crowe cel Slab va face întocmai, fără să se gândească de două ori. Căpitanului Fry nu îi plăceau persoanele care se gândeau de două ori.

Crowe cel Slab era un individ vânos, cu mușchi de oțel. O înșfăcă pe Lucy de după brâu, o ridică și se îndreptă cu ea spre marginea bărcii.

— Dă-mi drumul! țipa Lucy.

Băiatul Lup sări la el, dar nu izbuti decât să se lase prins și el de Crowe cel Slab.

— Aruncă-i pe amândoi, zise căpitanul Fry.

Băiatul Lup îngheță. Îi era groază să cadă din bărci.

Crowe cel Slab îi aruncă peste bord așa cum arunca gunoiiul adunat peste zi. Numai că plecarea precipitată a *Prădătorului* duse-se la ceea ce căpitanul numea „neglijență la bord”: o frânghie cu care fusese amarată barca atârna peste copastie. În cădere, Băiatul Lup și Lucy se agățară de frânghie și acum atârnav deasupra valurilor pe care le stârnea *Prădătorul* îndreptându-se spre larg.

Cu mișcări pricepute — fiindcă exersase de multe ori — Crowe cel Slab se aplecă peste parapet și se apucă să desfacă degetele Băiatului Lup unul câte unul. Un marinăr oleacă mai deștept

ar fi tăiat frânghia, dar lui Crowe cel Slab nu îi dădu prin cap. Îi dădu însă căpitanului Fry, care abia aștepta să scape de cei doi.

— Taie parâma, mă, creier de pește, bombăni el. Ia să vedem, se îneacă sau înoată?

— Eu nu știu să înot! se auzi vocea lui Lucy de peste bord.

— Alegerea e la tine, rânji căpitanul, arătând câți dinți avea lipsă.

Jackey, aflat la cârmă, privea îngrozit scena. *Prădătorul* ieșise din Port și se îndrepta spre larg. Oricine ar fi căzut în apă acolo nu avea nicio speranță să poată înota până în Port. Jakey se gândea că s-ar fi putut distra împreună cu Băiatul Lup și Lucy, mai ales Lucy. Dacă i-ar fi avut tovarăși la bord, perspectiva unor zile nesfârșite petrecute alături de un om atât de schimbător ca tatăl său și de un golan fără creier precum Crowe nu i se mai părea atât de îngrozitoare. Și, pe deasupra, Jakey nu era de acord să fie cineva aruncat peste bord, chiar dacă era fată.

— Nu, tatî! Stai! strigă Jakey. Dacă se îneacă, ne aduc ghinion mai mare și decât deochiul de vrăjitoare.

— Să nu vorbești de vrăjitoare! țipă căpitanul Fry, copleșit de atâtea semne rele, mai multe decât ar merita orice căpitan.

— Nu-l lăsa să taie frânghia, tatî. Oprește-l, că de nu, mă întorc în Port.

— N-ai curaj!

— Ba am!

Jakey Fry trase tare de cârmă. Verfaforul pânzei mari se întinse și barca începu manevra de întoarcere.

Pe căpitanul Fry îl lăsară nervii. Să te întorci în Port pe același flux cu care plecaseși era considerat cel mai mare ghinion. Nu era pregătit pentru așa ceva.

— Lasă-i! urlă el.

Crowe cel Slab tăia cu sânge la parâmă cu un cuțit bont. Se simțea bine și nu avea chef să se oprească.

— Am zis să îi lași! urlă căpitanul. Trage-i sus și du-i sub punte.

Jakey Fry zâmbi satisfăcut. Trase invers de cârmă și, în timp ce *Prădătorul* își relua cursul, văzu cum Crowe îi împinge pe Băiatul Lup și pe Lucy prin tambuchi, în pântecul bărcii. Capacul fu închis și zăvorât, iar Jakey se puse pe fluierat, vesel nevoie mare. Călătoria asta avea să fie mult mai interesantă decât toate celelalte.

Revenit pe chei, Simon se descotorosi de toți cei care se interesau de starea lui de sănătate. Refuză cât putu de politicoasă ofertele a trei femei care îl invitau să vină acasă la ele să își usuce hainele și se îndreptă spre camera lui de la mansarda clădirii Vămii.

— Simon. Simon!

Simon se prefăcu a nu auzi vocea bine cunoscută. Voia să fie singur. Numai că Maureen, plăcintăreasa, nu se lăsa cu una, cu două. Îl prinse din urmă și îl luă prietenește de braț. Simon se întoarse spre ea și Maureen se sperie. Băiatul avea buzele vinete și era alb la față ca farfuriile pe care punea plăcintele.

— Simon, ai să îngheți. Vino la mine, să te încălzești de la cuptoare. Îți fac o cană de ciocolată.

Simon clătină din cap, dar Maureen nici nu vru să audă. Îl luă de braț cu un gest autoritar și îl împinse spre plăcintărie. După ce intrară, puse în ușă cartonașul pe care scria „Închis” și îl duse pe Simon în bucătăria din spatele prăvăliei.

— Acum șezi, îi zise, de parcă Simon ar fi fost un labrador ud flească fiindcă fusese atât de neghiob încât sărise în apă.

Supus, Simon se așeză pe scaunul adus de Maureen lângă cuptorul cel mare. Dintr-odată îl apucă un tremur pe care nu și-l mai putu stăpâni.

— Mă duc să aduc niște pături, îi spuse Maureen. Poți să-ți scoți hainele ude și să le lași aici, să se usuce peste noapte.

Cât ai zice pește, Simon se trezi înfocolit în câteva pături aspre de lână. Mai tremura din când în când, dar culoarea îi revenise în obraji și nu mai era alb ca farfuriile de plăcinte.

— Vasăzică ai văzut-o pe Lucy? întrebă Maureen.

Simon dădu din cap amărât.

— Și ce bine mi-a părut! Are pe altcineva... fugea în lume cu el. Ți-am spus eu că așa o să se întâmple. Nu-i fac nicio vină.

Își luă capul în mâini și începu să tremure din nou, nestăpânit.

Maureen era o femeie cu simț practic și nu putea fi nefericită multă vreme. În afară de asta, era încredințată că lucrurile nu sunt niciodată atât de rele precum par.

— Eu am auzit altceva, zise. Am auzit că ea și băiatul scăpaseră din casa Soborului. Iar pe vrăjitoare am văzut-o cu toții, Simon.

— Vrăjitoare? ridică Simon privirea. Care vrăjitoare?

— Una mai rea ca altele. Cea care a micșorat-o pe biata Florrie Bundie până a ajuns cât un pliculeț de ceai, cel puțin așa vorbește lumea.

— Ce?

— Un pliculeț de ceai. Vrăjitoarea îi urmărea pe Lucy și pe băiat. Era pe o **Scândură-Fulger**. O chestie tare primejdioasă.

— O urmărea pe Lucy? repetă Simon și rămase tăcut.

Pe vremuri făcea din când în când câte o vizită Soborului. Nu îi făcea plăcere, dar pe atunci avea respect pentru Sobor și

Puterile lui întunecate și o respecta în special pe Linda, despre care, acum își aducea și el aminte, se zvonea că își micșorase vecina. Însă pornirea Lindei către Magia întunecată, împreună cu răutatea ei, îl speriau până și pe el, iar la gândul că tocmai Linda o vâna pe Lucy îl mai trecu un fior.

Maureen îl mai înveli cu o pătură.

— Așa se explică de ce au sărit la bordul *Prădătorului*, zise ea și se duse să vadă de ceainicul atârnat deasupra focului. *Prădătorul* e ultima barcă pe care ți-ar da prin cap să pleci, în afară de cazul că nu ai de ales.

Simon se încruntă:

— Cum adică, ce vrei să spui?

— A, nimic anume, se grăbi Maureen să răspundă, regretând că deschisese gura.

Fiindcă, se gândea ea, la ce i-ar fi de folos lui Simon să știe niște lucruri pe care nu le putea schimba?

— Spune-mi, Maureen. Vreau să știu, o rugă Simon, privind-o drept în ochi.

Maureen nu răspunse, ci se ridică și se duse la o plită mică, unde pusese lapte la fiert într-o crăticioară. Stătu acolo câteva minute, atentă la ceea ce făcea, adică dizolva trei pătrățele de ciocolată în laptele fierbinte. Turnă laptele într-un castron și i-l dădu lui Simon.

— Bea, zise, și apoi îți spun.

Încă mai tremurând din când în când, Simon sorbi din ciocolata fierbinte.

Maureen se așeză pe un taburet, lângă cuptor.

— E o chestie ciudată, zise. Oamenii cred că tejgheaua prăvăliei oprește sunetele și nu poți auzi ceea ce vorbesc ei de cealaltă parte. Dacă ai ști câte am auzit de când vând plăcinte... lucruri care nu erau pentru urechile mele.

— Și ce ai auzit despre *Prădătorul*? întrebă Simon.

— Ei, era vorba mai mult de căpitan...

— Ce e cu căpitanul?

— Nimic bun. Oamenii își amintesc de el de pe vremea când era doar Joe Viermuș, dintr-o familie de prădători de corăbii naufragiate. Dar acum, că sunt mai multe faruri, nu mai poți trăi din jefuirea corăbiilor. Și eu zic că așa și trebuie. E o neleguire să ademenești o corabie între stânci ca să se scufunde, o neleguire. Cu ceea ce a adunat din jefuirea corăbiilor, Viermuș s-a urcat pe una din corăbiile de pirați care ajung uneori pe aici. S-a întors cu o traistă plină de aur și un nume nou-nouț cu care să se fâlească. Unii zic cum că ar fi numele unui biet domn pe care l-a aruncat peste bord. Alții...

Aici Maureen se opri, fiindcă nu mai voia să continue.

— Alții ce spun? sări Simon.

Maureen clătină din cap.

— Te rog, nu se poate să nu-mi spui. Dacă vrei să o pot găsi pe Lucy, trebuie să aflu tot ce se poate afla. Te rog din suflet.

Maureen se codea, fiindcă era încredințată că, dacă vorbești despre astfel de lucruri, te va urmări piaza-rea.

— Alții spun că dacă îți schimbi numele înseamnă că ți-ai schimbat stăpânul. Lumea zice că noul stăpân al căpitanului e un strigoi care locuiește în Castel și că de acolo îi vin banii. Închipuie-ți, să lucrezi pentru un strigoi... poți să și mori de frică, spuse Maureen și se cutremură. Eu personal nu cred niciun cuvântel, adăugă repede.

Dar Simon credea.

— Prostul strigoiului, murmură el.

— Ce-ai zis? făcu Maureen și se ridică să mai pună un buștean în focul de sub cuptor, căci o cam luase cu răcori de la poveștile astea cu strigoi.

Simon dădu din umeri.

— Prostul strigoiului, omul fantomei, protectorul spectrului, zi-i cum vrei. Cred că numele adevărat este Robul Stafiei. Este cineva care se vinde unui strigoi.

— Vai de mine! exclamă Maureen și trânti ușița sobei. Și de ce-ar face cineva așa ceva?

— Pentru aur, răspuse Simon, amintindu-și că Tertius Fumigante îi făcuse și lui o propunere asemănătoare. O sută șazeci și nouă de galbeni, mai precis. Dar toți se căiesc până la urmă. Dacă au fost plătiți nu mai au scăpare. Sunt bântuiți până la sfârșitul zilelor.

— De ce sunt unii în stare . . . , făcu Maureen.

— Mda, încuviință Simon. Ăă . . . Maureen . . .

— Da?

— Care e noul nume al căpitanului?

— A, o trăsnaie cum n-ai mai auzit: Theodophilus Fortissimo Fry. Și când te gândești că îl chema Joe Viermuș . . . să te strici de răs.

Lui Simon nu îi venea să râdă. Obsesia Întunecaților pentru nume nu i se părea de luat în răs.

— T. F. F., murmură el. Aceleași inițiale ca bătrânul Fumigante. Nu cumva . . . Of, Lucy, în ce te-ai băgat? oftă el.

Maureen își stoarse creierii ca să spună ceva mai plăcut, dar singurul lucru care îi veni în minte fu:

— Dar fiul lui, Jakey, e un băiat de treabă.

Simon puse jos castronul și rămase cu privirea la picioarele lui goale care ieșeau de sub pătură. Nu mai zise nimic.

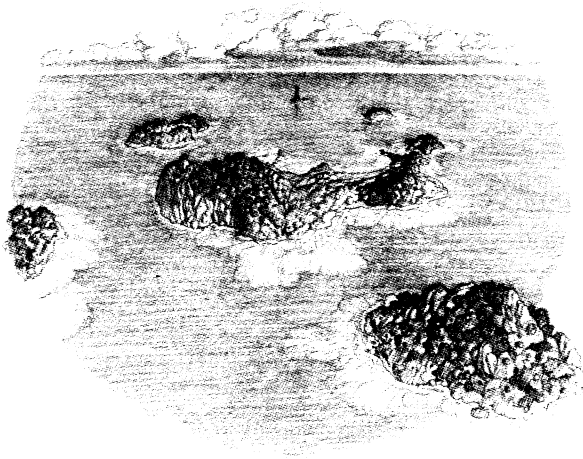
După câteva minute de tăcere, Maureen murmură fără prea multă convingere:

— Știi ce, Simon? Lucy e o fată descurcăreață. Și curajoasă. Sunt sigură că îi e bine.

— Bine? se minună Simon. Pe barca unui astfel de căpitan? Cum ar putea să-i fie bine?

Maureen nu mai știa ce să spună. Se ridică încet și se apucă să facă patul pentru Simon pe una din banchetele late din bucătărie. A doua zi dimineața, cum se crăpă de ziuă, când Maureen coborî în bucătărie să pună la cuptor prima tranșă de plăcinte, Simon nu mai era acolo. Fără să se mire, Maureen începu să frământa coca. În sinea ei le ură mult noroc lui Simon și lui Lucy — „chiar că vor avea nevoie de noroc”, se gândea ea.

CĂLĂTORIA CU DRAGONUL

Farul *Dunelor Gemene* era așezat pe un schelet de metal cam șubred, la capătul unui banc de nisipuri înșelătoare. Privit de sus, părea mic și fragil, de ziceai că până și o boare de vânt l-ar pune la pământ, dar Septimus auzise de la cei care fuseseră până acolo că, privit de jos, era impresionant.

Ajuns la far, Septimus întoarse dragonul cam patruzeci și cinci de grade spre stânga și se îndreptă spre larg. Știa că nu e

nevoie să îl îndrume pe Scuipăfoc, fiindcă acesta zbura pe traseul deja parcurs cu două zile mai înainte, dar îi făcea plăcere să vadă cum răspunde dragonul la comenzile lui. Când erau pe pământ, Septimus avea adesea sentimentul neplăcut că dragonul comanda iar el se supunea, dar când erau în aer pozițiile erau inversate. Scuipăfoc devenea docil și calm; îndeplinea — ba chiar anticipa — toate dorințele lui Septimus, atât de fidel că acestuia i se părea că dragonul îi aude gândurile.

Septimus nu se înșela chiar într-unu totul. Nu știa că cel care călărește dragonul — mai ales dacă e însuși Stăpânul — transmite gândurile prin mișcările fine ale mușchilor. Dragonul „citește” trupul călărețului și adesea știe încotro vrea acesta să meargă chiar înainte să știe el însuși. Așa s-a făcut că, în urmă cu două zile, Scuipăfoc zburase cu Marcia Overstrand (care era într-o stare de agitație extremă) până la Casa Foricșilor fără să facă nici măcar o greșală. Având în vedere că Marcia înțelesese pe dos instrucțiunile de folosire a dragonului, era chiar o performanță din partea lui Scuipăfoc. Bineînțeles, Marcia era convinsă că ajunseră cu bine la destinație datorită capacității ei înnăscute de a conduce dragonul, dar, de fapt, totul se datora capacității înnăscute a lui Scuipăfoc de a ignora indicațiile Vrăjitorului NeObișnuit.

Septimus și Scuipăfoc ieșiră în larg. Cerul era acum mai senin și cetele de norișori albi dispărură, până când Septimus

nu mai văzu decât albastru — cerul luminos boltit deasupra lui și marea sclipitoare dedesubt. Privea în jos vrăjît: urmărea umbrele mișcătoare ale curenților marini, ghicea, în adâncuri, formele întunecate ale balenelor uriașe care populau acele ape.

Aerul primăvăratîc era destul de rece la înălțimea de cinci sute de picioare, dar căldura produsă de mușchii lui Scui păfoc îi oferea lui Septîmus un fel de microclimat plăcut — dacă nu lua în seamă câte un damf urât mirositor, răsufllarea dragonului. În scurtă vreme, legănat de Scui păfoc, care zbura cînd în sus și cînd în jos, Septîmus era într-o stare de vis: prin mînte i se învârteau versuri magice și în urechi îi răsunau cîntece dragonești. Rămase așa cîteva ore, pînă cînd fu brusc trezit.

Septîmus, Septîmus...

Cineva îl striga.

Sări în sus, alertat și nedumerit totodată. Cine ar fi putut să îl strige? Scutură din cap și mormăi:

— A fost un vis, nătîngule.

Ca să își limpezească mîntea, privi iarăși oceanul și scoase un strigăt de uimire.

Dedesubt se vedea un grup de insule, așezate ca niște neste-mate. O insulă mare în mijloc, înconjurată de șase insulițe. Toate erau înverzite, toate aveau mici golfuri și plaje cu nisip alb, iar între ele, marea limpede, puțin adîncă, de un verde albăstrui

delicat, sclipea în lumina soarelui. Septimus era fermecat; dintr-o dată, i se făcu dor să stea tolănit la soare și să bea din apa izvoarelor care gâlgâiau printre stâncile acoperite de mușchi. O clipă, doar atât, se gândi să coboare cu Scui păfoc spre unul din golfulețe și să aterizeze pe nisip. Aproape în aceeași clipă, dragonul începu să se lase în jos, dar Septimus știa ce are de făcut.

— Nu, Scui păfoc. Nu, trebuie să mergem mai departe, spuse cu regret în glas.

Scui păfoc se înalță din nou în aer și Septimus întoarse capul ca să mai vadă o dată insulele ca niște nestemate. În cele din urmă, dispărură la orizont și Septimus se întristă puțin, de parcă ar fi pierdut ceva. Acum erau doar el și Scui păfoc.

Dragonul și Stăpânul lui zburară până spre seară. Deasupra lor norii se adunară și se risipiră, dedesubt zăriră când și când o corabie care lăsa o dără albă de spumă pe nesfârșita întindere a mării, dar insule nu mai văzură.

Când începu să se însereze, norii se adunară și se tot adunară, până ce ajunseră un fel de acoperiș gros, cenușiu. Temperatura scăzu brusc și Septimus simți că îi îngheață până și măduva în oase. Se înfășură cât putu de bine în pelerina de jder, dar tot îi era frig. La început, nici nu își dădu seama cât de frig îi era, dar după o vreme își aminti că Marcia insistase să îi dea ceea ce ea numea Trusa de Urgență. O pusese ea însăși în spinarea lui Scui păfoc,

în două desagi de pânză tare, și îl anunțase pe Septimus că erau acolo șase **Pelerine fierbînți**, pe care se bucurase să le găsească în Prăvălia second-hand pentru Vrajitori, ținută de Bott.

După ce se chinui vreo zece minute să deschidă desagile (pe care Marcia le cususe la gură), Septimus izbuti să bage înăuntru mâna de-acum rece ca gheața și să scoată o **Pelerină fierbinte**. Se înfășură în pelerina făcută dintr-o țesătură mototolită, foșnitoare, și simți pe loc cum îl cuprinde căldura și i se răspândește în tot corpul, de parcă era într-o baie fierbinte. Parcă și mintea îi mergea mai repede acum.

Întunericul se lăsa repede. Departe, la orizont, Septimus vedea marginea întunecată a nopții care se apropia. Începu să burnițeze, dar, pe cât se părea, **Pelerina fierbinte** nu lăsa apa să treacă. Septimus scoase tichia lui veche de lână pe care avusese grijă să o bage în buzunar înainte de plecare și o puse pe cap. Era cam strâmtă acum, dar nu ar fi renunțat la ea pentru nimic în lume. Cu nicio căciulă nu se simțea atât de bine. Acum nu îi păsa nici de ploaie, nici de vânt.

Își întoarse atenția spre linia orizontului. Fâșia întunecoasă de întuneric era mai lată acum, iar înăuntru ei i se păru că zărește un șir de luminițe care abia pâlpâiau. Rămase cu privirea ațintită spre orizont. Pe măsură ce se întuneca și Scuișofoc se apropia, luminițele luceau mai tare. Fu cuprins de

bucurie: reușise. Găsise drumul către Portul Neguțătorilor, iar lângă una din luminițe, într-un depozit igrasios, se aflau Jenna, Nicko, Snorri și Beetle, care îl așteptau să îi ia de acolo. Septimus se sprijini de Țepul Pilotului și zâmbi. Încă o misiune reușită a echipei de salvare Dragon.

Cam într-o jumătate de oră se lăsă noaptea, dar și ei ajunseră la uscat. Acum Scui păfoc zbura încet, aproape de pământ, deasupra coastei nisipoase. Norii se risipiseră, crai-nou se ridica pe cer, răspândind o lumină argintie și lungind umbrele. Septimus se aplecă peste gâtul lui Scui păfoc și văzu, împrăștiate printre dunele de nisip, formele întunecate ale caselor de pescari, luminițele care ardeau în ferestre și bărcile trase pe nisip peste noapte. Ceva mai departe se zărea lanțul de lumini ale Portului, mult mai strălucitoare decât înainte, luminând toate cheiurile.

Septimus îl încetini pe Scui păfoc și coborâra și mai jos. Dedesubt văzu primul dintr-un lung șir de cheiuri, Cheiul Numărul Patruzeci și Nouă, dacă își amintea bine. Ei însă se îndreptau către Cheiul Numărul Trei, așa că mai aveau de zburat.

Scui păfoc bătea ritmic din aripi și treceau peste cheiuri, unul după altul. Nerăbdător, Septimus cerceta portul din priviri. Văzu formele întunecate ale corăbiilor amarate la chei, siluetele profilate pe ziduri de lămpi și torțe. O mulțime de oameni forfoteau pe chei, încercând și descercând mărfuri, tocmindu-se și

încheind afaceri. Sunetul vocilor ajungea până la el, o cacofonie de limbi necunoscute, de certuri și râsete punctate de câte un strigăt. Nimeni nu luă seama la forma neagră a dragonului sau la umbra lui care aluneca tăcută peste chei. Septimus îl bătu ușurel pe gât și îi șopti:

— Bravo, Scui păfoc, bravo. Aproape am ajuns.

Portul Neguțătorilor apăruse pe o coastă adăpostită de vânturi, la marginea unui ținut întins unde se afla, printre multe alte minuni, și Casa Foricșilor. Devenise un loc de întâlnire pentru neguțători, nu numai pentru cei din Nord, ci și pentru cei veniți de mai departe. Gheața iernii nici nu se topise bine că, în străfundurile Tărâmurilor Înghețate, neguțătorii îmbrăcați în blănuri își împingeau bărcile lungi și înguste pe canalele înghețate care șerpuiau prin păduri până ajungeau la canalele mai largi, unde apa nu îngheța niciodată și care duceau într-un sfârșit la Târgul de pe Chei. De la Colinele Deșerturilor de Nisip, neguțători înalți, îmbrăcați cu robe în culori vii, veneau pe corăbiile lor frumos vopsite. Uneori puteai vedea chiar neguțători sosiți de dincolo de Câmpiile Înzăpezite de la Răsărit; purtau pălării înalte, ascuțite, și vocile lor sacadate răzbăteau prin orice hărmălaie.

Septimus căuta din ochi Cheiul Numărul Trei. Era unul dintre cele mai mici cheiuri, aflat chiar la capătul Târgului, peste canalul

cel mai lat (cel care, spuneau oamenii, ducea până la celălalt capăt al lumii). Cheiul Numărul Trei era ușor de recunoscut datorită neobișnuitei sale forme de potcoavă. Nu era un chei cu apă adâncă, de aceea îl foloseau pescarii cu bărci mici, pe care le lăsau legate cu frânghii lungi pe nisipul descoperit la reflux.

În scurtă vreme Scui păfoc traversa canalul lat, bătut de vânturi, și Septimus se bucură să recunoască dedesubt cheiul în formă de potcoavă. Scui păfoc se rotea în aer, căutând un loc să se așeze, dar cheiul era plin de lăzi cu pește și grămezi de plase. Nu era loc suficient ca să poată ateriza un dragon, plus că niciun dragon nu va ateriza niciodată lângă un năvod, de teamă să nu își prindă ghearele în ochiuri — o spaimă rămasă din vremurile de demult, când vânătoarea de dragoni era un lucru obișnuit.

Apa se retrăgea și Septimus zări, ascunsă de umbra aruncată de peretele cheiului, o fâșie goală de nisip, pe care nu era legată nicio barcă. Mână dragonul la câteva sute de iarzi depărtare de țărm, întoarse și coborî la suprafața apei. Dragonul pluti elegant în aer și ateriză cu un bufnet, stârnind un val de nisip ud. Mirosi aerul și, obosit, își lăsă capul în jos, ca Septimus să poată coborî. Septimus tropăi pe loc, încercând să alunge amorțeala din degetele picioarelor. Cu mers încă nesigur, se duse și mângâie dragonul pe nasul catifelat, rece ca gheața.

— Mulțumesc, Scui păfoc, șopti el. Ești cel mai bun.

Dragonul pufni iar de sus, de pe chei, veni o voce de femeie:

— Să nu mai faci așa ceva. E o mârlnie.

— Ce să nu mai fac? protestă o voce de bărbat. N-am făcut nimic.

— Lasă. Totdeauna zici așa. Da' acum nu poți să dai vina pe câine.

Cei doi se îndepărtară. Vocile lor încă se mai auzeau când Scui păfoc adormi buștean. Septimus verifică nivelul apei. Se retrăgea și, judecând după semnul de nivel maxim făcut pe zidul cheiului, își făcu socoteala că Scui păfoc putea dormi fără grijă timp de șase ore în locul unde era. Ridică de pe spatele dragonului desagile Marciei, scoase patru pui fripți și o traistă cu mere și le puse lângă nasul lui Scui păfoc, pentru eventualitatea că i se făcea foame pe la miezul nopții.

— Așteaptă-mă aici, Scui păfoc. Mă întorc, îi șopti Septimus.

Scui păfoc deschise un ochi încețoșat de somn, clipi și adormi la loc.

Septimus luă în spate desagile grele și, obosit la rândul lui, se îndreptă spre treptele care duceau sus pe chei. Acum nu mai trebuia decât să își aducă aminte în care depozit se afla Nicko.

PORTUL NEGUȚĂTORILOR

Septimus urcă scara și, ajuns sus, privi în jur. Cei doi scertăreți se duseseră și cheiul era pustiu, cufundat în semiîn-tuneric. Singura lumină venea de la o torță prinsă pe un stâlp în fața unui șir de cabane de lemn înalte și înguste, aflate în partea din spate a cheiului. Cu toate că vântul răbufnea din când în când, aducând și câte o pală de ploaie, flacăra ardea bine în spatele apărătorii de sticlă și arunca un cerc de lumină gălbuie pe pavaj. Septimus își aminti că acolo era intrarea pe ulița

unde îi dusesese Nicko cu două zile în urmă. Zâmbind la gândul că își va revedea în scurtă vreme fratele, Septimus potrivea desagiile în spate și se îndreptă spre torță, croindu-și drum printre grămezile de butoaie și lăzi.

Ajunse la torță și intră pe uliță. La lumina torței își văzu umbra lungită pe pietre în fața lui, apoi dădu colțul și se trezi într-o beznă adâncă, dar numai pentru câteva clipe. Inelul cu Dragon pe care îl purta pe arătător începu să lumineze. Încovoiat sub greutatea desagilor, Septimus mai dădu un colț și se opri în fața unei construcții de lemn cu patru etaje, mirosind a mucegai. Se vedea că ușa de la intrare fusese forțată și acum era legată cu sfoară. Septimus lăsă jos desagiile și ridică privirea spre ferestrele dintre care puține mai aveau ochiuri de geam întregi. Era sigur că ajunsese la depozitul căutat, numai că aici nu era nimeni; ferestrele erau întunecate și nu se auzea niciun zgomot. Începu să își facă griji, dar tocmai atunci zări ceva: o bucată de hârtie, prinsă de ușă cu un cuișor. Recunoscu scrisul Jennei, cu litere mari, înflorite. Pe bilet scria:

Sep!

Sper că ai avut un zbor plăcut! Noi suntem pe Cerys, o corabie mare, arătoasă, la Cheiul Doisprezece. Pe curând!!!

Cu drag, Jen

Septimus nu se putu abține să nu zâmbească la vederea multelor semne de exclamație, dar apoi se încruntă. Cum avea să ajungă la Cheiul Doisprezece?

Trecuse o jumătate de oră și Septimus tot încruntat rămăsese. Se luptase cu vântul care parcă voia să îl ridice de la pământ și cu o aversă prevestitoare de vijelie care se stârnise tocmai când traversa podul peste gura lată a canalului. Acum ajunsese la o impunătoare poartă de lemn, aflată chiar la celălalt capăt al podului. Era intrarea pe Cheiul Patru. De dincolo de poartă răzbăteau zgomotele obișnuite într-un port în plină activitate. Ostenit, împinse poarta și, spre surprinderea lui, dintr-o cabină pe care Septimus o luase drept o prăvălioară ieși un paznic.

— Aici mi te oprești, băiețș. 'Nainte să intri trebuie să citești Anunțul.

Bărbatul, care purta o uniformă de navigator împodobită cu nasturi auriți, îi arătă un anunț uriaș, lipit pe zid. Anunțul era luminat de două lămpi de alamă și era scris cu litere roșii în diferite limbi.

Septimus ridică din sprânceană. Nu îi plăcea să i se spună „băiețș” — era obișnuit să i se acorde ceva mai mult respect.

— Și poți să lași sprânceană aia jos, mârâi omul. Citește anunțul *de la cap la coadă*, altminteri te întorci de unde ai venit. Ai priceput?

Septimus dădu din cap, impasibil. Tare ar fi vrut să îi spună vreo două vorbe bine ticluite bărbatului, numai că era *musai* să ajungă pe Cheiul Patru și să între în Rețeaua Cheiurilor Mari. Întoarse ochii spre afiș.

Cheiul Patru

ATENȚIE!

Acum părăsești Cheiul Trei

Ultimul dintre Cheiurile Mici (CM)

Și intri în Rețeaua Cheiurilor Mari (RCM).

Intrând pe această poartă accepți

Să te supui Regulilor (Rg)

Asociației Cheiurilor Mari din Târg (ACMT)

Și să respecti toate instrucțiunile date de Funcționari, grupuri sau societăți ale Cheiurilor (FGSC).

Urma o listă lungă de reguli. Fiecare rând începea cu „A NU se...” scris cu majuscule roșii. Septimus nu putea suferi listele lungi, scrise cu roșu, care mai și începeau cu „A NU se...”. Îi

aminteau de Armata Tânăra. Acum însă, sub privirea scrutătoare a funcționarului, citi întregul text.

— Bine, spuse când termină. Sunt de acord.

— N-ai citit tot, obiectă funcționarul.

— Citesc repede, zise Septimus.

— Să nu faci pe deșteptul cu mine, zise omul. Termină de citit.

— Am terminat, așa că tu să nu faci pe deșteptul cu mine, îi replică Septimus, lăsând deoparte orice prudență.

— Bîinee. N-ai acces.

— Cum?

— Cum ai auzit. N-ai acces în RCM. Ți-am zis, poți să te întorci de unde ai venit.

Septimus văzu negru în fața ochilor. Ridică mâna dreaptă și arată cele două galoane de Ucenic de Rang Înalt, care, în lumina lămpii, aveau sclipiri purpurii, **magice**.

— Sunt într-o misiune oficială, zise el foarte rar, încercând să își ascundă mânia. Acesta e însemnul calității mele oficiale. Nu sunt cine crezi că sunt. Dacă ții la slujba ta, te sfătuiesc să mă lași să trec.

Felul autoritar în care vorbise Septimus îl descumpăni pe funcționar, iar sclipirile **magice** ale manșetelor îl zăpăciră de tot. Se repezi să deschidă poarta, iar când Septimus trecu pe

lângă el înclină ușor capul. Septimus observă gestul dar nu îi răspunse. Bărbatul închise poarta și Septimus se găsi pe Cheiul Patru.

Parcă intrase în altă lume. Uluit, Septimus privi cheiul plin ochi. Da, era un chei adevărat, cu apă adâncă și corăbii. Era luminat de cel puțin douăzeci de torțe și gema de oameni. Tocmai se descărca un pescador iar pe alte două corăbii mari erau aduse provizii. Septimus simți că îl doboară oboseala: cum avea să își croiască drum prin mulțimea asta? Acum îi părea rău că nu lăsase desagile în spatele lui Scui păfoc. Le puse o clipă pe pavaj, ca să își tragă sufletul.

Din spate se auzi o voce puternică:

— Să nu blochezi drumul, băiete. Oamenii au treabă.

Septimus se dădu într-o parte, uitând de desagi. Un pescar mătăhălos, în brațe cu un maldăr de lăzi cu pește care se legănau amenințător, trecu foarte aproape de Septimus și se împiedică de traistele lui. Lăzile zburară care încotro, iar heringi dinăuntru se împrăștiară ca o ploaie. Însoțit de un torent de vorbe grele, cum nu mai auzise în viața lui, Septimus ridică desagile și se afundă în mulțime. După câțiva pași întoarse capul, dar mulțimea se închisese în urma lui ca un val iar pescarul nu se mai vedea nicăieri. Septimus zâmbi: sunt și mulțimile bune la ceva. Trase aer în piept și se strecură printre

oameni, traversând Cheiul Patru, până când ajunse la Cheiul Cinci. Se bucură să vadă că nu era niciun paznic, cu toate că Regulile erau afișate și aici la vedere. Fără să arunce nici măcar o privire spre afiș, Septimus păși pe Cheiul Cinci.

Avu de mers vreo oră, iar când ajunse dădu de un afiș care îl anunța că ieșea din Cheiul Unsprezece și urma să între în Cheiul Doisprezece. Septimus abia se ținea pe picioare de oboseală și era furios pe Jenna. La ce îi trebuise o corabie arătoasă? De ce nu îl așteptaseră în depozitul de plase, așa cum se înțeleseseră? Nu se gândeau că poate e ostenit după un zbor atât de lung? Se văzuse nevoit să traverseze opt cheiuri ca să ajungă la ei — nu fusese deloc ușor. Unele cheiuri gemeau de lume, persoane nu întotdeauna dispuse să facă loc unui băiat care abia își târa picioarele, ba încă mai căra după el și două desagi mari. Un chei fusese pustiu, cufundat în întuneric, împânzit de frânghii întinse dintr-o parte în alta, peste care sărise la fel ca un ponei dresat la circ. Două cheiuri erau aproape blocate de munți de butoaie și lăzi, printre care își găsise drum la fel ca printr-un labirint. Iar multe cheiuri aveau un aer neprietenos evident.

Sleit de puteri, Septimus se opri ca să își facă o idee de ce îl așteaptă. Cheiul Doisprezece părea cel mai greu dintre toate.

Era de departe cel mai întins și viermuia de oameni. Dincolo de agitația de pe chei văzu o pădure de catarge înalte, cu pânzele înfășurate sus, la vârf, cu punțile luminate de șirul de torțe înșirate pe mal. Flacăra torțelor arunca o puternică lumină portocalie, împrumutând nopții o nuanță de indigo intens și preschimbând picăturile de ploaie în tot atâtea mici diamante.

Spre deosebire de celelalte cheiuri, Cheiul Doisprezece respira bogăție și pompă. Oriunde întorceai capul, vedeai persoane oficiale, una mai încărcată de fireturi decât cealaltă. Funcționarii purtau robe scurte, albastru-închis, de sub care ieșeau picioarele înfășurate în jambiere de stofă aurie cu butoni și ghețele groase cu cataramă de argint. Privirea lui Septimus fu însă atrasă de peruci — nu puteau fi decât peruci, fiindcă nimeni nu putea avea suficient păr cât să își permită coafuri atât de complicate. Unele coafuri erau înalte de cel puțin un cot, de un alb strălucitor, și constau din bucle, cocuri, cozi împletite și neîmpletite. Pe fiecare coafură era arborată o insignă aurită, nu foarte diferită de rozetele care împodobeau locul din grajd rezervat calului Jennei, Domino. Septimus nu își putu opri un zâmbet, gândindu-se cum ar arăta funcționarii aliniați în ring și primind note după criteriile precum „funcționarul cu nasul cel mai moale” sau „funcționarul pe care arbitrii ar dori să îl ia acasă”.

Septimus privea forfota de pe chei, adunându-și puterile ca să răzbată încă o dată prin mulțime. Habar nu avea ce fel de corabie era *Cerys*, cu toate că era sigur că mai auzise acest nume undeva. Își luă inima în dinți, ridică desagile — în care, de când le lăsase jos, parcă mai aruncase cineva câțiva bolovani — și intră în mulțime. În clipa următoare fu împins fără menajamente deoparte de doi lucrători de la docuri, îmbrăcați în uniforme, care deschideau drum prin mulțime unei femei înalte, acoperite cu aur din cap până în picioare. Femeia privea înainte, disprețuitoare față de lumea din jurul ei, și nu părea să vadă decât o frumoasă pasăre cu pene în multe culori pe care o ținea pe pumnul înălțat, de parcă ducea o făclie. În ultima oră, Septimus învățase multe despre cum să te strecorei prin mulțime, așa că profită de ocazie. Cu o mișcare sprintenă, înainte ca mulțimea să se închidă la loc în spatele femeii, se luă după ea și o urmă pas cu pas, având grijă să nu calce pe trena sclipitoare a rochiei.

Nu departe de acolo femeia urcă pasarela unei corăbii bogat împodobite, cu trei catarge, cea mai mare corabie din port, după cât își dădea el seama. De fapt, doar corabia de alături părea mai mare și mai bogat împodobită, dacă așa ceva ar fi fost posibil. Simțind că se prăbușește din picioare de oboseală, Septimus se așează sub un felinar și privi lungul șir de corăbii

amarate la chei. Șirul era atât de lung încât capătul lui se pierdea în noapte și erau multe corăbii legate câte două sau trei de o alta. Septimus era în pragul deznădejzii: când erau atât de multe corăbii, cum avea să o găsească tocmai pe *Cerys*? Iar dacă *Cerys* era legată de altă corabie, în rândul doi sau trei, cum avea să ajungă la ea? Oare proprietarul se supăra dacă traversai corabia lui? Trebuia să ceri voie? Și dacă ți se spunea nu? Nu erau singurele întrebări care îi frământau mintea și era atât de adâncit în gânduri încât nu auzi că îl strigă cineva pe nume.

— Septimus! Sep... ti... mus! se auzi o voce, care părea că își cam pierduse răbdarea. Sep, urechi-de-cârpă, suntem aici.

Cu toată hărmălaia, Septimus auzi cuvintele „urechi-de-cârpă”. O singură persoană pe lume ar fi îndrăznit să îi spună astfel.

— Jen! Jen, unde ești? strigă el privind în jur.

— Aici! Aici... nu, aici!

Și atunci Septimus o văzu, aplecată peste prova uriașei corăbii bogat împodobite din dreapta lui. Îi făcea semne disperate cu mâna și zâmbea cu gura până la urechi. Septimus zâmbi și el, ușurat, și toată supărarea adunată în orele dinainte dispăru ca prin farmec.

„Numai Jen știe cum să ajungă la bordul celei mai bune corăbii din port”, își zise.

Se strecură pe lângă un grup de curioși care se adunaseră ca să admire frumoasa fată cu păr negru de la bordul lui *Cerys* și, conștient că era privit cu invidie, se apropie de marinarul cu livrea care stătea de pază la capătul pasarelei.

Marinarul făcu o plecăciune.

— Septimus Heap, domnule?

— Da, răspunse Septimus bucuros.

— Bine ați venit la bord, domnule, spuse marinarul și îl salută.

— Mulțumesc, zise Septimus și apoi, aducându-și aminte că Nicko îl prevenise cum că va avea ghinion dacă se urcă la bordul unei corăbii fără să dea ceva, scociorî în buzunarele pelerinei și scoase primul lucru pe care îl găsi: un hering.

Puse peștele în palma marinarului, apoi aburcă desagile în spinare și urcă pasarela poticnindu-se. În urma lui, marinarul și peștele se holbau unul la altul, amândoi cu aceeași expresie nedumerită.

† I 5 †

CERYYS

Septimus se trezi a doua zi dimineața convins că îl strigă Marcia. Sări în sus, cu părul vâlvoi și vocea ei răsunându-i în urechi. Unde era? Atunci își aminti.

Își aminti că urcase pe Cerys și Jenna îl strânsese în brațe râzând. Își aminti că îl luase de mână și

îl prezentase unui bărbat înalt, brunet, pe care îl recunoscuse

ca fiind tatăl Jennei, Milo Banda. Abia atunci înțelesese că Cerys era corabia lui și din această cauză numele i se părea atât de familiar.

Și ce corabie mai era Cerys! Jenna îl plimbase

de sus până jos și, cu toate că era mort de oboseală, Septimus rămăsese uimit de bogățiile pe care le văzu: culorile strălucitoare, decorațiunile aurite care sclipeau în lumina torțelor, șirurile de colaci de frânghie aranjate ca la armată, lemnul scump, lucirea alămurilor și echipajul în uniforme albe, apretate, care lucra în tăcere, fără să deranjeze.

În cele din urmă, Jenna văzuse cât de obosit era și îl dusesese la un tambuchi înalt, cu uși aurite. Un membru al echipajului se ivi ca din pământ și deschise ușile, făcând o plecăciune atunci când pășiră pe prima treaptă a scării ca să coboare pe puntea de dedesubt. Își aduse aminte că Jenna îl condusesese pe o scară largă, de lemn lustruit, că intraseră într-o cameră cu pereții lambrisați, luminată de o pădure de lumânări, și auzise strigăte încântate. Beetle râdea cu gura până la urechi, îl bătea pe spate și repeta „Ia uite-l pe Sep!"; Nicko îl luase în brațe, îl strânsese tare și îl ridicase de la pământ doar așa, ca să arate că el e fratele mai mare; Snorri, rămasă ceva mai în spate cu Ullr, zâmbea timidă. De aici încolo nu își mai amintea nimic.

Încă amețit de somn, privi în jur. Cabina era mică dar extrem de confortabilă. Patul era lat și moale, acoperit cu un vraf de pături călduroase. Printr-un hublou cu ramă de alamă intra lumina soarelui. Privind prin hublou, Septimus văzu marea strălucind în soare și forma întunecată a portului profilată

pe fundalul albastru. Se așeză și își lăsă privirea să rătăcească pe tavanul de lemn lăcuit unde se jucau razele de soare. Ce bine că nu îl strigase Marcia cu adevărat! Cu toate că dimineața se scula întotdeauna devreme, Septimus era bucuros să mai stea în pat. Îl durea tot corpul de la cele două zboruri cu dragonul făcute atât de aproape unul de celălalt. Aproape adormit, se întreba cam câte mile făcuse împreună cu Scui păfoc... și sări din nou în sus. *Scui păfoc!*

Aruncă pe el tunica și ieși din cabină în mai puțin de treizeci de secunde. O luă la fugă pe coridorul lambrizat, îndreptându-se spre scara care ducea la puntea de sus. Capacul tambuchiului era deschis și prin el se vedea cerul albastru. Septimus alerga cât putea de repede, bocănind cu ghetetele pe podeaua de scândură, atât de preocupat că nu o văzu pe Jenna și se izbi de ea. Amândoi se treziră pe jos.

Jenna se ridică prima și îl ajută și pe Septimus să se ridice.

— Sep! făcu ea gâfâind. Unde alergi așa?

— Scui păfoc! strigă Septimus, care nu voia să mai piardă timp cu explicațiile.

Urcă treptele în goană și ieși pe punte. Jenna îl urmă.

— Ce e cu Scui păfoc? întrebă, dar Septimus clătină din cap și alergă mai departe; atunci Jenna îl apucă de mânecă și îl privi

cum știa numai ea, ca o Prințesă. Septimus, ce e cu Scuipăfoc?
Spune-mi!

— L-am lăsat să doarmă pe nisip și a venit fluxul... văleu!
... acum nu știi câte ore, se bălbâi el.

Se desprinsese din mâna Jennei și traversă în fugă puntea, îndreptându-se spre pasarelă. Jenna, care fusese dintotdeauna mai iute decât el, i se așeză drept în față, blocând trecerea spre pasarelă.

— Jen! protestă Septimus. Dă-te la o parte! *Te rog*, trebuie să îl găsec pe Scuipăfoc!

— Păi... l-ai găsit. Sau, mai bine zis, el te-a găsit pe tine. E aici, Sep.

— Unde? strigă Septimus și se întoarce.

— Hai să-ți arăt.

Jenna îl luă de mână și îl duse la celălalt capăt al punții proaspăt frecate. Dragonul dormea cuminte, cu coada lăsată peste marginea punții și vârful țepos în apă. Pe chei se ȳtea un grup de admiratori extaziați, membri ai Clubului de Observatori ai Dragonilor, un club recent constituit, ai cărui membri mai mult sperau decât credeau că vor avea vreodată prilejul să dea cu ochii de un dragon.

— Și-a făcut apariția aseară, chiar după ce adormiseși, zise Jenna zâmbind. Erai atât de obosit că nici n-ai simțit când a

aterizat. S-a auzit un bufnet asurzitor și toată corabia s-a zgâlțâit. Am crezut că ne ducem la fund. Echipajul parcă îneebunise, dar după ce le-am explicat că e dragonul meu...

— Dragonul tău? repetă Septimus. Ai spus că e dragonul tău? Jenna îl privea spășită.

— Păi... sunt și eu Navigatorul lui Scuipăfoc, Sep. Plus că știam că, dacă spun că e al meu, e în regulă. Fiindcă... știi, cum să zic... Se opri și zâmbi. Pe corabia asta pot să fac orice vreau și nu se supără nimeni. E bine, nu?

Septimus nu prea era sigur.

— Dar e dragonul meu, Jen.

— Uf, Sep, nu fi caraghios. Sigur că e dragonul tău. Am să le spun că e al tău, dacă vrei. Dar să știi că nu eu l-am lăsat pe plajă când venea fluxul.

— Apa se retrăgea când l-am lăsat pe plajă.

Jenna dădu din umeri.

— Mă rog. Vasăzică, bucătarul s-a dus pe țărm să caute pui și alte chestii pentru micul lui dejun. Vrei și tu să mănânci?

Septimus dădu din cap cam îmbufnat și coborî după Jenna pe puntea de jos.

Ziua petrecută la bordul lui *Cerys* nu decurse prea mulțumitor pentru Septimus. Se așteptase să fie primit din nou ca un

salvator, și, când colo, Milo Banda i-o luase înainte: nimeni nu mai părea interesat să se întoarcă acasă cu Scuipăfoc. Cu toții se gândeau să facă o călătorie „în stil mare”, cum zicea Jenna, adică să se întoarcă pe Cerys. „Și scăpăm și de mirosul de dragon”, adăugase Beetle.

După un mic dejun plicticos luat în compania Jennei și a lui Milo, care nu mai contenea lăudându-se cu isprăvile lui și făcând aluzie la „minunata încărcătură” pe care o aștepta, Septimus ieși pe punte. Se bucură să îi găsească acolo pe Nicko și Snorri, care admirau marea așezați chiar pe marginea punții, cu picioarele atârând deasupra apei. Ullr, transformată într-o pisicuță portocalie, așa cum era ea ziua, dormea colac la soare. Septimus se așază lângă ei.

— Bună, Sep, zise Nicko încet. Ai dormit bine?

— Mda. Chiar prea bine. Am uitat de Scuipăfoc, mormăi Septimus nemulțumit.

— Erai obosit, Septimus, zise Snorri. Uneori e bine să dormi pe săturate. Iar Scuipăfoc e în siguranță. Doarme și el, cred.

Chiar atunci, un sforăit puternic zgudui puntea și Septimus izbucni în râs.

— Ce bine îmi pare să te văd, Nik, zise el.

— Și mie, frățioare.

— Mă gândeam că ne-am putea întoarce cu Scuipăfoc mai pe după-masă, ce zici?

Nicko nu îi răspunse imediat. Iar când vorbi, răspunsul lui nu fu deloc ceea ce Septimus ar fi voit să audă.

— Nu, mulțumesc, Sep. Snorri și cu mine ne vom întoarce acasă pe *Cerys*, împreună cu Milo. Vrem să mai petrecem câțva timp pe mare.

— Nu se poate, Nik.

— Și de ce nu se poate? întrebă Nicko, cam înțepat.

— Mama vrea să te vadă ajuns cu bine acasă, Nik. I-am promis că te aduc înapoi cu Scuipăfoc.

Septimus își închipuisese de multe ori cum va fi întoarcerea acasă. Scuipăfoc va ateriza pe pajiștea Palatului, Sarah și Silas le vor ieși alergând în întâmpinare, la fel ca Alther și Marcia, poate chiar și Mătușa Zelda. Aștepta de mult acest moment, care va însemna că dusesese la bun sfârșit căutarea lui Nicko, începută de el și Jenna în urmă cu un timp care le părea acum foarte îndepărtat. Se simți păcălit, înșelat.

— Îmi pare rău, Sep, zise Nicko. Snorri și cu mine credem că așa e bine pentru noi. Avem nevoie de timp ca să ne obișnuim cu unele lucruri. Încă nu sunt pregătit să o revăd pe mama. Nu vreau să fiu nevoit să răspund la toate întrebările ei, să mă prefac fericit și să mă port politicoș cu toată lumea. Iar

tata nu se va supăra dacă așteaptă un pic. Știu eu că nu se va supăra. Am... am nevoie de timp ca să cuget. Am nevoie de timp ca să fiu liber, ca să fiu eu... înțelegi?

Septimus nu înțelegea, dar își spunea că ar fi urât din partea lui să îl contrazică pe Nicko. Nu mai zise nimic și nici Nicko nu mai scoase o vorbă. Septimus rămase o vreme alături de Nicko și Snorri, privind marea, minunându-se de cât de tare se schimbaseră fratele lui. Nu îi plăcea deloc. Nicko devenise mai greoi și mai încet, de parcă ceasul lui nu mai mergea la fel de repede ca al celorlalți. Pe lângă asta, nici nu îi mai păsa prea tare de părerea celorlalți. Parcă nici el și nici Snorri nu mai aveau poftă să vorbească, ceea ce era bizar, căci Nicko avea întotdeauna ceva de spus, chiar dacă era doar o trăsnaie. Lui Septimus îi era dor de vechiul Nicko, cel care râdea din nimica toată (chiar și când nu era nimic de râs) și spunea vrute și nevrute, fără să se gândească prea mult. Acum i se părea că Nicko are nevoie să cugete ore în șir înainte să spună ceva, iar atunci când vorbea spunea lucruri serioase și mai degrabă plictisitoare. După o bucată de vreme, tăcut, Septimus se ridică și plecă. Pe cât i se păru, nici Nicko și nici Snorri nu băgară de seamă.

În după-amiaza aceea, după un prânz la care auzise despre alte isprăvi pe mare ale lui Milo, Septimus stătea posomorât pe punte, sprijinit de Scui păfoc, încă adormit. Adevărul e că, în

afară de faptul că înfulecase o jumătate de duzină de pui, o traistă de cârnați și cea mai bună tigaie a bucătarului, din clipa când ajunsese pe *Cerys* dragonul nu făcuse decât să doarmă. Septimus îi pusese în spinare desagile, deși nu trăgea prea mare nădejde să poată pleca, și acum stătea sprijinit de solzii dragonului, încălzindu-se la soare și simțind cum se ridică și coboară pieptul acestuia când respiră. Privea abătut digul portului. Soarele strălucea, pe cer nu erau nori, bătea un vânticel ușor — vreme perfectă pentru călătoria cu dragonul — și abia aștepta să poată pleca. Făcuse tot ce îi dăduse prin cap ca să îl trezească pe *Scuipăfoc*, dar degeaba. Nici măcar metodele care nu dădeau greș niciodată, cum ar fi să sufle în nasul dragonului sau să îi gâdile urechile, nu se dovediseră de niciun folos. Agasat, Septimus izbi cu piciorul un colac de funie roșie, perfect înfășurat, și se lovi la degete. Voia să se urce pe *Scuipăfoc* chiar în acel moment și să plece acasă singur. Nimeni nu ar fi băgat de seamă. Dacă s-ar trezi netotul de dragon...

— Sal'tare, Ucenicia voastră de Rang Înalt, răsună vocea lui Beetle, veselă ca de obicei.

— Ha, ha, ce nostim. Bună, Beetle. Aoleu, ce ai pe tine? Beetle se îmbujoră la față.

— A, zise el. Ai băgat de seamă.

Septimus nu-și mai putea lua ochii de la ultima achiziție a lui Beetle: un veston scurt, bleumarin, aproape acoperit de fireturi și găitane.

— Nici nu aveam cum să nu bag de seamă. Ce e asta?

— E un veston, răspuse Beetle nițel cam bosumflat.

— Ce spui, un veston de căpitan?

— Ei, nu chiar. De fapt, e un veston de amiral. Găsești cu brațul în prăvălii, dacă te interesează.

— Hm, cred că nu, dar mulțumesc, Beetle.

Beetle dădu din umeri. Se strecură cu grijă pe lângă nasul lui Scui păfoc și îl privi pe Septimus zâmbind. Dar zâmbetul i se șterse când văzu figura posomorâtă a prietenului său.

— Scui păfoc e bine? întrebă.

— Da.

— Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Beetle și se așeză lângă Septimus.

Acesta ridică din umeri dar nu răspuse.

Beetle îl privi cercetător:

— Te-ai certat cumva cu Nicko?

— Nu.

— Să știi că nu m-aș fi mirat. În ultima vreme îi sare ușor țandăra, nu ți se pare?

— S-a schimbat, oftă Septimus. Nu mai e cel pe care îl știam. Până și Jenna e ciudată... își dă aere de Prințesă, de parcă ar fi corabia ei.

Beetle chicoti.

— Probabil fiindcă și este.

— Nu e a ei, e a lui Milo.

— A fost a lui Milo până când i-a dat-o ei.

Septimus făcu ochii mari.

— Cum adică, toată corabia?

Beetle făcu semn din cap că da.

— De ce? întrebă Septimus.

— Habar n-am, Sep. O fi din cauză că e tatăl ei? Cred că așa fac tații, spuse el gânditor. Dar eu unul cred că a vrut să o câștige pe Jenna de partea lui.

— Îhî, făcu Septimus, întocmai cum făcea Silas.

— Mda. Stai să vezi cum s-a întâmplat. Dacă n-aș fi fost de față n-aș fi crezut nici eu. Am dat nas în nas cu Milo când am ieșit să găsim ceva de mâncare. El era bucuros nevoie mare să o vadă pe Jenna, dar ea, pe cât mi-am dat eu seama, nu era la fel de bucuroasă. Când Milo a aflat că aveam să petrecem noaptea într-un depozit dărăpănat și mizer, a insistat să mergem la el. Nicko și Snorri chiar doreau — știi cât îi plac lui

Nicko bărcile și viața de marinar — dar Jenna a spus nu. A zis că e foarte bine în depozit.

— Avea dreptate, interveni Septimus, cu gândul că era primul lucru cu scaun la cap spus de Jenna în ultima vreme.

Beetle făcu o mutră lungă.

— Să știi, Sep, că era un loc îngrozitor. Mirosea a pește împutit, acoperișul era ciuruuit de găuri, nu găseai niciun colțișor uscat, iar eu am căzut prin podeaua putredă și am rămas înțepenit nici nu știu câtă vreme.

— Și cum de s-a răzgândit Jenna? întrebă Septimus, dar găsi el singur răspunsul. Îmi închipui că Milo i-a dăruit Jennei corabia ca s-o facă să vină cu el.

Beetle încuviință din cap.

— Mda, cam așa a fost.

— Și acum va merge acasă împreună cu el?

— Păi, da. E tatăl ei, la urma urmei. Da' știi ce, Sep, dacă vrei să ai un tovarăș pe drumul de întoarcere, aș fi bucuros să vin cu tine.

— Călare pe un dragon urât mirositor?

— Mda. Ei, de mirosit miroase, trebuie să recunoști și tu.

— Ba nu miroase urât. Nici nu înțeleg de ce se înversunează toată lumea împotriva lui, zău așa.

— Bine, bine. Dar mi-ar părea bine să vin cu tine, pe cuvânt.

— Chiar așa?

— Da. Când vrei să pleci?

— De cum se trezește Scuipăfoc. Corabia asta mă cam scoate din sărite. Iar dacă Jen vrea să rămână pe corabia ei, n-are decât. La fel și Nicko, și Snorri.

— S-ar putea ca Jenna să nu vrea să rămână pe corabie, spuse Beetle, cu o rază de speranță în glas. Nu se știe niciodată. Poate că va vrea să zboare cu Scuipăfoc.

— Mă rog, ridică Septimus din umeri.

Scuipăfoc tot nu se trezea. La lăsarea serii, Septimus pierduse orice nădejde că va pleca în ziua aceea și se resemnase să petreacă încă o noapte pe *Cerys*. Acum stătea împreună cu Beetle, amândoi sprijiniți de parapet, și priveau cum se lasă amurgul. Peste tot se aprindeau luminițe: lămpi aprinse pe corăbii, în prăvăliile și birturile de pe chei, care își așteptau mușteriii cu ușile deschise. Încet, încet se lăsa liniștea, oamenii sfârșeau lucrul. Nu se mai auzeau bufniturile baloturilor cu mărfuri când erau descărcate, strigătele docherilor deveniseră o sporovăială amicală. Lucrătorii se pregăteau să plece acasă. Septimus nu își găsea liniștea.

— I-am promis Marciei că voi fi acasă cel târziu la miezul nopții, zise. Și n-am să fiu. E primul lucru pe care i l-am promis ca Ucenic de Rang Înalt și îmi calc cuvântul.

— E greu să fii șef, îl tachină Beetle.

— Beetle, termină, te rog, se răsti Septimus la el.

— Stai puțin, Sep. Înțeleg că ai câștigat galoanele astea purpurii, dar asta nu e tot... corect?

— Da.

— Oricum, încă n-a venit miezul nopții, remarcă Beetle după ce aruncă o privire la prețiosul său ceas. Iar la Castel va mai dura mult până să vină miezul nopții.

— Nu are nicio însemnătate. Tot n-am cum să ajung la timp.

— Atunci anunț-o că întârziî, fără voia ta. O să înțeleagă.

— Și cum aș putea să o anunț înainte de miezul nopții?

— Foarte simplu, zise Beetle. Trimite un porumbel călător.

— Poftim?

— Trimite un porumbel din Port. Toată lumea face așa. Sunt foarte rapizi, mai ales dacă folosești serviciul expres.

— Cred că n-am de ales. Știi de ce îmi fac griji? Marcia are încredere în mine. Nu vreau s-o dezamăgesc.

— Da, știu. Hai să te duc la Oficiul poștal al porumbeilor călători.

OFICIUL POȘTAL AL PORUMBEILOR CĂLĂTORI

Oficiul poștal al porumbeilor călători funcționa într-o clădire de piatră, lungă și joasă, aflată chiar la hotarul dintre Cheiurile Doisprezece și Treisprezece. La

parter erau birourile iar sus, cuștile cu porumbei, sute de porumbei călători. În birou se intra pe o ușă dublă, străjuită de două felinare mari, cu porumbei în vârful. Acoperișul alb lucea la lumina lămpilor de curând aprinse, iar când se apropiară, Septimus își dădu seama că albeața se datora stratului gros de găinaț de porumbel. Nu era un miros prea plăcut. Intrară repede și scăpară la mustață de

ceea ce se numea în Port „umăr de porumbel” (unanim considerat preferabil „capului de porumbel”).

În Oficiu se lucra întens, dar pe tăcute. Din tavan atârna un șir de lămpi de birou care scoteau un sâsâit ușor, cam la fel cu cele din laboratorul lui Ephaniah Gheb, pe cât își amintea Beetle. Pe una din laturile Oficiului se înșirau șapte ghișee cu următoarele plăcuțe: TRIMITERI, PRIMIRI, ÎNTÂRZIERI, PIERDERI, GĂSIRI, DETERIORĂRI, PLÂNGERI. În fața fiecărui ghișeu stăteau una, două persoane, cu excepția celui de PLÂNGERI, unde era o coadă lungă.

Septimus și Beetle se îndreptară spre ghișeul de TRIMITERI. Așteptară răbdători după un marinăr tânăr, care termină foarte repede, și apoi după un bătrân care stătu multă vreme să scrie un mesaj, după care se tocmi îndelung cu privire la cost. Într-un târziu plecă mormăind și se așeză la coadă în fața ghișeului de PLÂNGERI.

În cele din urmă se văzură în fața ghișeului. Aici, un conțopist care ținea buzele strânse de parcă îi era teamă să nu scape vreun cuvânt — un bărbat cu păr alb, care semăna suspect de tare cu o formă severă de „cap de porumbel” — le întinse un formular și un creion. Beetle scrise cererea și apoi Septimus completează formularul:

PRIMITOR: Marcia Overstrand, Vrăjitor NeObişnuit

ADRESA: Etajul de sus, Turnul Vrăjitorilor, Castel,

Țărișoara Ploioasă de peste Mare

TRIMIȚĂTOR: Septimus Heap

ADRESA TRIMIȚĂTORULUI: Cerys, dana 5,

Cheiul Doisprezece,

Portul Neguțătorilor

MESAJ: (o singură literă, un singur spațiu alb sau semn de punctuație în fiecare pătrățel):

DRAGĂ MARCIA. AJUNS CU BINE. TOȚI AICI. TOATE BUNE
DAR ÎNTOARCERE AMÂNATĂ. SCUIPĂFOC FOARTE OBOSIT.
SUNTEM PE CORABIA LUI MILO. ÎNCĂ NU AM PLECAT, DAR
ÎN CURÂND. CU DRAG, UCENICUL TĂU DE RANG ÎNALT,
SEPTIMUS. P.S. ROG SPUNE DNEI BEETLE CĂ BEETLE E
TEAFĂR.

SERVICIUL CERUT (alege unul singur):

CÂND PUTEM NOI

EXPRES

Septimus încercui cuvântul EXPRES și întinse formularul funcționarului.

Acesta privi hârtia și se încruntă. Arată cu un deget arțăgos spre căsuța unde scria TRIMIȚĂTOR. Septimus se semnase cum făcea el de obicei, adică ilizibil.

— Ce e asta? întrebă funcționarul.

— Numele meu, replică Septimus.

Funcționarul oftă.

— Mda, să zicem că e un început. Dar unde sunt literele?

— Vreți să scriu din nou? întrebă Septimus, care era hotărât să nu-și iasă din fire.

— Nu, scriu eu, se răsti conțopistul la el.

— Bine.

— Deci, cum e?

— Ce să fie?

Conțopistul mai oftă o dată și spuse rar:

— Numele tău, băiețuș. Care e? Trebuie să mi-l spui ca să îl pot scrie, pricepi?

Septimus înțelegea acum de ce era o coadă atât de lungă la ghișeul de PLÂNGERI.

— Septimus Heap, zise.

Cu mișcări încete, de parcă făcea o muncă anevoioasă, bărbatul scoase un borcan de lipici și puse o bucată de hârtie peste semnătura ofensatoare. Îl puse pe Septimus să repete numele de trei ori și se foi îndelung până îl scrisese. În cele din urmă

termină și aruncă mesajul într-o cutie pe care scria „Sigilare și distribuție”. Oftară cu toții ușurați când Septimus plăti taxa poștală și plecă din fața ghișeului.

— Hei! Septimus Heap! strigă cineva.

Septimus se întoarce și îl văzu pe funcționarul de la ghișeul PRIMIRI că îi face semn cu mâna.

— Am un mesaj pentru tine.

— Pentru mine? se miră Septimus și se apropie de ghișeu.

Funcționarul de aici, fost căpitan de corabie, cu o barbă deasă, albă, era cu totul altceva decât cel de la TRIMITERI. Ba chiar îi și adresă un zâmbet lui Septimus.

— Ești într-adevăr Septimus Heap, nu-i așa?

Septimus încuviință din cap, nedumerit.

— Da, însă nu aștept niciun mesaj.

— Să nu zici că n-ai avut noroc azi, zise funcționarul și îi întinse un plic de mici dimensiuni, pe care era scris numele lui cu literele tip folosite de Oficiu. Semnează aici, te rog, adăugă bărbatul și împinse o hârtie spre Septimus.

Acesta se semnă, de data asta cu mai multă atenție, și dădu hârtia înapoi funcționarului, care nu făcu niciun comentariu.

— Mulțumesc, zise Septimus.

— Cu plăcere, răspunse funcționarul și îi zâmbi. E deschis până la miezul nopții, dacă vrei să trimiți un răspuns. Următorul, vă rog.

Septimus și Beetle se opriră sub un felinar aflat ceva mai departe, ca să nu fie auziți. După ce se uitară în sus, de teamă să nu fie porumbei aciuțați pe felinar, Septimus deschise plicul pe care cineva aplicase o ștampilă roșie: „OF. POȘT. PLIC SPECIAL DE PROTECȚIE A MESAJULUI”. Scoase o bucată de hârtie mototolită și, pe măsură ce o citea, pe față i se așternea o expresie de uimire.

— Ce scrie? întrebă Beetle.

— Nu pricep nimic... e o rețetă pentru ciorbă de varză.

— Întoarce-o pe partea ailaltă. E scris ceva și pe dos.

— Ah. Ah... e de la Mătușa Zelda. Da' cum de-a știut...?

— Ce scrie?

— „Dragă Septimus, îți trimit instrucțiunile de folosire a **Amuletei ocrotitoare**. Am uitat să i le dau lui Barney Pot. Folosește **Amuleta** dacă ai nevoie. Îți va fi credincioasă și te va asculta. Cu tot dragul, Mătușa Zelda.” Of și iar of, ce necaz îmi e!

— Ce necaz, Sep? făcu Beetle.

— **Amuleta ocrotitoare**. Un băiețel pe nume Barney Pot a încercat să mi-o dea, însă nu am vrut să o iau. Doar nu era să

iau o **Amuletă** de la un necunoscut, mai ales după ce am pătimit atâtea luând **Piatra Expediției** de la cineva care îmi părea cunoscut.

— Dar nu era de la un necunoscut, ci de la Mătușa Zelda, îl muștră Beetle.

— Asta am aflat abia *acum*, Beetle, se răsti Septimus la el. *Atunci* nu știam. Barney nu a zis că e de la Mătușa Zelda; a zis că e de la o doamnă. Putea fi oricine.

— Aha. Oricum, nu contează. Nu cred să ai nevoie de **Amuletă**.

— Mda, poate... dar Mătușa Zelda gândea că voi avea. Cine știe de ce?

Pe drumul de întoarcere Beetle nu scoase o vorbă. Când ajunseră aproape de corabia înaltă, pe care erau acum aprinse zeci de felinare, prinse glas:

— Și care sunt instrucțiunile, Sep?

Septimus dădu din umeri.

— Ce mai contează? Oricum nu am **Amuleta**.

Beetle, care era fascinat de **Amuletele** de orice fel și spera să devină într-o zi Specialistul în **Amulete** al Scriptoriului, credea că este totuși important. La insistențele lui, Septimus despături hârtia acoperită cu scrisul cel mai îngrijit de care era în stare Mătușa Zelda — cel pe care îl folosise și pentru

instrucțiunile destinate Băiatului Lup. Pe măsură ce citea, Septimus era tot mai uimit.

— Ce zice, Sep?

— Of și iar of. Zice așa: „Septimus, să folosești cumpătat **Amuleta** și te va sluji cu credință toată viața. Instrucțiunile sunt:

1. *Desigilează sticluta într-un loc bine aerisit, preferabil într-o sală mare.*
2. *Dacă o desigilezi în aer liber, ai grijă să nu bată vântul.*
3. *De îndată ce dubul a ieșit...*

— Un duh! Să vezi și să nu crezi! sări Beetle. S-a făcut luntre și punte și ți-a trimis o **Amuletă** vie. Nu pot să cred.

Septimus tăcea. Citi restul instrucțiunilor copleșit de regret.

— Un *dub*... nu-mi vine să cred că ai refuzat așa un dar, vorba Beetle mai departe. Ce ocazie, ce ocazie!

— Ei, acum e prea târziu, zise Septimus cam țâfnos, împături biletul și îl puse în chimirul de Ucenic.

Beetle nu se putea opri.

— Dintotdeauna m-am gândit ce *grozav* ar fi să ai un duh la dispoziția ta. *Nimeni* nu mai are așa ceva, Sep, sunt *incredibil* de rari. Cei mai mulți au fost lăsați să iasă și nimeni nu mai știe cum pot fi băgați înapoi în sticlă, în afară de alte duhuri,

normal, numai că ele nu spun. Tii... să ratezi o astfel de ocazie!

Septimus se săturase și îl luă la rost.

— Știi ce, să nu mai aud o vorbă. Înțelegi, Beetle? Ei, da, nu l-am luat, poate că am fost neghiob, dar nu l-am luat, asta e. Nu mai am ce face.

— Stai puțin, Sep. Cine a zis că ai fost neghiob? Da' mai e ceva...

— Ce?

— Poate ar fi bine să îi trimiți un mesaj Mătușii Zelda, în care să îi spui că nu ai Amuleta. Dacă știe, o poate lua înapoi de la Barney. Ia gândește-te, dacă o deschide chiar el?

Septimus ridică enervat din umeri.

— N-ai dreptate, Sep. E important, insistă Beetle. Dacă Mătușa Zelda voia să ți-l dea ție, atunci a trezit duhul povestindu-i o grămadă de lucruri despre tine și familia ta, cum arăți, ce persoană minunată ești și ce noroc a dat peste el să te poată servi tot restul vieții lui... verzi și uscate. Eu am văzut copia unui Farmec de Trezire; e întocmai ca un contract, iar dacă cealaltă parte la contract nu este prezentă, atunci duhul se poate considera eliberat. Dacă puștiul ăsta, Barney Pot, împins de curiozitate, îi dă drumul duhului, e bucluc mare. Duhul poate să-și facă de cap, și să știi că așa va și face. Singura

persoană care îl mai poate ține cât de cât în frâu e cea care l-a trezit.

— Mătușa Zelda, zise Septimus.

— Întocmai. Trebuie să o anunți, Sep.

Septimus și Beetle ajunseseră pe *Cerys*. Marinarul în uniformă albă, imaculată, făcu o plecăciune atunci când Septimus păși pe pasarelă. Apoi făcu o plecăciune când Septimus coborî.

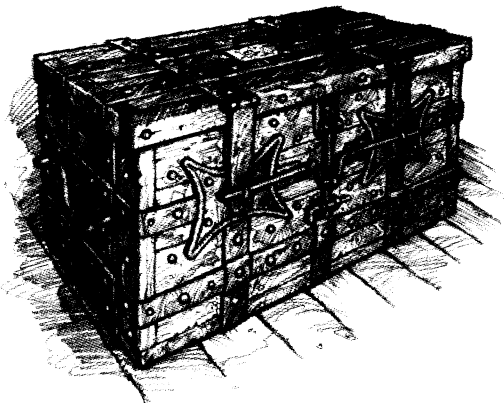
— Da, oftă Septimus. Ai dreptate. Să-i trimitem un mesaj. Iar dacă funcționarul acela mai face pe grozavu', o să-l...

Beetle îl apucă de braț.

— Da. Și eu la fel, zise el.

† I 7 †

CUFĂRUL

În timp ce *Septimus* și *Beetle* treceau iarăși proba îndemnării lăfărindu-se de porumbei, Jenna era cocoțată, chiar ca o pasăre, pe verga de jos a catargului mare. Stătea acolo foarte sigură pe ea, legănându-și picioarele, și se uita cum este adusă la bord încărcătura îndelung așteptată de Milo. Agățat de brațul unei macarale, un vechi cufăr de abanos legat cu benzi de fier se legăna și se rotea, coborând încet în pântecul corabiei.

Milo Banda stătea la marginea punții, cu brațele încrucișate, îmbrăcat într-o tunică roșie, lungă, tivită cu broderii de aur

care luceau în lumina torțelor. Pletele negre și cârlionțate îi cădeau până la umăr, iar pe cap avea o bandă lată de aur, despre care Milo credea că îi conferă mai multă autoritate (în orice caz, îi lăsa semne roșii pe frunte seara, când o scotea). În acel moment, Milo Banda arăta ca un om care reușise și era mândru de reușita lui.

Jos, sub picioarele încălțate cu sandale ale lui Milo, era cala lui *Cerys*, luminată de șase torțe muiate în smoală, fiecare ținută de un marinar care urmărea cu toată atenția coborârea cufărului. Cală nu era plină decât pe jumătate. Înăuntru se afla o amestecătură de obiecte ciudate, din cele pe care Milo le aducea să le expună în Palat, precum și felurite mărfuri pe care Milo voia să le vândă în Port — baloturi de postav, coliere de perle din Insulele Mărilor Puțin Adânci, vrafuri de piei de ren din Ținutul Noapților Lungi și zece lăzi pline cu veselă, cizme, tunici de bumbac și curse de șoareci achiziționate la un preț de nimic la una din licitațiile dubioase care aveau loc după miezul nopții la Târgul de pe Chei.

Într-o cutie de lemn era un dar pentru Sarah Heap — un serviciu de pocale de argint, în locul cănilor de lut pe care se încăpățâna să le folosească. Și mai erau multe alte obiecte cu care Milo intenționa să „învieze” (e cuvântul folosit de el) Coridorul Central. Printre acestea se numărau două statui

cumpărate la un preț convenabil de la niște Neguțători din Țara Nisipurilor Cântătoare, împreună cu oribilele urcioare pline cu așa-zisul nisip cântător, care nu mai scoteau niciun sunet odată ce era închis urciorul. Mai era și o colecție de tablouri neobișnuite, făcute din scoici, și o familie de șerpi-de-mare uriași, împăiați, pe care Milo (într-un acces de entuziasm, după cum avea să se vadă mai târziu) intenționa să îi agațe de tavanul Coridorului Central.

Milo era încântat de aceste achiziții, dar motivul pentru care Cerys petrecuse două săptămâni în dana a cărei închiriere costase o avere era cu totul altul. Motivul era acum coborât cu macaraua, sub privirea atentă a lui Milo, în cala luminată de torțe. Milo nu își putu reține un zâmbet atunci când cufărul, împins de marinari, se așază în locul pregătit anume.

Milo îi făcu semn Jennei, care era încă așezată pe vergă. Îndemânatică, de parcă ar fi fost ea însăși marinar, Jenna sări de pe vergă, alunecă pe o frânghie și ateriză fără niciun efort pe punte. Milo o privea zâmbind. Își aduse aminte de ziua când mama ei se încăpățânase să se urce pe iedera de pe zidul Palatului până sus, pe acoperiș, ca să recupereze o minge de tenis, după care își dăduse drumul pe iedera, luând toate frunzele cu ea. Cerys ajunsese la pământ râzând cu gura până la urechi, acoperită de frunze și zgârieturi și... câștigase jocul.

„Ce tare seamănă cu mama ei”, se gândea Milo privind-o pe Jenna. Fiecare zi petrecută împreună cu fiica lui îi amintea de mama ei, măcar că Milo ar fi vrut să nu își mai aducă aminte atâtea lucruri care îl îndurerau.

Când Jenna se apropie, Milo se scutură de gândurile negre. Sări pe scară și o conduse în cală. Jenna îl urmă. Aerul se făcea tot mai rece și umed pe măsură ce coborau în adâncurile corăbiei, spre lumina tremurătoare a torțelor și zumzetul de voci curioase care înconjurau noua achiziție. Era un drum lung până jos. Jenna nu își dăduse seama că o mare parte din cală era sub nivelul apei. În cele din urmă ajunse lângă Milo, la piciorul scării. Însotit de un marinar înarmat cu o torță, se îndreptară spre locul unde fusese așezat cufărul.

Jenna nu ar fi vrut să se apropie. Cufărul avea ceva, nici ea nu ar fi știut să spună ce anume, care o făcea să se țină deoparte.

Milo îi zâmbi:

— Poți să îl atingi, n-o să te muște.

Jenna se apropie cam neîncrezătoare de cufăr și îl atinse cu degetele. Lemnul străvechi era rece și dur ca metalul. Plin de zgârieturi și ciobit pe ici, pe colo, cufărul era zgâriat și avea un lustru negricios care reflecta lumina torțelor și dădea impresia de mișcare. Benzile de fier cu care era legat erau acoperite de rugină, zgâriate și ele. Uitându-te la cufăr, nu puteai decât să

tragi concluzia că văzuse vremuri foarte tulburi. Jenna se ridică pe vârfuri și așa de-abia vedea partea de sus a cufărului, unde un pătrat mare de aur era încrustat în lemn. Trei rânduri de hieroglife erau gravate în pătratul de aur.

— Ce interesant, murmură Jenna. Ce scrie?

— Lasă, nu-ți bate capul cu lucruri din astea vechi, zise Milo disprețuitor, apoi se întoarse spre marinari. Lăsați-ne singuri.

Marinarii salutară scurt și plecară.

Milo așteaptă până când și ultimul om urcă scara, apoi se întoarse spre Jenna cu o privire triumfătoare. Jenna îl cunoștea acum destul de bine ca să își dea seama că se pregătește să țină un discurs. Își înăbuși cu greu un căscat.

— Cum îți spuneam, începu Milo, e un moment deosebit pentru mine. Încă de când am cunoscut-o pe mama ta, am căutat...

— Pe mama? se miră Jenna, întrebându-se de ce Sarah Heap îl trimisese pe Milo în căutarea unui cufăr vechi, până când își aminti că Milo vorbea de regina Cerys, cea pe care Sarah Heap o numea „prima mamă” a Jennei.

— Da, draga, scumpa ta mamă. Dacă ai ști cât îi semeni, Jenna! Mama ta mă privea exact cu aceeași expresie pe care o ai tu acum, mai ales când îi vorbeam de mărețele mele planuri. Dar acum planurile mele au dat în sfârșit roade și avem aceste roade... adică

acest cufăr, aici pe *Cerys*. Și, pe deasupra, Prințesa mea e și ea aici, tocmai în momentul când sosește cufărul. E semn bun, nu crezi?

După atâția ani petrecuți pe mare, Milo devenise și el superstițios, ca toți marinarii.

Jenna, care nu prea credea în semne, nu răspunse.

Atunci Milo puse palmele pe capacul cufărului și spuse zâmbind:

— Eu zic să îl deschidem, ce crezi?

Jenna dădu din cap cam îndoită. Cu toate că era foarte curioasă, nu izbutea să uite de sentimentul de neliniște pe care i-l stârnea cufărul.

Dar Milo nu așteptă încuviințarea Jennei. Scoase un cuțit și se apucă să desfacă curelele de piele și cataramele cu care erau prinse benzile de fier. Prima bandă sări cu un zăngănit care o sperie pe Jenna; a doua căzu pe piciorul lui Milo.

— Aaau, gemu Milo.

Strângând din dinți, apucă de capac și îl ridică încet, trăgând de celelalte două curele de piele, până când îl deschise complet.

— Ia uită-te înăuntru, zise el mândru. Tot ce e aici e al tău.

Jenna se ridică pe vârfuri și aruncă o privire.

— A, făcu ea.

— Să nu fii dezamăgită, zise Milo. E o comoară mai mare decât îți poți închipui.

Jenna nu era atât de sigură — își putea imagina o comoară uriașă, dacă își punea mintea. Aruncă încă o privire în cufăr. De ce se împăuna Milo cu găselnița lui? Pe dinăuntru, cufărul era făcut din lemn mâncat de cari — nici măcar căptușit cu argint, așa cum sunt de obicei cuferele care conțin comori. Înăuntru erau mormane de tăvi de lemn, frumos orânduite, în care se aflau șiruri, șiruri de tubulețe de plumb, lovite și zgâriate. Pe fiecare tubuleț era scrijelit un semn. Tuburile erau aranjate câte douăsprezece într-o cutie și toate aveau același semn. Și tuburile și tăvițele erau într-o ordine desăvârșită, dar nu semănau câtuși de puțin cu grămada de bijuterii și monede la care se așteptase Jenna.

— Nu ești impresionată? întrebă Milo, fără să își poată ascunde dezamăgirea.

Jenna se strădui să găsească ceva frumos de spus.

— E adevărat, sunt atât de multe... Și... ăăă... îmi dau seama că a fost foarte greu să găsești atâtea.

— Nici nu ai idee cât de greu a fost, zise Milo, privind fermecat tubulețele. Dar a meritat, ai răbdare și vei vedea. Acum, viitorul tău ca Regină e în siguranță, spuse el cu ochii strălucind. Vai, dacă aș fi găsit cufărul la timp, scumpa ta mamă...

Jenna privea cufărul, fără să înțeleagă.

— Și e ceva... deosebit sub... tubulețele astea? întrebă.

Milo făcu o figură supărată.

— Nu ți se par deosebite îndeajuns?

— Ce sunt? Ce au de sunt așa deosebite? întrebă Jenna.

— Sper să nu fie nevoie să afli niciodată, zise Milo și închise capacul cu un gest respectuos.

Jenna simțea că își pierde cumpătul. Cât ar fi vrut ca Milo să nu mai facă pe misteriosul! I se părea că niciodată nu spune lucrurilor pe nume. O lăsa să înțeleagă câte ceva, dar nu spunea niciodată totul, iar ea își punea întrebări, voia să afle mai mult. De câte ori vorbea cu el i se părea că umblă după cai verzi pe pereți.

Milo își făcea de lucru închizând cufărul.

— Când ajungem la Castel, am să duc cufărul fără întârziere la Palat și am să-l pun în Camera Tronului.

— Camera Tronului? Dar nu vreau...

— Jenna, insist. Și vreau să nu spui nimănui ce ai văzut în cufăr. Va rămâne secretul nostru. Nimeni nu trebuie să știe.

— Milo, eu nu am secrete față de Marcia, zise Jenna.

— Ei, da, sigur că îi vom spune Marciei. De fapt, vom avea nevoie de ea, să ne însoțească în Catacombele din Scriptoriu, unde voi găsi ultima piesă lipsă. Însă nu vreau să afle nimeni din cei de pe corabie sau din Port. Nu sunt singurul care a

umblat după cufăr, însă doar eu am pus mâna pe el și vreau ca lucrurile să rămână astfel. Înțelegi?

— Înțeleg, răspuse Jenna șovăind, fiindcă se hotărâse ca, indiferent de ce va zice Milo, să împărtășească taina și cu Septimus.

— Bun. Acum să punem cufărul la păstrare până când ajungem acasă, zise Milo și apoi strigă: Să vină oameni în cală!

În scurtă vreme se înalță în aer mirosul de smoală topită. Jenna, revenită pe punte, văzu cum oamenii închid chepengul care ducea la cală. Ușile se așezară frumos la loc, fiecare scândură de tec perfect aliniată cu scândurile punții. Milo verifică să fie bine închise și făcu semn unui tânăr care topea smoală într-o tigaie. Băiatul luă tigaia de pe foc și o aduse lui Milo.

Acesta se căută prin buzunare și scoase cu fereală o sticlută neagră.

— Ține bine tigaia, Jem, îi spuse Milo marinarului. O să torn ceva în smoală. Fii atent, nu care cumva să tragi aburul pe nas.

— Da' ce e asta? întrebă marinarul îngrijorat.

— Ceva cum n-ai mai văzut, răspuse Milo. Cel puțin așa sper. N-ar fi deloc bine dacă ar ajunge pe mâinile doctorului nostru. Jenna, dă-te cât mai departe.

Jenna se îndepărtă. Cu o mișcare iute, Milo scoase dopul sticlutei și vărsă conținutul în smoală. Se ridică un norișor de abur negru. Jem întoarse capul și tuși.

— Dă smoala în foc, apoi toarn-o cum faci de obicei și sigilează ușile calei.

— Da, domnule, zise Jem și puse din nou tigaia pe foc.

Milo se apropie de Jenna.

— Ce era în sticlă? întrebă ea.

— Ceva cumpărat de la o prăvălie întunecată de pe Cheiul Treisprezece. Ca să n-avem grija comorii până ajungem în Port. Nu vreau să intre nimeni în cală, încheie Milo.

— Bine, zise Jenna.

Nu credea nici în ruptul capului că Milo ar avea de-a face cu lucruri întunecate și o enerva faptul că tatăl ei își închipuia că ea va crede. Fără să scoată un cuvânt, se ridică în picioare și își aținti privirea asupra lui Jem. Acesta luă tigaia de pe foc și apoi se învârti pe lângă marginea ușilor, turnând un firicel de smoală lucioasă în crăpătura dintre punte și uși. Când termină, nu ți-ai fi dat seama că pe acolo se intră în cală dacă nu ai fi văzut două inele de alamă și o linie subțire de smoală.

Parcă vrând să o scoată și mai tare din fire, Milo o luă pe Jenna pe după umeri și o conduse la capătul corabiei opus

cheiului, departe de grupul de oameni care se adunau ca să o admire pe *Cerys*.

— Știu că îți par un tată nepăsător, începui el. E adevărat, poate că sunt, dar asta e lucrul pe care mi-am dorit să îl gădesc și de asta am fost plecat atâta amar de ani. În scurtă vreme, dacă nu avem niciun necaz pe drum și vântul ne e prielnic, cufărul va fi în siguranță în Palat, la fel și tu.

Jenna îl privi în ochi.

— Dar tot nu înțeleg. Ce e așa deosebit?

— Vei afla Când Va Veni Vremea, surâse Milo.

Din fericire pentru el, Milo nu își dădea seama că fiica lui ar fi vrut să strige „De ce nu îmi dai niciodată un răspuns *limpede?*”.

— Hai să mergem pe puntea de jos, Jenna, continuă el. Cred că se cuvine să sărbătorim.

Jenna se stăpâni cu greu să nu îi tragă un picior.

În timp ce Milo o conducea pe Jenna pe puntea de jos, Jem privea îndoit reziduul negru rămas pe fundul tigăii. După ce se gândi puțin, aruncă tigaia peste bord. Jem nu fusese dintotdeauna un simplu marinar. Pe vremuri fusese Ucenic pe lângă un faimos doctor din Ținutul Noptilor Lungi. Asta până când fiica doctorului se îndrăgostise de zâmbetul lui strâmb și părul lui negru cărlionțat și viața devenise un pic prea complicată

pentru gustul lui Jem. Renunțase la Ucenicie înainte de vreme, dar învățase destul cât să știe că substanțele întunecate folosite pentru Sigilare nu sunt lucruri pe care ți-ai dori să le ai la bordul corabiei. Pășii cu grijă peste dâra subțire de smoală care arăta unde sunt ușile calei și coborî la infirmerie unde scrise un anunț către toți membrii echipajului, prevenindu-i ca nu cumva să calce pe sigiliile de smoală.

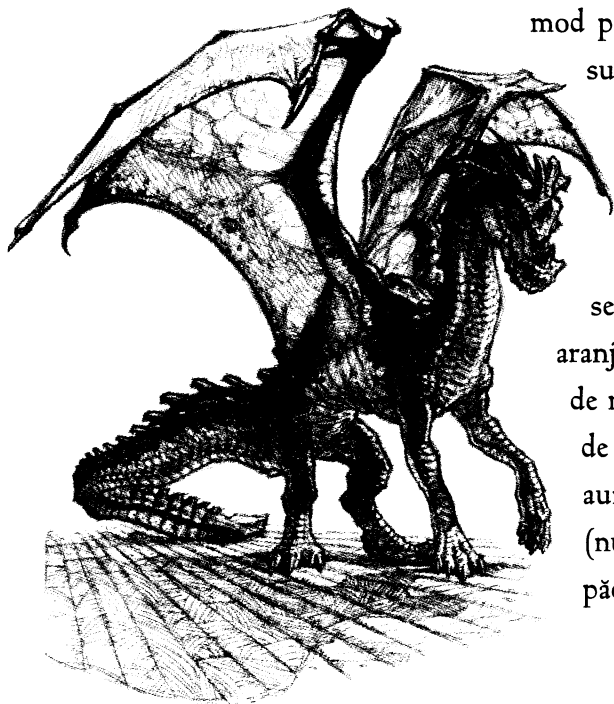
În adâncurile calei, tubulețele ascunse în cufăr stăteau în întuneric și așteptau.

SPECTACOLUL

Ceea ce avea Milo în minte când vorbea de sărbătorire se dovedea a fi un banchet organizat în cel mai stânjenitor

mod posibil, adică pe punte, sub ochii celor adunați pe Cheiul Doisprezece.

Pe punte fu ridicată o copertină roșie cu ciucuri aurite, sub care se întinse o masă lungă, aranjată cu lucruri fine: față de masă albă de in, pocale de argint, tacâmuri de aur, grămezi de fructe (nu toate adevărate) și o pădure de lumânări. Șase

scaune înalte, împodobite cu ceva ce semăna izbitor cu niște coronite, fură aranjate în jurul mesei. Milo se așeză în capul mesei, având-o pe Jenna în dreapta. Lângă Jenna venea Septimus și apoi Beetle, cu superbul veston de amiral (singura ținută potrivită cu ocazia). Din păcate, Beetle era practic la celălalt capăt al mesei, aproape de Scuipăfoc (încă adormit) și de damfurile respirației lui. La stânga lui Milo stăteau Snorri, cu Ullr Noptatica întinsă la picioarele ei, și Nicko.

Milo vorbea fără încetare, ceea ce era foarte bine, fiindcă toți ceilalți erau prea stânjenți ca să vorbească. Jos, pe chei, se îngroșau rândurile mulțimii venite să vadă spectacolul cu un interes amuzat, așa cum privești cimpanzeii la grădina zoologică. Jenna încerca să-i atragă atenția lui Septimus, sperând să găsească puțină înțelegere, dar acesta, în mod evident clocotind de mânie, nu ridică nicio clipă ochii din farfurie. Jenna rotî privea în jurul mesei, dar toți îi evitau privirea, până și Beetle, care părea să fi găsit ceva deosebit de interesant în vârful celui mai apropiat catarg.

Jenna era de-a dreptul stingherită. Parcă, parcă și-ar fi dorit să nu îl fi întâlnit pe Milo în birtul sărăcăcios de pe Cheiul Unu. La vremea aceea, totul părea atât de palpitant: fusese invitată pe corabia lui Milo, Nicko și Snorri fuseseră încântați să stea la bordul lui *Cerys*... Pe deasupra, era minunat să

simtă, după atâtea zile istovitoare, că are cineva grijă de ea; era atât de bine să dormi într-un pat moale și să te trezești știind că nu te pândește nicio primejdie! Apoi, ce bucurie încercase când Milo îi oferise corabia în dar, cu toate că bucuria fusese oarecum știrbită nu mult după aceea, când îi spusese că nu va putea fi cu adevărat corabia ei decât atunci când Jenna va împlini douăzeci și cinci de ani, vârsta la care putea fi înscrisă ca proprietar. Așa erau toate darurile făcute de Milo: într-un fel sau altul, o părticică rămânea la el, sub controlul lui. Dintr-odată o cuprinse un sentiment copleșitor de stânjeneață. Aici, lângă ea, se aflau trei din oamenii cei mai dragi ei (pe Snorri nu o includea între aceștia), iar ea îi obliga să asiste la acest spectacol de gust îndoielnic doar fiindcă fusese flatată de atenția pe care i-o acordase Milo.

Banchetul nu se mai sfârșea. După cum îi era obiceiul, Milo îi trată cu poveștile marinărești din care avea o rezervă — pe cât se părea — inepuizabilă. Pe multe le mai auziseră deja și toate se sfârșeau cu triumful lui Milo asupra celorlalți.

În timp ce Milo înșira poveste după poveste, bucatarul corabiei scotea fel după fel de mâncare, unul mai complicat, mai garnisit și mai impunător decât altul. Unele feluri chiar semănau izbitor cu perucile purtate de funcționarii de la Cheiul Doisprezece. Fiecare fel de mâncare era prezentat cu

plecăciuni și temenele de marinarii îmbrăcați în robe albe cu albastru, special pentru această ocazie, dar și (ceea ce era mult mai rău) de un discurs absolut deplasat ținut de Milo, care ținea morțiș să dedice fiecare fel de mâncare unuia dintre ei, începând cu Jenna.

Când ajunseră la desert — care urma să-i fie dedicat lui Beetle — mulțimea de gură-cască începuse să se agite și să facă tot soiul de comentarii, niciunul măgulitor. Dorindu-și mai mult ca orice pe lume să poată dispărea pe loc, Beetle, cu fața și urechile arzând ca focul, văzu cum de pe puntea de jos urcă un marinar care ținea sus tava cu desertul, mândru de el. Era o creație nemaivăzută, ceva negru și tremurător, poate chiar o meduză, dar tot atât de posibil o ciupercă adunată de pe fundul calei. Pătruns de importanța momentului, marinarul așeză platoul în mijlocul mesei. Rămaseră toți cu ochii holbați: desertul părea a fi (sau poate că și era) un cărăbuș uriaș, fiert, jupuit și așezat pe un strat de iarbă de mare.

Milo, care știa că porecla lui Beetle e Cărăbuș, gusta din plin momentul. Se ridică, ținând paharul în mână, acompaniat de bătăi din palme și fluierături venite de pe chei, ca să dedice desertul lui Beetle. La rândul lui, acesta se gândea la modul cel mai serios cum să sară peste bord. Dar tocmai când Milo deschise gura ca să vorbească, Scui păfoc țâșni de la locul lui.

Fu un moment de neuitat pentru Beetle, o amintire la care avea să se întoarcă plin de încântare mulți ani după aceea.

De cum deschisese ochii, Scui păfoc simțise foamea cum îi roade stomacul. Când era atât de flămând nu făcea mofturi la nimic. Împinse botul pe lângă Beetle și își aruncă limba lungă și verde ca un șarpe până în mijlocul mesei. Snorri, care era încă speriată de toate câte i se întâmplaseră în ultima vreme, scoase un țipăt. Milo sări în picioare și îl plesni pe dragon peste bot cu șervetul, fără niciun rezultat, bineînțeles, altul decât că Scui păfoc supse jeleul în formă de cărbuș și apoi șervetul mânuit de Milo. E de la sine înțeles că un platou cu jeleu și o bucățică de pânză fină de in nu aveau cum să fie îndeajuns pentru un dragon înfometat. Sperând să mai găsească ceva de mâncare, Scui păfoc continuă să sugă și, cu un zgomot ca al apei când se scurge din cadă, numai că de o mie de ori mai puternic, șervetele de pe masă începură să dispară.

— *Nu și pocalele!* țipă Milo și le înșfăcă pe cele aflate aproape de el.

De pe chei, unde rândurile mulțimii se îngroșaseră considerabil, se auzi un val de râsete. Văzând că și fața de masă de in începe să dispară în botul bălos al lui Scui păfoc, Milo lăsa pocalele, apucă de capătul feței de masă și trase. Mulțimea îl încurajă cu strigăte și aplauze.

Ceilalți aflați în jurul mesei nu schițară niciun gest. Un zâmbet discret începu să joace pe buzele lui Septimus văzând cum farfuria lui alunecă spre gura lui Scuipăfoc, în ciuda eforturilor disperate al lui Milo. Septimus aruncă o privire spre Nicko și observă, cu uimire și încântare, că și el abia se ținea să nu râdă. Chiar atunci, cu un șuier asurzitor, tot ce era pe masă dispăru în gura lui Scuipăfoc. Nicko parcă făcu explozie; îl cuprinse un acces de râs atât de puternic încât se prăbuși de pe scaun. Snorri, care era obișnuită să îl vadă mai serios, îl privea nedumerită cum stă întins pe punte, cutremurat de râs. Jos, pe chei, râsul se răspândi din om în om cu viteza fulgerului.

Milo contempla îngrozit dezastrul. Scuipăfoc privea dezamăgit masa acum goală. În stomac îi zăngăneau tot felul de lucruri ascuțite, dar foamea nu îi trecuse. Milo, care nu era sigur că dragonul nu se dă și la oameni, o apucă pe Jenna de mână și se trase înapoi, luând-o cu el.

Jenna își smulse mâna din mâna lui.

— *Lasă-mă*, spuse pe un ton răstit.

Milo o privi uimit și puțin îndurerat.

— Poate, zise el, că ar trebui să găsim un alt adăpost dragonului tău.

— Nu e dragonul meu, zise Jenna.

— Nu ? Dar ai spus . . .

— Știu. Am greșit. Eu nu sunt decât Navigatorul. Dragonul e al lui Sep.

— Aha. În cazul ăsta înțelegi că trebuie să ne supunem reglementărilor privind carantina care se aplică în Port? Sigur, cât timp ăsta e la bord...

— Dragonul, îl corectă Jenna.

— Cât timp dragonul e la bord, reglementările nu se aplică. Dar îndată ce ăsta...

— Dragonul.

— ... dragonul... pune... ăăă... (aici Milo aruncă o privire să vadă dacă Scuipăfoc are labe) piciorul pe pământ, el, dragonul, va trebui să fie dus la carantină.

Septimus se ridică în picioare.

— Nu va fi necesar, zise el. Scuipăfoc pleacă chiar acum. Mulțumim că ne-ați invitat, dar acum, că Scuipăfoc s-a trezit, trebuie să plecăm. Nu-i așa, Beetle?

Beetle era ocupat: încerca să se ferească de nasul ud și rece al lui Scuipăfoc.

— Dă-te la o parte, Scuipăfoc. Oh... da, trebuie să plecăm, dar vă mulțumim, domnule Banda. Mulțumim că ne-ați găzduit pe corabia dumneavoastră. Adică a Jennei. A fost foarte... interesant.

Milo își revenise din șoc și făcu o plecăciune politicoasă.

— Plăcerea a fost de partea mea, scribule. Dar, fără îndoială, zise el întorcându-se spre Ucenic, nu aveți de gând să plecați chiar acum? Am navigat mulți ani pe cele șapte mări și vă pot spune că simt cum se apropie furtuna.

Septimus auzise îndeajuns despre cele șapte mări cât să îi ajungă mult timp și, oricum, era sătul de talentul de prezicător al vremii cu care se lăuda Milo.

— Vom zbura pe deasupra, zise el, apropiindu-se de Beetle. Nu-i așa, Beetle?

Acesta dădu din cap, nu prea convins.

Milo îi privea nedumerit.

— Dar nu există „deasupra furtunii”, zise el.

Septimus ridică din umeri și îl bătu pe dragon pe bot.

— Lui Scuipăfoc nu îi e teamă de o mică furtună, nu-i așa, Scuipăfoc?

Scuipăfoc pufni și lăsă o dâră de salivă pe panglicile purpurii de la manșetele lui Septimus. Pata nu avea să mai iasă nicio dată la spălat.

Cinci minute mai târziu, Scuipăfoc era cocoțat ca un pescăruș uriaș pe parapetul lui Cerys, cu fața spre mare. Pe chei se adunau tot mai mulți oameni, tot mai gălăgioși. Septimus era așezat în Scobitura Pilotului, pe ceafa dragonului, iar

Beetle stătea ceva mai departe, spre coadă, în spatele desagilor. Locul Navigatorului era încă gol.

Jenna stătea lângă Scui păfoc, înfășurată în mantie, fiindcă în port începuse să sufle un vânt rece.

— Rămâi aici până mâine, Sep. Te rog. Scui păfoc mai poate dormi o noapte pe punte. Nu vreau ca tu și Beetle să plecați pe vreme de noapte.

— Suntem nevoiți să plecăm, Jen, răspunse Septimus. Scui păfoc nu va mai închide ochii în noaptea asta. O să ne dea tuturor numai bătăi de cap. Iar dacă e pus în carantină... nici nu vreau să mă gândesc. Adevărul e că noi vrem să plecăm, nu, Beetle?

Beetle rămăsese cu ochii la norii negri care acopereau luna. Nu prea știa ce să spună. Dincolo de zidul cheiului vedea cum valurile se ridică tot mai sus și se gândea că poate Milo știuse ce spune când prezisese o furtună.

— Poate că Jenna are dreptate. Poate că ar trebui să stăm aici la noapte.

Milo se băgă în vorbă.

— Trebuie neapărat să așteptați până mâine, zise el. Marinarii or să-l lege pe dragon cu un lanț de catargul mare (Beetle, Septimus și Jenna schimbară priviri îngrozite), iar mâine, cât timp dragonul e legat, vom da un banchet de rămas-bun, ca să plecați ca niște boieri. Ei, ce părere aveți?

Septimus știa exact ce părere are.

— Nu, mulțumesc, zise el. Pe locuri, Scuipăfoc!

Dragonul deschise aripile și se aplecă în față peste bord. Cerys se lăsă pe o parte, atât de tare că de pe chei se auziră țipete îngrozite.

— Ai grijă! țipă Milo și se prinse de o bară.

Septimus privi în jos, spre Jenna.

— Vii, Navigatorule? o întreabă.

Jenna clătină din cap, dar se vedea că îi pare rău. Beetle prinse curaj.

— Jenna, zise el, vino cu noi!

Jenna șovăia. Îi părea teribil de rău să îl vadă pe Septimus plecând fără ea, dar fusese de acord să se întoarcă împreună cu Milo, pe Cerys. Și mai era și Nicko; voia să fie alături de el când se întorcea acasă. Nehotărâtă, întoarse ochii spre el. Nicko îi zâmbi din colțul gurii și o luă pe Snorri pe după umeri.

— Hai, vino cu noi, Jenna, zise Beetle simplu, fără să pară rugător.

— *Bineînțeles* că nu poate veni cu voi, izbucni Milo. Locul ei e aici, pe corabia ei. Alături de tatăl ei.

Fu îndeajuns pentru Jenna.

— Pe cât se pare, *nu* e corabia mea, zise ea, privindu-l mânioasă pe Milo. Și nici tu nu ești adevăratul meu tată. Tatăl meu e altcineva.

Se apropie de Nicko și îl strânse în brațe.

— Îmi pare rău, Nik. Plec. Drum bun și să ne vedem la Castel.

Nicko rânji și ridică degetul mare în semn de „bravo”.

— Asta mi-a plăcut, Jen, zise. Ai grijă.

Jenna dădu din cap, apoi întinse mâna, se apucă de Țepul Navigatorului și se aburcă în locul Navigatorului, chiar în spatele lui Septimus.

— Hai, Sep, zise.

— Stați! strigă Milo.

Dar Scui păfoc nu asculta de nimeni în afară de Pilot și uneori — dacă era în toane bune — de Navigator. În orice caz, nu ar fi ascultat de cineva care își propunea să îl lege cu lanțul noaptea.

Pe Cheiul Doisprezece toată lumea se opri din lucru, așteptând să vadă dragonul cum își ia zborul. Privit de sute de perechi de ochi, dragonul se aplecă și mai tare peste bord, întinse aripile și, când le lăsă în jos, se și ridică în aer. Un curent de aer cald, cu miros de dragon, mătură puntea. Pe

Milo și pe membrii echipajului îi apucă tusea, ba unii chiar se îngrețoșară. De pe chei se auzi un ropot de aplauze.

Scuipăfoc ridică încă o dată aripile lui puternice și se înalță mai sus. Nu se grăbea, bătea din aripi rar și urca tot mai mult. Purtat de vânt, descrie o curbă largă deasupra portului, ceva mai sus de catarge, și apoi se îndreptă spre larg. Timp de câteva clipe, norii se dădură deoparte și oamenii de pe chei izbucniră în strigăte uimite când văzură silueta dragonului, în spate cu alte trei siluete mici, trecând în dreptul lunii și îndreptându-se spre mare. Milo rămase privind lung în urma lor.

După o vreme, cu voce aspră, dădu ordine echipajului să curețe puntea și dispăru, lăsându-i pe Nicko și Snorri printre marinarii care alergau de colo-colo.

— Sper că vor ajunge cu bine, îi șopti Snorri lui Nicko.

— Și eu la fel.

Nicko și Snorri priviră cerul până când dragonul se văzu doar cât un punct și apoi dispăru cu totul într-un nor. Într-un târziu, întoarseră ochii spre punte și văzură că resturile ospățului fuseseră adunate. Puntea era curată și pustie. Se luară în brațe ca să se apere mai bine de vântul rece care bătea dinspre larg și priviră cum lampagiile sting felinarele și cum șiragul de lumini întins de-a lungul țărnelui devine tot mai subțire, până când nu mai rămaseră să ardă decât torțele. După

o vreme nu se mai auziră nici voci omenești, ci doar scârțâitul lemnului, plescăitul valurilor și pocnetul frânghiilor întinse pe vergi când vântul se proptea în ele.

— Mâine ridicăm și noi pânzele, spuse Nicko, privind cu dor spre mare.

— Da, Nicko, încuviință Snorri. Mâine plecăm.

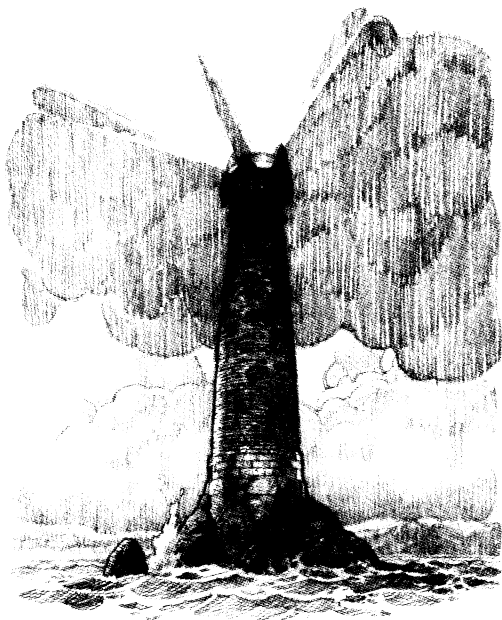
Rămaseră acolo până târziu în noapte, înfășurați în păturile moi pe care Milo le ținea într-un cufăr, pe punte. Se uitară cum stelele dispar una câte una, înghițite de noianul de nori. Apoi se ghemuiră lângă Ullr, ca să le țină de cald, și adormiră.

Deasupra lor, norii de furtună se adunau din ce în ce mai groși.

†† I 9 ††

FURTUNA

Beetle nu stătea în cea mai confortabilă poziție de zbor cu dragonul. Era chiar în spatele aripilor, acolo unde spinarea lui Scuipăfoc cobora spre coadă. Deoarece dragonul își folosea coada ca să cârmească și să își țină echilibrul, Beetle se mișca în sus și în jos ca un yoyo. E drept, era bine proptit între doi țepi lungi și își făcea curaj singur, spunându-și că nu are cum să cadă. Nu era însă prea convins.

După ce Scui păfoc își luase zborul, Beetle se răsucise ca să vadă în urmă, peste coada groasă a dragonului, cum bărcile din port sunt din ce în ce mai mici, până când părură niște jucării. Apoi își îndreptase privirea spre șiragul de lumini de pe țărm. Le văzuse din ce în ce mai încetoșat, până când dispăruseră cu totul. Iar când dispăru și ultimul licăr de lumină și noaptea se închise peste ei, simți cum îl cuprinde spaima. Tremură și se înfășură mai bine în *Pelerina fierbinte*, măcar că știa exact de ce tremură — de *frică*.

Nu i se mai întâmplase să îi fie *frică*, cel puțin pe cât își aducea aminte. Într-adevăr, fuseseră momente în Tunelurile de Gheață, mai ales când mersese acolo primele dați, când îl cuprinsese o ușoară neliniște; tot așa, nu se simțise prea bine în pădurea înghețată pe când se îndreptau spre Casa Foricșilor. Dar nu-și amintea să mai fi avut vreodată sentimentul de groază care îl încerca acum — parcă avea un șarpe încolăcit în stomac.

Scui păfoc zbura cu aceleași mișcări lente și sigure. Trecură câteva ore, care i se părură tot atâția ani lui Beetle, dar *frica* nu îl lăsă. Acum știa însă de ce se simte atât de rău. Mai zburase pe Scui păfoc împreună cu Septimus — câteva călătorii clandestine până în Șesuri și o dată chiar până la Râul Negru, un loc care îi dăduse fiori. Stătuse chiar în locul unde stătea acum

atunci când zburaseră de la Casa Foricșilor la Târgul de pe Chei, numai că de fiecare dată zburaseră la mică înălțime și putuse vedea pământul sub el. Acum, pe întuneric, sus deasupra mării, simțea că golul imens din jurul lui îl copleșește; i se părea că e atârnat de un fir. Ca să pună capac la toate, vântul bătea tot mai puternic; o pală îl izbi din plin pe Scuipăfoc, îl răsuci și îl aruncă într-o parte. Șarpele din stomacul lui Beetle se strânse și el mai tare.

În cele din urmă, Beetle se hotărî să nu mai privească în noapte, ci să se uite la Septimus și Jenna. Nu putea să o vadă decât pe Jenna, și încă prea puțin din ea. Era și ea înfășurată într-o Pelerină fierbinte și nu și-ar fi dat seama cine stă în fața lui dacă nu ar fi văzut câte o șuviță de păr zbatându-se în vânt. Pe Septimus nu îl putea vedea; era ascuns în scobitura de pe ceafa dragonului, ascuns după Țepul Pilotului. Beetle se simțea îngrozitor de singur. Nici nu s-ar fi mirat dacă ar fi descoperit că, de fapt, doar el a mai rămas în spinarea lui Scuipăfoc.

Cât despre Septimus, el era mulțumit. Scuipăfoc zbură bine și nici măcar vântoasele care se înteteau nu păreau să îl tulbure. E adevărat, Septimus se întreba dacă nu cumva în depărtare se aude tunetul, dar se liniști singur spunându-și că e probabil zgomotul aripilor lui Scuipăfoc. Septimus nu își făcu prea

multe grijii nici măcar când o ploaie înghețată se năpusti pe neașteptate asupra lor. Apa era rece ca gheața și picăturile îi înțepară obrajii când se transformară în grindină, dar Scui păfoc zbură mai departe. Însă trosnetul fulgerului băgă spaîma în el.

Fulgerul se strecură din nori ca un șarpe gigantic, șuierând ca un milion de pânze sfâșiate la un loc. O fracțiune de secundă, cât fură prinși în lumină, solzii verzi ai lui Scui păfoc străluciră, aripile se văzură roșiatice, transparente, străbătute de nervurile negre ale oaselor. Fețele călăreților erau palide ca moartea.

Dragonul înălță capul, își umflă nările și se trase înapoi din fața fulgerului. Fu un moment îngrozitor pentru Beetle, care simți că alunecă în spate. Se prinse cu mâna de țepul din fața lui și se așeză la loc. Scui păfoc se îndreptă, lăsă capul în jos și zbură mai departe.

Încrederea lui Septimus începea să slăbească. Ceea ce auzea acum era fără doar și poate bubuitul neîntrerupt al tunetului, în timp ce în față, deasupra norilor, vedea jocul nebunesc al fulgerelor care se aprindeau și se stingeau. Nu aveau cum să scape. Milo avusese dreptate: zburau drept spre furtună.

Jenna îl bătu pe umăr.

— Nu putem face un ocol? strigă ea.

Septimus se întoarce și privi înapoi, tocmai la timp ca să vadă un fulger trecând chiar pe lângă coada lui Scuipăfoc. Era prea târziu. Se aflau în inima furtunii.

— Cobor... zboare lângă apă... nu... vânt...

Cam atât auzi Jenna, fiindcă vântul smulgea cuvintele din gura lui Septimus.

Beetle, care nu auzise nimic, văzu doar că Scuipăfoc se prăbușește ca o piatră. Fu convins că dragonul fusese lovit de un fulger și șarpele din stomacul lui începu să se înnoade. Beetle strânse din ochi și, cu vuietul valurilor în urechi și picături sărate izbindu-i obrazii, aștepta inevitabilul *pleosc*. Neauzindu-l, îndrăzni să deschidă ochii... și regretă în aceeași clipă. Un val cât o casă venea drept spre ei.

Septimus văzuse și el valul.

— Sus! Sus, Scuipăfoc! urlă el și îl izbi pe dragon de două ori cu călcâiul drept.

Scuipăfoc nu avea nevoie de vorbe și nici de lovituri de călcâi. Ura valurile înalte la fel de mult ca pasagerii săi. Țâșni în sus exact la timp și valul trecu pe sub ei, împrôșcându-i cu picături sărate.

Septimus îl puse pe Scuipăfoc să zboare puțin mai sus, chiar deasupra spumei valurilor, și privi în jur. Nu mai văzuse nicio dată marea așa: văi adânci și munți de apă care se rostogoleau,

vârfurile valurilor împrôscate de vijelie. Lui Septimus i se puse un nod în gât. Era de rău.

— Zboară, Scui păfoc! strigă el. Zboară! Mai avem puțin.

Doar că nu mai era chiar atât de puțin. Septimus nu se gândise cât de mare era furtuna. Furtunile la care fusese el martor treceau pe deasupra capului, la mare înălțime. Însă acum începu să se întrebe pe câte mile se întindea furtuna care îi surprinsese și — ceea ce era și mai important — dacă se mișca odată cu ei sau doar li se încrucișaseră drumurile.

Înaintau cu greu. Vântul urla, valurile vuiiau și trosneau ca niște armate încleștate pe câmpul de luptă, aruncându-i când încolo, când încoace. Rafale violente de vânt se opinteau în aripile lui Scui păfoc, aripi care, de-abia acum își dădea Septimus seama, erau destul de fragile — piele subțire de dragon întinsă pe un schelet de oase subțiri. De fiecare dată când o rafală de vânt îl izbea pe Scui păfoc, erau aruncați într-o parte sau înapoi, ceea ce era și mai rău, fiindcă dragonul se redresa cu mare greutate. (Beetle aproape că se sufoca de groază.) Septimus vedea cum Scui păfoc obosește cu fiecare clipă. Nu mai putea ține capul sus, iar sub palme Septimus îi simțea mușchii gâtului încordați, abia mișcându-se de oboseală.

— Hai, Scui păfoc, hai! strigă până când răguși.

Scuipăfoc își croia cu greu drum prin vânt și ploaia torențială. Septimus, Jenna și Beetle tresăreau la fiecare bubuit de tunet, se chirceau la fiecare trosnet de fulger.

La un moment dat, lui Septimus i se păru că vede în depărtare lumina unui far. Se uită mai bine, ca să se asigure că nu era tot un fulger. Într-adevăr, lumina care apăruse la orizont nu dispăru; ardea încontinuu, cu putere. Îi mai veni inima la loc. Își aduse aminte de ceea ce îi spusese Nicko, schimbă direcția și îl îndreptă pe Scuipăfoc spre far — exact împotriva vântului.

De la locul lui aflat pe coada dragonului, Beetle simți schimbarea de direcție și se întrebă care era motivul, până văzu o lumină undeva în față. Dintr-odată prinse curaj, zicându-și că era, mai mult ca sigur, Farul Dunelor Gemene. Îi veniră idei mai vesele, ba chiar își închipui cât de îmbietor va arăta Portul după o astfel de călătorie. Poate că, dacă aveau noroc, Plăcintăria Docherilor va fi încă deschisă și unul din verii lui va fi atât de îndatoritor încât să le ofere găzduire peste noapte.

Pe când Beetle visa cu ochii deschiși la un pat cald și o plăcintă fierbinte, Septimus se învioră și el, căci era sigur că furtuna se potolea. Îl puse pe Scuipăfoc să zboare din nou la mare înălțime, ca să vadă încotro se îndreptau.

Lumina ardea cu putere și Septimus zâmbi. Era întocmai cum nădăjduse. De fapt, erau două lumini una lângă alta, așa cum îi spusese Nicko. Acum știa unde se află. Zburară drept într-acolo, până când zări vârfulile ca două urechi de pe acoperișul farului. Dar în clipa când urcă puțin mai sus, ca să poată schimba direcția, furtuna își spuse ultimul cuvânt. Chiar deasupra lor trosni un fulger și de această dată nimeri ținta: Scuipăfoc fu aruncat într-o parte. În aer se răspândi un miros acru de carne de dragon arsă. Dragonul se prăbuși din înaltul cerului.

Erau deasupra farului. În cădere, Beetle își recăpătă simțul realității și își dădu seama că farul nu era așezat pe un schelet de metal, ca cel de la Dunele Gemene, ci era un turn din cărămidă înnegrită de vreme, cu două lumini și cu două vârfuli ascuțite care lui Beetle, în starea de șoc în care se afla, i se părură a fi urechi de pisică.

În timp ce se prăvăleau, Beetle văzu că nu îi așteptau luminile prietenoase din Port, ci doar un hău negru.

MÂRRTAN

Mârrtan stătea pe platforma de Observație a Farului Stânca Mâței. Farul era cocoțat pe un pisc ieșit din mare, iar vârful lui semăna cu un cap de pisică, adică avea urechi și doi ochi pe care ieșeau două raze strălucitoare de lumină.

Mârrtan era din nou la postul de Observație. El însuși insistase să facă toate turele de noapte și multe din cele de zi. Nu avea pic de încredere în coObservatorul său. Dacă ar fi fost după el, Mârrtan l-ar fi aruncat bucuros

din vârful platformei. Numai că, ținând seama de enorma diferență de mărime dintre ei, nu avea să fie o treabă ușoară, doar dacă... un mic zâmbet flutură pe buzele delicate ale lui Mârrtan și el visă cu ochii deschiși visul lui preferat — să îl arunce pe Crowe cel Gras afară, pe unul din Ochi. Ar fi o cădere foarte lungă, într-adevăr. Cât era din vârf până la pietrele ascuțite de la poale? Mârrtan știa cu precizie: trei sute patruzeci și trei de picioare.

Mârrtan scutură din cap ca să alunge astfel de idei ispătoare. Crowe cel Gras nu avea cum să ajungă vreodată la Lumină; umflat cum era, n-ar fi izbutit în veci să se strecoare prin mica deschizătură de la capătul stâlpului care ducea de la platforma de Observație la Arena de Lumină. Cu Crowe cel Slab era cu totul altă poveste. Mârrtan se cutremură la gândul că Crowe cel Slab s-ar strecura, iute ca o nevăstuică, până la prețioasa lui Lumină. Dacă ar fi avut de ales între cei doi frați — deși nu și-ar fi dorit să fie în această situație — l-ar fi ales pe cel gras cu ochii închiși. Slabul era un ticălos.

Mârrtan își trase căciula din piele de focă peste urechi și se înfășură mai bine în pelerină. În vârful farului era întotdeauna frig și vântul înghețat al furtunii îl făcea să tremure. Își lipi de sticlă năsul turtit și privi afară. Ochii lui mari, rotunzi, erau larg deschiși iar văzul lui ascuțit parcă străpungea întunericul.

Vântul urla, ploaia biciuia ferestrele de sticlă groasă, verde, ale platformei de Observație. Cele două raze de Lumină ajungeau la burțile norilor negri, atât de groși că formau o pătură de nepătruns. Atârnavu atât de jos că Mărrtan era convins că atingeau Urechile farului. Un fulger tăcut răzbătu prin nori și părul de pe ceafa lui Mărrtan scoase mici scânteii electrice. O rafală de grindină plesni fereastra și Mărrtan tresări. Era cea mai rea furtună pe care o văzuse de mulți ani încoace. Vai de cei care erau pe mare!

Făcu încet turul platformei de Observație, încercând să vadă ceva în întuneric. Pe o noapte ca asta orice corabie putea fi împinsă de valuri prea aproape de far și de zona primejdieoasă. Iar dacă se întâmpla cumva așa, atunci era sarcina lui să coboare, să scoată barca de salvare și să-i arate cârmaciului cum să iasă din apele dușmănoase. Nu era lucru ușor pe o noapte ca asta.

Din micuța cabină de jos răzbăteau sforăielile și fornăielile lui Crowe cel Gras, amplificate de casa scării. Mărrtan oftă cu năduf. E adevărat, avea nevoie de un ajutor, dar nu înțelegea cum de îi trimisese Căpitanul Portului pe cei doi Crowe. După ce vărul lui, pe nume Mirano, Observator ca și Mărrtan și ultimul membru al familiei în afară de el, dispăruse chiar în noaptea când noua barcă de aprovizionare, *Prădătorul*, venise

pentru prima oară la far, Mârrtan se văzuse nevoit să împartă farul cu niște creaturi pe care le considera doar puțin deasupra maimuțelor. De când sosiseră frații Crowe, Mârrtan, din respect pentru maimuțe, își revizuisese opinia. Acum le considera puțin deasupra viermilor, cu care ambii frați semănau în mod izbitor.

Mârrtan se gândea că acum Crowe cel Gras se lăfăia pe salteaua *lui* din puf de gâscă, în ceea ce fusese odată confortabila cabină de dormit pe care o împărțea cu Mirano. Mârrtan, care nu mai dormise bine de când dispăruse vărul lui, gemu îndurerat. La fel ca toți Observatorii, el și Mirano dormiseră cu rândul în același pat. Petreceau împreună doar câteva ore pe zi, când stăteau pe platforma de Observație seara și mâncau obișnuita mâncare de pește dinaintea Schimbării Gărzii. Acum Mârrtan dormea — mai bine zis, încerca să doarmă — pe o grămadă de saci într-o cameră aflată la baza farului. Nu uita niciodată să blocheze ușa cu un drug, dar, știind că un Crowe umbla liber prin frumosul lui far, nu putea să se odihnească niciodată ca lumea.

Scutură din cap ca să mai alunge gândurile negre. Nu avea niciun rost să viseze la vremurile bune, când Farul Stânca Măței era una din cele patru Lumini vii, iar el, Mârrtan, avea mai mulți veri și verișoare decât degete la mâini și la picioare.

Nu avea rost să se mai gândească la Mirano, nu avea să îl mai vadă vreodată. Mărrtan nu era atât de prost pe cât credeau frații Crowe. Nu crezuse nicio clipă povestea pe care i-o înșiraseră, cum că Mirano se săturase de compania lui și fugise pe barca lor, atras de luminile strălucitoare ale Portului. Mărrtan era sigur că vărul lui înota acum cu peștii, cum spune o vorbă a Observatorilor.

Se ghemui lângă fereastra de sticlă groasă, cu ochii ațintiți afară. La poalele farului vedea valurile cum se ridică tot mai sus, până când, prea înalte, se prăvăleau cu un zgomot ca de tunet, împrôscând cu spumă albă până sus, pe platforma de Observație. Mărrtan știa că baza farului era acum acoperită de apă — își dădea seama după bufnetele și trosnetele care răsunau prin blocurile de granit. Zguduieile se simțeau până sus pe platformă, unde răzbăteau prin tălpile moi ale ghetelor lui Mărrtan și îi ajungeau până în vârful capului, sub căciula din piele de focă. Nu era prea plăcut, dar cel puțin acopereau sforăielile lui Crowe cel Gras, iar urletele vântului parcă îi alungau gândurile legate de dispariția vărului Mirano.

Mărrtan băgă mâna în punguța impermeabilă din piele de focă pe care o purta la brâu și scoase cina — trei peștișori și un pesmet marinăresc. Se apucă să mănânce fără să își ia ochii

de la marea luminată de cele două raze uriașe de lumină care măturau munții de apă. Avea să fie o noapte interesantă.

Nici nu apucase să înghită ultimul pește — cu tot cu cap, coadă și oase — că înțelese de ce noaptea avea să fie atât de interesantă. De obicei, Mârrtan observa apa, fiindcă ce ar putea găsi interesant pe cer? Numai că în acea noapte valurile înalte cât munții șterseseră granița dintre apă și cer și Mârrtan era nevoit să observe tot. Atenția îi fu distrasă câteva clipe de un oscior care se înțepenise între dințișorii lui ascuțiți și chiar atunci silueta unui dragon apăru într-una din razele de Lumină. Mârrtan rămase cu gura căscată. Se uită mai bine, dar nu văzu nimic. Îl cuprinse îngrijorarea. Atunci când unui Observator începe să i se năzare că vede ceva ce nu există e semn sigur că zilele îi sunt numărate. Iar când el nu va mai fi, cine va păzi Lumina? Dar temerile i se risipiră în clipa următoare. Dragonul apăru din nou în raza de lumină. Ca o molie uriașă care e atrasă de flacără, dragonul venea drept spre far. Mârrtan țipă de uimire, fiindcă acum văzu nu doar dragonul, ci și pe cei care îl călăreau.

Pe neașteptate, un tunet pocni chiar deasupra și zgâlțâi farul. Un fulger se prelinse din cer ca un șarpe strălucitor și Mârrtan văzu cum izbește coada dragonului, împrôșcând scântei albastre. Dragonul se rostogoli prin aer și Mârrtan,

cuprins de groază, văzu cum el și cei care erau în spinarea lui, învăluți într-o lumină electrică, albastră, se îndreaptă în viteză spre platforma de Observație. Fețele înspăimântate ale călăreților se văzură clar în Lumină, apoi Mărrtan se trânti instinctiv la pământ, așteptând să audă zgomotul geamurilor sparte.

Dar nu se auzi nimic.

Mărrtan se ridică binișor în picioare. În bătaia celor două raze de Lumină nu se vedeau decât cerul, potopul ploii și valurile zbuciumate dedesubt. Dragonul și călăreții dispăruseră.

⇨ 2 I ⇨

ÎN VRIE

Cu toate că ținea ochii închiși, Beetle știa ce se întâmplă — se simțea miros de carne de dragon arsă. Nu e chiar mirosul pe care ți-ai dori să îl simți când zbori pe un dragon, la vreo cinci sute de metri înălțime. De fapt, nu e un miros plăcut în nicio ocazie, și în niciun caz pentru dragon.

Fulgerul îl lovide pe Scurpăfoc cu un trosnet asurzitor, dându-le atât lui cât și călăreților un puternic șoc electric. După aceea, lucrurile se

desfășuraseră extrem de repede, deși Beetle, ori de câte ori se gândea la scena aceea, o revedea cu încetinitorul. Își amintea cum țâsnise fulgerul spre ei, cum îl izbise pe Scuipăfoc, zguduindu-i pe toți, și apoi cum dragonul ridicase capul, săgetat de durere. Apoi o legănare, o rostogolire și un gol în stomac atunci când dragonul căzuse, îndreptându-se spre far. În acea clipă, Beetle văzuse în vârful farului un omuleț cu ochi uriași, holbați de spaimă. De groază, închisese ochii: urmau să se izbească de far și nu voia să vadă acel moment. Pur și simplu nu voia.

Septimus nu își permisesese un astfel de lux — ochii lui erau larg deschiși. Ca și Beetle, văzu fața speriată a omulețului din vârful farului. De fapt, timp de o secundă, în timp ce Scuipăfoc se prăvălea spre far, ochii li se întâlniseră; amândoi păreau a se întreba dacă acela era ultimul lucru pe care îl vor vedea. Dar când, în ultima clipă, izbutise să mâne dragonul, care abia mai reacționa, în altă direcție, Septimus uită instantaneu de Observatorul din far, concentrat asupra lui Scuipăfoc, pe care trebuia să îl țină în aer.

Fiindcă, dacă dragonul mai dădea din aripă, asta se datora voinței lui Septimus. Scuipăfoc zbură clătănându-se pe lângă turnul negru al farului, trecu prin raza strălucitoare de lumină și se afundă din nou în noapte. Chiar atunci Septimus văzu ceva: o plajă alburie, luminată doar o clipă de luna care trimisese o rază printre nori.

Bucuros, se întoarce spre Jenna, care era albă la față de spaimă, și arată cu degetul în față.

— Pământ! strigă. O să ajungem la țarm, sunt sigur.

Jenna nu auzi nicio vorbă din ce spunea Septimus, dar îi văzu expresia ușurată, bucuroasă, și îi făcu un semn de încurajare. Se întoarce spre Beetle ca să îl încurajeze și pe el și se sperie: Beetle aproape că dispăruse. Nu se mai vedea din el decât creștetul capului. Coada lui Scui păfoc atârna și Beetle abia se mai ținea de țepi. Bucuria Jennei se topi pe dată. Scui păfoc era rănit. Oare cât timp va mai putea să zboare?

Septimus îl îndemnă pe Scui păfoc să se îndrepte spre fâșia de nisip, care nu părea a fi prea departe. Scui păfoc îl auzea și se lupta să înainteze, deși coada rănită îl trăgea în jos, până când ajunse să zboare chiar deasupra talazurilor înspumate.

Furtuna se ducea, luând cu ea fulgerele și rafalele de ploaie. Avea să ajungă în Port și să îl ude până la piele pe Simon Heap, care adormise sub un tufiș, în drum spre Castel. Vântul era încă puternic și valurile furioase, iar pe Scui păfoc începură să îl lase puterile.

Septimus îl luă cu brațele pe după gât:

— Scui păfoc, șopti, aproape că am ajuns, mai e doar un pic.

Într-adevăr, forma întunecată a insulei, mărginită de o fâșie de nisip alb, se vedea ispășitor de aproape.

— Hai, Scuipăfoc, încă un pic. Știu că poți...

În ciuda durerilor, dragonul întinse mai tare aripile de-acum zdrențuite, reuși să cârmească din coadă pentru câteva secunde și, parcă împins de voința celor trei, pluti peste crestele ultimelor valuri ale fluxului și se prăbuși pe nisipul moale, chiar lângă niște stânci ascuțite.

Nu făcură nicio mișcare, nu scoaseră nicio vorbă. Rămăseseră împietriți, abia îndrăznind să creadă că aveau pământul sub picioare — sau, mai bine zis, sub stomacul lui Scuipăfoc, fiindcă dragonul căzuse pe burtă, cu labele întinse în lături. Lăsase în urma lui două șanțuri adânci atunci când aterizase, iar acum zăcea epuizat pe burta lui mare, albă.

Norii se mai despărțiră o dată și luna străluci din nou, arătându-le țarmul unei mici insule și curbura delicată a unui golfuleț. Nisipul alb lucea în lumina lunii, pacea domnea peste țarm, dar bubuitul valurilor care se izbeau de stânci și stropii de apă sărată care le mai atingeau obrajii le aminteau de primejdia din care abia scăpaseră.

Scuipăfoc oftă de se cutremură plaja și puse capul în nisip. Septimus, parcă trezit din amorie, coborî din locul pilotului, urmat de Jenna și Beetle. O clipă, Septimus se îngrozi fiindcă i se păru că gâtul lui Scuipăfoc era rupt; nu îl mai văzuse nicio dată zăcând așa. Chiar și în somnul cel mai adânc, Scuipăfoc

avea gâtul curbat; acum însă, gâtul lui era întins pe nisip, moale ca o bucată de frânghie veche. Septimus îngenunche și puse mâna pe capul dragonului, care șiroia de apă de ploaie și picături sărate. Nu deschise ochii, așa cum făcea de fiecare dată când îl atingea Septimus. Acesta își înghiți lacrimile: privindu-l pe Scui păfoc, își aducea aminte de Corabia-Dragon, care zăcuse la fel după ce Simon o lovise cu **Fulgerul nimicitor**.

— Scui păfoc, of, Scui păfoc... cum... te simți? șopti el.

Scui păfoc scoase un sunet pe care Septimus nu îl mai auzise până atunci, un fel de horcăit pe jumătate înăbușit. Suflarea lui înălță o ploaie de nisip ud. Septimus se ridică și scutură nisipul de pe **Pelerina** lui fierbinte.

Jenna îl privea îngrozită.

— E... rău, nu? zise ea tremurând, cu apa șiroindu-i din păr.

— N... nu... știu.

— Coada nu arată prea bine, spuse Beetle. Ar trebui să arunci o privire.

Coada lui Scui păfoc arăta îngrozitor. Fulgerul îl izbise chiar în fața țepului din vârf, aproape retezându-l. În locul loviturii era un amestec de solzi, sânge și fragmente de os. Septimus se aplecă să vadă mai bine și ceea ce văzu nu îi plăcu deloc. Pe ultima treime din coadă solzii erau înnegriți și arși, iar în locul rănii se vedeau bucățele de os alb. Dedesubt, nisipul era deja

negru și lipicios din cauza sângelui scurs. Septimus atinse rana cu mâna. Scui păfoc scoase un geamăt înăbușit și încercă să își tragă coada.

— Șșș, Scui păfoc, îl mângâie Septimus. O să te vindecî. Șșș...

Ridică mâna în dreptul ochilor — era plină de sânge.

— Ce-ai să faci? întrebă Beetle.

Septimus se străduia să-și aducă aminte despre **Leacurile** învățate. Marcellus îi spusese că toate creaturile vertebrate erau construite după același „plan”, cum îl numea el, și că regulile **Tămăduirii** care erau bune pentru oameni se aplicau și celorlalte viețuitoare. Despre arsuri, Marcellus îi spusese că trebuie acoperite neîntârziat cu apă sărată și ținute așa cât mai mult posibil. Septimus încă șovăia, conștient că Jenna și Beetle așteptau ca el să facă ceva.

Când Scui păfoc gemu încă o dată și încercă să-și miște coada, Septimus înțelese că nu mai putea aștepta. Apa rece și sărată avea să îi aline durerea și să împiedice răspândirea arsurii. Pe cât își amintea el, era și un bun dezinfectant.

— Trebuie să îi punem coada în balta aia, zise el, arătând spre un ochi de mare rămas între stâncile de care erau să se zdrobească.

— N-o să-i placă, zise Beetle trecându-și mâna prin păr, așa cum făcea întotdeauna când voia să rezolve o problemă.

Se încruntă: părul îi stătea ridicat, întocmai ca o perie de coșar. Beetle știa că nu la cum îi stă părul ar trebui să se gândească acum, dar spera din tot sufletul ca Jenna să nu bage de seamă.

Jenna băgase de seamă, bineînțeles. Zâmbise pentru prima oară în seara aceea, dar fu îndeajuns de înțeleaptă cât să nu spună nimic.

— Ce-ar fi să te duci și să vorbești cu Scui păfoc, Sep? sugeră ea. Spune-i ce avem de gând să facem. Apoi Beetle și cu mine ridicăm coada și o punem în baltă.

Septimus nu părea prea convins.

— Coada e foarte grea, zise.

— Iar noi suntem foarte puternici, nu-i așa, Beetle?

Beetle încuviință din cap. Speră ca părul să nu i se clatine prea tare. De clătinat i se clătină, însă Jenna privi intenționat doar coada dragonului.

— Bine, încuviință Septimus și îngenunche din nou lângă capul nemișcat al dragonului. Scui păfoc, i se adresează, trebuie să oprim răspândirea arsurii. Jenna și Beetle or să-ți ridice coada și or s-o pună în apă rece. S-ar putea să te usture nițel, da' o să te simți mai bine. Va trebui să te tragi puțin înapoi, mă auzi?

Spre marea lui ușurare, Scui păfoc deschise ochii. Îl privi ca prin ceață câteva clipe, apoi închise ochii la loc.

— Gata, strigă Septimus către Beetle și Jenna.

— Ești sigur? întrebă Beetle.

— Da, dați-i drumul.

Beetle ridică partea din coadă care era rănită, fiindcă știa că va fi cea mai grea, iar Jenna apucă de țepul din vârf, care era încă fierbinte.

— La „trei, și” ridicăm, da? zise Beetle.

Jenna dădu din cap.

— Unu, doi, trei, și! Ooo! Ce grea e!

Clătinându-se, Jenna și Beetle se apropiară pas cu pas de balta care lucea nemișcată sub lună. Simțeau că li se desprind brațele din umeri de greutate, dar nu îndrăzniră să dea drumul cozii înainte să ajungă la apă.

— Sep, trebuie să... se răsucească, zise Jenna gâfâind.

— Să se răsucească?

— Îhî.

— La stânga sau la dreapta?

— Ăăă... la dreapta. Nu, la stânga, *stânga!*

Îndrumat de Septimus, Scui păfoc se dădu puțin la dreapta, în timp ce coada lui se mișca spre stânga, luându-i și pe cei doi pe sus.

— Acum să dea cu spatele!

Încet, încet, Scui păfoc, Jenna și Beetle se dădură înapoi, către o despicătură îngustă dintre stânci.

— Încă... un... pas, icni Beetle.

Pleosc! Coada lui Scuipăfoc căzu în baltă, împrôșcând cu apă. Scuipăfoc ridică capul și gemu de durere — îl ustura mult mai mult decât îi spusese Septimus. Se auzi un sâsâit și apa începu să se evapore la contactul cu carnea încinsă. O colonie de caracatițe pitice, rămase izolate după ce apa se retrăsese, se făcură roșii ca niște raci și se refugiară într-o crăpătură a stâncii, unde petrecură o noapte de coșmar ca prizoniere ale cozii lui Scuipăfoc.

Dragonul se mai liniști atunci când apa rece calmă senzația de arsură. În semn de mulțumire, îl împinse pe Septimus cu nasul, iar acesta căzu în fund. Scuipăfoc deschise încă o dată ochii, îl privi cum se ridică și lăsă iarăși capul pe nisip. Septimus văzu că gâtul dragonului era din nou curbat. Un minut mai târziu răsunară și sforăielile și de data asta Septimus se bucură să le audă.

După ce Scuipăfoc adormi, Jenna, Beetle și Septimus se lăsară să cadă pe nisip lângă el. Vorbele erau de prisos. Priviră marea, jocul razelor de lună pe valurile acum domolite, care plesneau ritmic nisipul. În depărtare se zăreau razele de lumină care îi ajutaseră să scape cu viață și Septimus se întrebă oare ce făcea omulețul de la fereastră în acea clipă.

Jenna se ridică, își scoase ghetele și merse în picioarele goale prin nisipul fin până la apă. Beetle o urmă. Jenna se opri chiar la marginea apei, privi în jur și îi zâmbi lui Beetle.

— Suntem pe o insulă, zise.

— Aha, făcu Beetle.

Bănuia că Jenna văzuse insula când erau încă în aer și se simțea oleacă stânjenit că ținuse ochii închiși.

— Simt. E ceva... are un aer de insulă. Am citit despre niște insule pentru ora de Istorie Tainică, zise Jenna. Poate e una din acele insule.

— Istoria Tainică? făcu Beetle, intrigat.

Jenna dădu din umeri.

— Ei, treburi de Regină. Plicticoase, în mare parte. Vai, ce rece e apa, mi-au înghețat picioarele. Hai să mergem să vedem ce face Sep.

— Hai!

Mergând în urma Jennei, Beetle ardea de curiozitate să afle mai mult despre „treburile de Regină”, dar nu îndrăzni să deschidă gura.

Între timp, Septimus se ocupase de treburi „casnice”. Dăduse jos desagile din spînarea lui Scuipăfoc și le răsturnase pe nisip. Fu extrem de impresionat — mișcat aproape până la lacrimi — de ceea ce găsi. Își dădu seama că, în serile

întunecoase de iarnă petrecute în fața focului, când vorbea adesea despre vremea când fusese în Armata Tânără, Marcia nu doar ascultase ce îi povestise el despre exercițiile de noapte, ci și ținuse minte toate amănuntele, până și inventarul diverselor truse de salvare. Spre uimirea lui Septimus, Marcia îi pusese în desagi o perfectă Trusă de supraviețuire în teritoriu inamic pentru uzul cadeților din Armata Tânără, la care adăugase câteva detalii, cum ar fi un **Concentrat special**, care se reînnoia singur, un megaasortiment de dulciuri de la Madam Pralină și un frumos **Pitic-Cișmea**. Nici el nu ar fi știut mai bine ce să pună în trusă. Jenna și Beetle îl găsiră contemplând darurile, mut de admirație.

— Ai zice că Marcia a fost și ea în Armata Tânără, făcu Septimus. A pus în trusă exact ceea ce aș fi pus și eu.

— Poate că a fost, chicoti Jenna. Dacă te gândești la felul cum dă ordine...

— Depinde la ce ordine te gândești, se strâmbă Septimus. Ia uitați-vă, avem până și o mică plită pentru care a făcut o Vrajă de curând — **FocInstant**. O scuturi așa — le arată cum și o flacăra galbenă izbucni în partea de sus a cutiei și se întinse pe margini. Au, e fierbinte! țipă el și puse plita pe nisip, unde arse în continuare.

Apoi le arată ce mai era în desagi.

— Avem mâncare să ne ajungă pentru cel puțin o săptămână, farfurii, tigăi, cești, mai avem cu ce să construim un adăpost și, uite, avem chiar și un Pitic-Cișmea, încheie Septimus, ridicând în aer o statueta reprezentând un omuleț bărbos, cu căciulă țuguiată.

— Sper că nu e un pitic răutăcios, zise Beetle.

— Cum poți crede așa ceva? izbucni Septimus în râs. Îți închipui că Marcia ar fi avut de-a face cu un pitic răutăcios? Ia uitați-vă. Apa curge din stropitoare.

Septimus înclină puțin figurina și un firicel de apă ieși din stropitoarea micuță a Piticului-Cișmea. Jenna luă un păhărel de piele și îl ținu sub stropitoare până se umplu, apoi îl sorbi pe nerăsuflăte.

— E bună, zise.

Septimus folosi câteva pachetele pe care scria „AromaSec” pentru a pregăti ceea ce el numea „Tocană ca în Armata Tânără, numai că mult mai bună”. Stătură cu ochii ațintiți la tocana care clocotea pe plită până când mirosul fu prea ademenitor. Mâncară cu pâinea veșnicproaspătă a Marciei și băură ciocolată fierbinte, făcută de Jenna din câteva scoici cu ajutorul Amuletei de Ciocolată.

Stăteau în jurul plitei, sorbind în liniște din ciocolata fierbinte, fiecare mulțumit în felul său. Septimus își aminti de

altă noapte, petrecută pe altă plajă, prima oară când băuse ciocolată fierbinte, când stătuse lângă un foc de tabără fără să îl ia cineva la rost. Își aducea aminte cu drag de acea perioadă. Fusese începutul unei vieți noi pentru el, cu toate că la vremea aceea credea că e sfârșitul lumii.

Jenna era fericită. Nicko era în siguranță. Avea să ajungă curând acasă și tot necazul care începuse atunci când ea îl dusesese pe Septimus să vadă **Oglinda** din Camera Toaletelor Reginei va lua sfârșit. Nu se va mai simți vinovată.

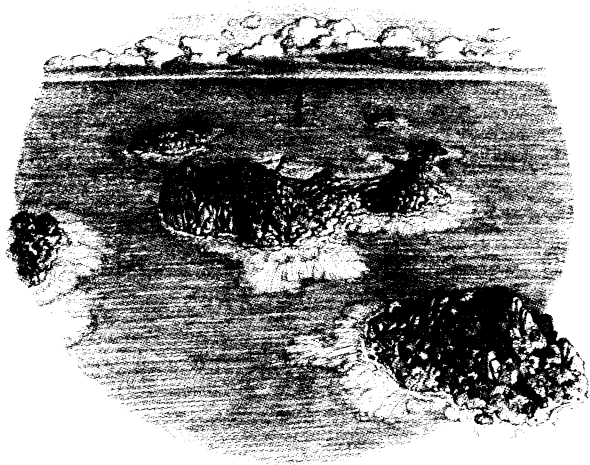
Beetle era în al nouălea cer. Dacă i-ar fi spus cineva că va sta pe o plajă pustie — adică, pustie în afară de un dragon care sforăia și de cel mai bun prieten al lui — alături de Prințesa Jenna, ar fi sfătuit persoana respectivă să lase gluma și să își găsească ceva mai bun de făcut, de exemplu să facă curat în Depozitul de Cărți Sălbaticе. Și totuși, iată-l. Și chiar lângă el stătea Prințesa Jenna. Luna... clipocitul valurilor... și pfui! Asta ce mai e?

— Scuipăfoc! exclamă Septimus și sări în picioare. Uuf, chiar că miroase urât. Cred că s-a deranjat la stomac. Mă duc să astup cu nisip.

Marcia, care se gândise la toate, pusese și o lopățică în desagi.

‡ 2 2 ‡

INSULA

Adoua zi dimineață, Jenna, Beetle și Septimus se treziră în adăpostul improvizat din Pelerine fierbinți pe care îl construiseră în grabă cu o seară înainte alături de Scuipăfoc atunci când oboseala își spusese cuvântul. Se târâră afară și se așezară pe plajă, ca să tragă în piept aerul sărat, să se încălzească la soare și să admire peisajul. Priveliștea îți tăia respirația.

După furtună, aerul era limpede și curat, cerul fără niciun nor. Mii și mii de puncte luminoase dansau pe marea azurie, valurile foșneau blând, furișându-se pe plajă și retrăgându-se; în urma lor rămânea nisipul ud, sclipitor. În stânga se întindea plaja albă, dincolo de care se vedeau coline și dune de nisip, o pajiste verde presărată cu stânci și un deal împădurit. În dreapta erau stâncile cu vârful rotunjite de care erau cât pe ce să se zdrobească în noaptea dinainte și băltoaca unde puseseră coada lui Scui păfoc.

— Nu e minunat? murmură Jenna în clipa de liniște dintre momentul când valurile acoperă nisipul și momentul când se retrag înapoi în mare.

— Daaa, făcu Beetle visător.

Septimus se ridică și se duse să vadă ce face Scui păfoc. Dragonul dormea întins într-o despicătură dintre stânci, ferit de soare. Respira regulat și avea solzii calzi, ca de obicei. Septimus se bucură, dar îngrijorarea îl cuprinsese când ajunse la băltoacă. Apa avea culoarea roșu-închis și, pe cât putea vedea Septimus, coada lui Scui păfoc nu arăta deloc bine. Era inertă și țepul din vârf era lăsat pe nisipul de pe fundul bălții. Nu era un semn bun; țepul stătea totdeauna îndreptat în sus, iar datorită curbării naturale a cozii ar fi trebuit să stea afară din apă, nu

să zacă fără viață pe fundul bălții. Coada lui Scuipăfoc era ruptă, își dădu Septimus seama cu o strângere de inimă.

Ce era și mai rău, partea din coadă de dincolo de ruptură — partea distală, cum ar fi numit-o Marcellus — nu avea o culoare sănătoasă. Solzii căpătaseră o nuanță verde întunecată, nu mai aveau irizații, iar țepul se înnegrise de-a dreptul. La suprafața apei pluteau fărâme descompuse de solzi, iar când Septimus se întinse pe o stâncă și se aplecă să vadă mai bine, își dădu seama că băltoaca însăși mirosea a putreziciune. Nu putea lăsa lucrurile așa.

Jenna și Beetle voiau să se ia la întrecere la înot când Septimus ajunsese lângă ei. Se simțea un fel de Jillie Djinn stricând distracția unui grup de scribi când ieși de după stânci și le spuse:

— Coada arată rău de tot.

Jenna, care îl împingea pe Beetle spre mare, înlemni.

— Rău? Cât de rău?

— Veniți să vedeți.

Stăteau toți trei pe marginea băltoacei dintre stânci și priveau îngroziiți apa.

— Pfui, făcu Beetle.

— Știu, zise Septimus, dar dacă starea lui Scui păfoc se înrăutățește o să-și piardă o parte din coadă... dacă nu și mai mult. Trebuie să facem ceva, repede.

— Tu știi ce trebuie făcut, Sep. Spune-ne și facem. Nu-i așa, Jenna?

Jenna încuviință pe mutește, speriată de mizeria din apă.

Septimus se așeză pe o piatră și rămase pe gânduri.

— Uite ce zic eu că trebuie să facem, spuse după o vreme. Mai întâi adunăm iarbă de mare și căutăm o bucată lungă și dreaptă de lemn. Apoi — partea cea mai neplăcută — intrăm în băltoacă și scoatem coada afară, ca să mă pot uita bine la ea. Am să curăț toată mizeria, dar lui Scui păfoc nu prea o să-i placă, așa că va trebui să îl țineți de vorbă. Am să bandajez rana cu iarbă de mare, fiindcă are puteri tămăduitoare. Dacă e ruptă coada — și mi-e teamă că este — va trebui să îi punem o atelă, adică să o legăm de o bucată de lemn ca să nu o miște. Nu ne mai rămâne decât să sperăm că se vindecă și nu...

Septimus nu termină ce avea de spus.

— Și nu ce, Sep? întrebă Beetle.

— Și nu cade.

Jenna scoase un țipăt de spaimă.

— Sau și mai rău, să facă ceea ce Marcellus numea „putreziciune ucigătoare, neagră și puturoasă”.

— Putreziciune ucigătoare, neagră și puturoasă, repetă Beetle, vizibil impresionat. Aoleu, aia ce mai e?

— Păi, cam ce se aude. Carnea se...

— Taci, îi tăie Jenna vorba. Nici nu vreau să aud.

— Sep, zise Beetle, ne spui ce să facem și facem. Scuipăfoc o să se vindece, ai să vezi.

Le luă vreo două ore ca să îl doftoricească pe Scuipăfoc, după care se așezară toți trei, uzi până la piele și osteniți, pe un petic de iarbă, deasupra stâncilor. La picioarele lor era întins dragonul, a cărui coadă arăta cu totul neobișnuit. Era, după cum remarcase Beetle, întocmai ca un șarpe care înghițise un bolovan, numai că mult mai interesant, fiindcă cineva înfășurase gălma unde se afla bolovanul într-o pânză mare, roșie, și o legase cu fundă.

— Nu e fundă, obiectă Septimus.

— Bine, atunci un nod mare, zise Beetle.

— Trebuia să mă asigur că **Pelerinele fierbînți** nu se mișcă.

Nu vreau să între nisip în rană.

— Scuipăfoc a fost foarte cuminte, nu crezi? zise Jenna.

— Da, încuviință Scuipăfoc. E un dragon bun. Ascultă când știe că e treabă serioasă.

— Crezi că e mai bine acum?

Septimus ridică din umeri.

— Nu știu. Am făcut tot ce m-am priceput. Rana arăta mult mai bine după ce am curățat putreziciunea...

— Vrei, te rog, să nu mai vorbești de putreziciune? zise Jenna, care pălise la față; se ridică și trase adânc aer în piept ca să își revină. Să știi, chiar dacă vom fi nevoiți să stăm aici câteva săptămâni, cunosc locuri mult mai rele din care nu poți pleca. Iar aici e atât de frumos...

— Bănuiesc că vom rămâne aici până se înzdrăvenește Scuipăfoc, zise Beetle.

Perspectiva la care nici nu visase, de a trândăvi câteva săptămâni într-un loc atât de frumos, alături de Prințesa Jenna... și de Sep, desigur, îl luă pe nepregătite. Aproape că nu îi venea să creadă.

Jenna nu avea astâmpăr.

— Hai să mergem în explorare, propuse ea. Am putea să o luăm de-a lungul plajei, să vedem ce e dincolo de stânci, arată ea cu degetul spre stâncile care mărgineau golful în partea stângă.

Beetle sări în picioare.

— O idee grozavă! zise el. Vii și tu, Sep?

Septimus clătină din cap.

— Nu, stau cu Scuipăfoc. Nu vreau să îl las singur azi. Duceți-vă voi.

Jenna și Beetle îl lăsară lângă dragon și porniră pe plajă. Mergeau agale pe lângă grămezile de alge, bucăți de lemn și scoici de toate felurile, aruncate la mal de furtună.

— Și... ce îți amintești despre insule de la lecțiile de Istorie Tainică? întrebă Beetle, care luase din nisip o scoică mare, cu țepi, și o ridicase ca să vadă dacă e ceva înăuntru. De exemplu, locuiește cineva aici?

— Habar n-am, răsé Jenna. Cred că trebuie să o scuturi și să vezi ce cade din ea.

— Mm? A, ha, ha. Nu cred că aş vrea să fac cunoștință cu lighioana care locuiește aici. Pun rămășag că e mare, acoperită de țepi.

Beetle puse scoica la loc pe nisip. Un crab micuț se târî afară și se îndepărtă cât putea de repede.

— Dacă vrei să știi, chiar la asta mă gândeam azi-dimineață, înainte să ne apucăm să doftoricim coada lui Scuipăfoc, zise Jenna, ocolind un maldăr de iarbă de mare. Dar nu știu dacă locuiește cineva aici. Acum îmi aduc aminte... am citit doar prima parte din capitolul despre insule. Tocmai atunci s-a întâmplat necazul cu Oglinda, apoi l-am pierdut pe Nicko... iar când am ajuns acasă, preceptorul meu era atât de supărat

că am pierdut multe ore că m-a pus să trec direct la tema următoare, așa că n-am mai apucat să citesc și restul capitolului. Ce necaz îmi e! exclamă Jenna și, de supărare, izbi cu piciorul un maldăr de alge. Nu îmi aduc aminte decât că sunt șapte insule, care au fost odată una singură. La un moment dat, marea a năvălit și a umplut toate văile. Un secret trebuie să fie la mijloc, fiindcă acel capitol era intitulat „Secretul celor Șapte Insule”. Ce necaz îmi e! Citesc atât de multe lucruri plicticoase! Întotdeauna se întâmplă la fel: nu ajung să citesc tocmai lucrurile care mi-ar fi de folos.

— Atunci va trebui să descoperim care e secretul, râse Beetle.

— Trebuie că e ceva tare plicticos, răspuse Jenna. Mai toate secretele sunt așa, după ce le afli.

— Nu toate, zise Beetle, mergând în urma Jennei printre grămezile de alge. Unele din secretele Scriptoriului sunt nemaipomenit de interesante. Dar, bineînțeles, nu am voie să le dezvălui, adică... nu aveam voie. Adevărul e că nu am și nu voi avea *niciodată* voie să le dezvălui.

— Dacă sunt secrete, înseamnă că sunt încă interesante. Oricum ar fi, Beetle, ție îți plac lucrurile astea, fiindcă ești inteligent. Pe mine mă plictisesc, râse Jenna. Hai să vedem cine fuge mai repede!

Beetle o luă la fugă după Jenna.

— U-hu-huu! țipă.

Jenna îl credea inteligent; cine ar fi zis?

Septimus stătea pe jumătate întins pe stâncile calde, sprijinit de gâtul rece al dragonului care dormea liniștit. Respirația dragonului adormit avea ceva odihnitor, mai ales că în fața lui vedea plaja pustie, nisipul alb și marea albastră, netulburată. Singurele sunete pe care le mai auzea Septimus, acum că Jenna și Beetle dispăruseră în spatele stâncilor, era foșnetul ușor al valurilor și, din când în când, câte un fornăit al lui Scui păfoc. Oboseala ultimei săptămâni începuse să se simtă. Mângâiat de căldura soarelui, închise ochii și începu să viseze.

— Septimus...

O voce de fată, dulce și melodioasă, pătrunse în mintea lui încetoșată de somn.

— Septimus..., îl striga încetișor. Septimus...

Septimus se mișcă, deschise ochii pe jumătate, văzu plaja goală și închise ochii din nou.

— Septimus, Septimus.

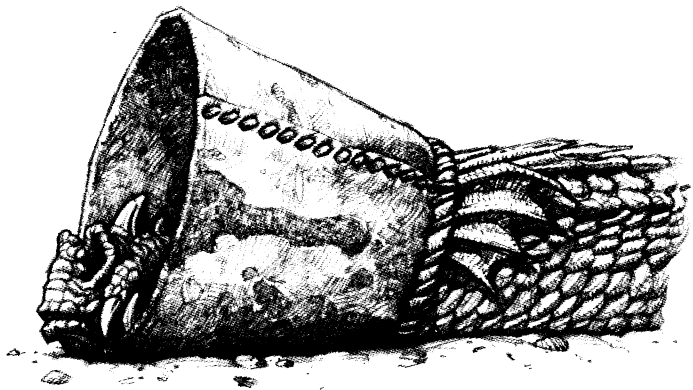
— Lasă-mă, Jen. Dorm, mormăi el.

— Septimus...

Septimus deschise ochii împăienjeniți de somn și îi închise la loc. „Nu e nimeni aici”, își zise. „Visez.”

O fată subțirică, îmbrăcată în verde, stătea pe dunele de nisip de deasupra stâncilor, privind la dragon și la băiatul de lângă el. Își dădu drumul la vale și merse fără să facă zgomot până la o stâncă netedă, unde se așeză. Rămase acolo o vreme, privind-l pe Septimus cum doarme ostenit la soare.

⇨ 2 3 ⇨
GĂLEȚI

Soarele ajunsese în țaria cerului și Septimus nu se trezise. Fascinată de somnul lui, fata în verde stătea nemışcată pe stâncă, privind-l. După o vreme, senzația că este privit se strecură în somnul lui Septimus și el se mișcă. Fata se ridică iute în picioare și plecă pe furiș.

Căldura soarelui puse în mișcare sângele rece al dragonului și rana începu să îi zvâcnească dureros. Dragonul scoase un geamăt lung, gros, și Septimus sări în picioare, treaz de-a binelea.

— Scui păfoc, ce s-a întâmplat?

În chip de răspuns, dragonul se răsuci pe neașteptate și, până să apuce Septimus să îl oprească, își apucă vârful cozii cu dinții.

— Nu! Nu, Scui păfoc. *Nu e voie!*

Septimus prinse unul din țepii pe care Scui păfoc îi avea pe bot și trase cât putea de tare.

— Dă drumu', Scui păfoc! *Dă drumu'!* țipa el, chinându-se să smulgă coada înfășurată în **Pelerine fierbinți** din colții încovoiați ai dragonului.

— Scui păfoc, spuse el cu asprime, îți ordon să dai drumul cozii. *Pe loc!*

Dragonul, care în dimineața aceea nu se simțea în stare să se împotrivescă, așa cum făcea de obicei, și pe deasupra nu era deloc încântat de gustul cozii, deschise gura.

Ușurat, Septimus împinse capul dragonului deoparte.

— Scui păfoc, zise, *nu e voie să-ți muști coada.*

Înfășură la loc **Pelerinele fierbinți**, sub privirea plină de ură a dragonului. Când termină de înnodat pelerinele acum zdrențuite, îl privi pe Scui păfoc în ochi.

— Nici să nu îți treacă prin cap, Scui păfoc. Să lași bandajul așa cum e. N-o să îți se vindece coada dacă o tot muști. Hai, da capul încoace. Hai.

Îl apucă de un țep de pe cap și îi îndepărtă botul de coadă. Îi trebuiră zece minute de tras și împins, plus amenințări, ca să îl convingă pe Scuipăfoc să își lase coada în pace.

— Bravo, Scuipăfoc, bravo, zise Septimus și îngenunche lângă el. Știu că te doare, dar în curând o să te simți mai bine. Îți promit eu.

Luă Piticul-Cișmea și turnă o porție bună de apă în gura lui Scuipăfoc.

— Acum culcă-te, îi zise și, spre surprinderea lui, Scuipăfoc închise ochii, ascultător.

După ce se luptase cu Scuipăfoc, Septimus simțea că îi e cald și a transpirat. Marea îl invita cu răcoarea ei, așa că se hotărî să își moaie picioarele în apă. Se așeză pe marginea unei pietre, lângă Scuipăfoc și, fără să își dea seama că dragonul deschisese un ochi și îl privea cu oarecare interes, desfăcu șireturile, își scoase ghetetele și ciorapii de lână, mișcă din degete și își frecă tălpile de nisipul cald. Dintr-odată se simți eliberat. Merse încet pe plaja care cobora lin spre apă și traversă fâșia de nisip ud, întărit, care rămânea după reflux. Se opri la marginea apei, privind cum i se afundă picioarele în nisip în timp ce aștepta să vină următorul val. Când veni, Septimus fu uimit de cât de rece era apa. Mai așteptă venirea unui val, respirând

aerul sărat, proaspăt. O clipă — din păcate, doar una — se simți cu adevărat fericit.

Dar chiar atunci simți că mișcă ceva în spatele lui și se întoarse fulgerător.

— *Nu, Scui păfoc!* strigă.

Dragonul își prinsese iarăși coada cu dinții și de data asta mesteca de zor. Septimus o luă la fugă înapoi, sări pe stâncă și se apucă să îi scoată coada din gură.

— Ești un *dragon rău*, să știi, îi spuse când reuși să scoată dintre dinții lui Scui păfoc bandajul făcut ferfeniță. N-ai voie să-ți muști coada. Dacă o muști, nu se mai vindecă și atunci... (Fu cât pe ce să zică „și rămânem aici pe viață”, dar se opri. Își aduse aminte ce îi spusese Mătușa Zelda, și anume că, după ce le-ai rostit, lucrurile se împlinesc mai repede.)... atunci o să-ți pară rău, încheie el fără prea multă convingere.

Scui păfoc nu părea că are de gând să regreta ceva. Îi aruncă lui Septimus o privire pe care acesta o găsi extrem de țâfnoasă. Făcându-se că nu vede, Septimus legă la loc ce mai rămăsese din *Pelerinele fierbinți* și stătu de pază lângă dragon, bătându-și capul ce să facă. Ce bine ar fi fost dacă Beetle și Jenna s-ar fi întors! Chiar avea nevoie de ajutor... și de tovarăși. Dar niciun semn de la cei doi. Trebuia să îl împiedice pe Scui păfoc să își muște coada, și repede, fiindcă era convins că nici coada

nu ar mai fi rezistat multor atacuri ca cel din urmă. Împinse capul lui Scui păfoc departe de coadă și apoi, ținându-și o mână pe nasul lui, se gândi cum să procedeze.

Deodată își aduse aminte de o întâmplare în care fusese implicată pisica mamei lui Beetle, cu câteva luni în urmă. Pisica — o creatură agresivă, pe care Beetle nu o avusese niciodată la inimă — se bătuse cu alte pisici și se alesese cu o rană la coadă. Mama lui Beetle o bandajase cu grijă, dar pisica se purtase întocmai ca Scui păfoc și sfâșiasse de nenumărate ori bandajul. Doamna Beetle avea mai multă răbdare decât Septimus și stătuse trează lângă pisică trei zile și trei nopți, până când Beetle o trimisese să se culce, promițând că va sta el de pază. Sigur, Beetle nu era atât de devotat ca mama lui. Tăiase fundul unei gălețușe cu care se jucase când era mic și băgase găleata pe gâtul pisicii, care părea că are un guler original. Găleata fusese soluția: pisica nu mai putea să rupă bandajele, fiindcă nu putea ajunge la coadă peste marginea gălețușei. Când se trezise, doamna Beetle se îngrozise văzând găleata în jurul gâtului pisicii, dar fusese de acord că Beetle avusese o idee salvatoare. Câteva săptămâni după aceea încercase să între în voie pisicii, care o ignora sistematic. Însă coada se vindecase, pisica scăpase de găleată și până la urmă reveni la sentimente mai bune față de stăpâna ei. Dacă ideea se dovedise

salutară pentru pisica țâfnoasă, de ce nu ar fi la fel de bună pentru un dragon țâfnos? își zicea Septimus. Numai că unde să găsească o găleată uriașă?

Neavând încotro, se hotărî să își facă singur una. Luă o ceașcă de piele din cele puse de Marcia în desagi, tăie fundul și cusătura laterală. Apoi, după ce îi spuse lui Scui păfoc *să stea nemișcat, că de nu, e rău de el*, întinse pe nisip bucățica de piele în formă de semilună. Apoi făcu șapte **Farmece de Mărire** unul după altul, așa încât pielea să crească treptat și nu cumva să se crape, așa cum se întâmpla adesea dacă te grăbeai cu **Farmecul de Mărire**. Când termină, avea o bucată de piele lungă de vreo trei picioare și lată de vreo patru.

Acum venea partea cea mai grea. Septimus se apropie de Scui păfoc, trăgând după el bucată de piele mărită. Scui păfoc înălță capul și îl privi bănuitor. Septimus se uită drept în ochii lui, fără să clipească, și îi spuse pe un ton solemn:

— Scui păfoc, în calitate de **Stăpân**, îți ordon să *stai nemișcat*.

Dragonul făcu ochii mari, dar, spre surprinderea lui Septimus, se supuse. Neștiind cât poate dura cuminenția lui Scui păfoc, Septimus se puse pe treabă fără preget. Înfășură bucată de piele tare în jurul capului dragonului și o sigilă de-a lungul cusăturii pe care o tăiase înainte.

Când Stăpânul retrase ordinul și se dădu câțiva pași înapoi ca să își admire opera, Scuipăfoc era căpătuit cu o enormă găleată de piele în jurul capului și avea o expresie foarte enervată.

Cum stătea privindu-l pe Scuipăfoc, Septimus își dădu seama că și el era privit.

— Septimus.

Se întoarse iute. Nu era nimeni în spatele lui.

— Septimus... *Septimus*.

Simți că i se ridică părul în cap. Era vocea pe care o auzise atunci când, călare pe Scuipăfoc, se îndrepta spre Târgul de pe Chei.

Căută adăpost lângă dragon și se lipi cu spatele de el, apoi răsuci capul la dreapta și la stânga, privind cu atenție stâncile, plaja, marea pustie, dunele de nisip, peticul de iarbă de după dune și colina din spatele lor... dar nu zări nimic. Mai privi o dată, folosind vechea tehnică deprinsă în Armata Tânără: privea înainte, dar era atent la ceea ce mișca la marginea razei vizuale. Și atunci... văzu. O siluetă... *două* siluete... veneau spre el din partea dunelor.

— Jenna! Beetle! strigă el.

Se simțea ca și cum scăpase de o apăsare. Alergă în întâmpinarea lor.

— Salut, Sep, zise Jenna, coborând împreună cu Beetle ultima dună care îi mai despărțea. Toate bune?

— Da, râse Septimus. Acum, da. V-ați distrat bine?

— Foarte. E un loc atât de frumos și... hopa! Ce e aia de pe capul lui Scuipăfoc?

— E o găletușă de pisică, zise Beetle. Nu-i așa, Sep?

Septimus zâmbi cu gura până la urechi. Ce bine că Jenna și Beetle se întorseseră. Trebuia să recunoască: dacă erai singur pe insula asta, te cam treceau fiorii.

În după-amiaza aceea, Septimus construi o ascunzătoare.

Sentimentul că e privit îi dăduse o stare de neliniște și îl făcuse să gândească așa cum fusese obișnuit în Armata Tânăra. Pe cât își făcea idei, erau prizonieri într-un loc ciudat, nu lipsit de pericole, chiar dacă invizibile, și erau nevoiți să se comporte în consecință. Asta însemna că aveau nevoie de un loc sigur unde să petreacă nopțile.

Folosind lucrurile pe care Marcia le pusese în Trusa de supraviețuire în teritoriu inamic pentru uzul cadeților din Armata Tânăra și ajutat de Jenna și Beetle — care se cam codeau, deoarece lor le-ar fi plăcut să doarmă pe plajă și nu înțelegeau de ce își făcea el atâtea probleme —, Septimus construi o ascunzătoare între dune. Alese un loc de unde se vedea

întreaga plajă, dar era și îndeajuns de aproape de Scuipăfoc, așa încât să îl poată supraveghea.

El și Beetle săpară o groapă adâncă, cu pereții în pantă, pe care îi consolidară cu lemne aduse de apă la mal. Apoi înfipse în jurul gropii prăjinile telescopice elastice și le acoperi cu o prelată de **Camuflaj** ultraușoară, pe care o descoperi pe fundul traistei și care semăna atât de bine cu duna că Beetle fu cât pe ce să calce pe ea și să cadă în groapă. După aceea, Septimus acoperi partea de sus a pânzei cu un strat gros de ierburi culese de pe dune, fiindcă așa făceau în Armata Tânăra și simțea că ar fi greșit dacă ar fi făcut altfel. Când sfârși, se dădu înapoi ca să își admire lucrarea și fu mulțumit: construisese o ascunzătoare clasică tip Armata Tânăra.

Ascunzătoarea era surprinzător de spațioasă. Întinseră pe jos un strat gros de iarbă și puseră deasupra desagile, în chip de covor. Jenna era încântată; declară că e „un locșor drăguț”.

Când te uitai de afară, abia dacă vedeai intrarea. Era o deschizătură îngustă în văioaga dintre două dune, cu fața spre mare. Septimus era sigur că, de îndată ce va crește iarba, nimeni nu va mai bănuși că cineva era ascuns acolo.

În seara aceea stătură pe plajă și fripseră pește.

În Trusa de supraviețuire în teritoriu inamic pentru uzul cadetilor din Armata Tânăra erau și o undiță, cârlige și

momeală uscată, de care Marcia își adusese fără greș aminte. Când veni, fluxul de seară acoperi nisipul cald și aduse cu el un banc de pești argintii cu dungi negre. Așezat pe o stâncă, Beetle prinse șase unul după altul. Ținând sus peștii, se întoarse triumfător și, împreună cu Jenna, făcu un foc de tabără pe plajă folosind lemnele aduse de apă.

Frișeră peștii în stilul patentat al lui Sam Heap, adică îi înfipseră pe bețe ude și îi ținură deasupra cărbunilor încinși. Pâinea veșnicproaspătă a Marciei și fructele uscate completară masa de seară, în timp ce Piticul-Cișmea le oferî apă pentru câte **Concentrate** doriră.

Stătură de vorbă până noaptea târziu, la lumina lunii, mestecând urși-banană și biluțe cu rubarbă, până când apa se retrase din nou, lăsând în urmă nisipul lucios. În zare, de partea cealaltă a golfului, se zăreau un șir de stânci negre și o stâncă singuratică, înaltă ca un stâlp, căreia Jenna îi spuse Pilastrul. În dreapta lor, în spatele stâncilor între care dormea Scui păfoc, se vedea vârful stâncos al unei insulițe, căreia Jenna refuză să îi dea un nume pentru că, nici ea nu știa de ce, avea sentimentul că insula își cunoștea numele și s-ar fi supărat dacă ar fi fost numită altcumva. De fapt, numele ei era Insula Stelei.

Cea mai mare parte a timpului nu se uitară însă nici la stânga, nici la dreapta, ci spre luminile îndepărtate ale farului, luminile care îi îndreptaseră spre insulă și îi salvaseră. Vorbiră despre omulețul care stătea în vârful farului și se întrebă cine e și cum ajunsese acolo. Iar după o vreme se furișară în adăpost și adormiră buștean.

Ceva mai târziu, înainte să se crape de ziuă, fata cea subțire, îmbrăcată în verde, coborî ca o umbră colina și se opri lângă ascunzătoare, ascultând sunetele somnului.

Septimus se mișcă în somn. În vis, cineva îl striga; visă că își punea o găleată în cap și nu mai auzea nimic.

† 24 †

SCRISORI

În Turnul Vrăjitorilor, Marcia lua un mic dejun întârziat. În fața ei, pe masă, lângă o grămadă de firimituri de pâine prăjită și o cafetieră bosumflată (fiindcă se certase cu prăjitorul de pâine pe o chestiune de întâietate), se afla o capsulă de sticlă, aproape ruptă în două pe linia roșie, și o bucățică subțire de hârtie făcută sul. Pe jos, la picioarele Marciei, un porumbel ciugulea dintr-o grămăjoară de grăunțe.

Bucătăria Vrăjitorului NeObișnuit era martora zbuciumului la care fusese supusă Marcia în săptămâna dinainte. O grămadă de farfurii nespălate zăceau în chiuvetă, iar pe jos

erau împrăștiate tot felul de firimituri, spre încântarea porumbelului. Marcia era încă cu gândul în altă parte; în dimineața aceea, în timp ce **amesteca** fiertura de ovăz, cafetiera izbutise să scape de prăjitorul de pâine, împingându-l jos de pe masă, fără ca Marcia să fi băgat măcar de seamă.

Marcia însăși nu arăta chiar bine. Sub ochii ei verzi se vedeau cearcăne adânci, tunica purpurie era mototolită și părul nu era pieptănat cu grija ei obișnuită. Iar micul dejun întârziat... așa ceva nu se mai pomenise, decât poate de Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă. Adevărul e că Marcia nu prea dormise cu o noapte înainte. După ce trecuse miezul nopții, ora la care Septimus promisese că se va întoarce, Marcia petrecuse restul nopții așezată la o ferestruică aflată sus, pe acoperișul Bibliotecii din Piramidă, trăgând nădejde că dragonul va apărea la orizont. Dar nu văzu nimic până când, la crăpatul zorilor, își făcu apariția un mesager al Oficiului poștal al Porumbeilor Călători, care zbura drept spre Turnul Vrajitorilor.

Porumbelul adusese un mesaj într-o capsulă. Marcia oftase ușurată când deschisese capsula și văzuse numele lui Septimus pe sulul micuț de hârtie. Desfăcuse hârtia, citise mesajul și, dintr-odată liniștită, adormise cu capul pe birou.

Acum Marcia sorbi ultima înghițitură de cafea și citi din nou mesajul.

DRAGĂ MARCIA. AJUNS CU BINE. TOȚI AICI.
TOATE BUNE DAR ÎNTOARCERE AMÂNATĂ.
SCUIPĂFOC FOARTE OBOSIT. SUNTEM PE
CORABIA LUI MILO. ÎNCĂ NU AM PLECAT, DAR
ÎN CURÂND. CU DRAG, UCENICUL TĂU DE
RANG ÎNALT, SEPTIMUS. P.S. ROG SPUNE DNEI
BEETLE CĂ BEETLE E TEAFĂR.

Era foarte ușor de citit, fiindcă fiecare literă era scrisă într-un pătrățel, pe o foaie ca cea de matematică. Marcia zâmbi în sinea ei, zicându-și că poate ar trebui să îl pună pe Septimus să scrie așa pe viitor. Căută creionul în buzunar ca să scrie un răspuns și mătură cu marginea mâneicii resturile de pâine de pe masă. Enervată, strigă la perie și fâraș să vină și să măture. Când mătura și fârașul intrară vâjâind, Marcia scria răspunsul pe dosul mesajului, câte o literă în fiecare pătrățel:

SEPTIMUS: PRIMIT BILET. DRUM BUN. TE
AȘTEPT ÎN PORT LA ÎNTOARCERE CERYS.
CU DRAG, MARCIA

Făcu sul hârtiuța și o puse în capsula de sticlă, apoi răsuci cele două jumătăți și le ținu strâns până când se resigilară.

Fără să ia în seamă zăngănitul de la picioarele ei (mătura împinsese prăjitorul pe fâraș și refuza să îl lase să iasă), Marcia luă porumbelul și prinse capsula de curelușa pe care acesta o avea legată de picior. Apoi, ținând în brațe porumbelul care ciugulea fericit niște firimituri rătăcite pe mâneca ei, se duse la fereastra bucătăriei, o deschise și puse porumbelul pe pervaz.

Pasărea se scutură ca să își așeze penele ciufulite, după care se ridică în aer păcănind din aripi și o luă peste talmeș-balmeșul acoperișurilor din Hardughie. Nedând nicio atenție zăngănitului pe care îl făcu fârașul când aruncă prăjitorul la gheana din bucătărie, și nici dansului victorios pe care îl execută cafetiera printre farfuriile murdare, Marcia rămase cu ochii la porumbelul care se înălțase deasupra grădinițelor de pe acoperișuri și trecea acum peste Râu. Îl urmări până când se pierdu printre copacii de pe malul celălalt.

Dar mai avea încă un mesaj de care trebuia să se ocupe.

Limbile ceasului (o tigaie pe care Alther o transformase în ceas și pe care Marcia nu avea inima să o arunce) arătau aproape douăsprezece fără un sfert. Trebuia să se grăbească. Intră cu pas hotărât în salon și, de pe raftul în formă de semicerc de deasupra căminului, luă un carton gros, cu însemnele Palatului, care era proptit de o lumânare. Marciei nu îi plăceau mesajele venite de la Palat, fiindcă erau în general de la Sarah

Heap și constau într-o întrebare cu subînțeles nu tocmai favorabil Marciei, referitoare la Septimus. Numai că acest mesaj, care sosise în dimineța aceea foarte devreme, nu era de la Sarah, ceea ce nu înseamnă că nu era la fel de enervant. Era un mesaj de la Mătușa Zelda, scris cu o cerneală neagră groasă pe care nu aveai cum să nu o recunoști. Scria așa:

Marcia,

Trebuie să te văd într-o chestiune de extremă urgență. Vin la Turnul Vrăjitorilor astăzi la amiază.

Zelda Heap

Păzitoare

Marcia aruncă încă o privire pe hârtie și simți obișnuita iritare pe care i-o stârnea orice avea de-a face cu Mătușa Zelda. Se încruntă. Chiar la amiază avea programată o importantă întâlnire de trei minute la Scriptoriu. Era împotriva principiilor ei să ajungă devreme la o întâlnire cu Jillie Djinn, dar de data asta merita: dacă se grăbea, putea ajunge la Scriptoriu înainte ca Mătușa Zelda să își facă apariția pe Calea Vrăjitorilor, mergând de parcă se dădea de-a dura. Chiar în clipa asta nu avea poftă

să asculte bazaconiile unei vrăjitoare albe — de fapt, niciodată nu avea poftă să audă bazaconii debitate de o vrăjitoare albă.

Își puse iute pe umeri mantia nouă, de vară, din lână fină, tivită cu mătase, și ieși ca o furtună din apartament, luând ușa purpurie prin surprindere. În timp ce alerga spre scara răsucită de argint, ușa se închise cu foarte mare grijă (Marcia nu putea suferi ușile trântite). Scara răsucită se opri pe loc și, politicoasă, așteptă ca Marcia să pună piciorul pe o treaptă. Ceva mai jos, câțiva Vrăjitori Obișnuiți aflați pe scară văzură cum aceasta se oprește și începură să bată impacientați din picioare. Deasupra lor, la etajul al douăzecilea, Marcia păși pe scară.

— Iute! ordonă ea scării și apoi, de teamă să nu dea nas în nas cu Mătușa Zelda, se corectă: **Urgență!**

Scara porni brusc, la viteza maximă, și Vrăjitorii fură împinși în afară. Doi dintre ei, care nu apucaseră să se prindă de bara din mijloc, se treziră că zboară afară la etajul următor. Restul fură nevoiți să urce până în vârful Turnului și să coboare din nou după ce Marcia ajunse în Sala Mare. Trei dintre ei făcură plângeri în scris și le înmânară Vrăjitorului de serviciu, care le așeză peste vraful deja înalt cu plângeri asemănătoare referitoare la felul în care Vrăjitorul NeObișnuit folosea scara.

Marcia traversă grăbită curtea Turnului Vrăjitorilor, bucuroasă că nu vedea nici urmă de Mătușa Zelda, altminteri ușor de recunoscut după rochia ei umflată, ca un cort peticit. Când intră sub Marele Arc, unde păcănitul pantofilor ei purpuri, cu vârf ascuțit, trezeau ecouri repetate, Marcia aruncă o privire la ceas... și, în același timp, se lovi de ceva moale, umflat și peticit.

— *Uff!* suspină Mătușa Zelda. Zău, Marcia, ar trebui să te uiți pe unde mergi.

— Ai ajuns mai devreme, gemu Marcia.

Tocmai atunci începură să bată clopotele micițe ale orologiului din Curtea Postăvarilor.

— Dacă ești atentă, ai să vezi că am ajuns taman la țanc, Marcia, spuse Zelda în timp ce clopotele băteau de douăsprezece ori. Sper că ai primit mesajul meu.

— Da, Zelda, l-am primit. Dar, având în vedere starea dezastruoasă în care se află Biroul Șobolanilor Mesageri și, ca urmare, timpul îndelungat care le trebuie Vrăjitorilor Obișnuiți să ducă mesaje în Mlaștinile Ierboase, am fost, din păcate, în imposibilitatea de a te anunța că aveam deja o întâlnire programată pentru ora aceasta.

— Atunci e bine că am dat de tine, zise Mătușa Zelda.

— Așa o fi? Uite ce e, Zelda: mi-ar plăcea foarte mult să stăm puțin de vorbă, dar trebuie să fug.

Dădu să plece, dar Zelda, care se putea mișca iute când voia, sări în fața ei și nu îi dădu voie să iasă de sub Arc.

— Nu te grăbi, Marcia, spuse Mătușa Zelda. Cred că te va interesa ce am să îți spun. Se referă la Septimus.

Marcia oftă. Oare ce nu avea legătură cu Septimus? Se opri însă și așteptă să vadă ce are să îi spună Mătușa Zelda.

Mătușa Zelda o trase afară, pe Calea Vrăjitorilor. Știa că vorbele spuse sub Marele Arc sunt auzite până în curtea Turnului Vrăjitorilor și nu voia ca vreun Vrăjitor băgăreț să audă ce avea ea de spus. (Mătușa Zelda era încredințată că toți Vrăjitorii sunt băgăreți.)

— Se întâmplă ceva, șopti Mătușa Zelda, apucând-o pe Marcia de braț.

Marcia făcu o figură uimită.

— Mai tot timpul se întâmplă ceva, Zelda.

— Marcia, nu mai face pe grozava. E vorba de Septimus.

— Păi, sigur că da. A zburat neînsoțit până la Portul Neguțătorilor. E ceva.

— Și nu s-a întors?

Marcia nu înțelegea de ce Zelda ar trebui să știe unde se află Septimus și era ispășită să îi spună că da, s-a întors, dar trebuia

să respecte Codul Vrăjitorului NeObişnuit, Secțiunea I, clauza IIIA („Vrăjitorul NeObişnuit nu va spune în nicio împrejurare un neadevăr, nici măcar unei vrăjitoare”), așa că răspunse cu un „Nu” scurt.

Mătuşa Zelda se aplecă spre ea ca și cum avea să îi împărtășească un secret. Marcia se dădu un pas înapoi. Zelda mirosea puternic a varză, fum și noroi de mlaștină.

— L-am văzut pe Septimus, spuse ea în șoaptă.

— L-ai văzut? Unde?

— Nu știu unde, asta e necazul, dar l-am văzut.

— A, străvechiul Farmec de Vedere.

— Să nu te văd că strâmbi din nas, Marcia. **Vederea** există și e adevărată. Acum ascultă-mă cu atenție: înainte ca Septimus să plece, am văzut ceva înspăimântător. Așa că i-am dat lui Barney Pot...

— Barney Pot! exclamă Marcia. Ce are Barney Pot de-a face cu povestea asta?

— Dacă nu m-ai întrerupe ai afla, pufni Mătuşa Zelda, apoi se întoarse, ca și cum căuta pe cineva. A, iată-te, dragul de tine. Barney, să nu te rușinezi. Povestește-i Vrăjitorului NeObişnuit ce s-a întâmplat.

Barney Pot ieși de după rochia voluminoasă a Mătușii Zelda roșu la față ca sfecla. Mătuşa Zelda îl împinse în față.

— Hai, dragule, spune-i Marciei ce s-a întâmplat. N-o să te muște.

Barney nu părea prea convins. Nu reuși să spună decât:

— Îmmm... eu... ăăă...

Marcia oftă ca să arate că își pierde răbdarea. Era deja târziu și ultimul lucru de care avea nevoie erau bâlbâielile lui Barney Pot.

— Îmi pare rău, Zelda. Sunt sigură că Barney are de spus o poveste captivantă, dar trebuie să plec.

Și cu acestea își trase mână din mâna Mătușii Zelda.

— Așteaptă, Marcia. L-am rugat pe Barney să îi dea lui Septimus Amuleta mea vie.

Marcia înlemni și făcu ochii mari.

— Ce spui, Zelda? O Amuletă ocrotitoare vie? Adică... un duh?

— Da, Marcia. Întocmai așa am spus.

— Nemaipomenit! Nici nu știu ce să spun, făcu Marcia uimită. Habar n-am avut că ai așa ceva.

— Betty Crackle a făcut rost de Amuletă. Nici nu vreau să știu cum. Problema e că Septimus nu a vrut să o ia. Iar ieri am primit o scrisoare de la Barney.

Mătușa Zelda scotoci prin buzunare, scoase o bucată mototolită de hârtie care, pe cât i se păru Marciei, mirosea a caca de dragon și, cu toată împotrivirea Marciei, i-o puse în mână.

Ținând biletul departe de ochi (nu doar fiindcă nu suporta mirosul de caca de dragon, ci și fiindcă nu voia ca Zelda să își dea seama că avea nevoie de ochelari), Marcia citi:

Dragă doamnă Zelda,

Sper că să primiți scrisoarea și îmi pare tare tare tare rău că ~~ucini mureen~~ ucenicu na vroit să ia amuleta pe care mi-ați dato da după aia a luato un scrib și vă scriu ca să știți că nu vreau să ajung șopârlă

De la Barney Pot

P.S. vaș ruga sămi spuneți dacă pot fi de folos tare aș vroi

— Șopârlă? făcu Marcia, privindu-l nedumerită pe Barney.

— Nu vreau să ajung șopârlă, șopti Barney.

— Cine și-ar dori așa ceva? zise Marcia și îi înapoie biletul Zeldei. Nu știu de ce faci atâta caz, Zelda. Mă bucur că Septimus n-a luat Amuleta. După toate câte le-a avut de tras când a luat Piatra Expediției, nici nu mă așteptam să o ia. E foarte bine că a luat-o un scrib ca să o pună bine — în sfârșit aud de cineva cu simț de răspundere. Zău, Zelda, nu e normal

să dai o **Amuletă** vie cuiva atât de tânăr, nu e normal. Nu am de gând să îi dau voie lui Septimus să aibă un duh. Afurisitul de dragon ne dă destulă bătaie de cap. Nu avem nevoie și de o **Entitate** nesuferită în preajma noastră. Iar acum chiar că *trebuie* să plec. Am o întâlnire importantă la Scriptoriu.

Și cu acestea le întoarse spatele și plecă pe Calea Vrăjitorilor.

— Ei, spuneți și voi! se adresă Mătușa Zelda unui grup de gură-cască, încântați să vadă că Vrăjitorul NeObișnuit era la înălțimea reputației de certăreț și care de-abia așteptau să își delecteze prietenii povestindu-le întâmplarea.

Iritată, Mătușa Zelda își croi drum prin grupul de oameni. Când ieși, cu Barney Pot agățat de rochia ei ca un scai, acesta țipă cu glas ascuțit:

— Uite-l! Scribul! Scribul care a luat **Amuleta!**

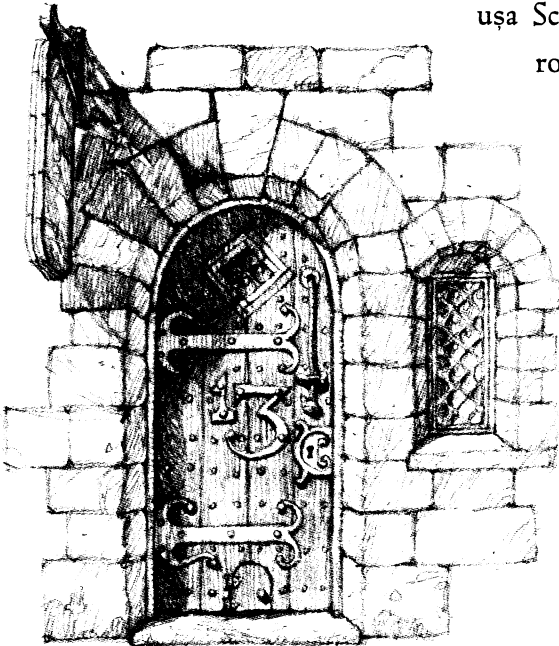
Ceva mai încolo, pe Calea Vrăjitorilor, un băiat înalt, ciufulit, îmbrăcat într-o uniformă soioasă de scrib, văzu un cort peticit ieșind din mulțime. Se întoarse pe călcâie și o luă la fugă.

— Merrin! strigă Mătușa Zelda cu o voce care răsună până la celălalt capăt al Căii Vrăjitorilor. Merrin Meredith, am o vorbă cu tine!

D'ALE VRĂJITORILOR

Anunțată de un clinchet puternic și de țcănitul mașinii de numărare care ajungea la treisprezece, Marcia deschise ușa Scriptoriului și intră în Biroul de Primire. Biroul, în

care nu se afla nimeni, părea părăsit. Abia acum își dădea Marcia seama câtă treabă făcea Beetle ca Funcționar la Biroul de Primire. Până acum, în Birou fusese întotdeauna curățenie și ordine și, cu toate că vitrina era plină ochi cu cărți și hârtii (și uneori

câte un sandviș cu cârnat), arăta îngrijit. Se vedea că cel care avea grijă de Birou își făcea treaba cu drag.

Marcia se apropie de birou — care era înecat în hârtii, firimituri de pâine și foite de bomboană — și bătu tare cu degetele. Își privi încheieturile cu scârbă: erau lipicioase și miroseau a lemn-dulce. Marcia nu putea suferi lemnul-dulce.

— Alo! strigă ea impacientată. Alo!

Ușa paravanului de lemn și sticlă care despărțea Scriptoriul de Birou se deschise brusc și nici mai mult, nici mai puțin decât domnișoara Jillie Djinn, Scribul Ermetic Șef, ieși țanțoșă; până și roba de mătase albastră foșnea indignată.

— Acesta e un loc de studiu și concentrare mintală, doamnă Marcia, zise ea supărată. Vă rog să respectați acest statut. Ați venit să achitați nota de plată?

— Nota de plată? se burzului Marcia.

— Factura număr 000003542678b nu a fost încă onorată. Pentru fereastră.

— Aici mai e de discutat.

— Poate că dumneavoastră mai aveți de discutat; eu nu, zise Jillie Djinn. Nu mai e nimic de discutat.

— Mă rog, făcu Marcia, preluând cuvintele și intonația pe care le folosea Septimus de la o vreme. Am o programare pentru Catacombe.

Marcia așteptă, bătând din picior. Jillie Djinn oftă, se apucă să caute registrul și într-un final îl scoase de sub un maldăr de hârtii. Întoarse foile groase, gălbui, cu o încetineală studiată.

— Ia să vedem... da... ați ratat programarea cu o întârziere de două minute și — aici Scribul Ermetic Șef se uită la ceasul pe care îl purta agățat în talia rotofeie — cincizeci și două de secunde.

Marcia scoase o exclamație de exasperare, pe care Jillie Djinn o ignoră.

— În schimb, pot să vă fac o programare peste șaptesprezece zile la... ia să vedem... ora trei treizeci și unu *fix*, zise ea.

— Acum, spuse Marcia răstit.

— Nu e posibil, îi răspunse Jillie Djinn.

— Dacă Beetle ar fi aici...

— Domnul Beetle a plecat de la noi, zise Jillie Djinn cu voce glacială.

— Și unde e noul funcționar? întrebă Marcia.

Jillie Djinn se foi stingherită. Merrin nu mai venise la serviciu de două zile. Până și ea începuse să se întrebe dacă fusese înțelept din partea ei să îl angajeze.

— Este... hmm... plecat cu treabă.

— Nu mai spune! Ce surpriză. Atunci, de vreme ce nu aveți personal suficient, se pare că va trebui să cobor în Catacombe neînsoțită.

— Nu. Peste poate.

Scribul Ermetic Șef încrucișă brațele și aruncă o privire sfidătoare Vrajitorului NeObişnuit, parcă ar fi spus „Ia să vedem, ai curaj să mă înfrunți?”

Dar nici Marcia nu se lăsă mai prejos:

— Domnișoară Djinn, după cum prea bine știi, am dreptul să inspectez Catacombele oricând doresc. Programarea e doar o chestiune de curtoazie. Din păcate, pe cât se vede, curtoazia nu prea se poartă aici. Am intenția să cobor în Catacombe de îndată.

— Dar atîi fost și săptămâna trecută, protestă Jillie Djinn.

— Nimic mai adevărat. Și am de gând să merg săptămână de săptămână, zi de zi și oră de oră dacă apreciez că este necesar. Dă-te la o parte.

Marcia trecu pe lângă Jillie Djinn și deschise de perete ușa care ducea la Scriptoriu. Douăzeci și unu de scribi ridicară ochii spre ea. Marcia se opri, cugetă o clipă, apoi aruncă o monedă mare de aur — o coroană dublă — pe masa de la intrare.

— Cred că e de ajuns pentru fereastră, domnișoară Djinn. Cu banii rămași îți sugerez să te duci la coafor.

Scribii se uitară unii la alții, zâmbind pe sub mustață. Marcia trecu printre pupitrele înalte, conștientă că douăzeci și una de perechi de ochi îi urmăreau fiecare mișcare. Împinse ușa secretă ascunsă între rafturile cu cărți și dispăru pe coridorul care ducea la Catacombe. Ușa se închise în urma ei și Partridge Bâtlanul scoase un „*Miiiauu!*”.

Spre încântarea lui, Romilly Badger, de curând numită Inspector al Tunelurilor, chicoti pe înfundate.

Jos, în Catacombe, Marcia făcu două descoperiri: una plăcută, alta nu.

Surpriza plăcută fu că Tertius Fumigante, aroganta și mojica fantomă a Catacombelor, nu era la post. De astă dată, Marcia putu intra în Catacombe fără să o mai sâcâie cineva în legătură cu parola. Marciei îi plăcea să fie singură în Catacombe. Aprinse lămpile, lăsă una pe masa de la intrare ca să știe pe unde să se întoarcă și luă o alta cu ea, în camerele boltite, pline de umezeală, care se înșiruiau pe sub Calea Vrăjitorilor. De obicei, ca un gest de curtoazie, un scrib era trimis în Catacombe împreună cu Vrăjitorul NeObișnuit ca să

îi aducă lucrurile trebuincioase, numai că astăzi, după cum remarcase Marcia, în Scriptoriu nu prea era loc pentru curtoazie. Pe de altă parte, ca orice Vrajitor NeObişnuit, Marcia avea o copie a Planului Catacombelor și era încântată să se descurce singură prin labirintul de cutii, cufere și tuburi de metal, toate așezate într-o ordine desăvârșită și etichetate în decursul a mai multe mii de ani.

Catacombele adăposteau arhivele Castelului, atât de vaste că Turnul Vrajitorilor nu avea nimic comparabil. Arhivele erau un motiv de satisfacție personală pentru Scribii Ermetici Șefi, dar și de enervare, pentru că Vrajitorii NeObişnuiți aveau într-adevăr dreptul de a intra în Catacombe oricând doreau și pe unele din hărțile străvechi (ascunse la etaj, în biroul Scribului Ermetic Șef) Catacombele erau reprezentate ca aparținând Turnului Vrajitorilor.

Marcia găsi ceea ce căuta: o cutie de abanos în care se găsea *Planul viu a ceea ce se află dedesubt*. În ultima vreme, unele din chepenguri fuseseră **desigilate** și Marcia voia să știe pas cu pas ce se întâmplă. La lumina lămpii tăie sigiliul de ceară, scoase uriașul Plan și îl desfăcu. Planul arăta toate chepengurile **sigilate** din Tunelurile de Gheață, inclusiv tunelurile care nu erau reprezentate pe harta generală pusă la dispoziția Inspectorului Tunelurilor. Marcia privea Planul și nu îi venea

să creadă ceea ce vedea: principalul Tunel prin care se ieșea din Castel era **desigilat** la amândouă capetele.

Câteva minute mai târziu, ușa secretă dintre rafturile de cărți se deschise cu zgomot și Marcia își făcu o intrare furtunoasă în Scriptoriu. Toți scribii ridicară privirile. Cu tocurile în aer și cerneala picurând în voie pe hârtiile la care lucrau, îl văzură pe Vrăjitorul NeObișnuit cum trece în trombă printre pupitre și dispăre pe coridorul îngust, cu șapte coturi, care ducea la Camera Ermetică.

Scribii se foiră pe locurile lor, murmurând. Ce va zice Scribul Ermetic Șef? Nimeni, nici măcar Vrăjitorul NeObișnuit, nu intra în Camera Ermetică fără să i se fi permis. Scribii așteptau cu sufletul la gură inevitabila explozie.

Dar, spre uimirea lor, nu se întâmplă nimic. Doar Jillie Djinn, puțin tulburată, apăru la intrarea în coridor și zise:

— Domnișoară Badger, ești bună să vii până în Cameră, te rog?

Însoțită de privirile compătimitoare ale scribilor, Romilly Badger se dădu jos de pe scaun și o urmă pe Jillie Djinn.

— A, domnișoara Badger, făcu Marcia când Romilly intră în Camera Ermetică în urma lui Jillie Djinn.

Camera Ermetică era o încăpere mică, rotundă, cu pereții văruți, mobilată simplu — o oglindă străveche proptită de

perete și o masă goală în mijloc. Jillie Djinn se refugie în spațele mesei, în timp ce Marcia se plimba prin cameră ca o panteră (purpurie) în cușcă.

— Da, doamnă Overstrand? zise Romilly, convinsă că o luase pe urmele predecesorului ei și era pe cale să fie dată afară fără prea multă discuție.

— Domnișoară Badger, domnișoara Djinn m-a informat că **Cheia** care **sigilează** chepengurile din Tunelurile de Gheață nu este de găsit în momentul de față. Cu alte cuvinte, *s-a pierdut*. Așa este?

— Eu... ăăă...

Romilly nu prea știa ce să răspundă. Era Inspector de patru zile și încă nu ajunsese în Tunelurile de Gheață din cauza a ceea ce Scribul Ermetic Șef numea „o dificultate de ordin tehnic”.

— Domnișoară Badger, ai văzut **Cheia** de când ai preluat postul?

— Nu, doamnă Overstrand, nu am văzut-o.

— Nu găsești că e ciudat?

— Știți, eu...

Romilly văzu privirea ucigătoare a lui Jillie Djinn și se poticni.

— Domnișoară Badger, spuse Marcia, e o chestiune de urgență extremă și aș aprecia orice informație mi-ai putea da, oricât de neînsemnată ți-ar părea.

Romilly își luă inima în dinți. Așa a fost să fie. În jumătate de oră avea să se trezească pe stradă, cu tocul de la Scriptoriu în mână, căutându-și altă slujbă. Dar trebuia să spună adevărul.

— E vorba de scribul cel nou — cel cu coșuri pe față, despre care unii spun că se numește Merrin Meredith, cu toate că el zice că e Daniel Hunter. În ziua în care a plecat Beetle, ziua când am fost numită Inspector, m-am dus să arunc o privire la **Cutia Cheii** — cutia unde este ținută **Cheia** atunci când nu suntem în Tuneluri — și băiatul de care vă spun era acolo. Când m-a văzut, a băgat repede ceva în buzunar și a plecat. I-am raportat domnișoarei Djinn, dar ea mi-a zis că e în ordine. Așa că am crezut că e, cu toate că mi s-a părut că băiatul avea o privire vinovată...

Romilly se opri din nou. Știa că făcuse un lucru de neiertat în ochii lui Jillie Djinn.

Jillie Djinn o privi cu ură.

— Dacă vrei să insinuezi că domnul Hunter a luat **Cheia**, te asigur că nu este cu putință, spuse ea răstit. **Cutia** are o **Încuie-toare** pe care doar un Scrib Ermetic Șef o poate deschide.

— Dacă nu cumva..., zise Romilly.

— Da, domnișoară Badger? o îndemnă Marcia.

— Cred că domnul... ăăă... Hunter s-ar putea să cunoască **Farmecul de Descuiere**.

— Prostii! izbucni Jillie Djinn.

— Cred că e posibil ca Fantoma Catacombelor să îi fi spus, zise Romilly, cam cu teamă.

— Ești *ridicolă!* bolborosi Jillie Djinn.

Lui Romilly nu îi plăcea să i se spună că e ridicolă.

— De fapt, domnișoară Djinn, cred că Fantoma Catacombelor *chiar* i-a spus. L-am auzit pe domnul Hunter lăudându-se că el și... ăăă...

— Tertius Fumigante, îi șopti Marcia.

— Da, întocmai. El și Tertius Fumigante sunt prieteni la cataramă. Zicea că fantoma i-a spus toate codurile tainice. Foxy... adică, domnul Fox nu l-a crezut. El răspunde de Dula-purile cu **Amulete rare**, așa că l-a întrebat pe domnul Hunter care e **Farmecul de Descuiere** și domnul Hunter îl știa. Domnul Fox era furios și i-a spus domnișoarei Djinn.

— Și, mă rog, ce a zis domnișoara Djinn? întrebă Marcia, ca și cum Jillie Djinn nici nu era de față.

— Pe cât îmi amintesc, domnișoara Djinn i-a spus domnului Fox să schimbe **Încuietoarea**, răspunse Romilly. Domnul Hunter ne-a bătut la cap toată ziua lăudându-se că, dacă vrem să aflăm ceva, e mai bine să îl întrebăm pe el, fiindcă știe chiar mai multe decât Scribul Ermetic Șef.

Jillie Djinn scoase un sunet care ar fi făcut cinste unei cămile furioase, dar Marcia nu își pierdu cumpătul.

— Mulțumesc foarte mult, domnișoară Badger, zise. Apreciez onestitatea de care ai dat dovadă. Îmi dau seama că acum te afli într-o situație delicată aici, dar sunt sigură că nu vei avea neazuri. (Aici o fulgeră cu privirea pe Jillie Djinn.) Totuși, dacă se va întâmpla așa, să știi că ai oricând un loc la Turnul Vrăjitorilor. Bună ziua, domnișoară Djinn. Am treburi urgente.

Marcia ieși grăbită din Scriptoriu și o apucă pe Calea Vrăjitorilor. Chiar când trecea pe sub Marele Arc, o siluetă masivă îi ținu calea.

— Zelda, te rog din suflet, dă-te..., zise Marcia și se opri, dându-și seama că persoana care stătea în penumbra Arcului nu era Zelda Heap.

Înfășurat într-o pătură multicoloră, sub Arc stătea nepotul Zeldei, Simon Heap.

D'ALE VRĂJITOARELOR

Merrin Meredith făcuse greșeala de a se ascunde sub bolta de la intrarea în Biroul Limbilor Moarte, ținut de Larry. Larry nu-i putea vedea în ochi pe vagabonzi, așa că ieși într-o clipă afară, întocmai ca un păianjen care a simțit că s-a prins o muscă în pânza lui.

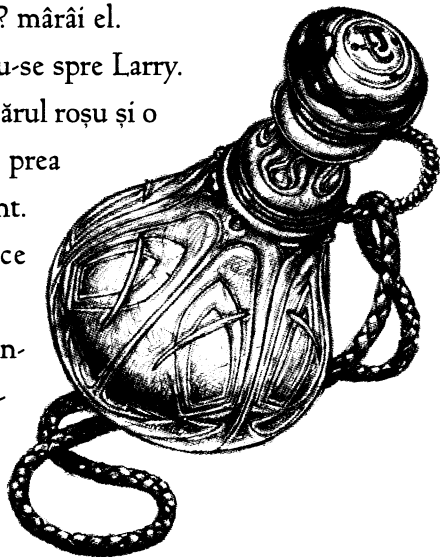
— Ai venit pentru o traducere? mârâi el.

— Îți chițâi Merrin, întorcându-se spre Larry.

Larry era un bărbat vânjos, cu părul roșu și o privire sălbatică, datorată studierii prea multor limbi moarte în mod violent.

— Traducere? repetă. Sau ce altceva?

Merrin, care și așa era speriat, interpretă întrebarea ca pe o amenințare și vru să dea bir cu fugiții.

— Uite-l! se auzi vocea lui Barney, pițigăiată de emoție. E la biroul domnului Larry!

Merrin se gândi câteva clipe dacă nu ar face bine să se repeadă în biroul lui Larry, dar acesta bloca intrarea cu trupul lui, așa că o rupse la fugă pe Calea Vrăjitorilor să își încerce norocul unde o vedea cu ochii.

Nu apucă să facă nici cinci pași că Barney Pot se agăță de roba lui, de parcă era un mic terier. Merrin se strădui să scape de el, dar băiețelul se agăța tot mai strâns, până când un rottweiler mare, îmbrăcat într-o rochie din petice, sări pe el și îl înhăță. Merrin spuse un cuvânt foarte urât.

— Merrin Meredith, nu în fața copiilor!

Merrin pufni disprețuitor.

Mătușa Zelda îl privi pe Merrin în ochi, așa cum știa că nu îi place. Băiatul întoarse privirea.

— Ascultă, Merrin, zise ea cu asprime, să nu încerci să îmi vinzi vreo minciună. Știu exact ce ai făcut.

— N-am făcut nimic, bombăni Merrin, uitându-se oriunde, numai înspre Mătușa Zelda nu. Și voi, fețe de pește, ce vă holbați? *Valea!* țipă la un grup de pierde-vară care se luaseră după Mătușa Zelda pe Calea Vrăjitorilor după ce asistaseră la cearta ei cu Marcia.

Niciunul din ei nu îl luă în seamă pe Merrin. Se distrau de minune în aer liber și nu aveau de gând să renunțe din cauza lui Merrin. Vreo doi se așezară pe o bancă din apropiere, ca să nu obosească privind spectacolul în picioare.

— Acum ascultă-mă, Merrin Meredith...

— Nu e numele meu, protestă Merrin morocănos.

— Ba sigur că e.

— Ba nu.

— Mă rog, poți să-ți spui cum vrei, dar ascultă-mă. Înainte să îți dau drumul trebuie să faci două lucruri.

Merrin își mai veni în fire. Va să zică, până la urmă cotoaroața avea de gând să îi dea drumul. Parcă nu îi mai era atât de frică să nu fie dus înapoi pe insula cu miros de varză din mijlocul Mlaștinilor și obligat să mănânce sandvișuri cu varză tot restul vieții.

— Ce lucruri? întrebă posac.

— Mai întâi, vreau să îi ceri iertare lui Barney pentru ce i-ai făcut.

— Nu i-am făcut nimic, zise Merrin cu ochii lăsați în jos.

— Merrin, te rog să termini cu joaca asta. Știi foarte bine ce i-ai făcut. L-ai jefuit, ca să spunem lucrurilor pe nume. L-ai luat Amuleta... care era de fapt a mea.

— Așa Amuletă...

— Aha, vasăzică recunoști. Acum cere-ți iertare.

În jurul lor se adunau tot mai mulți gură-cască și Merrin nu-și dorea decât să scape de acolo.

— Regret, murmură el.

— Cere-ți iertare cum se cuvine, ordonă Mătușa Zelda.

— Îți?

— Îți sugerez formula următoare: „Barney, îmi pare foarte rău că am făcut un lucru atât de îngrozitor și sper că mă vei ierta.”

Merrin repetă vorbele Mătușii Zelda fără nicio tragere de inimă.

— Nu-i nimic, Merrin, răspunse Barney voios. Te iert.

— Ei, acu' pot să plec? întrebă Merrin nerăbdător.

— Am zis două lucruri, Merrin Meredith, spuse Mătușa Zelda apăsât și se întoarse spre mulțime. Oameni buni, vă rog să mă scuzați. Am ceva confidențial de discutat cu tânărul aici de față. Ne lăsați singuri câteva clipe?

Merrin profită de moment.

— Treburii importante legate de Scriptoriu, zise el. Ultrasecret. *La revedere.*

Privitorii se risipiră cam fără chef.

Mătușa Zelda clătină din cap exasperată. Ce tupeu avea băia-tul ăsta! Dar înainte ca Merrin să o zbughească de acolo, Mătușa Zelda puse gheata pe marginea robei care se târa pe jos.

— Ce e? întrebă Merrin.

Mătușa Zelda vorbi în șoaptă:

— Acum dă-mi sticlăța înapoi.

Merrin lăsă iar privirea în pământ.

— Dă-mi-o, Merrin.

Mai mult împotriva voinței lui, Merrin scoase sticlăța de aur din buzunar și o întinse Mătușii Zelda. Aceasta o cercetă și văzu îngrozită că sigiliul fusese rupt.

— Ai *deschis-o!* exclamă ea supărată.

De data asta Merrin chiar făcu o mutră vinovată.

— Am crezut că e parfum, zise. Da' mirosea groaznic. Puteam să mor.

— Într-adevăr, fu de acord Mătușa Zelda, răsucind în mână sticlăța acum mult mai ușoară. Ascultă, Merrin. Întrebarea asta e importantă și nu vreau să aud minciuni, m-ai înțeles?

Merrin dădu din cap îmbufnat.

— I-ai spus duhului că ești Septimus Heap?

— Da, sigur, așa mă cheamă.

Mătușa Zelda oftă. Lucrurile nu stăteau deloc bine.

— Țsta nu e numele tău adevărat, Merrin, zise ea răbdătoare. Nu e numele pe care ți l-a dat mama ta.

— E numele pe care am fost strigat timp de zece ani, răspunse Merrin. L-am purtat mai mult timp decât *el*.

Cu toate că era mândră, Mătușa Zelda îl simpatiza într-o oarecare măsură pe Merrin. Într-adevăr, fusese numit Septimus Heap în primii lui zece ani de viață. Mătușa Zelda știa că băiatul nu trăise pe roze, dar asta nu îi dădea dreptul să terorizeze copiii mai mici și să îi jefuiască.

— Să terminăm cu povestea asta, Merrin, zise ea cu fermitate. Acum vreau să îmi spui ce i-ai zis duhului când te-a întrebat „Care îți este vrerea, Preamărite?”

— Mda, păi...

— Păi ce?

Mătușa Zelda nici nu voia să își închipuie ce îl pusese Merrin pe duh să facă.

— I-am zis să își ia tălpășița.

Mătușa Zelda simți că îi vine inima la loc.

— Așa i-ai zis?

— Da. M-a făcut tâmpit, așa că i-am spus să se care.

— Și a plecat?

— Da. După aia m-a încuiat în cămăruță și doar cu greu am ieșit. A fost oribil.

— Așa îți și trebuie, veni răspunsul prompt al Mătușii Zelda. Încă ceva și poți să pleci.

— Acu' ce mai e?

— Cum arată duhul?

— Ca o banană, râse Merrin. Ca o banană *uriașă și tâmpită* pe deasupra.

Și cu acestea se smulse din mâna Mătușii Zelda și se năpusti spre Scriptoriu.

Mătușa Zelda îl lăsă să plece.

— Ei, cred că acum știm ce căutăm, mormăi ea și îl luă pe Barney Pot de mână. Barney, mă ajuți să găsec o banană *uriașă și tâmpită* pe deasupra?

— Ooo, sigur, *vă rog*, rânji Barney mulțumit.

Sub Marele Arc, Marcia aproape că rămăsese fără grai.

— Simon Heap, zise ea cu răceală, pleacă imediat de aici, până nu...

— Marcia, te rog să mă ascuți, zise Simon. E important.

Fie din cauză că nu-și revenise din șoc după ce descoperise că Tunelurile de Gheață erau **desigilate** și **Cheia** era pierdută, fie din cauză că zări un fel de hotărâre disperată în ochii lui Simon, Marcia zise:

— Prea bine. Spune-mi și apoi pleci.

Simon șovăi. Își dorea cu disperare să capete înapoi de la Marcia Mîngea lui de Urmărire, Potaia, ca să o poată trimite după Lucy, dar acum, când era față în față cu Marcia, își dădea

seama că nu e cu putință. Dacă voia ca Marcia să îl asculte, trebuia să uite de Potaie.

— Am auzit în Port unele lucruri de care cred că ar trebui să ai știre.

— Anume? bătu Marcia nerăbdătoare din picior.

— Se întâmplă tot soiul de lucruri la Farul Stânca Mâței.

Dintr-odată, Marcia îl privi cu interes.

— Farul Stânca Mâței?

— Da.

— Hai să ieșim de sub Arc, zise Marcia. Se aude tot ce vorbim. Să o luăm pe Calea Vrăjitorilor. Bănuiesc că pleci cu feribotul de la Poarta de Sud, așa că poți să îmi povestești pe drum.

Și așa se face că Simon se trezi mergând alături de Vrăjitorul NeObișnuit, ziua în amiaza mare, ceva ce nici nu visase că i se va întâmpla vreodată.

— Fantoma Catacombelor, Tertius Fumigante, cred că are ceva de-a face cu povestea asta.

Marcia era foarte interesată de subiect.

— Spune, îl îndemnă ea.

— Păi... știi... acum câțeva vreme veneam la Scriptoriu în fiecare săptămână, zise Simon și se îmbujoră la față, ațintindu-și privirea asupra modelului de pavaj al Căii Vrăjitorilor, care i se păru dintr-odată deosebit de interesant.

— Da, răspunse Marcia pe un ton tăios. Știu prea bine. Livrai oase, nu?

— Da, așa făceam. Îmi... îmi pare rău, nespun de rău. Nu știu ce m-a...

— N-am nevoie de scuzele tale. Eu țin seama de ceea ce fac oamenii, Simon, nu de ceea ce spun.

— Da, sigur. Ei, pe vremea când eram acolo, Tertius Fumigante m-a întrebat dacă vreau să devin Servul lui. Avea nevoie de cineva care să alerge în locul lui, după cum zicea. L-am refuzat.

— Nu era o treabă de rangul tău, nu-i așa? întrebă Marcia. Simon se simțea și mai prost. Era întocmai cum spunea Marcia. La vremea respectivă îl informase pe Tertius Fumigante, pe un ton disprețuitor, că are lucruri mult mai importante de făcut. Își drese vocea ca să își mascheze stânjeneala.

— Fapt este că, după câteva săptămâni, l-am văzut pe Tertius Fumigante în Scriptoriu. Vorbea cu cineva care mi s-a părut a fi un pirat, nici mai mult, nici mai puțin. Știi cum arată: un cercel de aur în ureche, un papagal tatuat pe gât... M-am gândit atunci că Țapul Bătrân... pardon, Tertius Fumigante și-a găsit Servul.

— Țap Bătrân mi se pare foarte potrivit, zise Marcia. Ia spune, Simon, ce știi despre Stânca Mâței?

— Știu... ăăă, ce strălucește deasupra și ce e îngropat dedesubt.

Marcia ridică din sprâncene:

— Chiar știi?

— Din păcate, zise Simon stânjenit, când am ajuns ce am ajuns, atunci când o luasem puțin razna, am aflat o mulțime de lucruri. Sunt lucruri pe care nu ar trebui să le știu, dar asta e. Acum nu mai pot să nu le știu. Însă, dacă aș putea folosi unele din lucrurile pe care le știu ca să mai îndrept ceva... cine știe..., încheie el aruncând o privire spre Marcia. Deci, știu despre Insulele Sirenei, despre Adâncuri... tot felul de lucruri.

— Nu mai spune, făcu Marcia pe un ton glacial. Și de ce ai venit să îmi spui mie? De ce acum?

— Și... vai, s-a întâmplat ceva îngrozitor, se bâlbâi Simon. Lucy a fugit în lume cu un băiat... acum îmi aduc aminte cine e — un prieten de-al... fratelui meu, Ucenicul tău. A tras cu praștia în mine și m-a nimerit în ochi. Nu Ucenicul tău, prietenul lui. În sfârșit... el, adică prietenul, nu fratele meu, a fugit cu Lucy și amândoi se află acum pe o barcă a Căpitanului Fry, care are un papagal tatuat pe gât și ale cărui inițiale sunt T.F.F. și care duce proviziile la Stânca Mâței.

Marcia tăcu câteva clipe.

— Vasăzică... să vedem dacă am înțeles bine. Tertius Fumigante are un Serv care s-a dus la Stânca Măței, corect?

— Da. Și înainte de plecare, l-am văzut pe Serv stând de vorbă cu Una Brakket. A primit un pachet de la ea.

— Una Brakket? se strâmbă Marcia cu scârbă.

— Da. Sunt sigur că știi că nici ea, nici Tertius nu sunt printre prietenii Castelului.

— Hmm... și când a plecat acest Căpitan Fry, Servul?

— Acum două zile. Am venit cât de repede am putut, dar a fost o furtună îngrozitoare și...

— Ei, mulțumesc, îi tăie Marcia vorba. A fost foarte interesant.

— Oh. Bine. Dacă pot face ceva...

— Nu, Simon, mulțumesc. Dacă te grăbești, prinzi următorul feribot către Port. La revedere.

Marcia îi întoarce spatele și o luă înapoi pe Calea Vrajitorilor.

Simon se grăbi să prindă feribotul. Era dezamăgit. Știa că nu trebuia să se aștepte la nimic, dar avusese o speranță — firavă, e drept — cum că Marcia i-ar fi dat ceva de făcut, i-ar fi cerut părerea, poate chiar i-ar fi permis să doarmă la Castel peste noapte. Nu fusese așa, iar el nu putea să îi facă vină.

Marcia mergea pe Calea Vrăjitorilor, adâncită în gânduri. Vizita la Scriptoriu și întâlnirea-surpriză cu Simon Heap îi dăduseră de gândit. Era convinsă că Tertius Fumigante avea de-a face cu **DeSigilarea** Tunelului secret și că nu era o întâmplare că **Servul** se îndrepta în acest moment spre Farul Stânca Măței. Tertius Fumigante punea la cale ceva.

— Țap Bătrân, murmură ca pentru sine.

Marcia era atât de adâncită în gânduri că, atunci când un tânăr purtând o pălărie ridicolă, galbenă, se năpusti drept în fața ei, se izbi de el fără să îl vadă. Izbitura îi trânti pe amândoi la pământ. Până să apuce să se ridice, Marcia se văzu înconjurată de un grup de trecători îngrijorați și agitați care, prea uimiți ca să îi ofere vreun ajutor, rămăseseră cu gura căscată văzându-l pe Vrăjitorul NeObișnuit întins pe Calea Vrăjitorilor. De astă dată Marcia fu bucuroasă când auzi vocea Mătușii Zelda.

— Hopa sus! zise aceasta și o ajută pe Marcia să se ridice.

— Mulțumesc, Zelda, spuse Marcia.

Își scutură praful de pe mantie și aruncă o privire înveninată privitorilor.

— N-aveți case pe unde să vă duceți? îi luă ea la rost.

Oamenii se supuseră și plecară, dar avură grijă să povestească întâmplarea familiei și prietenilor. (Aceste povești stau la baza legendei despre misteriosul și puternicul Vrăjitor Galben

care, după o bătălie pe viață și pe moarte, îl lăsase pe Vrăjitorul NeObișnuit zăcând în nesimțire pe Calea Vrăjitorilor, după care fusese el însuși capturat de un băiețel cu inimă de erou.)

Acum, că mulțimea se risipise, Marcia văzu despre ce era vorba. Un bărbat cu înfățișare neobișnuită, purtând una dintre cele mai bizare pălării pe care le văzuse vreodată — și Marcia văzuse ceva pălării la viața ei — era întins la pământ și încerca să se ridice. Nu izbutea din cauză că Barney Pot era așezat cu genunchii pe gleznele lui.

— Am pus mâna pe el! strigă Mătușa Zelda triumfătoare. Bravo, Barney!

Barney zâmbi cu gura până la urechi. O iubea pe doamna-cu-cortul. Nu se mai distrase niciodată atât de bine de când se știa el. Îl fugăriseră pe omul-banană pe străduțe și prin prăvălii și Barney izbutise să nu îl piardă nicio clipă din ochi. Iar acum îl prinseseră și salvaseră și pe Vrăjitorul NeObișnuit pe deasupra.

— Fii atentă, Marcia, zise Mătușa Zelda, care știa cum să țină un duh în frâu. Tu îl apuci de un braț, eu de altul... n-o să-î placă. Sper că mai aveți o celulă sigilată în Turnul Vrăjitorilor?

— Da, avem. Da' asta ce-a mai fost, Zelda?

— Marcia, vezi să nu fugă. Țsta e duhul scăpat din sticlură.

— Poftim? făcu Marcia uluită și îl privi pe Du-Hî, care îi răspunse cu un zâmbet mîeros.

— E o confuzie, doamnă, vă asigur. Eu sunt un călător sărman, venit din țări îndepărtate. Admiram și eu vitrinele magazinelor pe minunatul bulevard din acest fermecător Castel când nebuna asta îmbrăcată într-un cort m-a acostat și a asmuțit copilul huligan asupra mea. Dă-te la o parte, n-auzi? țipă Du-Hî, bătând din picioare, dar Barney nu se clintea.

— Zelda, ești sigură? întrebă Marcia, privind în jos la Mătușa Zelda, care îl imobilizase pe Du-Hî la pămînt.

— Bineînțeles că sunt sigură, Marcia. Dar dacă vrei o dovadă, poftim, zise Mătușa Zelda, scoase încet din buzunar sticluța de aur și trase dopul afară.

Duhul se făcu alb ca ceara.

— Nu, nu. Aveți milă. Vă rog, nu mă băgați iar acolo! se văită el.

În clipa următoare, Marcia se aruncă la pămînt lângă Mătușa Zelda și duhul lui Septimus se găsi în ceea ce Marcia numea „custodie de protecție”.

Du-Hî fu dus pe Calea Vrăjitorilor, ținut strâns de Marcia și Mătușa Zelda. Barney Pot deschidea drumul, iar oamenii se opreau și se holbau la ineditul cortegiu. Mulțimea se ținu după ei pînă la Marele Arc, dar Marcia nu băgă de seamă. Era prea

ocupată plănuiind ce să facă acum cu duhul. Și știa că plan mai bun nu putea găsi. Nu trebuia decât să o convingă și pe Mătușa Zelda, de acordul căreia avea nevoie, în calitatea ei de **Trezitoare**.

Când intrară în umbra răcoroasă a Arcului căptușit cu lapislazuli, Marcia zise:

— Zelda, ai vrea să vii împreună cu Barney să beți un ceai la mine?

Mătușa Zelda o privi bănuitoare:

— De ce?

— N-am mai stat de vorbă ca lumea de multă vreme și aș dori să mă revanșez în oarecare măsură pentru calda ospitalitate pe care ne-ai arătat-o acum câțiva ani, când am fost în Mlaștină. Ce vremuri fericite!

Mătușa Zelda nu avea amintiri chiar atât de plăcute despre șederea Marciei la ea. Ar fi vrut să refuze invitația, dar își dădu seama că trebuie să îl întrebe și pe Barney.

— Ei, Barney, tu ce zici?

Barney dădu din cap, cu ochii strălucind:

— Da, da, *vă rog!*

— Mulțumesc, Marcia, zise Mătușa Zelda, cu toate că era sigură că va regreta. E foarte drăguț din partea ta.

În timp ce Du-Hî lânzezea în celula sigilată a Turnului Vrăjitorilor, Marcia puse în fața lui Barney o tablă de

Contraofensiva Pedestrașilor (varianta mini) și prăjitura cu ciocolată după care băiețelul se dădea în vânt. După aceea îi explică Mătușii Zelda planul ei. Fu nevoită să se poarte chiar mai politicos decât avusese de gând, dar până la urmă merită, căci obține ceea ce voia.

Dar Marcia obținea mai întotdeauna ceea ce dorea dacă își puna în minte.

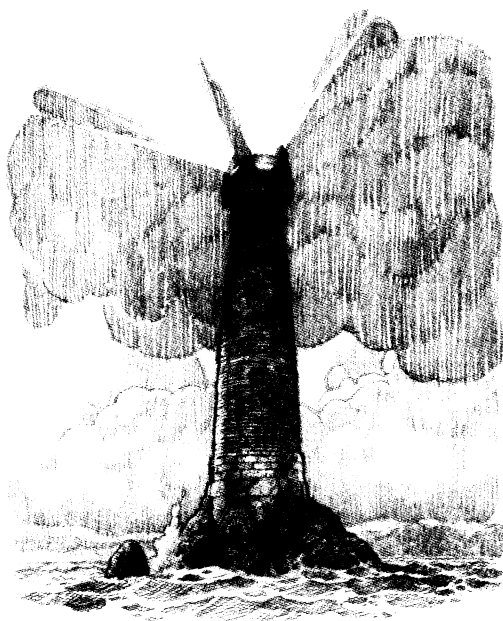
⇨ 27 ⇨

SPRE FAR

A doua zi dimineată, undeva pe mare, departe de Turnul Vrăjitorilor, o barcă neagră cu pânze roșu-închis se apropia de Farul Stânca Mâței. Nimeni nu băgă de seamă că se apropia, cu excepția paznicului, care o privea înspăimântat.

— Aproape că am ajuns. Puteți ieși acum.

Capul lui Jakey Fry apăru din tavan, ca un bec atârnat de capacul chepengului. O rază strălucitoare de

soare pătrunse ca tăișul unui pumnal în cabina de sub punte. Lucy Grînge și Băiatul Lup clipiră, orbiți de lumină. Nu mai văzuseră soarele de ani de zile, li se părea lor, cu toate că nu se aflau pe barcă decât de trei zile și câteva ore. O oarecare lumină văzuseră, ce e drept, sub forma unei lumânări pe care Jakey Fry o adusese în fiecare seară, când venise să le aducă o supă de pește cam subțire (Lucy ura peștele) și să joace cărți cu ei, dar numai după Regulamentul lui Jakey Fry, ceea ce însemna că, în orice împrejurare, Jakey Fry câștiga.

— Mai repede! Tata a zis la moment! le șopti Jakey. Strângeți-vă lucrurile fără întârziere.

— Nu avem ce strânge, îl repezi Lucy, căreia îi sărea ușor muștarul.

— Atunci, hai repede.

De pe punte se auzi un urlet și capul lui Jakey dispăru. Lucy și Băiatul Lup îl auziră strigând:

— Da, tată, vin. Da, chiar acum. *Pronto!*

Capul apăru din nou. Jakey părea speriat.

— Urcați pe punte chiar acum, că e de rău.

Abia ținându-se pe picioare, fiindcă *Prădătorul* sălta și se legăna pe valuri, Lucy și Băiatul Lup urcară scara și se târâră pe punte. Respirară încântați aerul proaspăt al mării. Cum de poate aerul să miroasă atât de *bine*? Și lumina, cum de putea fi

atât de puternică? Lucy își umbri ochii cu palma și privi în jur ca să vadă unde ajunseseră. Rămase cu gura căscată. Turnul farului se înălța spre cerul albastru ca o coloană neagră, un enorm trunchi de copac crescut din stânci. Fundația erau chiar stâncile, care erau înlocuite încet, încet de bucăți uriașe de granit acoperite cu smoolă, pe care se prinseseră mii de scoici. Mai sus, granitul era înlocuit de cărămizi, acoperite și ele cu smoolă. Lucy, pe care o fascina felul în care erau făcute lucrurile, se minuna cum de putuse cineva să clădească un astfel de turn în mijlocul valurilor care se izbeau fără încetare de stâncă. Dar ceea ce o ului fu chiar vârful farului: *arăta ca un cap de pisică*: două triunghiuri de cărămidă ca niște urechi și, încă și mai ciudate, două ferestre ca doi ochi migdalați, prin care ieșeau două raze de lumină atât de puternice că Lucy le vedea în lumina soarelui.

Prădătorul se aplecă tare, simțiră cu toții că stomacul le urcă în gât, apoi barca se prăvăli între două valuri, turnul farului blocă vederea soarelui și o umbră rece se lăsă deasupra lor. Următorul val îi ridică atât de sus că Lucy privea drept spre stâncile acoperite de alge de la baza farului. Apoi *Prădătorul* se prăbuși ca o piatră într-un cazan de apă învolburată. În tot acest timp, barca se clătina de pe o parte pe alta de ziceai că o să dea cu catargul în apă. Lucy simți că i se face foarte, foarte

rău. Se repezi la parapet și vomită. Căpitanul Fry, căruia nu părea să îi pese prea mult de zbulciul valurilor, izbucni într-un hohot de râs:

— Femeile la bord, zbieră el. Nu-s bune de nimic!

Lucy scuipă în apă, apoi se întoarce și îl privi cu ură:

— Ce-ai...

Băiatul Lup petrecuse destulă vreme în preajma ei ca să știe când era pe punctul de a face explozie. O apucă de umăr și îi șopti:

— Oprește-te, Lucy.

Lucy îi aruncă și lui o privire ucigătoare. Scutură iar din cap ca un ponei înverșunat, se smulse din mâna Băiatului Lup și porni spre căpitan. Băiatului Lup i se strânse inima. Asta era. Lucy avea să fie aruncată peste bord.

Jakey Fry o plăcea pe Lucy, cu toate că se purta urât cu el și îi spunea că are creier de țânțar și față de gândac. Își dădu seama ce urmează și sări în fața ei.

— Lucy, am nevoie să mă ajuți, zise el rugător. Tu mi-ești puternică. Aruncă parâma aia.

Lucy se opri cu greu. Jakey avea într-adevăr o privire disperată.

— Te rog, domnișoară Lucy, șopti el. Nu-l stârni. Te rog.

Nu trecură nici zece minute și, cu ajutorul lui Lucy, care se dovedî a fi un aruncător de parâmă desăvârșit, *Prădătorul* fu legat de doi stâlpi masivi de fier înfiți în piatră deasupra unui mic chei tăiat în stânca pe care se afla farul. Jakey Fry se uită îngrijorat la barcă, întrebându-se dacă lăsase destulă parâmă. Era greu de spus. Dacă parâma era prea lungă, barca putea să se izbească de stânci; dacă era prea scurtă, avea să atârne de piloni când apa se retrăgea... Oricum ar fi greșit, era de rău.

— Urcă scara! urlă căpitanul la Lucy.

— Ce? făcu Lucy când văzu scara de fier ruginit, acoperită de unsoare și alge, în vârful căreia se zărea figura lui Jakey Fry.

— Urcă scara, n-auzi? *Acum!*

— Hai, Lucy, o încurajă Băiatul Lup, care abia aștepta să pună din nou piciorul pe pământ, chiar dacă în această situație pământul nu era decât o stâncă în mijlocul mării.

Udă până la piele din cauza valurilor care se spărgeau de pietre, Lucy urcă scara cât putu de repede, urmată de Băiatul Lup și Căpitanul Fry. Crowe cel Slab rămase să se lupte cu patru colaci de frânghie uriași, pe care izbuti să îi urce până sus doar ajutat de Jakey și Băiatul Lup.

Cu căpitanul Fry în frunte, se înșiruiră pe o cărare îngustă, săpată în piatră, care mergea șerpuind spre far. Bucuria Băiatului Lup de a se afla pe pământ se topea cu fiecare pas. La

capătul cărării se vedea o ușă ruginită, prinsă chiar în piatra de la baza farului. Când ajunse în umbra rece aruncată de turn, brațele îl dureau deja din cauza colacului de frânghie pe care fusese obligat să îl care. Se simțea de parcă era dus la închisoare.

Ajuns primul la ușă, căpitanul Fry îi făcu un semn nerăbdător lui Crowe cel Slab. Acesta dădu drumul colacului de frânghie, apucă o roată de fier prinsă în mijlocul ușii și o răsuci cu putere. Câteva clipe nu se mișcă nimic în afară de ochii lui Crowe cel Slab; se holbaseră atât de tare că Băiatul Lup își zise că, cu puțin noroc, îi vor ieși cu totul din orbite. Apoi dinăuntrul ușii se auzi un hârâit adânc și roata începu să se răsucescă. Crowe cel Slab puse umărul lui osos în ușă și împinse. Puțin câte puțin, scrâșnind, ușa ruginită se deschise și un val de aer umed îi izbi în față.

— Înăuntru, mârâi Căpitanul Fry. Mișcați-vă.

Dădu un brânci Băiatului Lup, dar avu înțelepciunea să o lase pe Lucy în pace.

Înăuntru farului era ca într-o peșteră subterană. Apa șiroia pe zidurile acoperite de mazăgă sau picura de undeva de sus. Deasupra capetelor era o boltă imensă prin care urca o scară de metal răsucită, firavă de ziceai că abia se ține de pereții din cărămidă. Singura lumină venea de la ușa pe jumătate deschisă, dar chiar și aceea dispăru când Crowe cel Slab

împinse ușa. Se auzi un zăngănit, ușa intră în cadrul de metal și rămaseră pe întuneric.

Căpitanul Fry înjură și dădu drumul colacului de frânghie.

— De câte ori tre' să-ți spun să nu mai tragi ușa până nu aprind lampa, tontălăule? zbieră el, apoi scoase pufnind cutia cu iască și scăpără cremenea — în zadar.

— O aprind io, tati, se oferi Jakey, speriat de ce avea să urmeze.

— Să taci. Crezi că nu pot să aprind o blestemată de lampă? Dă-te la o parte, tâmpitule.

Lucy și Băiatul Lup tresăriră când auziră o bufnitură: Căpitanul Fry îl trântise pe fiu-său de perete. Profitând de întuneric, Lucy se apropie fără zgomot de băiat, îl găsi pe pipăite și îl luă pe după umeri. Jakey abia se ținea să nu se smiorcăie.

Deodată, de undeva de sus, cam pe la jumătatea turnului, Băiatul Lup și Lucy auziră o ușă trântindu-se și țăcănitul unor bombeuri de metal pe trepte. Scara începu să zăngănească și să se clatine, purtând zgomotul până jos. Băiatul Lup și Lucy dădură capetele pe spate și văzură deasupra lor o luminiță care creștea pe măsură ce se apropia de ei.

După o vreme care li se păru îndelungată, fratele geamăn al lui Crowe cel Slab ajunse jos și Căpitanul Fry izbuti să aprindă lampa. Flacăra puternică lumineă trăsăturile lui Crowe cel Gras,

care, în ciuda straturilor de grăsime, semăna izbitor de tare cu fratele lui. Ridică lampa pe care o adusese și îi privi pe Lucy și Băiatul Lup.

— Țștia la ce e bun? mormăi el cu o voce care ai fi zis că e a lui frate-său.

— La nimic, bombăni Crowe cel Slab. Ești gata, față de porc?

— Mda, creier de șoarece, și încă cum. Mă bagă-n boală, să știi, răspunse Crowe cel Gras.

— Încă oleacă, *he, he*, chicoti Crowe cel Slab.

Lampa lumină fața căpitanului, dându-i o paloare cadaverică.

— Hai, mișcați-vă odată, zise el. Vedeți să faceți treaba *cum trebuie*. N-am nevoie de *dovezi*.

Lucy și Băiatul Lup se priviră neliniștiți. *Dovezi că ce?*

— Vine și asta? întrebă Crowe cel Gras, arătând spre Băiatul Lup, care abia aștepta să poată pune jos colacul de frânghie.

— Nu fi tâmpit, zise căpitanul. Țștora doi nu le-aș da în seamă nicio scrumbie împuțită. Ia frânghia și dă-i drumu'.

— Atunci la ce e aici? întrebă Crowe cel Gras.

— La nimic. Aveți voi grijă de ei mai încolo, spuse Căpitanul Fry.

Crowe cel Gras se lumină la față.

— Cu plăcere, șefu'.

Lucy îl privi speriată pe Băiatul Lup. Acestuia i se făcuse de-a dreptul rău. Într-adevăr, farul era o închisoare.

Gemenii Crowe și Jakey Fry porniră spre scara de metal.

— Stați! urlă Căpitanul Fry după ei. Data viitoare o să vă uitați și capetele. Luați astea, zise și scoase din buzunar niște bucăți ovale de sticlă, legate cu panglici negre. Voi, frații Crowe, luați câte una, mormăi el. Știți când să le puneți. N-am chef să orbiți taman când e treabă de făcut.

Crowe cel Slab întinse un braț ciolănos și luă cele două perechi de apărători pentru ochi.

Jakey Fry se îmbufnă.

— Mie nu-mi dai, tati?

— No, asta e treabă de bărbat. Tu cari frânghia și faci ce îți se spune, ai înțeles?

— Da, tati. Da' pentru ce sunt?

— Nu-mi pune întrebări dacă nu vrei să-ți spun minciuni. Hai, sus! La moment!

Jakey porni în sus, clătînându-se sub greutatea colacilor de frânghie. Căpitanul Fry rămase pe loc, să îi păzească pe Băiatul Lup și pe Lucy. După câteva minute de tăcere încordată, timp în care ascultară picuratul apei și tropăitul pașilor care se îndepărtau, Căpitanului Fry îi trecu prin cap un gând neplăcut: se afla în inferioritate numerică. În mod normal, pentru Theodophilus

Fortissimo Fry o fată nu ar fi contat ca adversar, dar de data aceasta simți că ar fi mai înțelept să țină seama de Lucy Gringe. Iar băiatul avea și el ceva... ceva sălbatic. Simți cum i se face pielea de găină și cum papagalul de pe gât se zbate nervos. Nu mai voia să stea nicio secundă singur lângă Băiatul Lup și Lucy Gringe.

— Ei, acu' haideți și voi sus, mârâi el și îl împinse pe Băiatul Lup spre scară.

Băiatul Lup așteptă să urce Lucy prima și o urmă. Theodophilus Fortissimo Fry venea în urma lor suflând din greu și hârâind atât de tare că acoperi zgomotul pașilor de deasupra lor. Era mult de urcat și Fry obosi repede. Lucy și Băiatul Lup o luară mult înaintea lui.

Scara, care părea nesfârșită, avea câte o platformă la fiecare șapte răsucituri. La fiecare platformă, o ușă se deschidea în perete. Lucy și Băiatul Lup se opriseră puțin la cea de-a patra platformă ca să își tragă sufletul când o rază orbitoare de lumină țâșni din vârful farului, urmată la câteva clipe de un urlet îngrozitor — sau îngrozit? În lumina alb-albăstruie, Lucy și Băiatul Lup schimbară priviri înspăimântate.

— Ce-a fost *asta*? șopti Băiatul Lup.

— Un urlet de pisică, răspunse Lucy, tot în șoaptă.

— Un urlet de om, zise Băiatul Lup.

— Sau *amândouă*? făcu Lucy.

MENGHINĂ-HAȚ

Era din amândouă. Mârrtan, ființă umană dar de Viță pisi-cească prin strămoșii săi, se bătea ca să rămână în viață.

Mârrtan era un bărbat mic de statură, slăbuț — cinci ca el făceau cât Crowe cel Gras și doi cât Crowe cel Slab. Ceea ce în-seamnă că cei doi împreună fă-ceau cât șapte Mârrtani.

Mârrtan stătea pe platforma de Observație când frații Crowe și Jakey Fry apă-ruseră clătinându-se sub greutatea cola-cilor de frânghie. Văzând că îi aruncă pe jos,

Mârrtan îi întrebuse la ce servesc și primise un răspuns în doi peri:

— Nu-ți bate capul, n-ai tu treabă cu ele.

Adevăratul răspuns îl citise însă pe fața îngrozită a lui Jakey. Fără să pregete o clipă, Mârrtan urcase în fugă stâlpul cu trepte, deschisese un chepeng și se refugiase în locul unde nimeni altcineva nu ar fi cutezat să intre: **Arena de Lumină**.

Arena de Lumină era încăperea circulară de la vârful farului. În centru ardea **Globul de Lumină** — un glob mare de lumină albă, orbitoare. În jurul Luminiî mergea o pasarelă răsucită, îngustă. În spatele Luminiî, în partea dinspre insulă, se afla o farfurie uriașă de argint lucitor, pe care Mârrtan o lustruia în fiecare zi. Pe partea dinspre mare se aflau două lentile de sticlă, tot uriașe. Mârrtan le lustruia și pe acestea în fiecare zi. Lentilele erau așezate la câțiva pași de cele două deschizături alungite — ochii — prin care ieșea Lumina. Ochii erau de patru ori mai înalți decât Míarr și de șase ori mai lungi. Erau deschiși spre cer așa încât, atunci când Mârrtan trânti la loc chepengul și trase zăvorul, o boare proaspătă de aer marin intră în **Arena de Lumină**. Omul-pisică fu cuprins de tristețe. Se întreba dacă avea să fie ultima dimineață când va mai simți mirosul sărat al mării.

Singura lui speranță era că celor doi Crowe le va fi teamă să urce în **Arena de Lumină**. Cu vremea, membrilor familiei lui Mârrtan le crescuse încă un rând de pleoape, opace, numite **Pleoape-de-Lumină**, care le permiteau să vadă fără să fie orbiți de **Lumină**. Dacă cineva ar fi privit drept spre **Lumină** fără să aibă acele pleoape, ochii i-ar fi fost arși, iar pe retină i-ar fi rămas pe veci imaginea **Globului de Lumină**, tot restul fiind cufundat în beznă.

Dar când auzi bufnituri în chepeng, Mârrtan înțelese că nu avea nimic de sperat. Se ghemui lângă **Lumină** și rămase așa, ascultând cum Crowe cel Slab izbește cu pumnii în capacul subțire de metal, făcut ca să oprească **Lumina** să iasă, nu ca să îl împiedice pe unul precum Crowe să intre. Știa că nu va rezista multă vreme.

Într-adevăr, nu trecu mult și chepengul zbură din țâțâni iar prin gaură apăru capul lui Crowe cel Slab. Avea ochii acoperiți cu două ovale de sticlă albastră și semăna izbitor cu insectele uriașe din visele urâte ale lui Mârrtan. Acesta fu cuprins de spaimă, dându-și seama că cei doi Crowe puseseră la punct până în cele mai mici amănunte ceea ce plănuiau să facă. Crowe cel Slab se urcă pe platformă și Mârrtan așteptă, hotărât să se arunce în partea opusă celei în care se va duce omul. Își făcea socoteala că ar putea câștiga mult timp în acest fel.

Numai că speranțele îi fură spulberate pe loc. Prin chepeng apăru și capul lui Crowe cel Gras, împodobit cu aceiași ochi de insectă. Îngrozit — dar și uimit — Mârrtan privi cum Crowe cel Slab îl trage pe frate-său prin mica deschizătură și îl urcă pe platformă, unde Grasul rămase întins, respirând greu, ca un pește umflat scos din apă.

Mârrtan închise ochii, convins că s-a zis cu el.

Cei doi Crowe începură distracția, Menghină-*Haț*, după cum îi spuneau ei. Era o manevră pe care o practicaseră și aplicaseră de multe ori pe străduțele întunecoase din Port. Începeau cu Menghina, adică se apropiau foarte încet de victima înspăimântată, venind din două părți. Victima privea pe rând când la unul, când la celălalt, încercând disperată să își dea seama pe unde ar putea scăpa. Și chiar în momentul când se hotăra, frații Crowe săreau pe ea. *Haț!*

La fel se întâmplă și cu Mârrtan. Se lipi de peretele cel mai îndepărtat de chepeng și, privind prin Pleoapele-de-Lumină, văzu cum cele mai urâte vise prind viață. Pășind cu grijă pe platforma de marmură, cei doi Crowe, cu un rictus pe față și degetele îndoite ca niște gheare, se apropiau încet de el, unul din dreapta, celălalt din stânga.

Cei doi frați îl împinseră spre ochii farului, întocmai cum văzuse în vis. În cele din urmă ajunse între cei doi ochi, cu

spatele la zid, și se întreba prin care ochi îl vor azvârli afară. Aruncă o privire spre stâncile de jos. Era mult până jos, foarte mult. În gândul lui, își luă rămas-bun de la Lumina lui dragă.

Hat! Frații Crowe se năpustiră spre el. Așa cum se înțeleseseră — era singurul prilej când se puneau de acord —, îl înhățară pe Mârtran și îl ridicară în aer. De groază, acesta scoase un urlet pe care Lucy și Băiatul Lup, aflați cam pe la jumătatea farului, pe a patra platformă, îl auziră și se înfiorară. Dar și cei doi Crowe fură luați prin surprindere de sprinteneala lui Mârtran. Acesta se răsuci șuierând, mai degrabă ca un șarpe decât ca o pisică, se smulse din mâinile lor, țâșni în sus și zbură afară prin ochiul stâng. O fracțiune de secundă — care îi păru o veșnicie — Mârtran rămase atârnat în aer, înainte ca gravitația să îl tragă în jos. Se văzu oglindit în ochii de insectă ai celor doi frați: pe cât se părea, zbură și urla în același timp. Văzu Globul de Lumină, atât de drag lui, pentru ceea ce era sigur că va fi ultima oară, și apoi zidul negru al farului începu să i se perinde prin fața ochilor cu o viteză amețitoare. Dacă ar fi gonit pe pământ cu o astfel de viteză, ai fi zis că vrea să-și rupă gâtul, dar, de fapt, cam asta îl aștepta și acum. Întocmai ca o pisică, Mârtran se întoarse cu fața spre pământ. În cădere, vântul îl forță să desfacă brațele și picioarele, iar pelerina din piele de focă se întinse, la fel ca aripile

unui liliac. Căderea fu mai lină și, dacă o pală de vânt nu l-ar fi izbit de zidul farului, ar fi aterizat cu siguranță pe *Prădătorul* aflat chiar dedesubt.

Așa se face că Mârtran folosi încă una din cele nouă vieți cu care se născuse (folosise una pe când era mic și căzuse în apă de pe chei și alta atunci când dispăruse vărul lui) și rămase doar cu șase.

Lucy și Băiatul Lup nu auziră cum se izbi Mârtran de zidul farului din cauza tropăitului picioarelor lui Theophilus Fortissimo Fry, care venea în urma lor pe scară. Rămaseră împietriți de groază. Urletul venit de sus le înghețase sângele în vine și, când auziră pașii căpitanului Fry pe ultimele trepte până la platformă, Băiatul Lup murmură:

— Acum vine rândul nostru.

Lucy încuviință din cap, cu ochii măriți de groază.

Băiatul Lup împinse ușa din spatele lor și, spre uimirea lui, aceasta se deschise. Se furișară înăuntru și se găsiră într-o cămăruță mobilată cu trei paturi și un dulap. Băiatul Lup închise ușa fără zgomot și dădu să o zăvorască, dar Lucy îl opri din nou.

— Dacă încui, o să știe că suntem aici, șopti ea. Singura noastră șansă e să ne caute și să nu ne găsească. O să creadă că am urcat mai sus.

Pașii se apropiiau.

Băiatul Lup stătea în cumpănă. Lucy avea dreptate, dar mai știa și că Theodophilus Fortissimo Fry avea să caute în fiecare cotlon și nu vedea unde credea Lucy că s-ar putea ascunde. Paturile de metal erau goale, fără saltele, și singura ascunzătoare ar fi fost dulapul, dar căpitanul cu siguranță că ar fi căutat acolo.

Pașii se opriră pe platformă.

Băiatul Lup o apucă pe Lucy de mână, o împinse în dulap, se înghesui lângă ea și trase ușa. Lucy era înspăimântată.

„De ce?” întrebă ea mișcând doar din buze. „Aici o să ne caute în primul rând.”

— Ai vreo idee mai bună? șopti Băiatul Lup.

— Sărim pe el. Îl izbim cu pumnii în cap.

— Șșș, făcu Băiatul Lup ducând degetul la buze. Las' pe mine.

Lucy nici nu avea de ales. Auzi cum se deschide ușa cămăruței și pașii grei ai căpitanului pătrund înăuntru. Pașii se opriră chiar în fața dulapului, iar prin ușa subțire auziră o răsuflare gâfâită.

— Să ieșiți la moment, se auzi vocea lui aspră. Am chestii mai bune de făcut decât să mă joc fața cu voi.

Nu veni niciun răspuns.

— N-auziți ce vă spun? Pân' acu' v-am lăsat în pace, da' dacă nu-mi ieșiți, jar mâncați. Zdrăngăni supărat mânerul ușii. Voia voastră. Să nu ziceți că nu v-am spus.

Ușa se deschise brusc.

Lucy deschise gura ca să strige.

†29†

NEVĂZUȚI

Theodophilus Fortissimo Fry deschise ușa de perete și auzi un scâncet înăbușit.

— V-am prins! cârâi el victorios și apoi se întrebă nedumerit: Da' unde naiba sunteți?

Privea în întunericul din dulap (care parcă se mișca) și nu mai înțelegea nimic: Ar fi putut *jura* că țâncii erau acolo.

Lucy aruncă o privire peste umărul Băiatului Lup, văzu expresia nedumerită a căpitanului și înțelese că *nu îi vedea*. Își înăbuși alt țipăt — de astă dată de

uimire — și rămase neclintită. Băgase de seamă că și Băiatul Lup stătea absolut nemișcat. Aproape că simțea undele magnetice pe care băiatul le trimitea în jur și era sigură că datorită lui nu îi vedea căpitanul. Când îl priveai, n-ai fi zis că Băiatul Lup are astfel de puteri, gândea Lucy. De fapt, chiar în clipa aceea, nu puteai vedea nimic din Băiatul Lup... și nici din ea. Lucy nu mai pomenise așa ceva. Ca să fie sigură, scoase limba la Theodophilus Fortissimo Fry. Acesta nu reacționează în niciun fel. Doar că... *sprânceană stângă începu să îi zvâcnească.*

Lucy își înăbuși un chicot. Sprânceană stângă a căpitanului Fry semăna cu o omidă grasă și păroasă, iar papagalul tatuat pe gât zvâcnea ca și cum se pregătea să o înfulece.

Băiatul Lup nu lua în seamă nici sprânceană, nici papagalul. Atenția lui era îndreptată în altă parte. Mătușa Zelda, care le dăduse Jennei, lui Septimus și lui Nicko lecții de **Magie elementară** și îi învățase câteva Farmece ocrotitoare, îl învățase și pe Băiatul Lup cum să se apere. Băiatului nu îi fusese la îndemână să învețe farmecele, dar ascultase cu atenție și repetase în fiecare zi. Iar acum, pentru întâia dată, folosea **Farmecul de NeVedere** și... îi izbutise.

De aceea, atunci când Theodophilus Fortissimo Fry se uită în dulap, nu văzu decât un fel de vârtej în întuneric, în schimb știu fără nicio îndoială că înăuntru era ceva **magic**. Căpitanul

Fry mai avusese de-a face cu *Magia* în decursul aventuroasei lui vieți și întotdeauna pățise același lucru: sprânceana stângă începea să i se zbată.

Căpitanul Fry credea cu strășnicie că problemele trebuie rezolvate în mod practic, ceea ce și făcu: dădu să bage mâna în dulap, ca să vadă dacă era chiar atât de gol pe cât părea. Întinse mâna, dar, fără să își dea seama de ce, îl cuprinse groaza, groaza că un jder îl va mușca de mână. Simți cum i se ridică părul pe ceafă și trase mâna înapoi. Rămase o clipă nemișcat, ascultând. Auzise un chițăit venind dinăuntru dulapului. Îi era prea teamă să bage mâna în dulap și își spuse că poate scârțâise ușa. O împinse de mai multe ori înainte și înapoi. Prima dată nu făcu niciun zgomot, dar Lucy Gringe își dădu imediat seama ce se întâmplă și atunci, îndatoritoare, ușa scârțâi ori de câte ori fu nevoie.

Theodophilus Fortissimo Fry se dădu bătut. Avea treburi mai însemnate decât să umble după doi puști blestemați. Lasă-i să putrezească în turnul ăsta nenorocit! Mâniat, trânti ușa, ieși bufnind din cameră și continuă lungul urcuș până în vârful farului.

Băiatul Lup și Lucy căzură din dulap, zgâlțâindu-se de râs dar fără să scoată un sunet.

— *Cum ai făcut?* întrebă Lucy printre sughituri. Nu-mi venea să cred. N-a văzut nimic!

— Nici mie nu mi-a venit să cred când ai început să scârțâi ca ușa, șopti Băiatul Lup. Ce glumă bună!

— Da, m-am distrat... ha, ha, haaaa...

— Șș, nu e nevoie să îmi arăți cum ai făcut. Are să ne audă. Au! Nu mă ciupi de braț!

— Intră cineva pe fereastră, zise Lucy. Uite!

Se traseră amândoi îndărăt. O pereche de mâini delicate, mânjite de sânge și zgâriate, care avuseseră odată unghii lungi, curbate, acum rupte și îndoite, se agățaseră de pervazul ferestruicii. Sub privirile lui Lucy și ale Băiatului Lup, mâinile rănite înaintară puțin câte puțin, pipăind pervazul, până când degetele găsiră marginea dinăuntru și se apucară strâns de ea. Câteva clipe mai târziu, căciulița din piele de focă a lui Mârtran apăru în cadrul ferestrei. Fețișoara omului-pisică era crispată de spaimă. Se trase în sus și, la fel ca un liliac ce își caută culcuș sub streășină, se strecură în cămăruță și se prăbuși ostenit pe jos.

Lucy se duse imediat lângă el. Privi fețișoara acoperită de puf, ochii migdalați, acum închiși, urechile ascuțite care ieșeau de sub căciulița de piele, despre care nu își putea da seama dacă e parte din el sau nu. Ridică privirea spre Băiatul Lup.

— Ce e ăsta? întrebă în șoptă.

Băiatului Lup i se ridică părul pe ceafă. Simțea că omul miroase a pisică, dar ființa prăbușită pe podea îi amintea mai mult de un liliac.

— Habar n-am, zise. Cred că e om.

Pleoapele lui Mârrtan se deschiseră o clipă, ca niște obloane minuscule, lăsând să se vadă ochii galbeni. Duse un deget la buze.

— Șșș...

Lucy și Băiatul Lup se dădură înapoi.

— Ce? făcu Lucy uimită.

— Șșșș, repetă Mârrtan speriat.

Știa foarte bine că sunetele se transmit în modul cel mai ciudat prin turnul farului. Stând pe platforma de Observație, puteai discuta cu cineva aflat la poalele farului ca și cum acea persoană s-ar fi aflat lângă tine. De îndată ce tropăitul căpitanului va fi încetat, cei doi Crowe vor auzi cu ușurință orice șoaptă rostită în cămăruță. Și ceva îi spunea că cele două ființe murdare din cap până în picioare (Lucy și Băiatul Lup nu arătau chiar prezentabil) nu doreau nici ele să fie descoperite. Ca să se asigure că așa era, Mârrtan se ridică în capul oaselor.

— Sunteți... cu ei? întrebă, arătând cu degetul în sus.

Lucy clătină din cap.

— Nici vorbă.

Mârrtan zâmbi, un zâmbet ciudat, care îi făcu urechile să se miște și îi dezveli doi canini lungi de pe falca de jos, care treceau peste buza de sus. Privindu-l pe Mârrtan, lui Lucy îi veni o idee îngrozitoare.

— Nu cumva te-au aruncat de sus? întrebă ea.

Mârrtan dădu din cap că așa este.

— Ucigașii, bombăni Băiatul Lup.

— Te ajutăm noi, îl îmbărbătă Lucy pe Mârrtan. Dacă ne grăbim, ajungem jos înaintea lor, luăm barca și îi lăsăm aici. Să se arunce unul pe altul din vârful farului, că n-o să-i plângă nimeni.

Mârrtan clătină din cap.

— Nu. Eu n-am să-mi părăsesc niciodată Lumina, șopti el abia auzit. Dar voi... voi trebuie să plecați.

Lucy nu se putea hotărî. Își dădea seama că pierde minute prețioase și că din clipă în clipă vor auzi pași coborând scările, în căutarea lor. Pe de altă parte, nu avea inima să îl abandoneze pe omulețul rănit în turn. Cine știe ce soartă îl aștepta?

— Dacă vrea să rămână, e treaba lui, zise Băiatul Lup. Ai auzit ce ne-a spus — să plecăm. Hai, Lucy, e ultima noastră șansă.

Oricât îi părea de rău, Lucy înțelese că nu aveau de ales. Chiar atunci omulețul ghemuit pe jos scoase un fel de șuierat:

— Mârrtan vă spune drum bun.

— Mârrtan? se minună Lucy.

— Mărrtan, repetă omul-pisică, deși după glas n-ai fi zis că e om, ci pisică.

— Oh, făcu Lucy, apropiindu-se din nou de el. Când te aud, parcă o aud pe bătrâna mea pisică.

— Hai, Lucy, o îndemnă Băiatul Lup, care ieșise deja din cămăruță.

Lucy mai aruncă înapoi o privire plină de regret și ieși în fugă după el, dar chiar atunci niște bufnituri venind de sus le dădură de știre că Theodophilus Fortissimo Fry și Jakey Fry se îndreptau spre ei. Băiatul Lup sudui pe tăcute. Întârziaseră prea mult.

Băiatul Lup o trase pe Lucy înapoi, în cămăruța întunecoasă. Împinse încet ușa, în așa fel încât trupul omului-pisică să nu poată fi văzut de afară dacă aveau noroc și căpitanul trecea fără să se mai oprească. Cu inima bătând să le spargă pieptul, Lucy și Băiatul Lup ascultau zăngănitul treptelor de metal sub pașii care se apropiau. Pe cât se vedea, Theodophilus Fortissimo Fry era mult mai bun la coborât scările decât la urcat. În mai puțin de un minut, Lucy și Băiatul Lup auziră pașii lui grei pe platforma din fața ușii. Încremeniră cu toții.

Theodophilus Fortissimo Fry nu încetini pasul. Trecu bocănind prin fața ușii, urmat îndeaproape de Jakey, și se îndreptă spre scara ce ducea la etajul de dedesubt. Lucy și

Băiatul Lup răsuflară ușurați; până și Mârrtan își arătă caninii. Așteptară până când zăngănitul ușii de la intrare le spuse că Fry și fiu-său plecaseră.

Atunci, de deasupra lor, din vârful farului, începură să se audă bufnituri puternice, ritmice. Mârrtan ridică privirea în tavan, îngrijorat. Zgomotele veneau pe fereastra deschisă. Ceva se izbea de peretele din afară.

Mârrtan se ridică încet, cu toate că gema de durere. Scoase o cheie dintr-un buzunar și i-o întinse lui Lucy.

— Încă mai puteți scăpa, le zise. Luați barca de salvare. Sub scara pe unde ați intrat sunt două uși, una neagră și una roșie. Intrați pe cea roșie, vă va duce la debarcader. Instrucțiunile de folosire sunt scrise pe zid. Să le citiți cu atenție. Vă urez noroc.

Buf... buf. Zgomotele se apropiau.

Lucy luă cheia.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult, spuse în șoaptă.

Buf, buf.

— Drum bun, zise Mârrtan.

Buf, buf, zdrang. Zgomotele se tot apropiau.

— Vino cu noi, domnule Mârrtan. Te rugăm, zise Lucy.

Mârrtan clătină din cap. Tocmai atunci se auzi un bufnet atât de puternic încât pereții se cutremurară. O lumină orbitoare, venită de afară, inundă camera. Mârrtan țipă.

— Lumina mea! Nu vă uitați! Nu vă uitați!

Lucy și Băiatul Lup își acoperiră ochii, iar Mârrtan închise Pleoapele-de-Lumină. Prinsă într-un fel de hamuri de frânghie, înnodate așa cum doar marinarii știu să le înnoade, legănându-se asemenea unui pendul imens, orbitorul Glob de Lumină apăru în dreptul ferestrei lor.

— Îmi iau Lumina, exclamă Mârrtan și rămase cu gura căscată.

Globul de Lumină cobora încet, izbindu-se de zidul turnului. La fiecare izbitură, Mârrtan tresărea, de parcă ar fi simțit el durerea. În cele din urmă nu mai putu îndura. Se aruncă pe podea, trase pelerina din piele de focă peste ochi și se făcu ghem.

Lucy și Băiatul Lup nu erau chiar atât de simțitori. Alergară la fereastră, însă Mârrtan înălță capul și scoase un sâsâit:

— Sss! Așteptați până ce Lumina e departe. Atunci acoperiți-vă ochii și priviți printre degete. Nu vă uitați drept spre ea. Apoi... of, vă rog să-mi spuneți ce fac cu Lumina mea.

Cu acestea se făcu ghem și își trase pelerina peste ochi.

Lucy și Băiatul Lup așteptară până când bufniturile aproape că nu se mai auzeau. Atunci își acoperiră ochii cu palmele și priviră printre degete. Deasupra lor, profilate pe cerul luminos, se zăreau capetele cu ochi de insectă ale fraților Crowe, fiecare

ieșit pe unul din ochii farului. Țineau în mâini frânghiile cu care coborau prețiosul **Glob de Lumină** spre poalele turnului.

Ferindu-se să fie văzuți, Lucy și Băiatul Lup priviră în jos. Departe, la baza farului, îi zăriră pe căpitanul Fry și pe Jakey. Căpitanul dădea din mâini ca o moară de vânt stricată, arătându-le celor doi Crowe unde să așeze **Globul de Lumină** — pe stânci, chiar deasupra *Prădătorului*. Lucy și Băiatul Lup se traseră iute îndărăt. Imediat după aceea, în cămăruță se auzi șuierul frânghiilor care cădeau din vârful turnului, urmat de zdrăngănitul scărilor de metal. Mârâitul supărat al lui Mârrtan fu acoperit de țcănitul ghetelor cu vârfuri de oțel. Frații Crowe trecură pe lângă ușă fără să arunce nici măcar o privire înauntru.

În următoarea jumătate de oră, Lucy și Băiatul Lup îi istorisiră pas cu pas lui Mârrtan ceea ce vedeau. Fiecare propoziție de-a lor era urmată de un geamăt adânc. **Globul de Lumină**, încă prins în plasa de frânghie, fu rostogolit până la marginea stâncilor și împins în apă. Se scufundă cu un plescăit puternic, apoi ieși la suprafață ca pluta undiței. În jurul lui, apa căpătase o frumoasă nuanță verde, translucidă. Frații Crowe se apucară să lege frânghiile de pupa *Prădătorului*, iar când căpitanul Fry fu mulțumit de rezultat se urcară și ei la bord. În fine, Jakey Fry dezlegă parâma care îi ținea la țarm și sări la rândul lui pe punte. Tot el ridică pânzele și *Prădătorul* se

depărtă de mal, cu nemaivăzuta pradă săltând în urma lui pe valuri ca o minge uriașă.

Lucy și Băiatul Lup priveau de sus scena.

— Parcă au furat luna, zise Lucy încet.

Mârrtan o auzi însă.

— Au furat *soarele*, se văietă el. Soarele meu, zise și scoase un urlat disperat, care le ridică părul măciucă: *Aaaaaiiiiiiii!* Mai bine muream decât să îi văd că îmi fură Lumina.

Lucy plecă de la fereastră și veni lângă Mârrtan, care stătea tot ghemuit în pelerina de piele de focă. Arăta, i se părea ei, ca un arici mare care și-a pierdut țepii.

— Ce prostii spui! îi zise. Cum adică, să mori? Și oricum, nu ai văzut cum au luat-o. Stăteai aici, cu ochii închiși.

— N-am nevoie să văd. Simt. Aici, zise și duse pumnul strâns la piept. Mi-au smuls inima și au dus-o departe. Oh, de ce n-am murit? De ce?

— Ei, n-ai murit și gata, spuse Lucy. Oricum, dacă ai fi murit, n-ai mai fi putut să aduci globul înapoi. Acum poți, nu?

— Da' cum? se văieta Mârrtan. *Cum?*

— Îl ajutăm și noi, nu-i așa? îl întrebă Lucy pe Băiatul Lup.

Acesta făcu ochii mari, parcă voind să spună: „Ți-ai pierdut mințile?”

— *Aaaaaiiiiiiiiiiii!* urlă Mârrtan.

Lucy recunoscu în Mârrtan un urlător asemenea ei. Știa exact cum să procedeze cu el. Adică, jucă rolul care îi revenea de obicei doamnei Grînge.

— Gata, domnule Mârrtan. *Oprește-te*. Nu te ascultă nimeni, zise ea pe un ton ferm.

Mârrtan tăcu, uimit peste măsură. Nimeni nu-i mai vorbise așa de când murise bunica lui.

— Așa mai merge, zise Lucy, luându-și în serios rolul de doamnă Grînge. Acum ridică-te, șterge-ți nasul și vezi cum te porți. Pe urmă ne gândim ce să facem.

Ca un copil ascultător, Mârrtan se ridică, se șterse la nas cu marginea pelerinei și o privi pe Lucy cu ochii mari, așteptând urmarea.

— Cum ai să-mi aduci înapoi Lumina? întrebă, privind-o cu speranță și încredere.

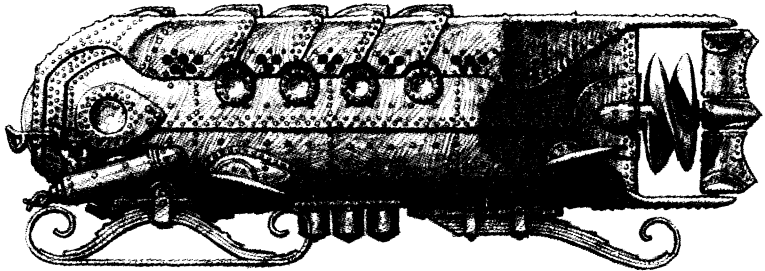
— Păi... mai întâi avem nevoie de barca de salvare, e la mîntea cocoșului. După aia ne trebuie...

Aici aruncă o privire spre Băiatul Lup, cerându-i ajutorul.

— Un plan, rânji acesta. E la mîntea cocoșului.

Lucy scoase limba la el. Un băiat care făcea pe deșteptul și un om-pisică năbădăios nu aveau cum să îi stea în cale: le va plăti cu vârf și îndesat celor doi derbedei criminali și neobrăzatului de căpitan. *Nimeni* nu avea să îi stea în cale.

‡ 3 0 ‡
TUBUL ROȘU

Mârrtan se ridică șovăielnic în picioare, dar în clipa următoare se prăbuși. Se așează pe podea, tremurând din tot corpul.

— Lăsați-mă, scânci el. Sunt condamnat.

— Domnule Mârrtan, spuse Lucy pe un ton care nu admitea contrazicere, dacă te porți așa, nu ai să mai găsești Lumina, pricepi? Băiatul Lup și cu mine o să te cărăm.

— Vorbești serios? făcu Băiatul Lup.

— Cât se poate de serios.

Și chiar așa fu. Îl cărară pe Mârrtan — care, din fericire, era mai ușor decât părea — pe scara care se clătina la fiecare pas.

În cele din urmă ajunseră jos, la poalele farului. Îl așezară binișor pe pământ și stătură să își tragă sufletul.

— Pe acolo, zise Mârrtan, arătându-le spre două uși înguste, una neagră, alta roșie, ascunse în semiîntunericul de sub scară. Deschideți-o pe cea roșie și apoi veniți să mă luați și pe mine. Trebuie să mă odihnesc câteva clipe.

Băiatul Lup luă lampa atârnată într-un cârlig pe perete și o ridică, așa încât Lucy să poată vedea broasca ușii. Cheia se răsuci ușor și Lucy deschise ușa. Mirosul mării le umplu nările și undeva, jos, auziră plescăitul valurilor. Lucy rămase mută de uimire. Băiatul Lup, care nu se lăsa impresionat prea ușor, fluieră surprins.

— Ce e asta? făcu el.

— E *Tubul Roșu*, se auzi vocea lui Mârrtan, care părea să se amuze. E barca de salvare.

— Asta nu e *barcă*, zise Lucy. E...

Dar nu termină, fiindcă nu găsea cuvintele potrivite pentru a descrie uriașa capsulă roșie din fața ei.

Băiatul Lup se apropie de *Tubul Roșu* și îi dădu un bobârnac.

— E din metal, zise.

— Dar cum poate fi o barcă din metal? se miră Lucy.

Băiatul Lup râcăi o pată de rugină cu unghia.

— Să știi că așa este. Îmi aduc aminte de poveștile despre oamenii din timpuri apuse, care zburau pe lună în chestii ca asta.

— Știe toată lumea că nu e adevărat, zise Lucy. Cum să zbori până la lună?

— Mda... ei, sigur că nu sunt adevărate. E la mîntea cocoșului.

Lucy scoase limba la el.

— Mie mi-au plăcut dintotdeauna poveștile vechi, spuse Băiatul Lup și bătu cu degetul în barca lui Mărrtan, care scoase un sunet ca de clopot. Odată am avut un Cadet Șef cumsecade... a stat cu noi doar până și-au dat seama că era cumsecade, că apoi l-au lăsat o săptămână în groapa cu jderi. El ne spunea povești despre lună, și toate erau cu chestii ca asta de aici.

Tubul Roșu era așezat între două platforme din plasă metalică, ridicate cam până la jumătatea înălțimii lui. Pe cât își dădea seama Băiatul Lup, avea cam cincisprezece picioare lungime, un șir de ferestruici din sticlă groasă, verde, pe fiecare latură și o fereastră mai mare în față. Prin fereastră se zăreau câteva scaune cu spătar înalt, de o formă cum Băiatul Lup nu mai văzuse până atunci.

Tubul se sprijinea pe două rânduri de șine metalice. Șinele mergeau drept cam douăzeci de picioare, după care coborau brusc în întuneric, spre locul de unde se auzea zgomotul

valurilor. Băiatul Lup și Lucy aruncară o privire în jos și, la lumina lămpii, văzură cum șinele dispar în apa neagră.

— Nu se poate să mergem cu... chestia aia, zise Lucy și vocea îi răsună cu putere în grotă.

— Și cum altfel o să plecăm de aici? Înot?

— Fir-ar să fie! zise Lucy și tăcu — ceva cu totul neobișnuit pentru ea.

Mârrtan intră cu pas șovăielnic pe ușa roșie și veni lângă ei pe platforma de metal.

— Vă rog să deschideți trapa pilotului, le arătă el cel mai mic și mai îndepărtat capac din cele patru așezate pe acoperiș. Apăsati pe butonul negru din fața ei și se va deschide.

Cu sentimentul că trăiește una din poveștile Cadetului Șef, Băiatul Lup se aplecă și apăsă un mic disc dintr-un fel de cauciuc așezat la același nivel cu acoperișul. Se auzi un ușor hârâit și trapa ovală se deschise ușor. Dinăuntru capsulei veni miros de fier și piele umedă.

Sprinten ca o pisică, Mârrtan sări pe *Tubul Roșu* și dispăru înăuntru. Prin geamurile groase, care ștergeau contururile, Lucy și Băiatul Lup văzură cum Mârrtan se leagă cu o curea de scaunul micuț din vârful *Tubului Roșu* și apoi, cu mișcări pe cât se părea îndelung exersate, începe să rotească mulțimea de

cadrane aflate în fața lui. Văzând cum capacul se închide încet, Lucy se întreba dacă nu cumva Mârrtan pleacă și îi lasă acolo. Dacă se uita la hăul negru în care aveau să se cufunde, nici nu s-ar fi supărat dacă pleca fără ei. Dar nu. Deodată, grota se umplu de vocea lui Mârrtan, hârâită, greu de recunoscut. Cum de o auzeau, nici Lucy, nici Băiatul Lup nu aveau idee.

— Vă rog să vă îmbarcați, se auzi vocea fără trup a lui Mârrtan și trapa mai mare, din spatele pilotului, se deschise singură. Grăbiți-vă. Capsula va porni într-un minut.

— Un minut? făcu Lucy speriată.

— Cincizeci și nouă de secunde, cincizeci și opt, cincizeci și șapte..., începu Mârrtan numărătoarea.

Dar Lucy și Băiatul Lup nu se puteau hotărî.

— Cincizeci, patruzeci și nouă, patruzeci și opt...

— Fir-ar să fie, aici rămânem dacă nu plecăm cu el, spuse Lucy, speriată de-a binelea.

— Da.

— Patruzeci și unu, patruzeci, treizeci și nouă...

— S-ar putea să nu mai avem cum pleca de aici. Niciodată.

— Da.

— Treizeci și trei, treizeci și doi, treizeci și unu...

— Și am promis că aducem Lumina înapoi.

— Adică, tu ai zis.

— *Douăzeci și cinci, douăzeci și patru, douăzeci și trei...*

— Atunci, urcă.

— După tine.

— *Nouăsprezece, optsprezece, șaptesprezece...*

— Hai, nu mai pierde vremea! strigă Lucy, se urcă pe acoperișul rotunjit al bărcii de salvare, trase aer în piept și își dădu drumul înăuntru.

Ajunse pe scaunul din spatele lui Mârrtan, dar acesta nu se vedea deloc, fiindcă spătarul înalt, capitonat, ascundea în întregime capul îmbrăcat în piele de focă. Lucy privi afară prin geamul gros și văzu că Băiatul Lup e tot pe platformă.

— *Unsprezece, zece, nouă...*, auzi vocea lui Mârrtan, de astă dată limpede și puternică.

— Urcă! țipă Lucy și bătu cu pumnul în geam.

— *Șapte, șase...*

— Te rog din suflet, urcă!

Băiatul Lup știa că nu are de ales. Renunță la speranța de a mai trăi încă un minut și sări în capsulă. Ateriză cu un bufnet lângă Lucy, cu senzația că a intrat în sicriu.

— *Cinci, patru...* legați-vă centurile, vă rog, zise Mârrtan. Echipajul trebuie să aibă centurile legate.

Lucy și Băiatul Lup apucară cele două curele groase de piele și le prinseră peste mijloc. Lucy își dădu seama că Mârrtan

afilase cumva că ei își legaseră centurile, fiindcă nu întoarse capul să verifice, ci continuă numărătoarea.

— *Trei, doi, unu... pornire!*

Tubul Roșu porni încet și merse așa pe porțiunea dreaptă, apoi se aplecă în față. Lucy simți că i se întoarce stomacul pe dos, Băiatul Lup strânse pleoapele cât putu de tare. Botul bărcii izbi șinele cu un zăngănit puternic și... plecară.

Tubul Roșu ajunsese la apă în mai puțin de două secunde. Se auzi un zgomot asurzitor atunci când intrară în apă și apoi se scufundară mai jos, tot mai jos în întuneric. Băiatul Lup retrăia cu groază senzația pe care o avusese în noaptea când, soldat în Armata Tânăra, căzuse din barcă în Râu, în timpul unui exercițiu de noapte.

Și apoi, întocmai cum se întâmplase în noaptea aceea, căderea se opri, apa slăbi strânsoarea și capsula, asemenea unui dop, începu să se ridice spre suprafață. Prin ferestrele micuțe răzbătu o frumoasă lumină verde și, câteva clipe mai târziu, iscând valuri de balonașe de aer, ieșiră la suprafață și soarele năvăli înăuntru.

Băiatul Lup deschise ochii, uimit: era încă în viață. O privi pe Lucy. Cu toate că era albă la față, izbuti să schițeze un zâmbet.

— Lansare terminată. Ajuns la suprafață. Hublourile etanșe. Încep scufundarea controlată.

Într-adevăr, spre groaza lui Lucy și a Băiatului Lup, *Tubul Roșu* începu să se scufunde din nou. Lumina soarelui se făcu verde, verdele deveni indigo și apoi negru. În capsulă se aprinse o luminiță roșie, care parcă voia să țină la distanță frigul din adâncurile mării, care se strecura până la ei.

Mârrtan se întoarse spre pasageri. Căciulița din piele de focă părea una cu pereții întunecați ai capsulei, dar fața îi strălucua ca o lună plină, ca și ochii de altfel, care sclipeau de bucurie. Mârrtan zâmbi din nou și cei doi canini de pe falcă îi acoperiră buza de sus. Pe Lucy o trecu un fior. Nu semăna deloc cu creatura vrednică de plâns prăbușită pe podeaua cămăruței, pe care ea își dorise atât de mult să o poată ajuta. Chiar începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o mare greșală.

— De ce... ne-am scufundat? întrebă ea, încercând fără prea mult succes să își stăpânească tremurul vocii.

Mârrtan îi dădu un răspuns nelămuritor:

— Ca să găsim Lumina, trebuie mai întâi să trecem prin întunerice, zise el și se întoarse spre panoul de control.

— A luat-o razna, îi șopti Lucy Băiatului Lup.

— S-a țicnit, încuviință Băiatul Lup, convins acum că avusesese dreptate în privința sicriului. E lovit cu *leuca*.

‡ 3 I ‡
SYRAH SYARA

Nici Jenna, nici Beetle și nici Septimus nu văzură Prădătorul trăgând la țarm în dimineața aceea. Dormeau adânc în ascunzătoarea lor. Stratul gros de iarbă pe care Septimus îl îngrămădisese peste pânză îi apăra de căldura soarelui, așa că nu se treziră decât spre prânz.

Beetle intrase în apa care se retrăgea, se așezase pe o piatră mare, teșită — pe care o și numea în gând piatra lui de pescuit — și în nici jumătate de oră prinsese trei pești negri cu burta argintie, din cei

cu care se delectaseră cu o zi înainte. În timp ce Beetle pescuia, Septimus aprinsese din nou focul pe plajă și acum răsucea încet peștii deasupra tăciunilor încinși. Beetle făcea desene pe nisip cu Piticul-Cișmea, iar Jenna stătea privind în zare, încruntată.

— Ce ciudat, zise ea.

— Ei, am vrut să desenez sania Turnului Vrăjitorilor, numai că valurile strică liniile.

— Nu mă refer la desenul tău, Beetle. Ia uită-te, zise arătând spre mare. Uite...

— La ce? întrebă Beetle, care nu vedea prea bine la distanță.

— Farul. E întunecat.

— Mda, zise Beetle, trăgând linii noi prin nisip. Le spoiesc cu smoală, ca să nu între apa de mare în cărămizi.

Septimus se ridică și privi în zare cu mâna streășină la ochi.

— Lumina s-a stins, spuse el.

— Asta ziceam și eu, făcu Jenna.

— Oare de ce?

— Poate că soarele e prea puternic...

— Poate...

Mâncară pește cu pâinea veșnicproaspătă a Marciei și ciocolată fierbinte pregătită de Jenna. Beetle era hotărât să prindă un pește mai mare.

— În partea aia apa e foarte adâncă, spuse el arătând spre Pilastru. Pun rămășag că sunt pești mari acolo. Vreau să văd ce pot să prind acolo. Vrea cineva să vină cu mine?

— Vin eu, zise Jenna.

— Sep?

— Nu, clătină Septimus din cap. Mai bine nu.

— Hai, Sep, zise Jenna. N-ai fost nicăieri până acum.

— Nu, Jen, răspunse el cu regret în glas. Cred că e mai bine să stau cu Scuipăfoc. Nu arată prea grozav, iar azi-dimineață nu a băut nici măcar apă. Du-te tu cu Beetle.

— Bine, Sep, zise Jenna. Cum vrei tu.

Septimus voia să rămână cu Scuipăfoc, cu toate că nu prea îl îndemna inima să fie iarăși singur. Dar asta era o fandoseală de-a lui, își spuse.

— Da, așa vreau. E mai bine să stau cu Scuipăfoc.

Jenna și Beetle porniră cu pas iute pe plajă. Când ajunseră la capătul golfului, se urcară pe stânci și îi făcură cu mâna. Septimus le răspunse. Îi văzu cum sar pe partea cealaltă și apoi dispărură. Atunci se duse ca să vadă ce e cu Scuipăfoc.

Mai întâi se uită la coada dragonului. Pelerinele fierbinți erau aproape negre la culoare, iar când le atinse văzu că țesătura se întărise și era lipită de solzi. Nu prea știa ce să facă. Îi era teamă că, dacă trage de țesătură, va face mai mult rău

decât bine, așa că se hotărî să mai aștepte. Miroși aerul. Se simțea un miros nu tocmai plăcut, dar își spuse că era probabil din cauza algelor cu care acoperise rana. Se hotărî ca, dacă mirosul era mai puternic până după-amiază, să desfacă bandajul și să cerceteze.

Nici la capătul cu găleata lucrurile nu se prezentau prea bine. Scui păfoc ținea ochii închiși cu încăpățănare și oricât îl împunse Scui păfoc cu degetul spunându-i „Scui păfoc, trezește-te și bea apă”, dragonul nu se mișcă. Septimus spera că dragonul e supărat din cauza găleții pe care i-o pusese în jurul gâtului, dar nu era prea sigur. I se părea că dragonul respiră cam greu și se gândi că poate îi era cald, cu toate că stătea la umbra stâncilor și solzii îi erau destul de reci. Luă Piticul-Cișmea, trase în afară buza de jos a lui Scui păfoc și îi turnă apă în gură. Nu era sigur că dragonul înghițise ceva, fiindcă mai toată apa păruse că se scurge pe jos. Deznădăjduit, Septimus se așeză pe nisip. Mângâie botul lui Scui păfoc și murmură:

— Ai să te faci bine, Scui păfoc. Știu eu că ai să te faci bine. Nu plec de lângă tine până nu te vindecî, îți promit.

Deodată, Septimus simți o mișcare printre dunele de nisip din spatele lui și sări în sus.

— Ieși de acolo, oricine ai fi, strigă el cu un glas pe care și-l dorea poruncitor, plimbându-și privirea peste dunele aparent pustii.

Închise ochii pe jumătate — așa **vezi** mai bine, spunea Marcia adesea — și ceva mai încolo, printre dune, **văzu** într-adevăr ceva: o fată, da, o fată îmbrăcată în verde.

Parcă știind că fusese **văzută**, fata porni spre el. Septimus îi văzu capul apărând și dispărând printre dune, iar când ieși pe plajă se dovedî a fi o fată înaltă, subțire, în picioarele goale, îmbrăcată într-o tunică verde, zdrențuită.

Septimus ocolî capul lui Scuipăfoc și sări jos, pe nisip. Fata venea încet spre el și, când ajunsese mai aproape, Septimus văzu că purta ceea ce părea a fi o tunică de Ucenic de modă veche, din vremea când pe tunici erau brodate simboluri **magice**. Pe mânecile tunicii, două panglici purpurii, acum decolorate, arătau că și ea era Ucenic de Rang Înalt. Pletele negre, încâlcite, îi încadrau fața pistruiată, pe care se citea amărăciunea. Septimus era sigur că o mai văzuse undeva... dar unde?

Fata se opri în fața lui. Ochii ei verzi îl priveau cu oarecare nesiguranță, dar apoi făcu o mică plecăciune, așa cum făceau Ucenicii pe vremea lui Marcellus, își aminti Septimus.

— Septimus Heap, zise ea.

— Da? răspunse el precaut.

— Ne-am... mai... întâlnit. Mă... bucur... să te revăd.

După cum rostea cuvintele, părea că nu prea e obișnuită să vorbească.

— Cine ești? întrebă Septimus.

— Sunt... Syrah. Syrah Syara.

Și numele îi suna cunoscut. Dar de unde?

— Nu-ți amintești de mine, nu-î așa? întrebă fata.

— Cred că da, însă...

— Turnul Vrajitorilor? zise fata.

Asta era! Septimus își aduse aminte de imaginile pe care le văzuse pe zidurile Turnului Vrajitorilor chiar înainte de a scăpa de Aseđiu. Imaginea unei fete care îi trăgea un pumn lui Tertius Fumigante. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Fata asta nu putea fi cea din imagine. Întâmplarea aceea se petrecuse cu sute de ani în urmă.

— Te-am salutat, spuse fata.

— M-ai salutat? repetă Septimus fără să înțeleagă.

— Da. De aceea știi cine ești. Ești Ucenicul Alchimistului, cel care a dispărut în mod misterios. Te felicit. Îmi închipui că te-ai întors și mi-ai luat locul alături de Julius.

— Julius? făcu Septimus nedumerit.

— Julius Pike, cel care este acum Vrăjitorul vostru NeObişnuit, zise Syrah și oftă necăjită. Of, ce n-aș da să îl mai văd o dată pe dragul meu Julius!

Septimus era năucit. Ce spunea fata asta? Că s-a întors din nou în Timpul acela? Se strădui să își păstreze calmul, spunându-și că nu avea niciun motiv să creadă că s-au întors înapoi în Timp. Doar dacă... nu cumva... furtuna... sau poate farul acela ciudat de care aproape că se izbiseră... ori poate chiar fulgerul? Dar dacă... dacă, după ce te-ai întors o dată în Timp, poți să fii tras iar înapoi, fără măcar să știi? Nu, așa ceva nu era cu putință. Singura explicație era că Syrah era fantomă. Nu arăta a fantomă, e adevărat, dar poate că îi pria viața pe insulă.

— Ai un dragon, zise Syrah.

— Da.

— Trebuie să-ți mărturisesc că te-am privit mult, pe tine și pe dragonul tău.

— Mi-am dat seama. De ce n-ai venit să ne saluți?

Syrah nu răspunse.

— Dragonul tău are o găleată înfundată pe cap. Trebuie să i-o scoți.

— Nici vorbă nu poate fi. M-am chinuit destul ca să i-o pun.

— Tu i-ai pus-o? E o cruzime din partea ta.

Septimus oftă.

— Dragonul are o rană urâtă la coadă. I-am pus găleata ca să îl împiedic să își muște coada.

— Aha. Am avut și eu o pisică odată și...

— Nu mai spune? făcu Septimus cam răstit.

Ar fi vrut ca Syrah să plece. Fantomă, nefantomă, vorbele ei cu privire la Marcellus și Julius îl neliniștiseră. Privi spre stâncile din depărtare, sperând ca vederea Jennei și a lui Beetle să îl readucă la realitate. Pe unde umblau?

Dar Syrah nu părea că are de gând să plece. Ba chiar părea foarte interesată de Scuipăfoc. Se urcă pe stânci și se plimbă încet în jurul lui, ceea ce îl scoase din sărite pe Septimus.

— Are nevoie de odihnă, îi spuse. Nu-l tulbura.

Syrah se opri și îl privi pe Septimus.

— Dragonul tău e pe moarte, spuse ea.

— Poftim? făcu Septimus.

— Coada îi miroase a putreziciune neagră și puturoasă.

— Credeam că din cauza ierburilor de mare.

Syrah clătină din cap.

— Nu, nu, e din cauza putreziciunii. De aceea a încercat să-și muște coada. Dragonii știu mai bine ce e cu ei.

— Nu se poate, făcu Septimus, dar în adâncul sufletului știa că Syrah are dreptate.

Fata puse mâna pe brațul lui Septimus, într-un gest prietenos, dar Septimus fu îngrozit: mâna era caldă, prin urmare fata era vie. Iar dacă Syrah era vie, atunci în ce Timp se aflau? Era atât de tulburat că la început nici nu înțelese ce îi spunea fata:

— Septimus, pot salva viața dragonului tău.

— Chiar poți? Mulțumesc, mulțumesc din suflet, zise el, simțind că îi mai vine inima la loc.

— Dar cu o condiție.

— Aha, făcu Septimus cu inima strânsă.

— Vreau să faci ceva pentru mine. Îți spun de la bun început, e un lucru primejdios.

— Despre ce e vorba?

— Nu-ți pot spune.

Septimus o privi pe Syrah drept în ochi. Nu știa dacă să o creadă sau nu pe această fată care îl privea cu același amestec de speranță și disperare pe care îl simțea și el.

— Iar dacă nu accept să fac ceea ce spui tu, ai să-l salvezi totuși pe Scui păfoc?

Syrah păru că își face curaj ca să răspundă.

— Nu, zise.

Septimus întoarse privirea spre Scui păfoc, un dragon care strica tot ce se întâmpla să îi fie prin preajmă, nu se supunea comenzilor decât când avea chef, trecea tropăind peste orice,

dragonul lui, pe care îl văzuse ieșind din ou, un ou pe care Jenna i-l dăruise. Un dragon scrântit la cap, lacom, hachișos, care înfulecase mantiile celor mai mulți dintre Vrăjitorii Obișnuiți din Turnul Vrăjitorilor, dragonul care o salvase pe Marcia de Umbră și făcuse lucruri de nedescris pe covorul ei... minunatul lui dragon era pe moarte. În adâncul sufletului știuse încă de dimineață, încă de când Scui păfoc refuzase să bea apă. Simți că i se pune un nod în gât. Nu putea să îl lase pe Scui păfoc să moară. Oricât de slabă ar fi fost speranța că Syrah îl poate salva, era dator să încerce. Nu avea de ales.

— Am să fac orice îmi ceri dacă îl salvezi pe Scui păfoc. Orici ar fi. Fă-l bine pe Scui păfoc. *Te rog.*

Syrah nu pierdu nicio clipă. Se vedea că știe ce face. Desfăcu bandajul și, atunci când și ultima bucată de Pelerină fierbinte fu dată la o parte, Septimus se trase înapoi, amețit de mirosul de carne putrezită. Rana mustea de puroi. Oasele se vedeau ca niște insule galbene într-o mare de putreziciune negru-verzuie. Până și solzii care fuseseră sănătoși se cojeau, lăsând să se vadă alte porțiuni de carne neagră, în putrefacție. Pe lângă groaza pe care o simțea văzând în ce stare este coada lui Scui păfoc, Septimus mai era și rușinat de nepriceperea lui într-ale Tămăduirii.

Syrah înțelese ce era în sufletul lui.

— Știu că Marcellus te-a învățat câte ceva despre Tămăduire și sunt sigură că ai făcut tot ce te-ai priceput. Nu te învinui singur. Se spune că putreziciunea neagră și puturoasă vine ca un lup, în toiul nopții, și fură oamenii chiar și din mâinile celor mai buni tămăduitori.

— Atunci, ce poți tu face?

— Pot să amestec **Magia** cu **Arta Tămăduirii**. Julius, dragul de Julius, m-a învățat cum. E o vrajă foarte puternică. Julius și Marcellus au creat-o împreună. Împreună, **Magia** și **Arta Tămăduirii** au o putere pe care nici nu ai bănuî-o. A fost ultimul lucru pe care l-am învățat. Julius mi-a arătat cum să le îmbin chiar în ziua dinaintea **Tragerii la Sorti**...

Syrah rămase tăcută, pierdută în amintiri.

La scurtă vreme după aceea, Scuipăfoc era învăluit într-un cocon **magic**. Syrah făcuse putreziciunea să dispară, preschimbind-o într-un abur negru, urât mirositor, care stăruise în aer până când Syrah aproape terminase cu îngrijirile. Syrah lucrase ca un chirurg experimentat, iar Septimus îi dăduse diverse cuțite, furculițe și linguri din Trusa de supraviețuire în teritoriu inamic pentru uzul cadetilor din Armata Tânăra, ustensile pe care le folosise ca să curețe rana, scoțând afară o mizerie indescritibilă. (Septimus își propuse ca nu cumva să

folosească acele ustensile la masa de seară.) La urmă, Syrah stropise rana cu câteva picături dintr-o sticlută mică și apoi stărnise o ceață magică de culoare purpurie cu ape verzuî. Ceața învălui coada rănită și o acoperi cu un gel transparent, lucitor, cum Septimus nu mai văzuse niciodată. După ce gelul se închegase, Syrah îi arătase cum solzii își recăpătau culoarea verde și, chiar sub ochii lor, carnea creștea la loc peste oase. În aer se răspândi un miros curat, proaspăt, de mentă.

— Ia-o, zise Syrah și îi întinse sticluta. E o esență care grăbește vindecarea. Am văzut că aripile îi sunt rupte pe ici, pe colo. Când se înzdrăvenește, du-l undeva unde poate să întindă aripile și toarnă o picătură în fiecare loc unde aripa e sfâșiată. Se va lipi la loc. Dar acum lasă-l să doarmă până când coada i se vindecă. Nu-ți face griji, Septimus. O să trăiască, încheie ea zâmbind.

— A... păi... mulțumesc.

Copleșit de bucurie, Septimus se repezi să aducă Piticul-Cișmea.

De astă dată Scuipăfoc bău apă. Bău până când pe Septimus îl duru brațul ținând piticul (care nu avea toartă). Dar nu-i păsa. Scuipăfoc avea să trăiască — altceva nu îl interesa.

Syrah îl privi pe Scuipăfoc cum bea. Când, în cele din urmă, Septimus puse jos Piticul-Cișmea, îi spuse:

— Marcellus i-a dat lui Julius un pitic asemănător de Ziua Solstițiului de Iarnă, numai că nu era ca ăsta, era...

— Răutăcios?

— Da, zise Syrah și zâmbi din nou.

Septimus clătină din cap. Toate lucrurile știute păreau că se risipesc ca fumul, ca frunzele purtate de vânt toamna. Marcellus dăduse cuiva în dar un Pitic-Cișmea... dacă așa ceva era posibil, atunci orice altceva era cu putință.

— Eu m-am ținut de cuvânt, zise Syrah. Ai să-ți ții și tu promisiunea?

— Da, răspunse Septimus. Sigur. Ce dorești să fac?

— Mai ai Cheia alkimică?

— Da, o am, zise Septimus uimit. Dar cum de ai știut că am Cheia?

— Toată lumea știa, spuse Syrah și ochii i se luminară la amintirea unor zile mai fericite. După ce ai plecat, cei mai mulți au crezut că ai fugit, dar în Turnul Vrăjitorilor se vorbea cum că Marcellus ți-a dat Cheia și că ați încheiat un pact secret. Săptămâni de zile nu s-a vorbit decât despre asta.

Septimus zâmbi. Turnul Vrăjitorilor nu se schimbase — bârfele erau aici la ele acasă.

— Dar Marcellus nu a vorbit niciodată despre plecarea ta, nici măcar cu Julius, care îi era cel mai bun prieten. Julius a

fost foarte mâhnit. Syrah tăcu întristată, cu gândul la dragul ei Julius Pike. Vrei să îmi arăți **Cheia**, te rog? Aș vrea foarte mult să o văd.

Septimus băgă mâna în tunică și scoase **Cheia** pe care o purta la gât. Puse discul greu de aur în palmă, ca Syrah să îl poată vedea. În lumină se vedea bine simbolul alchimic încrustat pentru soare — și aur — un punct în centrul unui cerc.

— Ce frumoasă e, zise Syrah.

— Într-adevăr. Și... ce vrei să fac? întrebă Septimus, punând **Cheia** la loc la gât.

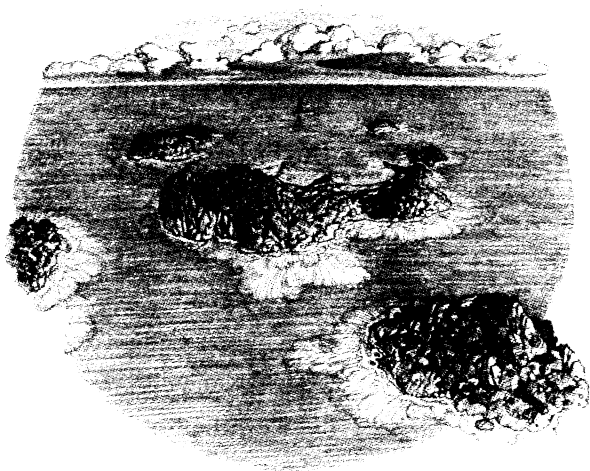
— Hai cu mine și am să îți explic. Dragonul tău, Scui păfoc, va dormi până când ne întoarcem.

Septimus îl bătu pe Scui păfoc pe bot în chip de la revedere, apoi sări pe plajă în urma lui Syrah și se îndreptară amândoi spre dunele de nisip.

Nu se mai temea pentru soarta lui Scui păfoc; acum îi era teamă pentru soarta lui.

‡ 3 2 ‡

ASCUNDEREA GÂNDURILOR

S*eptimus merse alături de Syrah* printre dunele de nisip, până la pajiștea de iarbă presărată cu stânci. Avea inima grea și știa de ce. Nu fiindcă se îndrepta spre o primejdie necunoscută — de asta nu se temea. Gândul cu care nu se putea obișnui era că nu știe în ce Timp se află.

Ajunsă la pajiștea înverzită, Syrah grăbi pasul, îndreptându-se spre dealul abrupt care se înălța în centrul insulei. Septimus se

văzu nevoit aproape să alerge ca să țină pasul cu ea. La picioarele dealului se vedea o cărare mai bătătorită, care șerpuia printre stânci. Era destul de îngustă, doar pentru o persoană, și Syrah o luă înainte, urcând pietrele cu sprinteneala unei capre de munte. Septimus o urmă, dar ceva mai încet.

La jumătatea dealului, Septimus se opri și se întoarse, sperând să îl vadă pe Scuipăfoc, dar dragonul nu se mai zărea din cauza dunelor. Stătu să își tragă sufletul, apoi urcă după Syrah, care îl aștepta cocoțată pe o stâncă, la fel de nemișcată ca aceasta.

Septimus mergea încet, încercând să înțeleagă dacă Syrah era în Timpul lui sau dacă el era în Timpul ei. Se întreba dacă Syrah e un spirit, cu toate că nu părea; de fapt, arăta exact așa cum te-ai aștepta să arate cineva care a naufragiat pe o insulă: slabă, cu fața arsă de soare, cu îmbrăcămintea roasă până la urzeală.

Când Septimus se apropie, Syrah își dădu părul încâlcit după urechi și îi zâmbi, întocmai cum ar fi făcut o față în carne și oase. La picioarele ei, printre pietrele rotunjite, acoperite de mușchi, susura un izvor. Văzându-l, Septimus se înfioră: era izvorul a cărui imagine îi venise în minte atunci când zburase peste insule. Syrah scoase dintre stânci o ceșcuță de tablă, cam strâmbată de atâta folosire, și luă apă din izvor. Întinse ceașca lui Septimus, care se așezase lângă ea pe piatră. Septimus dădu

apa pe gât dintr-o înghițitură. Era rece ca gheața și avea un gust de o sută de ori mai bun decât apa Piticului-Cișmea, care era caldută și avea un gust de metal.

După ce bău trei cești, Septimus simți că i se limpezesc ideile.

— Atunci când m-ai strigat stăteai chiar în locul ăsta, îi spuse fetei.

Syrah încuviință.

— Într-adevăr. E locul care îmi e cel mai drag din toată insula. În dimineața aceea priveam spre cer, am văzut dragonul și am știut că tu ești. Am sperat că poate ai Cheia la tine.

— Bine, dar de unde ai știut că eu sunt?

Syrah îl privi surprinsă.

— Toți Ucenicii se recunosc între ei. Apoi, după ce se uită la panglicile de Ucenic de Rang Înalt, care, după ce trecuseră prin furtună și prin operația cozii lui Scuipăfoc, nu mai erau noi și lucioase: Sunt uimită că Julius nu te-a învățat încă, dar cu siguranță că îți va spune. E un maestru grozav, nu-i așa?

Septimus nu răspunse. Nu putea suporta ideea că poate se întorsese în Timpul lui Syrah. Sări în sus de mai multe ori, sperând că va da cu ochii de Jenna și Beetle. În sinea lui credea cu tărie că, dacă îi va vedea, totul va fi bine. Dar nici urmă de ei. Sentimentul că e singur pe insulă, ostatic într-un alt Timp, îl copleși din nou.

Syrah privea fericită spre mare, fără să își dea seama în ce stare se află Septimus.

— Nu mă satur niciodată de priveliștea asta, murmură ea. De orice altceva mă pot plictisi, dar nu de asta.

Septimus întoarse și el privirea către mare. Patru insulițe înverzite, presărate cu stânci cenușii, mărginite de plaje albe, delicate, erau împrăștiate pe întinsul mării. Când zburase cu dragonul peste insule, văzuse că mai sunt încă două de partea cealaltă a colinei, deci șapte cu totul. Priveliștea îți tăia respirația, dar lui nu i se învârtea în cap decât o întrebare: „În ce Timp sunt?”

Syrah se ridică în picioare. Cu mâna la ochi, privi spre Farul Stânca Măței.

— Azi-dimineață au luat Lumina, zise. De aceea am venit la tine. E doar începutul.

Septimus nu răspunse. Își bătea capul să afle momentul când ar fi putut aluneca înapoi, în Timpul lui Syrah. Oare înainte sau după ce Jenna și Beetle plecaseră la pescuit? Oare erau cu el, în acest Timp, sau în altul? Cu cât se gândea mai mult, cu atât simțea că ametește.

— Syrah, zise el.

— Mmm?

— Tu cum ai ajuns aici?

— Pe un delfin.

— Un delfin?

— E o poveste lungă. Îți dau un sfat, Septimus. Dacă scoți din Urnă Piatra Expediției, fă tot ce poți ca să scapi.

— Da, știu. Asta am și făcut, răspunse Septimus încet.

— Chiar așa?

— Și asta e o poveste lungă, zise el.

Syrah îl privi cu mult mai mult respect. Uitându-te la el, n-ai fi zis că trecuse prin atâtea. Dintr-un buzunar al tunicii ei zdrențuite scoase un carnețel pătat de apă. Copertile erau învelite în pânză albastră, acum decolorată, și împodobite cu semne și simboluri desenate de mână, majoritatea necunoscute lui Septimus. Pe copertă stătea scris cu litere aurite:

Jurnalul ~~tui Syrah~~ Sirenei

Dedicat ~~tui Julius Pike,~~

~~Vrăjitor Neobișnuit~~ Insulelor mele

— A fost jurnalul de bord al unei corăbii, îi explică Syrah. L-am găsit aruncat de mare la țarm. A fost singurul meu tovarăș pe insula asta. Am scris aici povestea mea, ca să nu uit cine sunt... și cine am fost. Totul e explicat aici. Te rog să îl

iei și să i-l dai lui Julius când te întorci. Am scris jurnalul și pentru el.

Septimus se uită la numele de pe copertă.

— Vasăzică... te cheamă Syrah sau Sirena?

— Aici, afară, sunt Syrah.

— Aici, afară? se miră Septimus.

— Citește-l și ai să înțelegi. Dar nu acum, spuse ea, văzând că Septimus deschide carnetul. Acum trebuie să mergem.

După ce trecură de izvor, poteca se lărgi și Septimus putu merge alături de Syrah. Când ajunseră aproape de vârful împădurit al dealului, Syrah se întoarse spre el și zise:

— Ceea ce îți cer să faci nu e pentru mine, e pentru Castel. Și cred că, dacă ai ști despre ce e vorba, ai stăruii tu însuți să duci la îndeplinire ceea ce îți cer.

Îl privi cercetător pe Septimus, cu ochii strânși ca să se fe-rească de soarele care bătea din spatele lui și îi preschimba părul într-o aură. Syrah zâmbi.

— Da, sunt sigură că așa ai face.

— Păi, dacă ești atât de sigură, de ce nu-mi spui? o întrebă Septimus.

— Fiindcă nu pot.

Septimus începea să își piardă răbdarea.

— De ce nu? Dacă vrei să îndeplinesc o însărcinare primejdioasă, măcar spune-mi despre ce e vorba și nu mai te juca cu mine.

— Fiindcă dacă îți spun, ai să știi. Și dacă știi tu, atunci o să știe și Sirena.

— Sirena? se minună Septimus.

Se uită la numele de pe carnet: Sirena, numele de după numele lui Syrah. Sirena, numele care înlocuise numele lui Syrah. Se înfioră. Insula parcă nu i se mai părea un loc atât de plăcut. Vorbí cu voce joasă:

— Dacă nu poți să îmi spui ce urmează să fac, măcar să știi cu cine am de-a face. Cine sau ce e Sirena?

Ajunseseră la marginea pâlcului de copaci din vârful dealului.

— Bine, spuse Syrah. Dar înainte să îți povestesc despre Sirenă trebuie să știu un lucru despre tine: Poți să îți ascunzi Gândurile? Dacă nu poți, atunci crede-mă, e mai bine să nu afli chiar acum.

Dar Septimus se pricepea la Ascunderea Gândurilor.

Își aminti de ziua când Marcia îl învățase cum să facă. Din momentul când ieșise din Biblioteca din Piramidă, unde făcuse ordine, toate lucrurile păreau că au luat-o razna. Marcia știa dinainte tot ce voia el să spună sau să facă. Termina

propozițiile pe care el le începuse, răspundea la întrebări înaintea ca el să apuce să le pună, îi aducea o carte pe care tocmai o căuta... o mie de lucruri de felul acesta. Spre sfârșitul dimineții, Septimus simțea că o ia și el razna. Cum de știa Marcia ce gândea și ce avea de gând să facă?

De obicei, Septimus lua prânzul la cantina Turnului Vrajitorilor, dar în ziua aceea Marcia insistase să ia prânzul împreună. Septimus se așezase în bucătărioara Marciei și mâncase în tăcere, refuzând să fie atras în discuție. Se concentrase asupra lucrurilor de pe masă și își îndreptase atenția asupra fiecărei îmbucături din Meniul Zilei pe care Marcia îl comandase în cameră. Când văzu că Marcia îl privește cu un zâmbet ușor amuzat, nu își feră privirea, ci încercă să pună un paravan între ochii lui și ai ei, gândindu-se doar la lucruri mărunte. Când terminară desertul — Prăjitură cu Ciocolată și Sclipici à la Turnul Vrajitorilor — Marcia radia de încântare. Puse jos lingurița și bătu din palme.

— *Bravo*, Septimus, spuse. Mi-am folosit toate puterile de Cîțire a Mîntîii, dar tu nu numai că ți-ai dat seama de ceea ce fac, ci ai și găsit o cale să-ți ascunzi Gîndurile. Foarte bine! Ai reușit Stadiul Unu al Ascunderii Gîndurilor de unul singur. După-amiaza asta vom lucra la Stadiul Doi — cum să ascunzi faptul că îți ascunzi Gîndurile. Dacă te descurci bine, trecem

la Stadiul Trei — cum să folosești gânduri-capcană, ceea ce îți va da un avantaj asupra celui alt. Și atunci, adăugase ea zâmbind, vei fi apărat împotriva oricui încearcă să își bage nasul în gândurile tale, chiar de-ar fi Vrăjitor, chiar de-aș fi eu însămi.

În după-amiaza aceea Septimus se descurcase bine și ajunsese la Stadiul Trei, cu toate că, de câteva ori, gândurile-capcană stricaseră pregătirea Stadiului Doi. Marcia spusese că așa se întâmplă tuturor începătorilor, dar că situația se va îmbunătăți dacă exersează mai mult.

— Da, zâmbi Septimus. Pot să îmi ascund Gândurile.

— Bine, zise Syrah și apoi sări între copaci și dispăru, la fel ca un animal în vizuină.

Septimus o urmă și, o clipă, nu văzu nimic din cauza întunericului dintre copaci. Îi fu destul de greu să țină pasul cu Syrah. Copacii, după ce că erau suciți de vânt și piperniciți, crescuseră foarte aproape unul de altul și erau acoperiți cu frunze mici, dar groase și aspre, care se agățau de el și îl zgâriau. Copacii semănau cu niște tirbușoane uriașe și își întindeau crengile ca niște brațe în cele mai neașteptate direcții, parcă anume ca să i se pună în cale. Syrah, în schimb, se mișca ușor printre copaci; tunica ei era când întunecată, când stropită de petele de soare care pătrundeau prin frunziș. Lui Septimus îi

părea o căprioară sprintenă care sărea peste obstacole, urmărind o cărare numai de ea știută.

Syrah se opri la marginea crângului și îl așteptă pe Septimus. Văzând-o profilată pe cerul luminos, Septimus băgă pentru prima oară de seamă cât de slabă era. Tunica roasă până la urzeală atârna pe ea ca zdrențele pe o sperietoare; de sub tivul zdrențuit ieșeau încheieturile mâinilor și gleznelor ca niște noduri osoase. Îi aducea aminte de băiatul din Armata Tânără care nu voia să mănânce; în fiecare pluton erau unul sau doi dinăștia, și niciunul nu avusese zile. Oare cum trăise Syrah pe insulă?

Septimus ajunsese și el la marginea crângului. În fața lor era o stâncă ieșită deasupra mării ca prova unei corăbii. În spate, cât vedeai cu ochii, se întindea marea. Chiar la marginea stâncii se ridica un turnuleț de cărămidă care avea în partea de sus un șir de ferestruici de jur împrejur. Syrah îl trase pe Septimus înapoi când acesta vru să iasă din umbra copacilor. Arată cu degetul spre turn și îi șopti:

— Asta e Iscoditoarea, Sălașul Sirenei. Syrah tăcu o vreme, apoi își făcu singură curaj și zise: Sirena e un spirit acaparator. Eu însămi sunt acaparată de ea.

Abia acum înțelese Septimus cuvintele de pe copertă. Un sentiment de bucurie vinovată i se strecură în suflet: *era tot în*

Timpul lui. Își aduse aminte de ceea ce scrisese Dan Forrest în al său *Tratat de bază privind Acapararea*: „Cei **acaparati** sunt blestemați să existe multe sute de vieți fără să știe. Este o formă de nemurire pe care nimeni nu și-o dorește.”

Instinctiv, Septimus se dădu mai departe de Syrah. Marcia îi spusese că nu e bine să stea prea aproape de cineva **acaparată**.

Syrah se încruntă.

— Fii pe pace. Nu e molipsitor. Nu sunt **acaparată** decât înăuntrul Iscoditoarei. Ți-am spus că afară sunt Syrah.

— Atunci de ce mai intri în Iscoditoare?

Syrah clătină din cap.

— Când **Sirena** mă cheamă, trebuie să mă duc. Pe lângă asta..., se întrerupse ca să caște. Scuză-mă, sunt atât de obosită... Cât timp stau afară nu dau geană de geană. Nu îmi e îngăduit să dorm decât în Iscoditoare.

Septimus își aminti de ceva ce nu găsisese în *Tratatul* lui Forrest, ceva ce descoperise într-un manuscris boțit, rămas pe fundul unui sertar în Biblioteca din Piramidă. Fusese scris de un tânăr Vrajitor NeObișnuit care fusese **acaparată** de un spirit malefic aciuat într-o casă de pe malul Râului Negru. Vrajitorul se înapoiase la Turnul Vrajitorilor și își scrisese testamentul, care începea astfel: „Au trecut patru zile de chin de când m-am îndepărtat de **Acaparator**. Nu vreau să mă mai întorc și știu că

în curând voi avea de înfruntat Somnul din urmă.” Urma o descriere a întâmplărilor prin care trecuse, o listă de instrucțiuni amănunțite destinate succesorului său, o enumerare a lucrurilor pe care le lăsa moștenire și un ultim mesaj adresat unei persoane pe care o numea „singura lui iubire”. Textul se termina cu o dâră de cerneală lăsată de toc atunci când îi scăpase din mână și Vrăjitorul căzuse pradă somnului.

Tulburat, Septimus îi arătase manuscrisul Marciei, care îi explicase că dacă o persoană **acaparată** adoarme în altă parte decât în **Sălașul** spiritului, atunci adoarme pe veci.

— Dar cum poate cineva dormi pe veci? se mirase el.

— De fapt, spusese Marcia, persoana respectivă moare. Cam la trei minute după ce a adormit.

Acum înțelegea Septimus de ce Syrah avea cearcăne atât de adânci și de ce ochii îi străluceau de parcă era cuprinsă de febră.

— Vai, Syrah, zise el. Îmi pare atât de rău pentru tine.

Syrah îl privi uimită. Nu se așteptase ca lui Septimus să îi fie milă de ea. Într-o clipă își dădu seama cât de primejdioasă era însărcinarea pe care îl forțase să o accepte. Se apropie de el și îi puse mâna pe braț, bucuroasă că el nu se trage înapoi.

— Îmi pare rău că ți-am promis să salvez dragonul numai dacă îndeplinești ceva. Nu e drept. Te eliberez de cuvântul dat.

— Aha! făcu Septimus uşurat, aşa parcă mai mergea; dar apoi îşi aduse aminte: Dar ai zis că, dacă aş afla despre ce e vorba, aş stărui să duc acel lucru la bun sfârşit.

— Da, aşa cred. Castelul e în mare primejdie.

— Primejdie? Cum aşa?

Syrah nu îi răspunse. În schimb zise:

— Dacă îmi dai **Cheia**, am să încerc eu să fac ce trebuie făcut.

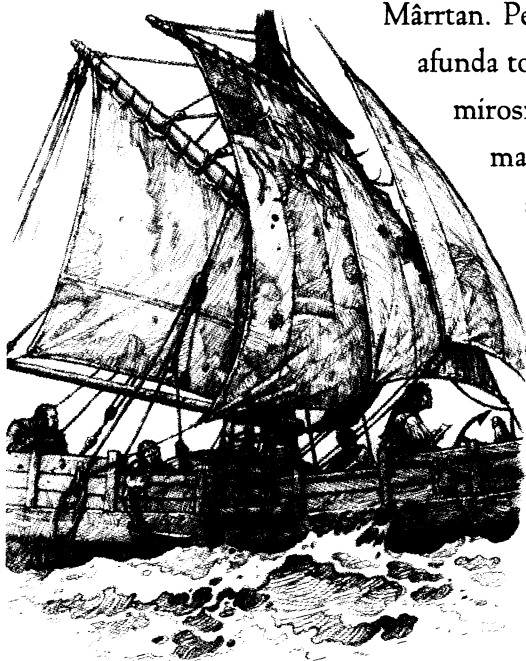
Septimus o văzu cum se încruntă şi ochii verzi i se întunecă. Îşi frângea mâinile şi le încleştase atât de tare că i se albi-seră încheieturile degetelor. Avea într-adevăr nevoie de ajutorul lui.

— Nu, spuse. Orice ar fi, am să duc treaba la bun sfârşit.

— Mulţumesc, zise Syrah. *Mulţumesc*. Vom fi împreună.

PILASTRUL

La fel cum Septimus mergea în necunoscut alături de Syrah, tot Lașa Băiatul Lup și Lucy coborau în necunoscut, duși de Mârntan. Pe măsură ce *Tubul Roșu* se afunda tot mai adânc în mare, aerul mirosind a piele învechită era tot mai greu de respirat și frigul adâncurilor le îngheța picioarele. Priveau afară prin fereastra de sticlă groasă și își vedeau figurile palide, ochii holbați și, în spate, bezna care domnea pe fundul mării. Deasupra lor, departe de

tot — atât de departe că îi lua amețeala, ca și cum s-ar fi aplecat deasupra unei prăpăstii — zăreau Lumina mișcându-se încet la suprafața apei, ca luna pe cerul fără stele.

— Domnule Mârrtan, zise Lucy. Domnule Mârrtan!

Mârrtan scoase capul de după speteaza înaltă a scaunului. În lumina roșie, ochii galbeni sclipeau.

— Da, Lucy Grînge? spuse cu voce hârâită, care îi dădu fiori lui Lucy.

— De ce ai vocea asta? întrebă ea. Îmi dă fiori.

Mârrtan îi arătă un cerc de sârmă pe care îl avea la gât.

— Din cauza ăstuia. Așa trebuie să poarte pilotul, ca să poată vorbi cu cei pe care i-a salvat. Dacă este nevoie să se facă auzit pe vreme de furtună și să prevină corăbierii că e primejdios să se apropie de Insule, sunetul se poate auzi și afară. Vocea mea nu e puternică, dar cu asta se aude bine, încheie Mârrtan și se retrase după spătarul scaunului.

Acum, că știa de ce vocea lui Mârrtan sună atât de ciudat, Lucy se mai liniști puțin.

— Domnule Mârrtan?

— Da, Lucy Grînge, răspunse acesta și din vocea lui se vedea că zâmbește.

— De ce am coborât așa de adânc? Mi se face frică.

— Vreau să urmăresc Lumina fără să fiu văzut. Jefuitorii aștia nu se dau în lături de la nimic.

— Așa e, zise Lucy. Dar n-am putea să mergem doar un pic mai aproape de suprafață? Sunt sigură că nu au să ne vadă.

— Aici e mai sigur, se auzi vocea hârâită a lui Mârrtan.

Lucy privi afară, unde raza de lumină a *Tubului Roșu* tăia apa de culoare indigo, scoțând la iveală păduri de ierburi de mare care unduiau ca niște tentacule, pregătite să se încolăcească în jurul prăzii. Lucy se înfioră: nu mai voia să vadă tentacule câte zile o mai avea. Pe neașteptate, ceva cu un cap mare, triunghiular, plin de pete, și doi ochi uriași țâșni din pădurea de alge, se apropie de fereastră și izbi cu capul în ea. *Tubul Roșu* se clătină.

Lucy scoase un țipăt.

— Ce-a fost asta? zise Băiatul Lup speriat.

— E un pește-cufăr, răspunse Mârrtan. Au un gust groaznic.

Ochii bulbucați ai peștelui îi priveau cu tristețe.

— Nu se poate, se revoltă Lucy. Pun pariu că sunt tone de pești ca ăsta printre ierburi.

Dar peștele nu fu nimic pe lângă ce urma. Niște tentacule groase, albe, cu ventuze roz, ieșiră din pădurea de alge și se întinseră spre *Tubul Roșu*. Era prea mult pentru Lucy.

— Aaaaaaauuuuuu! urlă ea.

— Sus! se auzi și vocea hârâită a lui Mârrtan.

Se ridicară iute deasupra tentaculelor și a ierburilor, în ape mai luminoase. *Tubul Roșu* își continuă drumul. Pilotul mergea în urma *Prădătorului*, cam la douăzeci de picioare sub *Lumină*. Își făcuse socoteala — și nu se înșela — că cei de pe vas nu se vor uita chiar la globul strălucitor pe care îl duceau legat la pupa.

Înconjuțați de ape mai limpezi și de pești cât de cât cunoscuți, Lucy și Băiatul Lup se liniștiră, ba chiar începură să se bucure de senzația zborului sub apă, după cum numise Băiatul Lup această călătorie submarină printre colții ascuțiți ai stâncilor care se întindeau spre soare și se opreau chiar înaintea de a ieși din apă. Mârrtan le oferă o gustare la cutie, care conținea, spre încântarea lui Lucy, și o punguță de stafide trase în ciocolată, pe lângă pachetelele de pește uscat și sticla de apă stătută. Bomboanele aveau un gust cam neobișnuit — de pește — dar ei nu îi păsă: ciocolata e ciocolată. Până la urmă își schimbă însă părerea, și anume când își dădu seama că stafidele erau de fapt capete de peștișori.

La suprafață, nu foarte departe de locul unde se aflau ei, Beetle nu avea prea mult succes la prins peștii cunoscuți. El și Jenna erau așezați pe o platformă de piatră, într-un loc unde apa era

foarte adâncă, atât de adâncă încât nu mai era verde-deschis, ci albastru-închis. Stăteau și priveau valurile care se izbeau de stânci, algele lungi care se mișcau alene, purtate de curenți. Când și când, zăreau câte un pește înotând leneș în apa adâncă, nepăsător la momeala oferită de Beetle. Cum spusese Jenna, era limpede că avea lucruri mai bune de mâncat decât sandwich cu cârlig ascuns în cap de pește.

Beetle era dezamăgit. După ce avusese atâtea succese pe stânca de pescuit, începuse să se creadă pescar destoinic, dar acum își dădea seama că pescuitul nu e o treabă chiar atât de simplă. Trase firul cu momeala afară.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, să vedem cum îi mai e lui Scuipăfoc, propuse el.

Jenna acceptă bucuroasă. Pescuitul nu i se părea nici pe departe cea mai interesantă ocupație.

Traversară faleza, săriră jos, pe plaja acoperită de bolovani și se îndreptară spre un șir de stânci. Apa se retrăgea, dând la iveală un șir de stânci care înaintau în mare formând o curbă largă, ca și cum o mână uriașă aruncase într-o doară un șirag de imense perle negre. Șirul stâncilor se termina cu o stâncă înaltă, ca un stâlp, pe care Jenna o recunoscuse ca fiind cea văzută de ea de pe plajă, cea pe care o botezase Pilastrul.

— Uite, Beetle, zise ea. Stâncile alea sunt ca o potecă de piatră. Putem să mergem pe ele până la Pilastru. Poate chiar să ne urcăm în vârf și să îi facem lui Sep cu mâna. Ar fi distractiv.

Nu era chiar ceea ce Beetle numea distractiv, dar nu îi păsa. Dacă Jenna voia să meargă până acolo, era fericit să o urmeze. Jenna se urcase deja pe prima piatră.

— E grozav! râse ea. Hai, Beetle. Ne vedem acolo!

Jenna porni fără să mai aștepte răspunsul lui Beetle. Sărea de pe o stâncă pe alta și picioarele ei goale aterizau sigure pe pietrele alunecoase, acoperite de alge. Beetle, mai puțin sigur de el, o urmă, călcând cu grijă din piatră în piatră. Când ajunse la poalele Pilastrului, Jenna era deja în vârf.

— Hai sus, Beetle. E foarte ușor. Uite, sunt trepte.

Într-adevăr, în piatră erau tăiate trepte și într-o parte era înfipt chiar și un inel gros de fier, ruginit. Beetle urcă și se așeză lângă Jenna. Da, era distractiv. Nu chiar atât de distractiv ca dubla răsucire din viteză pe care o făcea în Tunelurile de Gheață, dar foarte aproape. Îi plăcea să stea deasupra apei, să simtă răcoarea brizei în păr, să asculte țipătul pescărușilor și plescăitul valurilor... și, mai ales, îi plăcea să stea acolo cu Jenna.

— Uite, spuse Jenna, acela e golful nostru, dar nu îl văd pe Sep.

— Trebuie că e cu Scuițăfoc.

— Hm, sper că Scuipăfoc se simte bine, continuă Jenna. Chiar că mirosea cam dezgustător azi-dimineață, nu crezi? Adică, mai dezgustător decât de obicei.

— Mda, încuviință Beetle. Dar eu m-am ferit să zic ceva. Știi că Sep pune la inimă lucrurile astea.

— Așa e. Ce frumos e aici, nu? Când Scuipăfoc o să se simtă mai bine, îl aducem și pe Sep aici. E nemaipomenit de frumos.

Vorbind, Jenna roti privirile în jur. Abia acum își dădu seama cu uimire cât de îngustă era insula. Doar o fâșie îngustă de pământ presărată cu stânci separa ceea ce ea numea golful lor de țărmul opus al insulei. Rădică ochii spre singurul deal, care se afla în spatele lor. Și coastele dealului erau presărate cu stânci, iar în vârf se vedea un crâng de copaci piperniciți, răsuciți de vânt.

— Da, e un loc deosebit, zise Beetle.

Rămaseră acolo o vreme, ascultând strigătele pescărușilor și privind întinsul scânteietor al mării, când deodată Beetle exclamă:

— Uite o barcă!

Jenna sări în sus.

— Unde?

Ca să vadă mai bine, Beetle se ridică cu grijă în picioare. În vârful Pilastrului nu era prea mult loc. Puse palma streășină la

ochi, fiindcă soarele i se păru neașteptat de puternic atunci când privi spre barcă.

— Uite acolo, arată el cu degetul spre o barcă de pescuit cu pânze roșii, care tocmai apăruse de după vârful dinspre miazănoapte al insulei.

— Ce tare strălucește, zise Jenna, strângând din ochi. Abia pot să mă uit într-acolo.

— Nu te uita, zise Beetle repede. E prea strălucitoare. Cred... o, ce ciudat... cred că remorchează o lampă uriașă!

Vântul blând al după-amiezii abia umfla pânzele, așa că *Prădătorul* înainta încet. Căpitanul Fry o luase prin nordul insulei, ca să evite niște stânci ascunse sub apă, bine cunoscute lui, dar vântul căzuse și călătoria dura mult mai mult decât se așteptase. Acum însă erau aproape, deja vedea locul unde voia să ajungă.

— Jakey! urlă el. Fii cu ochii în patru. Ne apropiem de Pândari.

Pândarii erau un șir de stânci ascuțite, risipite în jurul Pilastrului, care își ridicau colții până aproape de suprafața apei.

Jakey stătea la bompres, cu picioarele atârând deasupra apei, cu ochii ațintiți în adânc. Se așezase cât putuse de departe de strania Lumină pe care o trăgeau după ei, cât putuse de departe de tatăl lui și de frații Crowe, care îi păreau și mai

amenințatori cu ochelarii fumurii pe ochi. Nimeni nu se gândise să îi dea și lui ochelari, așa că tot drumul fusese nevoit să privească în altă parte, cu ochii pe jumătate închiși. Acum se uita în apă și era uimit de cât de limpede este, atât de limpede că vedea până la fundul nisipos. Prea multe nu erau de văzut, doar din când în când câte un banc de pești care treceau ca o nălucă și... hopa, da' ce fu asta? Jakey scoase un strigăt.

— Babord sau tribord? urlă căpitanul, închihuindu-și că Jakey văzuse o stâncă.

— Nici, nici... aoleu, ce mare e!

— Unde, idiotule? Unde e? zbiră căpitanul Fry, străduindu-se să își ascundă teama.

Jakey văzu o siluetă lungă, de culoare roșu-închis, ieșind din adâncuri. Nu mai văzuse niciodată un pește atât de mare și nici de forma asta. Silueta alunecă lin pe sub barcă, înspre Lumină, și Jakey întoarse privirea.

— S-a dus! țipă. Cre' că mi-era o balenă!

— Tâmpitul! strigă căpitanul Fry. P-aci nu-s balene!

Deodată, Crowe cel Slab scoase și el un strigăt.

— Ce mai e? urlă căpitanul Fry, care, ajuns atât de aproape de sfârșitul călătoriei, nu mai avea răbdare.

— Alți afurisiți de plozi!

— Unde?

— Pe Pilastru, căpitane. Acolo unde vrei să pui Lumina.

— Știu io mai bine unde vreau să pun Lumina, mersi, domnu' Crowe, mârâi căpitanul Fry. Și o s-o pun acolo curând, cu ori fără copii.

— Fără e mai bine, zise Crowe cel Slab. Vrei să îi înlătur?

— Pândar! țipă Jakey.

Căpitanul Fry se întoarse spre cârmă.

— Unde? urlă. Babord sau tribord, băiete?

— Tribord, strigă Jakey.

Căpitanul Fry trase de cârmă și *Prădătorul* trecu lin pe lângă colțul de stâncă de sub apă.

Barca se apropia de Pilastru și Jakey Fry privi cu atenție într-acolo. În vârf se afla o fată care îi părea a fi Lucy, cu toate că nu își dădea seama cum ar fi putut Lucy ajunge acolo. Iar dacă într-adevăr ea era, Jakey spera că va pleca de acolo cât mai repede. Sincer vorbind, spera ca oricine ar fi fost acolo să spele puțină cât putea de repede.

Strigând când „Pândar, babord!”, când „Pândar, tribord!”, Jakey Fry avu grijă ca *Prădătorul* să se îndepărteze bine de Pilastru, așa încât Lucy Gringe — dacă ea era — să poată pleca de acolo fără a fi văzută.

Bucuros că aproape ajunsese la destinație, căpitanul Fry uitase ceva ce știe orice marinar: pe mare, sunetele se aud limpede, chiar la mare distanță. Beetle și Jenna auziseră fiecare cuvânt rostit la bordul *Prădătorului* și nu aveau de gând să aștepte să fie „înlăturați”. Coborâră iute treptele și, sărind din piatră în piatră, ajunseră la țărm, unde alergară cocoșați, ca să nu fie văzuți, până la un șir de dune, la poalele dealului împădurit. Atunci când *Prădătorul* apăru din nou la orizont, nu mai era nimeni în vârful Pilastrului.

Beetle și Jenna se aruncară în nisip și rămaseră acolo să își recapete respirația.

— Aici nu ne pot vedea, zise Beetle gâfâind.

— Nu, spuse Jenna. Da' ce or face acolo?

— Nimic bun, asta e sigur.

— Barca vine încoace, spuse Jenna. E îngrozitor. Parcă am fi..., căută ea cuvântul potrivit.

— Parcă am fi cotropiți, îi suflă Beetle.

— Întocmai. Ce n-aș da să-i văd plecând!

Nici Beetle nu își dorea altceva.

Priviră cum se apropia *Prădătorul*, o siluetă mare, întunecată, pe apa de un albastru strălucitor. Cele două școte triunghiulare se umflau ușor, pânza mare era ridicată la unghiul potrivit, iar velastraiul ieșea în afară la pupa, ca o coadă bearcă.

În spate plutea un glob uriaș de Lumină, care făcea concurență soarelui de după-amiază... și câștiga detașat.

În cele din urmă, *Prădătorul* ajunsese la Pilastrul care se înălța ca un deget negru, părănd acum și mai înalt din cauza refluxului. Jenna și Beetle văzură un vlăjgan cum se urcă pe ponton și leagă barca de inelul de fier. Apoi *Prădătorul* trecu de partea cealaltă a stâncii, așa că nu mai vedeau decât bompresul și cele două școte într-o parte și strălucirea Luminiîi de partea cealaltă.

În ora care urmă, Jenna și Beetle, ascunși după duna de nisip, priviră printre gene ceva ce le părea năstrușnic: globul strălucitor fu tras cu mare efort până în vârful Pilastrului și legat acolo într-o plasă de frânghii, cu toate că se legăna amenințător la fiecare adiere de vânt.

— Da' ce fac acolo? se minună Jenna.

— Cred că vor să facă să naufragieze corăbiile, zise Beetle.

— Adică, să le amăgească, așa cum făceau pe vremuri nelegiuții de la Stâncile Morții?

— Da, zise Beetle, care, ca toți copiii din Castel, auzise în copilărie povești despre țărmul stâncos de dincolo de Pădure și oamenii sălbatici care trăiau acolo și își câștigau traiul amăgind corăbierii și atrăgându-i spre stâncile unde își găseau sfârșitul. Da' ce nu înțeleg e că folosesc un străvechi **Glob de Lumină**. Oare unde l-or fi găsit?

— În far, răspunse Jenna. Mai ții minte că azi-dimineață nu am mai văzut Lumina? Au furat-o din far.

— Ții, să știi că așa e, făcu Beetle. Dar atunci înseamnă că farul e construit în străvechime. Ce loc ciudat!

— Da, și e din ce în ce mai ciudat, zise Jenna. Ia uită-te acolo, și îi arată un punct pe suprafața mării, în dreapta Pilastrului, unde o țeavă lungă, roșie, îndoită la vârf, ieșise din apă.

Țeava se răsuci puțin, până fu îndreptată chiar spre Pilastru, și se opri și așa rămase. Nu se mai vedeau mișcându-se decât valurile care treceau deasupra unei stânci roșii, aflate chiar sub țeavă.

— Aaa, ăla e un Tub de Privit, zise Beetle. Avem... adică au unul la fel și la Scriptoriu. Merge până în camera cu Farmece instabile, ca să putem... adică, să se poată vedea oricând ce se petrece acolo.

— Vrei să spui că cineva aflat *sub apă* se uită la Pilastru?

— Așa s-ar zice. Cum ai spus și tu, e din ce în ce mai ciudat.

‡ 34 ‡
SIRENA

Septimus și Syrah traversară pajiștea din vârful dealului, îndreptându-se spre Iscoditoare. Bătea un vânticel proaspăt, care aducea mirosul sărat al mării.

— Septimus, murmură Syrah, am să îți spun câteva lucruri, dar am să mă uit în pământ cât vorbesc. Sirena poate citi pe buze ceea ce spunem.

— Ne poate vedea? întrebă Septimus, pătruns de un fior.

— Privește de la ferestrele de sus. Nu ridică ochii! Trebuie să îți spun ceva, în caz că lucrurile nu merg bine...

— Nici să nu te gândești, îi tăie Septimus vorba.

— Ba trebuie, spre binele tău. Vreau să îți spun cum să scapi de aici.

— N-o să fie nevoie. O să ieșim împreună. Așa, zise și o luă de mână.

Syrah zâmbi.

— Oricum, e mai bine să știi, insistă ea. Află că, după ce ai intrat în Iscoditoare, intrarea va dispărea, cu toate că este tot acolo. Nu uita să faci un semn pe jos atunci când intrăm. După asta, în Adâncuri...

— Adâncuri?

— Da, acolo trebuie să mergem. Ai să vezi de ce când ajungem acolo. Ai Cheia ascunsă sub tunică?

Septimus dădu din cap că da.

— Bine. Acum trebuie să știi că, dacă e nevoie să fugi din Adâncuri, ai să vezi o scară care urcă până în Iscoditoare, dar nu urca pe acolo decât dacă nu ai altă cale. Treptele sunt săpate adânc în stâncă și aerul e nesănătos. În schimb, mai este scara care duce la Postul de Pază, adică un șir de ferestruici săpate în stâncă. Pe acolo poți să o iei fără grijă. Sunt în partea opusă ferestrei din mijloc. Bine?

Septimus dădu din cap, măcar că numai bine nu se simțea.

Ajunseră în umbra Iscoditoarei.

— Întoarce-te și uită-te la mare, zise Syrah. Nu-i așa că e frumoasă?

Septimus o privi uluit. I se părea nepotrivit să admire marea într-un astfel de moment, dar apoi își dădu seama ce voia Syrah și se întoarse cu spatele spre ferestrele de unde puteau fi priviți.

Își plimbară privirile peste aburul scânteietor ridicat deasupra mării din cauza căldurii și Septimus văzu încă o insulă, mai degrabă un deal verde, rotund, înconjurat de o plajă micuță, albă, și de întinsul azuriu. Soarele bătea cu putere pe vârful unde se aflau și el trase cu nesaț în piept aerul sărat, ca și cum nu mai avea să îi simtă vreodată gustul.

— Septimus, șopti Syrah, trebuie să te previn că, după ce o să intrăm în Iscoditoare, or să fie niște clipe urâte când... se va întâmpla ceva cu mine. La început nu am să îmi pot controla corpul, dar să nu te sperii. Numără rar până la o sută și cam atunci — dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut — am să fiu în stare să fac ceea ce vreau. Cu toate astea, nu am să pot spune ceea ce vreau... *Sirena* are putere asupra vorbelor. Așa că ține minte: *Ai încredere în ceea ce fac, nu în ceea ce spun. Ai înțeleș?*

— Înțeleș, însă...

— Însă ce?

— Îmi închipui că **Sirena** o să vrea să știe de ce mă aflu aici. Bănuiesc că nu aduci deseori prieteni acasă? întrebă Septimus, schițând un zâmbet.

Syrah se încapățâna să privească marea.

— Așa e, murmură. Dar **Sirenei** îi va părea bine să te vadă. Mi-a spus că vrea și alți oameni, că s-a plictisit de mine. Chiar înțelegi ce îți spun? repetă Syrah. E un lucru primejdios. Încă mai poți să pleci, să rămâi la lumina soarelui.

— Știu că pot, dar nu vreau.

Syrah îi zâmbi ușurată. Se întoarse și meraseră împreună până la Iscoditoare. Se opriră în fața arcadei rotunjite sub care se vedea o întunecime mișcătoare, întocmai ca cea descrisă în testamentul tânărului Vrăjitor NeObișnuit.

Aici se întoarse spre el cu o privire neliniștită. „**Ascunde-ți gândurile**”, îi spuse din buze. Septimus dădu din cap și o strânse de mână. Pășiră împreună în întunericul de sub arcadă și apoi în Iscoditoare, unde domnea o lumină puternică. Syrah își smulse mâna din mâna lui Septimus, de parcă o frigea, și fugi spre peretele opus, ca și cum ar fi vrut să fie cât mai departe de el.

Septimus rămăsese singur.

Repede, făcu un X în pământ cu tocul ghetei, chiar în fața intrării. Își **ascunse gândurile**, lăsând să i se citească doar

gândurile-capcană — amintiri de la bâlciul Echinocțiului de Primăvară, unde fusese cu Jenna și Beetle — și se uită cu luare-aminte la Syrah. Fata se lipise de perete și îl privea terorizată, ca un iepure aflat față în față cu vânătorul. Septimus nu putu suporta priveliștea și întoarse ochii. Se apucă să examineze sistematic interiorul Iscoditoarei, memorând fiecare amănunt, așa cum îl învățase Marcia.

Peretii erau acoperiți cu ghips alb, aruncat cu mistria. Lumina pătrundea prin șirul de ferestruici din vârf, desenând pete luminoase pe podeaua de pământ bătut. În mijloc se afla un cerc luminos, mărginit de pietre. Singura mobilă era o scară pe roți, ca cele din bibliotecă, atârnată de o șină circulară, chiar sub ferestruicile de observație. Sus, în vârf, era un scaunel de metal și pe scaun Septimus văzu umbra albăstruie a unei femei. Își dădu seama că era **Strigoii acaparator** al Sirenei.

Fantomele străvechi pot ajunge uneori să arate ca **Strigoii acaparatori**, mai ales dacă nu le mai interesează să fie fantome, și chiar așa se întâmplă după multe mii de ani, numai că Septimus știa să deosebească un **Strigoii** de o fantomă. Trebuie să aștepti până se mișcă; atunci fantoma își păstrează forma, pe când **Strigoii**, nu. Forma se întinse până ajunse ca o panglică albastră de particule care se roteau asemenea unei mici tornade. Se ridică din scaun, zbură de trei ori pe lângă ferestruici,

din ce în ce mai repede, după care se năpusti în jos, drept spre Syrah.

În acea clipă, Syrah îi aruncă o privire înspăimântată lui Septimus. „Ai încredere în mine”, spuse cu buzele și apoi se duse. Vârtejul albastru coborî spre ea și o învălui. Syrah era **acaparată**, luată în stăpânire.

Septimus se cutremură. Trase aer în piept și se apucă să numere. Marcia îi spusese odată că e îngrozitor să vezi cum o ființă omenească e luată în stăpânire de un **Strigoii**. Acum înțelegea de ce: noua Syrah era o prefăcătorie. Veni spre el făcând pîruete, răsucindu-se ca o dansatoare; mergea pe poante, flutura mâinile, avea un zâmbet fals întipărit pe față. Septimus abia putea să o privească. Era ca una din păpușile de mărimea unui om pe care le văzuse la Micul Teatru din Hardughie nu cu mult timp înainte. Îi păruseră înspăimântătoare, la fel și Marciei, pe care o târâse cu el acolo. „Sunt ca niște schelete mânuite de păpușari”, zisese Marcia.

Syrah-marioneta ajunse lângă Septimus răsucindu-se și țopăind. Deschise gura și grăi, dar nu cu vocea ei.

— Te-a trădat, Septimus, se auzi vocea **Sirenei**, profundă, vibrantă, în timp ce Syrah se învârtea de parcă era întoarsă cu cheia. Te-a adus aici fiindcă eu i-am ordonat așa. Ai văzut cum te-a păcălit? Bravo, bravo, ce fată bună sunt. Țasta o să se

descurce mai bine ca tine, are mai multă **Magie** în el. Și ce-o să-mi placă să cânt cu voce de băiat! E mult mai limpede ca cea de fată.

În clipele acelea, Septimus crezu cu adevărat că Syrah îl trădase. Privi în ochii ei ca să vadă dacă spusese adevărul și se îngrozi: ochii îi erau acoperiți cu o pieleță albă ca laptele. Dar apoi îi veni o idee, bine ascunsă în spatele gândurilor-capcană. Dacă Syrah îl adusese aici la ordinul **Sirenei**, atunci cum de îi spusese cum să scape? Se uită în spate, ca să vadă dacă intrarea dispăruse, așa cum îi spusese Syrah. Intrarea nu se mai vedea, dar X-ul era tot acolo.

Syrah îi văzu privirea speriată.

— Nu ai pe unde ieși, râse ea. Asta nu ți-a spus-o.

Septimus perindă prin minte câteva gânduri-capcană despre cât o ura pe Syrah pentru ceea ce făcuse, dar în sinea lui începu să tragă nădejde că va scăpa cu bine. Dacă **Sirena** chiar credea că Syrah nu îi spusese despre intrarea care dispărea, atunci înseamnă că și Syrah izbutea să își **ascundă gândurile**. (Bineînțeles, era posibil și ca **Sirena** să îi păcălească pe amândoi.) Septimus simțea că i se învârte capul: pe de o parte își **ascundea gândurile**, pe de alta perinda prin minte gânduri-capcană, prefăcându-se că e înspăimântat de **Sirenă**. În

tot acest timp, se străduia să rămână calm și să găsească o cale de a scăpa de acolo.

Syrah-marioneta țopăia în jurul lui, îl trăgea de păr și de tunică. Tot ce putea face Septimus era să își țină firea și să numere în continuare până la o sută. Ajunse la nouăzeci și Syrah continua să se învâртеască în jurul lui ca o zănatică și să chicotească, așa încât teama că fata nu va putea să se controleze începu să i se strecoare în suflet. Cu toate astea, se încăpățână să numere și, spre ușurarea lui, când ajunse la nouăzeci și șapte, Syrah se opri brusc, scutură din cap și respiră adânc. Macabra păpușă dansatoare dispăruse.

Syrah se întoarse spre Septimus, îi zâmbi cam strâmb și apoi, cu mișcări încete, ca și cum învăța din nou fiecare gest, îi arătă cu degetul cercul luminos din mijlocul camerei. Dădu din cap, se apropie repede de cerc și, până să zică Septimus ceva, sări și dispăru înăuntru. Se auzi o mică bufnitură și câteva pene se ridicară în aer.

Septimus alergă și el până la marginea cercului, vrând să vadă ce era dedesubt, dar nu văzu decât un vâlmășag de pene. Trebuia să se hotărască. Ar putea să iasă prin perete, acolo unde făcuse un X pe jos, și să nu o mai vadă niciodată pe Syrah. Datorită ei, Scui-păfoc avea să se înzdrăvenească. El, Jenna și Beetle ar putea să plece de pe insulă și să uite de ea.

Numai că știa, în adâncul sufletului, că nu va putea niciodată să o uite pe Syrah. Închise ochii și sări.

Ateriză într-o furtună de pene de pescăruș. Se ridică în picioare tușind și pufnind. Când penele se așternură pe jos, o văzu pe Syrah. Stătea sub o arcadă îngustă, în vârful unei scări, și îl aștepta. Îi făcu semn să o urmeze. Septimus traversă camera, urcă scara și ajunse la un coridor îngust, sfredelit în stâncă. Syrah porni înainte. Lipăitul picioarelor ei goale nici nu se auzea din cauza bocănitului ghetelor lui Septimus. Coridorul trecea pe lângă un șir lung de ferestre. Septimus recunoscuse Postul de Pază, iar apoi, când trecură prin fața ferestrei din mijloc, văzu intrarea scării pe unde putea scăpa. Parcă îi mai veni inima la loc.

Mai dădură două colțuri și ajunseră la o fundătură: coridorul era blocat de un perete făcut dintr-o substanță sclipitoare, netedă ca oglinda. Syrah puse palma într-o scobitură, pe partea dreaptă a peretelui. Sub palmă se aprinse o lumină verde și o ușă ovală, nevăzută până atunci, se deschise atât de ușor că Septimus se dădu înapoi, uimit.

Păși pragul și o urmă pe Syrah într-o mică încăpere rotundă, ai cărei pereți, podea și tavan erau făcuți din același material negru, sclipitor. Syrah puse mâna în altă scobitură, aflată lângă ușă; se aprinse o lumină roșie și ușa se închise.

Syrah merse încet spre o săgeată portocalie care, după cât îi păru lui Septimus, plutea sub suprafața peretelui, ca un înotător prins sub gheață. Îl trecu un fior, dându-și seama că acum era și el prins. Syrah apăsă pe săgeata care arăta în jos și Septimus avu dintr-odată senzația îngrozitoare că se prăbușește.

Se sprijini de perete. I se făcu rău și simți că stomacul i se ridică în gât. Bătu cu piciorul în podea... da, avea podeaua sub picioare; atunci, cum de i se părea că se prăbușește?

— Fiindcă asta și facem, spuse Syrah cu vocea Sirenei, plină și răsunătoare.

Septimus se sperie, dându-și seama că uitase să își ascundă gândurile. Cât putu de repede, depănă niște gânduri-capcană despre cum se întâlnise cu Băiatul Lup pe Drumul de Piatră — o întâlnire care i se părea că avusese loc cu ani, nu cu zile în urmă. O privi pe Syrah, dar ea stătea cu ochii la săgeata portocalie, care se mișca încet în jos. Atunci își zise că cel mai bine ar fi să se poarte normal.

— Cum putem să cădem și totuși să rămânem în același loc?

— Putem fi multe lucruri în același timp, răspuse Syrah. Mai ales în locuri străvechi, cum e asta.

— Străvechi? întrebă Septimus pe un ton politicos, trecând la alt gând-capcană, prin care se arăta vag interesat de ceea ce spunea Syrah.

— Cunosoc locul ăsta din Zilele Dinainte, zise ea.

— Nu se poate, făcu Septimus neîncrezător. Nu mai e nimic din Zilele Dinainte. N-a mai rămas nimic de atunci.

— În afară de asta, răspunse Syrah arătând cu mâna în jur. Își plimbă degetul pe zid și o lumină palidă, portocalie, se aprinse acolo unde degetul atingea peretele. Când ridică degetul, lumina se stinse.

Septimus era atât de intrigat că o clipă uită cu cine vorbește.

— E **Magie** la mijloc? întrebă.

— E dinainte de **Magie**, veni răspunsul.

Brusc, Septimus simți că stomacul îi coboară în picioare.

— Am ajuns, îl anunță Syrah.

Depănând gânduri-capcană în care se minuna de câte fuseseră în Zilele Dinainte, Septimus băgă de seamă că săgeata arăta acum în sus. Syrah traversă camera și puse din nou palma într-un loc unde luciul peretelui era șters de folosire. O luminiță verde se aprinse sub palma ei și altă ușă ovală se deschise. Un val de aer umed îi izbi în obraji.

Vocea lui Syrah răsună în cameră.

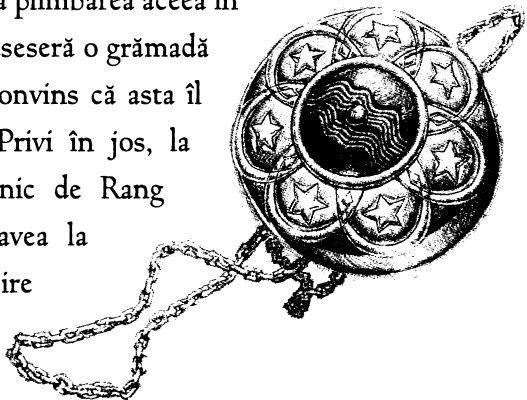
— Bun venit în Adâncuri, zise ea.

‡ 3 5 ‡

ADÂNCURILE

Septimus și Syrah intrară într-un tunel cu pereți de cărămidă, lumina de aceleași lămpi albe, șuierătoare, pe care le folosea și Ephaniah Gheb în subsolul Scriptoriului.

Temperatura scădea repede pe măsură ce înaintau și în scurtă vreme Septimus văzu că scoteau aburi când respirau. Se concentra pe noul gând-capcană — plimbarea pe Drumul Dinafară în compania lui Lucy Gringe, cam cu un an în urmă. Se întrebă de ce își adusesese aminte de asta tocmai acum și își dădu seama că de la plimbarea aceea în necunoscut i se trăseseră o grămadă de neazuri. Era convins că asta îl aștepta și acum. Privi în jos, la panglicile de Ucenic de Rang Înalt pe care le avea la mânăci (a căror lucire

magică abia se mai vedea din cauza petelor pe care le căpătase curățând coada lui Scuipăfoc) și își spuse că era în stare să ducă la bun sfârșit orice însărcinare. La urma urmei, era singurul Ucenic care se întorsese din **Expediție**.

Coridorul cotea spre stânga și, după câteva minute, ajunseră la o scară largă, la poalele căreia era un perete negru, din același material lucitor ca cel din camera mișcătoare. Septimus văzu cadrul unei uși mari și își dădu seama că ajunseseră la capătul drumului.

Pe când coborau treptele, răsună vocea adâncă a **Sirenei**.
Luaiți pe neașteptate, tresăriră amândoi.

— Băiatul nu merge mai departe.

Septimus îngheță.

Syrah scutură din cap. Îi făcu semne disperate să se apropie de ea, dar în același timp se auzea vocea **Sirenei**:

— Dă-te înapoi! Nu atinge ușa!

Septimus se trase îndărăt, nu fiindcă ar fi dat ascultare vocii, ci fiindcă între Syrah și **Acaparatoarea** ei părea că se dă un soi de luptă, iar el nu voia să stea în apropiere. Văzu că Syrah ridică mâna spre ușă cu o mișcare ciudată, sacadată, și cum mușchii brațului se încordează, ca și cum făcea un mare efort ca să așeze palma în locașul de unde se deschidea ușa. Apoi ușa se deschise șuierând și Syrah intră, mergând ca un mîm

care se luptă cu o furtună închipuită. Septimus o urmă, tulburat.

Ușa se închise în spatele lor. Se auzi un țcănit slab și se aprinse o lumină albastră. Septimus rămase cu gura căscată. Se aflau într-o grotă imensă, săpată în stâncă. De deasupra atârnavu stalactite lungi, scânteind în lumina albastră, iar la picioarele lui se afla cel mai mare capac de Tunel de Gheață pe care îl văzuse vreodată. La așa ceva chiar că nu se aștepta!

Dar ceea ce îl impresionă mai tare pe Septimus nu fu mărimea chepengului, ci faptul că era inundat de apă. Capacul rotund, ușor bombat, ieșea ca o insulă din stratul de apă cenușie care acoperea podeaua grotei. Era prima oară că Septimus vedea chepengul unui Tunel de Gheață neacoperit de gheața care îl proteja de obicei și fu uimit de cum arăta. Capacul era făcut din aur de un galben-închis, bine lustruit, iar în centru se afla **Placa de Sigilare**, făcută din argint. În capacul de aur erau săpate litere, un șir lung care începea de la **Placa de Sigilare** și mergea ca o spirală până la marginea capacului.

Cu mâna tremurând, Syrah arătă spre capac. Duse cealaltă mână la gât, apoi o lăsă jos, apucă degetul cu care arăta spre capac și îl trase în jos. Acum înțelese Septimus de ce veniseră acolo: Syrah voia ca el să **sigileze** chepengul cu **Cheia**. Habar nu avea de ce se află un Tunel de Gheață aici, habar nu avea de

ce e **desigilat**, dar își dădea seama că trebuie să acționeze iute. Syrah nu mai avea control asupra ei însăși. Scoase repede **Cheia** alkimică de la gât, se lăsă în patru labe în apa înghețată și apăsă **Cheia** pe **Placa de Sigilare**. Simți privirea lui Syrah în ceafă și se întoarse. Îl privea întocmai ca un jder gata să sară asupra prăzii.

Pe neașteptate, Syrah întinse mâna și îi smulse **Cheia**. Septimus sări în picioare dar, spre uimirea lui, Syrah, tremurând de efortul pe care îl făcea ca să înfrângă voința **Sirenei**, îi puse **Cheia** la loc în palmă și spuse din buze „Fugi, Septimus, fugi”. Pradă unei forțe mai puternice decât ea, se prăbuși pe jos și rămase întinsă în băltoaca de gheață topită.

O clipă, Septimus nu știa ce să facă. Se întreba cum ar putea-o ajuta pe Syrah, dar apoi văzu o ceață albastră ieșind din trupul ei. În sfârșit lămurit, puse repede palma pe locașul din perete. Ușa se deschise șuierând. Întoarse capul și văzu **Strigoii acaparator** cum se ridică din trupul lui Syrah și îl părăsește așa cum un crab își părăsește carapacea. Nu mai era nicio clipă de pierdut: o luă la fugă.

Rugându-se ca ușa să se închidă înainte ca **Sirena** să ajungă la ea, Septimus urcă scara în goană, fără să îi pese că tropăitul ghetelor se auzea în grotă. Când ajunse sus, se întoarse și văzu **Strigoii Sirenei** strecurându-se prin crăpătura ușii care nu se

închisese de tot. Nu așteptă să vadă mai mult. O luă la goană prin tunelul de cărămidă, care părea că nu se mai sfârșește. În cele din urmă văzu zidul negru al camerei mișcătoare. Își dădea seama că singura lui șansă era să intre în cameră și să închidă ușa foarte repede.

Se opri atât de brusc în fața peretelui că alunecă. Dar unde era ușa? Respiră adânc, să se liniștească. „Concentrează-te, concentrează-te”, își spunea singur. Și deodată zări locașul unde Syrah pusese palma. Făcu la fel, lumina verde se aprinse și ușa se deschise iute. Septimus sări înăuntru și izbi cu palma în locașul de pe cealaltă parte. În timp ce ușa se închidea, văzu Sirena apărând după colț. Era atât de aproape că îi vedea trăsăturile — părul lung, deșirat în aer de parcă era suflat de un vânt fantomatic, ochii albi ca laptele ațintiți asupra lui, mâinile subțiri, osoase, întinse spre el. Era o priveliște înspăimântătoare, dar asta nu era tot. Alergând în fața ei îi văzu pe Jenna și Beetle, care strigau: „Stai, Septimus! Așteaptă-ne!”

Până să facă vreun gest, ușa se închise. De cealaltă parte a ușii îi auzea pe Jenna și Beetle țipând: „Ajutor! Dă-ne drumul înăuntru! Lasă-ne să intrăm!”

Era o **Proiecție**, știa prea bine. Jenna și Beetle arătau întocmai ca în gândul-capcană. Beetle purta uniforma de funcționar la Scriptoriu, nu tunica strălucitoare de amiral de care refuza să

se despartă. Numai că **Proiecția** îl sperie rău de tot pe Septimus; **Sirena** era puternică dacă putea face **Proiecțiile** să vorbească.

Acum trebuia să pună camera în mișcare. Fără să țină seama de rugămintele **Proiecțiilor**, se îndreptă spre săgeata portocalie, dar tocmai când se aplecă să apese pe ea, **Sirena** începu să cânte.

Septimus rămase ca trăsnit. Mâna îi căzu, neputincioasă, și își dădu seama că nu-și dorea nimic altceva decât să asculte cel mai frumos cântec din lume. Cum oare trăise până acum fără acest cântec? Era minunat de frumos. Cântecele se învârti prin cameră, se ridică până la tavan, umplându-i inima și mintea de bucurie și speranță, fiindcă în clipa următoare, când va fi deschis ușa ca să intre **Sirena**, viața lui avea să își găsească împlinirea. Asta își dorea, și nimic mai mult. Ca într-un vis, se întoarse spre ușă.

În timp ce întindea mâna spre ușă, prin minte i se perindau imagini care de care mai frumoase: zile nesfârșite petrecute pe plaje însorite, bălăcindu-se în marea verde, călduță, râsete, veselie, prietenie. Se simțea înconjurat de toți cei care îi erau dragi. Până și Marcia era acolo. Ce ciudat, se gândi. Oare chiar ar fi vrut ca Marcia să fie cu el pe insulă? Îi veni în minte figura dezaprobatoare a Marciei și, pentru o fracțiune de secundă, uită de cântecul **Sirenei**.

Acea fracțiune de secundă fu îndeajuns. Concentrându-se asupra momentelor în care Marcia îl dojea — ceea ce nici

nu era greu, fiindcă fuseseră atât de multe — Septimus se apropie repede de săgeata portocalie și apăsă. În timp ce Marcia îi spunea că iar a întârziat fiindcă a pierdut vremea în curtea din spatele Scriptoriului, bând porcăria aia — cum îi zice, Suc Scârbos? — iar dacă își închipuie că are dreptul să pună scările pe viteza de urgență și să tulbure Vrajitorii harnici, care își vedeau de treburile lor, atunci se înșală amarnic, camera porni cu o smucitură, Septimus simți că stomacul îi coboară în picioare și își dădu seama că se mișca în sus.

Cât dură urcușul, Septimus păstră în minte imaginea Marciei înfuriate, care intra în casa lui Marcellus Pye, întrebind ce e în capul lui Septimus, până când camera se opri. Apăsă repede pe locul de unde se deschidea ușa și — însoțit de protestele Marciei, care se plângea de igiena lui Scui păfoc, sau, mai bine zis, de lipsa acesteia — Septimus o rupse la fugă. În timp ce se îndepărta, auzi vocea Sirenei venind din adâncuri:

— Vin după tine, Septimus, și *am să te gălesc*...

Septimus o zbughi sus, pe scara săpată în stâncă, și ieși printr-o ușă ascunsă, ajungând în Iscoditoare. Pe jos se vedea încă X-ul pe care îl făcuse cu călcâiul. Își luă inima în dinți și se repezi la peretele care părea din piatră. Se trezi pe pajiștea înverzită din vârful dealului, respirând aerul proaspăt, cald.

Syrah îi spusese adevărul.

⇄ 36 ⇄

CADET ȘEF

Septimus ieși în fugă din Iscoditoare, întrebându-se cât timp îi va trebui Strigoifului Sirenei ca să plutească până sus, pe scară, și să vină după el. Se repezi sub copaci, unde se simțea mai în siguranță, și făcu îndată un Farmec Scut, care nu cerea prea multă concentrare. Apoi făcu un Farmec de Dispariție și Tăcere și porni prin crâng, sperând că Sirena, spre deosebire de alte Entități, nu e în stare să vadă urmele Magiei, care l-ar fi putut da de gol. Când ieși din crâng, o luă pe o scurtătură, o potecă mai abruptă, care ducea direct la dune.

În timp ce pe jumătate alerga, pe jumătate aluneca, Septimus nu își putea scoate din cap imaginea lui Syrah prăbușită în apă. Îi aducea aminte de vremea când un băiat din Armata Tânără fusese lăsat să moară în apa Râului. Își aminti și de exercițiile pe care erau forțați să le facă în Pădure pe timp de noapte. Cu gândul la vremurile acelea, Septimus trecu printre dune și fu surprins să dea peste Jenna și Beetle. Dar nici pe jumătate atât de surprins cât fură ei.

— Au! țipă Jenna, lovind cu palma ceva invizibil. Beetle, ajutor! E ceva aici! Prinde-l! ... Vai, Sep, tu ești? Ce cauți aici?

Septimus desfăcuse repede Farmecul de Dispariție și Tăcere, dar Beetle apucase deja să îi tragă una peste braț.

— Au! țipă el.

— Sep! exclamă Beetle, apoi, văzând expresia întipărită pe fața lui Septimus, îl întrebă îngrijorat: Ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că Scui păfoc...

Septimus clătină din cap. Cel puțin dinspre partea asta nu avea de ce să-și facă griji, datorită lui Syrah.

Stăteau așezați pe nisip, priveau globul portocaliu al soarelui cum se ascunde după norii înșirați la orizont și îi tivește cu roz și purpuriu, iar Septimus le povestea prin ce trecuse.

Când termină, se lăsă tăcerea. Într-un sfârșit, Jenna zise:

— Sep, a fost nesocotit din partea ta să intri în turnul ăla îngrozitor împreună cu Syrah, ce-o mai fi fost și ea. Un fel de spirit al insulei, bănuiesc.

— Syrah nu e un spirit al insulei, o contrazise Septimus. E o persoană reală.

— Atunci de ce n-a venit să ne salute, așa cum ar face o persoană reală? întrebă Jenna.

— Syrah e reală, insistă Septimus. Nu înțelegi pentru că n-ai cunoscut-o.

— Nici nu-mi doresc, se înfioră Jenna. Din ce povestești tu, e o ființă bizară.

— Nu e adevărat!

— Bine, bine, Sep. Nu e cazul să te superi. Mie îmi pare bine că ai scăpat de acolo. Ai avut noroc.

— Da, dar ea n-a fost la fel de norocoasă, murmură Septimus cu privirea în pământ.

Jenna îi aruncă o privire întrebătoare lui Beetle. Acesta clătină ușor din cap. Nu știa ce să creadă despre povestea lui Septimus, și mai ales despre chepengul Tunelului de Gheață. Se strădui să își aducă aminte ceva ce se întâmplase cu vreo săptămână în urmă, când Marcia îi dăduse voie să vadă Planul Viu al Tunelurilor de Gheață... sau poate așa crezuse el la vremea aceea? Era sigur că nu văzuse niciun Tunel de Gheață

mergând pe sub mare; nu ar fi avut cum să uite așa ceva. Pe de altă parte, știa că, și dacă nu văzuse un tunel, asta nu însemna neapărat că tunelul nu exista. Marcia ar fi putut cu ușurință să ascundă un amănunt pe care nu voia ca el să îl afle. Toți cei din Scriptoriu știau că Vrăjitorul NeObișnuit îți arăta doar ceea ce voia să vezi. Dar chiar și așa, îi venea greu să creadă această parte a poveștii.

— Ești sigur că era chepengul unui Tunel de Gheață, Sep? De obicei nu sunt așa de mari.

— Asta știu și eu, Beetle, răspunse Septimus cam răstit. Da' știu și cum arată un Tunel de Gheață.

— Dar un Tunel de Gheață aici... e atâta cale până la Castel..., interveni și Jenna. Ar însemna că traversează toată marea.

— Mda, m-am gândit și eu la asta, zise Septimus. Nu am scornit nimic, să știi.

— A, sigur că nu, se grăbi Beetle să îl liniștească. Numai că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

— Mai ales pe o insulă, adăugă Jenna.

Septimus nu mai răbda. Se ridică, se scutură de praf și zise:

— Mă duc să văd ce face Scuipăfoc. A stat singur toată după-amiaza.

Jenna și Beetle se ridicară.

— Venim și noi cu tine, apoi schimbă zâmbete cu subînțeleș, parcă anume ca să îl necăjească pe Septimus.

Deodată văzură ceva mișcând pe lângă Pilastru și se lăsară la pământ. *Prădătorul* se pusese în mișcare. Întinși pe nisip, așteptară să plece, dar barca nu se îndreptă spre larg, așa cum speraseră. Se întoarse la dreapta și o luă pe lângă insulă, îndreptându-se spre stâncile care duceau la ascunzătoarea lui Scui păfoc. *Prădătorul* era o barcă foarte frumoasă, spre deosebire de cei care o conduceau, iar în acel moment oferea o imagine impresionantă, profilată cum era pe cerul întunecat, pe care se aprinseseră primele stele.

— Ce loc frumos e insula asta, oftă Beetle, privind *Prădătorul* cum dispăre după stânci. Nici nu-ți vine să crezi că s-ar putea întâmpla ceva rău aici.

— În Armata Tânără e o zicală: „Ferește-te de ce-i frumos, că e și primejdios”, spuse Septimus.

Se lăsase noaptea și Lumina strălucea ca o lună în miniatură. Septimus, Jenna și Beetle ieșiră din ascunzătoare și porniră pe plajă, dar nu văzură că mai sosise cineva la Pilastru. Un tub lung, roșu, ieși la suprafața apei, un chepeng se deschise și trei ființe ude până la piele și murdare ieșiră afară. Cea mai mică dintre ele se repezi sus, în vârful Pilastrului, urcând scara atâr-

de iute că părea un liliac în zbor, și se așează lângă **Globul de Lumină**. Dacă cineva s-ar fi întors să se uite într-acolo, ar fi văzut silueta minusculă a lui Mârrtan profilată pe globul strălucitor. Numai că nimeni nu privea într-acolo. Evitau să privească spre **Lumină** fiindcă simțeau că strălucirea ei le ardea ochii.

Mersul pe plajă nu fu tocmai ușor. Septimus insistase să meargă prin nisipul moale și uscat de la poalele dunelor. De asemenea, insistase ca Jenna și Beetle să pășească în fața lui.

— Chiar nu putem să mergem ceva mai aproape de apă? întrebase Jenna. Ne-ar fi mult mai ușor.

— Suntem prea expuși, veni răspunsul scurt al lui Septimus.

— Dar se întunecă. Nu ne poate vedea nimeni.

— Ba ar putea, dacă suntem pe plajă. Orice siluetă se vede bine pe plajă, fiindcă e un loc gol.

— Îmi închipui că Armata Tânără are o zicală și pentru asta.

— „Cine singur merge ochii îi atrage.”

— Da' proști mai erau poeții din Armata Tânără!

— Jen, nu e nevoie să fii atât de aspră.

Jenna și Beetle merseră mai departe, poticnindu-se, urmați de Septimus, care, după cum băgase de seamă Beetle ori de câte ori se uita înapoi, mergea într-un fel ciudat, cam ca un crab.

— Te simți bine? îl întrebase Beetle.

— Foarte bine, răspunsese Septimus.

Se apropiară de stâncile care se înălțau la marginea a ceea ce ei considerau a fi golful lor. Jenna se pregătea să sară sus, dar Septimus o opri.

— Nu, zise el. **Sirena**... o să ne vadă.

Jenna era obosită și pusă pe sfadă.

— Cum să ne vadă, Sep? Dacă noi nu putem vedea turnul de aici, nici ea nu ne poate vedea pe noi.

— Pe lângă asta, dacă e un **Strigoii acaparator în Sălaș**, nu e nicio problemă. Că doar n-om fi nebuni să ne ducem în turn, sări și Beetle.

— A zis că o să vină după mine și o să mă găsească, Beetle. Nu înțelegi fiindcă nu ai fost acolo.

— Știu, da'... gândește-te și tu, Sep. Îmi închipui că... chestia aia... **Sirena**... zicea că o să vină după tine cât timp te afli în turn. Credea că ai rămas prizonier acolo, nu? Sunt sigur că acum se învârte de colo-colo, căutându-te. Ori poate că s-a lăsat păgubașă și s-a întors...

— Gata, Beetle, taci, se răsti Septimus la el; nu putea suferi ideea să Sirena se întorsese la Syrah.

— Bine, bine, Sep. A fost o zi grea, acum îmi dau seama.

Septimus recunoștea în sinea lui că Beetle are dreptate, dar în același timp simțea tot mai puternic apropierea unei primejdii. Fapt este că nu izbutise să ducă la bun sfârșit ceea ce îi ceruse Syrah. Tunelul de Gheață era tot **desigilat** și ceva îi spunea că Syrah, atunci când îi pomenise de faptul că însuși Castelul e amenințat, nu se referea doar la un tunel **desigilat**. Nu știa cum să îi facă pe Jenna și Beetle să înțeleagă.

— Nu-mi pasă. Nu trecem peste stânci, suntem prea expuși. Mergem printre dune, unul în spatele celuilalt, în tăcere, ca la bătălie...

— *Ca la bătălie?* repetă Beetle, neputând să își creadă urechilor.

— Șșș! E o treabă serioasă, la fel de serioasă ca un exercițiu Scapă-Cine-Poate executat în Pădure. S-a înțeles?

— Nu, dar cred că nici nu are vreo însemnătate. Mi se pare că te-ai hotărât să fii Cadet Șef, remarcă Beetle.

— Trebuie să fie *cineva* și Cadet Șef, făcu Septimus. (Nu recunoscuse niciodată, nici măcar față de el însuși, dar cât timp fusese în Armata Tânără tânjise în taină să ajungă Cadet Șef.) Hai, luați-o înainte, băieți.

— *Băieți?* se revoltă Jenna.

— Da, Jenna, și tu poți fi băiat.

— *Splendid.* Mulțumesc foarte mult, Sep, zise Jenna și se strâmbă la Beetle, care îi răspunse la fel.

— Da' . . . , începu Beetle.

— Șșș.

— Nu, trebuie să mă ascuți, Sep, spuse Beetle. E ceva important. Dacă ești convins că **Strigoii acaparator** o să iasă din turn ca să te găsească, cred că ai pierdut ceva din vedere. Nu are decât să se ia după urmele noastre și mai târziu, când suntem adormiți în ascunzătoare . . .

Jenna se cutremură.

— Beetle, te rog . . .

— Iertare, făcu Beetle spăsit.

— Nu are după ce urme să se ia, îi anunță Septimus. De asta am mers în spate. Ca să târșâi.

— *Ce să faci?* se mirară Beetle și Jenna în cor.

— E un termen tehnic.

— *A târșâi,* un termen tehnic? pufni Beetle în răs.

Septimus era cât se poate de serios.

— Da, e un termen din Armata Tânără.

— Așa m-am gândit și eu, mormăi Beetle.

— Se referă la felul în care miști picioarele prin nisip. Uite, așa, zise el și le arată pasul târșăit, ca de crab. În felul ăsta ștergi urmele. Nu se mai văd. Bineînțeles, nu poți merge târșăit decât în nisipul uscat. Pe nisipul ud nu se poate, normal.

— Normal.

Jenna și Beetle o luară înainte, cu Septimus după ei. Îi îndrumă spre o potecă îngustă, tăiată adânc în stâncă, întocmai ca un mic canion. Peste marginile de sus se revărsau ierburile țepoase care creșteau pe dune, aproape acoperind poteca ce semăna mai degrabă cu un tunel. Aici era mai întuneric, mai ales că nu pătrundea Lumina, și Inelul cu Dragon începu să lumineze. Septimus își trase repede în jos mânecile cu banderole purpuriu, ca să îl acopere.

Era mulțumit de alegerea făcută. Poteca mergea paralel cu plaja și ajungea undeva aproape de ascunzătoare. Când ieșiră din micul canion, cerul era presărat cu stele și apa se retrăgea. Se duseră direct la locul unde se afla Scui păfoc.

Dragonul dormea un somn liniștit, sănătos. Sforăia ușor, după cum e obiceiul dragonilor. Jenna îi mângâie nasul moale și Beetle laudă ingeniozitatea cu care fusese confecționată găleata. Apoi, cam cu teamă, e drept, se uită mai îndeaproape la coadă. Se vedea cât de colo că îi merge bine. Coadă nu mai zăcea pe nisip ca un copac tăiat, ci era ușor curbată, așa cum arăta

dintotdeauna, și... avea un miros plăcut, de mentă. Mirosul îi aduse aminte lui Septimus de Syrah și îl cuprinse tristețea.

— Am să stau aici, lângă Scuipăfoc, o vreme, le zise lui Beetle și Jennei. Bine?

— Sigur, răspuse Beetle. Noi ne ducem să pregătim niște AromaSec. Te așteptăm când ai terminat cu Scuipăfoc.

Septimus se așeză și se sprijini de gâtul lui Scuipăfoc, cald încă de la soarele de peste zi. Băgă mâna în buzunar și scoase carnetul pătat de apă pe care i-l dăduse Syrah. Citi din el o vreme, dar lectura nu avu darul să îl liniștească.

În timp ce Beetle se chinuia să pregătească niște AromaSec pe plita cu FocInstant, Jenna privea apa cum se retrage. Gândul o purtă spre Nicko. Oare Cerys ridicase ancora? Și-l închipui pe Nicko ținând masiva cârmă de mahon, răspunzător de soarta corabiei, și simți o undă de regret. I-ar fi plăcut să stea pe punte lângă Nicko, să mai fie împreună cu fratele ei mai mare, ca pe vremuri, și apoi să meargă la culcare în frumoasa și confortabila ei cabină, unde nu vedeai fir de nisip. Își aminti că Milo pictase o coronită de aur pe ușa cabinei și zâmbi. La început fusese stânjenită, dar acum înțelegea că Milo era mândru de ea. Oftă. Îi părea rău că se purtase așa... Poate că nu ar fi trebuit să plece.

Beetle o auzi oftând.

— Ți-e dor de Nicko? o întrebă.

Jenna rămase cu gura căscată. Cum de îi ghicise Beetle gândurile?

Chiar atunci apăru și Septimus.

— Liniște, Beetle, zise el. Asta e o tabără tăcută.

— O ce? făcu Beetle ridicând ochii spre el.

— O tabără tăcută. Nu se face zgomot. Nu se vorbește. Se fac semne doar cu mâna. Ai priceput?

— Sep, eu cred că ai întrecut măsura. Fii cu băgare de seamă.

— Cu ce am întrecut măsura?

— Chestia asta cu Cadetul Șef. E doar o închipuire de-a ta.

— Beetle, nu suntem la picnic, șuieră Septimus.

— Ia mai slăbește-ne, Sep. Te uiți la mușuroaie de cârtiță și zici că-s munți, îl luă Beetle la rost. Ai întâlnit pe plajă un spirit care știe un pic de **Magie** și vii acum la noi cu cea mai năstrușnică poveste din câte s-au auzit. Dacă vrei să știi, eu cred că te-a vrăjit și te-a făcut să crezi că ai trecut prin întâmplările alea. Sau ai adormit și a fost un vis.

— Nu mai spune! făcu Septimus, apoi băgă mâna în buzunar și scoase jurnalul lui Syrah. Ia să citești ce scrie aici și după aia să veniți să-mi spuneți că am visat.

JURNALUL LUI SYRAH SIRENEI

Beetle și Jenna luară carnetul și citiră ce scria pe copertă.

Jurnalul lui ~~Syrah~~ Sirenei

Dedicat lui ~~Julius Pike~~

~~Vrăjitor~~ Neobișnuit Insulelor mele

— De ce și-a schimbat numele și a tăiat unele cuvinte? întrebă Jenna.

— Citește și ai să vezi, răspunse Septimus.

Jenna deschise carnetul și se puse pe citit împreună cu Beetle.

Dragul meu Julius, scriu acest jurnal pentru tine. Trag nădejde că îl vom citi împreună, așezați în fața focului, în camera mare din vârful Turnului Vrăjitorilor. Din păcate, cele întâmplate săptămâna trecută m-au învățat să nu mă aștept ca lucrurile să meargă așa cum am plănuit. Îmi dau seama că se poate ca într-o zi să citești acest jurnal singur, sau poate că nu îl vei citi niciodată. Cu toate acestea, oricând va ajunge acest jurnal la Castel (și știu că va ajunge), aș vrea să aștern pe hârtie întâmplările prin care a trecut credincioasa ta Ulenică, ~~Syrat Syra~~ Sirena, după ce a scos din Urnă Piatra Expediției.

Urmează o relatare a necazurilor mele.

Nu mă așteptam nicidecum să trag Piatra Expediției. Nu mai fusese scoasă din Urnă de atâta vreme că nici nu mai credeam că există. Nici măcar când am scos-o nu mi-a venit să cred. Mă gândeam că e o glumă de-a ta. Dar apoi ți-am văzut fața și am știut că mă înșelam. Când Gardienii Urnei m-au luat din sală, am trecut prin cele mai grele clipe din viața mea. M-am luptat cu ei în timp ce mă

trăgeau spre Corabia Expediției, dar erau șapte, și aveau puteri magice. Nu aveam cum să scap.

Corabia Expediției mi-a șters puterile magice și m-a lăsat neputincioasă. Cred că însăși corabia avea puteri magice, dar altfel decât cele pe care le avem noi. A coborât Râul atât de repede că mi s-a părut că au trecut doar câteva minute de când plecasem de la Castel. Am trecut ca vântul prin Port și am ieșit în larg. În câteva minute uscatul nu s-a mai văzut, iar eu am știut că sunt sortită pierii.

Când am ajuns departe, în larg, Gardienii au scos cuțitele din teacă și m-au înconjurat, ca niște păsări de pradă, dar nu au îndrăznit să mă atace cât timp îi priveam în ochi. A venit noaptea, dar eu știam că, dacă adorm fie doar și o clipă, nu am să mă mai trezesc. Am rămas trează prima noapte și a doua zi, dar când a început să se însereze din nou nu mai eram sigură că voi putea să mă lupt multă vreme cu somnul.

Trecuse bine de miezul nopții și zorile nu puteau fi departe. Pleoapele mi se închideau și am văzut sclipirea unei lame apropiindu-se de mine. Într-o clipă am fost trează și am sărit peste bord.

Vai, Julius, dacă ai ști cât de rece era apă... și cât de adâncă! M-am scufundat ca o piatră până când roba s-a umflat și m-a ridicat încet, încet la suprafață. Îmi amintesc că am văzut luna deasupra mea, iar când am scos capul din apă Corabia Expediției nu se mai vedea. Eram singură pe mare și eram sigură că în câteva minute am să mă afund din nou în apă, de astă dată pentru totdeauna. Dar atunci, spre bucuria mea, am simțit că îmi recapăt puterile magice. Am chemat un delfin și acesta m-a dus la un far care avea - mare să îți vină să crezi - urechi ca de pisică și ochi prin care ieșea lumina, mai strălucitoare decât soarele.

Farul era un loc ciudat. Acolo trăiau două creaturi, mai degrabă pisici decât oameni, care aveau grijă de Globul magic din care ieșea lumina. Le-am lăsat un mesaj pentru tine, în caz că trece vreo corabie pe acolo. Chiar mă întreb dacă îl vei primi înainte de întoarcerea mea. Mă bătea gândul să aștept și eu o corabie, dar în noaptea aceea, pe când dormeam într-o cămăruță, am auzit pe cineva strigându-mă pe nume cu un glas atât de dulce că nu m-am putut împotrivi. Am ieșit în vârful

picioarelor și am chemat delfinul. El m-a dus la insulă.

Delfinul m-a lăsat pe un țârm stâncos, unde apa era adâncă. Nu departe am văzut niște dune de nisip și acolo am adormit. Când m-am trezit a doua zi dimineața, am auzit foșnetul valurilor și numele meu cântat de toată plaja. Când soarele s-a înălțat deasupra mării, m-am plimbat pe plajă. Mă credeam în paradis. ~~Julius, cât de tare mă înșelam!~~

— Ultima propoziție a adăugat-o mai târziu, zise Beetle, care se pricepea la scrisul de mână. Îi tremura mâna.

— Și a fost tăiată, zise Jenna.

— De altcineva, spuse Beetle. Se vede că tocul e ținut în alt unghi.

Jenna întoarse pagina. Urma un jurnal.

Prima zi pe insulă

Mi-am făcut un adăpost într-o văioagă ferită de vânt, de unde se vede farul. Îmi place să văd lumină noaptea. Astăzi am găsit tot ce îmi trebuia: apă proaspătă de la un izvor, un fruct acoperit de țepi dar delicios, cules dintr-un crâng, și doi pești pe

care i-am prins cu mâinile goale (vezi că am învățat ceva pescuind în Șanțul de Apărare!). Dar cel mai mult m-am bucurat când am găsit acest jurnal de bord pe care am să-l transform în propriul meu jurnal. În scurtă vreme, Julius, am să chem delfinul și am să mă întorc la tine, dar mai întâi vreau să îmi recuperez puterile și să mă bucur de acest loc minunat, plin de cântec. *Eu cânt.*

A doua zi pe insulă

Astăzi am plecat să explorez. Am găsit o plajă ascunsă după o faleză înaltă, dar nu am rămas mult timp acolo. Când am stat, mi s-a tot părut că mă spionează cineva din vârful falezei. Sunt foarte curioasă să află ce e acolo – cred că ceva frumos. Poate că mâine am să urc dealul împădurit și am să văd ce e în vârf. *Nino la mine.*

A treia zi pe insulă

Azi-dimineață m-a trezit o voce dulce care mă chema. Am mers după cântec și, cât ar părea de ciudat, m-a dus pe deal, printre copaci, întocmai acolo unde voiam de ieri să merg. Dincolo de copaci, chiar în vârful falezei, am descoperit un turn părăsit. Am ajuns în fața intrării, dar am văzut că era înțesată de Magie

întunecată. Am stat deoparte și am privit o vreme, până când am simțit că mă trage spre ea. Acum m-am întors în siguranță în ascunzătoarea mea dintre dune. Nu am să mă mai întorc la acel turn. M-am hotărât ca mâine să chem delfinul și să plec spre Castel. Julius, îmi e atât de dor să îți văd zâmbetul când voi intra pe ușile mari de argint ale Turnului Vrăjitorilor. *Niciodată.*

A patra zi pe insulă

Azi m-am trezit în fața turnului. Habar nu am cum am ajuns acolo. Până acum nu am mai mers în somn, dar cred că așa s-a întâmplat. Cel puțin, bine că m-am trezit înainte să intru în turn. Am fugit de acolo, cu toate că o voce minunată mă ruga să rămân. M-am întors în adăpostul meu dintre dune. Mi-e frică. Am chemat delfinul, dar nu a venit. *Nu va mai veni niciodată.*

A cincea zi pe insulă

Azi-noapte nu am dormit, fiindcă nu știam unde am să mă trezesc. Delfinul tot nu a venit. Nici diseară nu am să dorm. *Dormi.*

A șasea zi pe insulă

Noaptea trecută am stat trează din nou. Sunt atât de ostenită! Parcă sunt iarăși pe Corabia

Expediției. În scurtă vreme va veni noaptea și mi-e teamă. Dacă adorm, care unde am să mă trezesc? Sunt atât de singură. Jurnalul acesta e singurul meu prieten. Diseară vei veni la mine.

— E oribil, se înfioră Jenna.

— Mai departe e și mai rău, spuse Septimus.

Dădu pagina, iar Jenna și Beetle citiră mai departe, cuprinși de negre presimțiri.

A șaptea zi pe insulă

Azi m-am trezit în turn. Nu îmi amintesc cine sunt. Sunt Sirena.

— Vai, exclamă Jenna. Îngrozitor.

Jurnalul se sfârșea aici, dar mai era o pagină scrisă, murdară și ferfenițită. Jurnalul se deschidea singur acolo. La început le păru a fi o pagină scrisă de un copil care repeta același exercițiu de mai multe ori, numai că de fiecare dată scrisul era mai dezordonat și încâlcit de alt scris.

Sunt Syrah Syara. Am nouăsprezece ani. Vin din Castel. Am fost ucenicul NeObişnuit al lui Julius Pike. Sunt Syrah Syara. Sunt Syrah Syara.

Sunt Syrah Syara. Am ~~nouăsprezece~~ mulți ani. Vin ~~din Castel~~ de pe Insulă. Eu ~~am fost~~ sunt ~~ucenicul~~ ~~NeObişnuit~~ al lui ~~Julius Pike~~ Insula. Sunt Syrah Syara. Sunt ~~Syrah Syara~~ Sirena.

Sunt Sirena. Nu am vârstă. Vin de pe Insulă. Sunt Insula. Sunt Sirena. Sunt Sirena. Când te chem, ai să vii la mine.

— S-a dus, șopti Jenna, clătinând din cap, de parcă nu îi venea să creadă.

Dădu foile mai departe, căutând scrisul frumos și citeț al lui Syrah. Dar nu mai găsi nimic, decât niște semne și simboluri complicate, desenate cu precizie dar fără suflet. Niciunul din ei nu le înțelegea. Jenna închise carnetul și îl întinse lui Septimus.

— Parcă am asistat la asasinarea cuiva, șopti ea.

— Așa este, încuviință Septimus. Adică, am asistat la Aca-pararea cuiva, ceea ce e cam același lucru. Acum mă credeți? Jenna și Beetle dădură din cap.

— Beetle, zise Septimus, am să fac de pază primul, apoi vii tu. Te trezesc peste două ore. Jen, tu ai face bine să dormi. Gata?

Jenna și Beetle dădură din nou din cap, fără să scoată un cuvânt.

Septimus alese un loc nu departe de ascunzătoare, între două dune. De acolo vedea bine plaja, dar nu putea fi văzut. Cu toate că nu știa ce le rezervă noaptea, era binedispus, pregătit să facă față oricărei situații. Prietenii erau alături de el și, orice s-ar fi întâmplat, erau împreună. Nici nu voia să își închipuie cum se simțise Syrah singură, având doar jurnalul drept tovarăș.

Septimus stătea nemișcat. Respira aerul răcoros, auzea sune-tul îndepărtat al valurilor care se retrăgeau. Întoarse încet capul la dreapta și la stânga, căutând vreun semn de mișcare printre ierburi sau pe plaja pustie. **Asculta**, dar nu auzea nimic.

Orele trecură. Se lăsă frigul, dar Septimus rămase atent, nemișcat, de parcă făcea parte din dună. Strălucirea nepământească a Globului de Lumină ardea în stânga lui. Când răsări luna și apa se retrase și mai departe, Septimus văzu cum apare o limbă de nisip alb. Sunetele valurilor se domoliră pe măsură ce apa se retrăgea, și în tăcerea care se lăsa Septimus auzi ceva: țipătul unui pescăruș... și pași hotărâți pe nisip, pași care se apropiau.

⇨ 3 8 ⇨
PROIECȚII

Septimus se târî ca un șarpe prin văioaga dintre dune, trăgându-se în coate. În lumina slabă a lunii care abia răsărea, părul lui avea culoarea nisipului, iar verdele stins al pelerinei se confunda cu iarba de deasupra. Cu toate acestea, mișcarea lui nu trecu neobservată.

Ascuns în întunericul din adăpost, Beetle se trezi brusc. Ciuli urechea: ceva nu era cum trebuie. Se târî afară de sub Pelerina fierbînte, se ridică în picioare și își

trecu mâna prin păr, așa cum făcea de obicei. De astă dată regretă gestul. Mâna îi era acum plină de un amestec de ulei de păr și nisip. Fiindcă ascunzătoarea nu era îndeajuns de înaltă ca să stea în picioare, se aplecă și aruncă o privire afară, prin deschizătura îngustă. Văzu cu îngrijorare că Septimus se târa spre plajă. Se furișă și el afară din ascunzătoare, ridicând un val de nisip care trecu razant pe lângă capul Jennei.

Înăuntru, Jenna dormea, visând că e cu Nicko pe corabie.

Beetle își dădu drumul pe pantă în urma lui Septimus, deși el înainta mai degrabă ca o broască-țestoasă decât ca un șarpe. Septimus se oprise și privea țintă spre plajă. Când Beetle ajunsese lângă el, ridicând alt val de nisip, Septimus întoarse capul și duse un deget la buze.

— Șșș...

— Ce e? șopti Beetle.

Septimus îi arătă cu mâna spre stânga. La lumina răspândită de Glob, pe plajă se vedeau două siluete mergând alături, cu ghetele în mână, chiar pe linia lăsată de apa care se retrăgea. Păreau, observă Septimus cu invidie, că nu au nicio grijă pe lumea asta. Când se mai apropiară, fu limpede că erau un băiat și o fată. Iar când fură și mai aproape, Septimus avu ciudata senzație că *știe cine sunt*.

— Nu se poate, murmură el.

— Ce nu se poate? șopti Beetle.

— *Par* a fi 409 și Lucy Gringe.

— 409?

— Ei, *știi* tu. Băiatul Lup.

Beetle nu îl cunoscuse pe Băiatul Lup, dar o știa pe Lucy Gringe și îl crezu pe Septimus.

— Bine, dar... cum de au ajuns *aici*? se minună el.

— *N-au* ajuns, răspunse Septimus, tot în șoaptă. Sunt niște **Proiecții**. Sirena încearcă să mă ademenească.

Beetle era sceptic.

— Ia stai, da' de unde știe Sirena de Lucy și Băiatul Lup?

— A fost o prostie din partea mea, spuse Septimus. M-am gândit la ei când mi-am ascuns gândurile.

Siluețele lui Lucy și a Băiatului Lup se apropiară. Se opriră pe țârm și priviră spre mare.

— Zici că-s vii, făcu Beetle cu îndoială în glas. Credeam că e greu să **proiectezi** oameni.

— Sirenei nu-i e greu, răspunse Septimus și se cutremură, amintindu-și de **Proiecția** lui Beetle care îl ruga să aștepte. Beetle, lasă capul jos.

Îl împinse pe Beetle la pământ. Cele două siluete se întorseră și urcau panta, îndreptându-se chiar spre locul de unde Beetle și Septimus se retrăgeau cât puteau de repede.

— Intră în ascunzătoare, șopti Septimus.

De astă dată, Jenna fu acoperită de o avalanșă de nisip.

— Ce... , bombăni ea, trezindu-se într-o clipă.

— Șșș, făcu Septimus și arătă cu degetul afară.

Speriată, Jenna se ridică în picioare și privi afară.

Intrarea în ascunzătoare era îndeajuns de strâmtă cât să intre doar o persoană o dată, dar îndeajuns de mare ca trei persoane să se poată uita afară. Acum, trei perechi de ochi — unii violeți, alții căprui și alții verde strălucitor — urmăreau siluetele Băiatului Lup și a lui Lucy, care urcau destul de greu coasta nisipoasă, venind drept spre ascunzătoarea nevăzută (spera Septimus).

Siluetele se așezară pe nisip, la câțiva pași de ascunzătoare. Jenna nu-și putu stăpâni o exclamație de uimire.

— Șșș, făcu Septimus, cu toate că știa că **Proiecțiile** nu aud.

— Ce caută aici? întrebă Jenna.

— Sunt **Proiecții**, răspunse Septimus.

— Ce sunt?

— **Proiecții**.

— Ba sunt în carne și oase.

Adevărul e, gândea Septimus, că ziceai că sunt reali, atât de reali încât îi părea că, dacă întinde mâna, îl va putea atinge pe 409, cu părul lui încâlcit și pelerina plină de nisip. Fu cât pe ce să întindă mâna, dar se opri la timp, spunându-și că era un

tertip de-al Sirenei și că, de îndată ce se va arăta, Sirena va fi acolo, așteptându-l. Își trimisese Proiecțiile ca pe niște câini de vânatoare, să scoată vânatul din vizuină. Dar nu, el nu avea de gând să iasă până nu plecau de acolo.

Deodată, una din Proiecții prinse glas.

— Ai auzit ceva adineauri? întrebă, jucându-se cu cozile.

— Vorbesc, zise Beetle. Proiecțiile nu vorbesc.

— Ale Sirenei vorbesc. Ți-am mai spus.

Afară, Proiecția cu cozi începea să se neliniștească.

— Ai auzit? Același zgomot.

— Nu e nimic, răspunse Proiecția cu păr încâlcit. Or fi niște șerpi de nisip.

Beetle înghiți în sec. Șerpi de nisip... la asta nu se gândise.

Proiecția cu cozi sări în picioare.

— Șerpi? Șerpi! Aaaaa! țipă și începu să sară de colo-colo, scuturându-și disperată tunica.

Un puhoi de nisip se revărsă în ascunzătoare.

— Sep, asta e Lucy Gringe, nu încape nicio îndoială, șopti Beetle, frecându-se la ochi.

— Ba nu, se încăpățână Septimus.

— Aaaaa! urla Proiecția cu cozi. Urăsc șerpii. Îi urăsc!

— Sep, nu fi caraghios. Bineînțeles că ea este, zise Jenna. Nu mai e nimeni în stare să țipe așa.

Proiecția cu păr încâlcit sări și ea în sus.

— Șșș, Lucy. Șșș! Dacă ne aude cineva?

— Chiar v-a auzit cineva, veni vocea Jennei din ascunzătoare.

Proiecțiile se apucară de mână.

— Ce-ai zis? întrebă **Proiecția** cu cozi pe **Proiecția** cu păr încâlcit.

— Eu? răspunse **Proiecția** cu păr încâlcit, ofensată. N-am scos un cuvânt. A fost o voce de *fată*. Dacă vrei să știi, mi s-a părut că seamănă cu vocea Jennei Heap.

— Prințesa Jenna? Ce *prostii* spui! îl repezi **Proiecția** cu cozi. Așa ceva nu se poate.

— Ba se poate, zise Jenna, ieșind — pe cât se părea — dintr-o dună de nisip.

Proiecția cu cozi scoase un chițait jalnic.

Jenna își scutură tunică de nisip.

— Bună, Băiatule Lup. Bună, Lucy, spuse ea calm, ca și cum s-ar fi întâlnit la o petrecere.

Lucy Gringe deschise gura.

— Lucy, te rog să nu mai țipi, spuse Jenna.

Lucy Gringe închise gura și se așeză pe nisip. Era una din rarele ocazii când nu știa ce să spună.

— Ești *reală*, nu? întrebă Jenna tare, ca să audă și Septimus.

— *Sigur* că sunt, răspuse Lucy indignată. La urma urmei, aş putea să te întreb același lucru.

— Da, și eu sunt reală, zise Jenna și îl privi pe Băiatul Lup. Cred că și tu, adăugă ea zâmbind.

Băiatul Lup nu părea prea sigur de el.

— Ce întâmplare..., mormăi el.

Arată cu capul spre ceea ce recunoștea acum a fi un adăpost ca la carte, stil Armata Tânără.

— E și 412 acolo? întrebă.

— Bineînțeles, zise Jenna. Și Beetle... E și Beetle-Cărăbuș aici.

— Mda, știu. Sunt mulți cărăbuși în nisip. Mușcă destul de rău.

— Nu, nu, e Beetle al nostru. Hai, Sep, ieși odată de acolo.

Septimus ieși. Părea cam stânjenit și oarecum enervat.

— Ce faci aici, 409? întrebă.

— Aș putea să te întreb același lucru, răspuse Băiatul Lup, uitându-se la Beetle, care ieșea și el din ascunzătoare plin de nisip din cap până în picioare. Câți sunteți acolo, o armată?

Beetle, Septimus și Băiatul Lup se priviră precauți, ca și cum fiecare intrase nepoftit pe teritoriul celuilalt.

Jenna preluă inițiativa.

— Haideti. Să mergem pe plajă și să aprindem un foc. Putem să frigem niște urși-banană.

Lucy îl privi uimită.

— Aveți urși-banană în locul ăsta uitat de lume?

— Da, zise Jenna. Îți plac?

— Îmi place orice nu are gust de pește, zise Lucy.

Septimus dădu semne că ar vrea să se împotrivescă, dar Jenna îi tăie vorba.

— Știi ceva, Sep? Povestea asta cu Armata Tânără a ajuns cam prea departe. Acum suntem cincî. N-o să ni se întâmple nimic.

Septimus nu știa ce să spună. Se simțea rușinat după ce făcuse atâta caz de **Proiecții**.

— Sunt niște lemne aduse de mare pe plajă, zise Beetle. Vii, Sep? Și tu... mm... 419?

— Patru-zero-nouă, îl corectă Băiatul Lup zâmbind. Poți să-mi spui Băiatul Lup. Așa îmi zice toată lumea.

— Iar mie poți să îmi spui Beetle, zise Beetle. Și să știi că nu mușc.

O jumătate de oră mai târziu erau adunați în jurul unui foc de tabără. Scânteile zburau în aer iar ei coceau urși-banană, fără să aibă habar că, nu departe de ei, Jakey Fry îi privea cu jînd.

Jakey era cocoțat pe cel mai înalt deal din Insula Stelei. Insula era întocmai cum îi spunea numele, în formă de stea, și se afla chiar lângă vârful insulei principale. Lui Jakey îi era foame și frig, iar acum, privindu-i pe cei adunați în jurul focului, se simțea și singur. Molfăia un cap de pește uscat, pe care îl găsisese în buzunar, și tremura. Frigul se lăsa, dar cu toate acestea Jakey nu avea curaj să se întoarcă la *Prădătorul* ca să ia o pătură.

Acum întoarse privirile spre mare. Fusese trimis să scruteze orizontul, nu plaja, numai că, din când în când, nu se putea stăpâni să nu arunce o privire la cei adunați pe plajă. Erau atât de aproape, iar Jakey văzu că apa, retrăgându-se, lăsase în urmă o limbă de nisip care lega Insula Stea de plaja unde ardea focul. Cât ar fi dorit să alerge pe limba de nisip și să se alătore grupului! Nu făcu însă nicio mișcare. Nu îi era teamă de tatăl lui și de cei doi ucigași care se aflau la o aruncătură de băț, pe barcă, ci de bătrâna fantomă care îi aștepta pe digul portului atunci când sosiseră. Fantoma îmbrăcată în robă albastră, cu ochii ei holbați, îl îngrozise pe Jakey. Nu putuse să nu bage de seamă că până și tatăl lui era înspăimântat de fantomă, iar Jakey nu îl văzuse niciodată pe taică-său temându-se de ceva. De îndată ce se întunecase, fantoma îi spusese lui Jakey:

— Du-te și vezi când apare corabia, băiete. Să nu-ți mai văd mutra până când corabia nu naufragiază. Iar atunci, chiar în clipa când se izbește de stânci, să te înfățișezi aici, ai înțeles?

Da, Jakey înțelese. Nici nu avea cum altfel.

Fără să aibă habar că erau priviți cu jînd, cei de pe plajă se așezară comod în jurul focului, iar Băiatul Lup și Lucy începură să își spună povestea. Jenna și Beetle ascultau cu gura căscată. Septimus, în schimb, nu putea scăpa de o presimțire rea. Stătea ceva mai departe de grup și, ca să poată vedea bine în întuneric, nu privea spre foc sau spre Lumina care strălucea în vârful Pilastrului.

— Hai, Sep, vino aici, îi spuse Jenna, văzându-i privirea îngrijorată. N-o să pățim nimic. Ne simțim așa bine...

Septimus nu răspunse. Ar fi vrut și el să se simtă bine, dar nu prea avea cum. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui Syrah zăcând cu fața în jos la piciorul scării. Oare ea cum se simțea?

Lucy și Băiatul Lup povesteau mai departe, dar Septimus nu îi asculta decât cu o ureche. Cu gândul tot la Syrah, ronțai câțiva urși-banană și bău cana de ciocolată fierbinte pe care i-o oferise Jenna. Amintirea acelei după-amiezi se așternuse peste el ca o pătură umedă și îi privea pe ceilalți ca și cum, la fel ca Jakey Fry, s-ar fi aflat pe altă insulă. Focul stătea să se stingă și

se lăsă frigul. Septimus se înfășură în pelerină și, încercând să nu ia în seamă miorlăiturile lui Lucy Gringe, privea spre mare.

Nu îi venea să creadă că lucrurile luaseră o astfel de întorsătură. Nici nu apucase bine să îi convingă pe Beetle și Jenna că pe insulă se întâmplau lucruri necurate, că Lucy și Băiatul Lup își făcuseră apariția și preschimbaseră totul într-o petrecere. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai furios. În loc să râdă de felul prostesc în care Lucy imita o pisică, ar trebui cu toții să vadă de ce echipajul *Prădătorului* luase Lumina și o urcase pe Pilastru, sau să înțeleagă la ce se referise Syrah când vorbise de primejdia care pândea Castelul, sau să afle ce făcea echipajul bărcii în acest moment. Septimus era convins că lucrurile sunt legate între ele, dar nu își putea da seama în ce fel. Ar fi trebuit să discute cu ceilalți, să afle ce știau Lucy și Băiatul Lup, numai că, de fiecare dată când încercase să intre în vorbă, nu căpătase niciun răspuns lămuritor. Ceilalți se prosteau, de parcă plecaseră într-o excursie de o zi la dunele de lângă Port.

În timp ce Lucy îi delecta pe ceilalți cu o descriere a capetelor de pește trase în ciocolată, Septimus scruta întunericul. Și chiar atunci, când ceilalți izbucniră într-un cor de mieunături, văzu în zare silueta unei corăbii cu toate pânzele ridicate.

Povestea Băiatului Lup și a lui Lucy se apropia de sfârșit. Chiar acum istoriseau cum veniseră sărind din piatră în piatră ca să ceară ajutorul oamenilor pe care Mărrtan îi zărise când stătuse în vârful Pilastrului ceva mai devreme.

— Cine ar fi zis că erați chiar voi? chicoti Lucy.

Povestea luă sfârșit. În jurul focului se lăsă tăcerea. Septimus privea corabia cum se apropie.

— Te simți bine, Sep? întrebă Jenna după o vreme.

— Se apropie o corabie, zise el arătând spre mare. Uite.

Patru capete se întoarseră, dar cele patru perechi de ochi care stătuseră ațintite în lumina focului nu zăriră nimic.

— Sep, ai nevoie de odihnă. Iar te înșală ochii, zise Jenna.

Fu ultima picătură. Septimus se ridică înfuriat.

— Tot nu vreți să înțelegeți? Stați aici, râzând și prostindu-vă, de parcă nu s-a întâmplat nimic, și nu vedeți ce aveți în fața ochilor.

Se întoarce și, fără să mai scoată un cuvânt, o luă în sus, spre dune.

— Sep..., spuse Beetle și se ridică să îl ajungă din urmă.

Jenna îl trase înapoi lângă ea.

— Lasă-l. Sep are nevoie să fie singur uneori. Până mâine-dimineață o să-i treacă.

Când ajunsese la dune supărarea îi trecuse. Rămase pe loc câteva clipe. Parcă ar fi vrut să se întoarcă la lumina îmbietoare a focului și la prietenii lui. Dar se săturase să tot dea înapoi. În schimb, se hotărî să se urce în vârful dunelor și să vadă mai bine corabia. În felul ăsta o să știe că avusese dreptate, chiar dacă numai pentru el.

Urcă panta nisipoasă cât putu de repede și ajunsese la platoul din vârf. Aici se opri ca să își recapete răsuflarea. Priveliștea era minunată. Cerul era limpede, spuzit de stele. Marea se retrăgea încet, lăsând în urmă limbi lucioase de nisip și dând la iveală, pentru câteva ore, o rețea neștiută de drumuri străvechi, drumuri construite de oamenii care locuiseră pe insulă cu mult timp în urmă, până când locul fusese inundat și insula împărțită în alte șapte.

Septimus privi înspre larg, căutând corabia. Era pe jumătate convins că se înșelase și că nu va vedea nimic. Dar nu, iat-o, mult mai aproape acum. Pânzele albe se vedeau bine în lumina lunii. Pe cât se părea, venea drept spre insulă. Tocmai voia să o ia la fugă înapoi, să le spună celorlalți, când, cu coada ochiului, zări un șir de lumini albastre clipocind printre copacii din vârful dealului. Se aruncă la pământ.

Întins printre ierburi, abia îndrăznind să respire, privea luminile și aștepta să le vadă cum coboară dealul spre el. Dar

nu, luminile nu se mișcau. În cele din urmă înțelese ce erau: șirul de ferestruici din vârful Iscoditoarei. Pe când stătea și se întreba ce rost aveau, văzu un val de ceață cum iese de sub copacii aflați mai jos de Iscoditoare și începe să se rostogolească spre mare. Îl trecu un fior. Dintr-odată simți că s-a făcut frig, iar ceața... ceața părea că se îndreaptă spre un loc anume, ca și cum știa încotro se duce.

Septimus se ridică. Nu-și dorea decât să ajungă cât mai repede la prietenii lui, lângă foc. Coborî în fugă dunele. În fața lui, ceața se răspândi pe țărni și începu să se rostogolească pe apă, îndesându-se tot mai tare. Plaja era deja înghițită de ceață, dar Septimus se ghidă după lumina roșie a focului, care încă se mai zărea.

Când ajunse la foc, cu răsuflarea tăiată, Beetle puna lemne noi pe jar.

— Bine că ai venit, Sep, zâmbi el și se vedea că e bucuros. Noaptea asta ținem focul aprins. Ceața asta nu are nicio noimă.

†† 39 †† DE CART

Nicko stătea la cârma lui Cerys. Era o noapte minunată: Luna se ridica pe cer și lumina, alături de mii și mii de stele, corabia elegantă, bine întreținută. Vântul era perfect, sufla fără întrerupere, împingând corabia peste valuri. Nicko era voios: respira cu nesaț aerul sărat al mării, marea la care visase de atâta vreme că aproape pierduse speranța de a o revedea. Nu-i venea să creadă că se întorsese în Timpul lui și încă la cârma celei mai frumoase corăbii pe care o văzuse vreodată. Iar pe deasupra se mai și îndrepta spre casă. Era un moment pe care avea să și-l amintească toată viața.

Mișcarea corabiei și legănarea apei de un albastru întunecat, în care pluteau scânteii fosforescente, îl linișteau și îi schimbau gândurile. *Cerys* răspundea fără întârziere ori de câte ori sucea cârma, iar vântul sufla din plin în pânze. Nicko ridică ochii spre vele și apoi îi zâmbi lui Snorri, navigatorul lui. Snorri stătea sprijinită de parapet, părul lung îi flutura în vânt, ochii verzi îi străluceau de încântare. Lângă ea stătea Ullr, neagră și suplă în înfățișarea de panteră pe care o lua noaptea. Simțind privirea lui Nicko ațintită asupra ei, Snorri întoarse capul și zâmbi.

— Am izbutit, Snorri. *Am izbutit!* izbucni Nicko în râs. Uite și tu unde am ajuns!

— Suntem norocoși, zise Snorri cu simplitate. Atât de norocoși.

Era prima noapte când Milo îl lăsase singur la cârmă. În noaptea dinainte, secundul — un bărbat cinic, care era de părere că un băiat atât de tânăr, de slab și, pe deasupra, cu aspect neîngrijit precum Nicko Heap nu merita să i se dea pe mână corabia — stătuse lângă el, urmărindu-i fiecare mișcare și felul în care mâna corabia peste valuri, pândind cea mai mică greșeală ca să îl poată pârî lui Milo. Spre necazul lui, nu găsisese niciuna. Nicko ținea bine direcția și răspundea perfect la fiecare schimbare a vântului. Îl urmărise cum trece cu bine de

trei bărci de pescuit care își întinseseră năvoadele la lumina strălucitoare a lunii și, spre uimirea lui, îl mai văzuse trecând, fără să clipească, și printr-o turmă de balene, atât de mari că păreau fiecare câte o insulă neagră.

Poate că secundul era un om cinic, dar era și corect. Îi spusese stăpânului că, spre uimirea lui, Nicko se dovedise un cârmaci desăvârșit și că, dacă ar fi avut zece ani mai mult, n-ar fi avut nimic împotriva să îi predea cârma lui *Cerys* pentru traversarea de noapte. Milo, căruia Jenna îi povestise despre ciudățeniile din Casa Foricșilor, își făcu socoteala că, dacă puneai timpii cap la cap, Nicko era mai bătrân decât tot echipajul corabiei laolaltă, așa că îl lăsase singur la cârmă în a doua noapte a călătoriei spre Castel.

Așa ajunsese Nicko regele valurilor. Mirosul înviorător al mării îi înțepa nările, buzele i se acoperiseră de sare și ochii îi rătăceau peste necuprinsul albastru, fără să se împiedice de ziduri sau să se înceteșeze din cauza fumului de lumânare. Sub picioare avea adâncurile nemăsurate ale oceanului și deasupra sclipirea prafului de stele. Doar o pătură subțire de aer îl despărțea pe Nicko Heap de întregul univers. Sentimentul de libertate era îmbătător.

Oricât de încântat ar fi fost, Nicko nu pierdea nicio clipă din vedere însărcinarea care îi fusese dată — să mâne corabia

în siguranță toată noaptea, până când cârmaciul din primul cart venea să își ocupe postul, la răsăritul soarelui.

Nicko știa pe dinafară traseul. Trebuia să urmeze un curs spre sud-vest, 210 grade pe busolă, până când vedea la orizont Farul de pe Stânca Mâței. Secundul le spusese lui Nicko și lui Snorri că nu aveau cum să se înșele: farul arăta ca un cap de pisică. Lumina răzbătea afară prin doi „ochi”, deși, până te apropiai mai bine, ziceai că e unul singur. Ca să semene și mai mult cu un cap de pisică, turnul avea în vârf două protuberanțe ca două urechi. Descrierea farului îl intrigase pe Nicko: dacă i-ar fi povestit altcineva, ar fi zis că e o glumă, dar secundul nu era omul care să facă glume, credea Nicko.

Nicko urma să meargă drept spre far, până când unicul „ochi” devenea doi ochi, apoi să o întoarcă pe Cerys spre sud și să cotească 80 de grade după busolă. În acest fel, corabia ar fi ajuns aproape de alt far — care avea urechi, dar nu lumina — și pe care, îl asigurase secundul, nu avea cum să nu îl vadă, fiindcă luna va străluci cu putere. Apoi urma să cotească 270 de grade spre sud, ceea ce însemna că, dacă vântul și valurile nu îi stăteau împotriva, Cerys avea să ajungă drept la Farul Dunelor Gemene.

Nu era un parcurs ușor, dar Nicko era încrezător că îl putea face, cu ajutorul lui Snorri. Secundul îl sâcâise, repetându-i de

trei ori să aibă grijă ca să nu îndrepte, *cu niciun chip*, corabia la sud de Farul Stânca Mâței, spre insula din spate. Nicko îi repli-case că, dacă era în stare să evite o balenă, va reuși probabil să se țină departe și de insulă.

Strigătul lui Snorri îi întrerupse șirul gândurilor:

— Uite! Acolo! Se vede vârful!

Din cuibul de cioară se auzi alt strigăt:

— Stânca Mâței chiar în față!

Într-adevăr, privind la orizont, Nicko zări o lumină difuză, cam ca prima geană de lumină a zilei. Corabia se îndrepta direct într-acolo.

Nicko răsuflă ușurat. Cu toate că se arătase încrezător, îi fusese teamă să nu cârmească prea spre sud și să treacă prea departe de Stânca Mâței. Aruncă o privire la globul greu al busolei, care se legăna ușurel în locașul lui, și zâmbi: acul arăta exact 210 grade.

Cerys tăia valurile, îndreptându-se spre lumina aceea, care se făcea tot mai puternică. Însă nu era așa cum se așteptase Nicko. Farul Stânca Mâței era renumit pentru înălțimea lui, pe când lumina asta părea să vină mai de aproape de apă decât se așteptase.

Pe măsură ce înaintau, Nicko era tot mai îngrijorat. Ceva nu era în ordine. Până acum ar fi trebuit să vadă turnul înalt al

farului, dar nu se vedea decât o lumină puternică, strălucind în depărtare. Luna dispăru după un nor mare și dintr-odată se făcu întuneric. Nicko mai aruncă o privire la busolă; acul tremura puțin, așa cum fac toate acele, dar stătea deasupra semnului pentru 210 grade. Erau pe direcția bună! Nu mai înțelegea nimic.

— Snorri, tu vezi Stânca Mâței? întrebă îngrijorat.

— Nu, Nicko. Ce ciudat. Nu corespunde cu harta, pe cât văd eu.

Din cuibul ciorii se auzi un strigăt:

— Ceață la prova!

Nicko se sperie. Era o noapte limpede, liniștită. Nici nu s-ar fi gândit că dă de ceață.

— Ceață? strigă spre marinarul de pe catarg.

— Da, domnule. Vine spre noi.

Nicko nu mai văzuse în viața lui așa ceva. Un zid de ceață venea spre ei, rostogolindu-se deasupra mării ca un val gigantic, înfricoșător. Într-o clipă învăluî corabia într-o pătură de picături de apă înghețată. Se răsuci în jurul catargelor, înghiți pânzele și înăbuși orice sunet. Prin urmare, Nicko nu auzi strigătul de uimire al marinarului:

— Se vede Stânca Mâței! E *întunecată!* Nu are lumină!

Syrah stătea în Iscoditoare, cocoțată pe scăunelul de metal din vârful scării șubrezite, care se rotea fără încetare, scrâșnind pe sinele ruginite. Camera era inundată de o lumină albastră, strălucitoare. Când Nicko ajunse în dreptul Stâncii Măței, Syrah dădu capul pe spate și deschise gura. Din pieptul ei ieși o voce frumoasă, dulce, o voce vrăjită. Sunetele nu dispărură după ce erau cântate, așa cum se întâmplă cu vocile obișnuite, ci rămaseră în aer, așteptându-și suratele. Pe măsură ce Syrah cânta, sunetele se învolburau în aer, se învâlmășeau și se rostogoleau, se adunau într-un vârtej din ce în ce mai puternic ce mătura pereții, se mișca tot mai iute, până când, în cele din urmă, zbură afară pe fereastră ca o pasăre și o luă spre mare, spre corabia cu pânzele ridicate pe care bătea luna.

Când ceața îi acoperi ochii, în urechile lui Nicko răsună un cântec dulce, mai frumos decât și-ar fi închipuit că există. Înăuntrul cântecului își auzi numele strigat:

— Nicko, Nicko, Nicko...

— Snorri? spuse el.

— Nicko, unde ești?

— Aici. Sunt aici. M-ai strigat?

— Nu, răspunse Snorri și în vocea ei răzbătea îngrijorarea. Nicko, trebuie să lăsăm ancora. Acum, pe loc. E primejdios să mergem mai departe. Nu vedem încotro mergem.

Nicko nu răspunse.

— Nicko... *Nicko...*, cânta vocea, umplându-i sufletul cu nemărginită bucurie de a fi găsit drumul spre casă, în cele din urmă.

— Nicko... Nicko... vino la mine, Nicko, îl îmbia cântecul.

Nicko zâmbea cu toată fața. Într-adevăr, chiar asta și făcea: venea acasă. Venea în locul căruia îi aparținea, locul pe care îl căutase toată viața.

Dintr-odată, vocea alarmată a lui Snorri îi întrerupse visarea, scoțându-l din fire:

— Ancora! Lasă ancora!

Lui Nicko i se părea că Snorri e de-a dreptul plictisitoare. Pe puntea de dedesubt răsunară pași, dar lui Nicko nu îi păsa. Tot ce voia era să audă cântecul vrăjît.

— Uscat înainte! se auzi strigătul marinarului de pe catarg. Pământ înainte!

— Nicko! țipă Snorri. Stânci! Cârmește! Cârmește!

Nicko nu răspunse și nu făcu nicio mișcare. Snorri îl privi înspăimântată și văzu privirea pierdută. Fiind o Văzătoare de Spirite, își dădu pe dată seama că Nicko era vrăjît. Se aruncă asupra lui și încercă să îi smulgă cârma din mână, dar Nicko o dădu deoparte. Apucă strâns cârma și Cerys merse mai departe.

— Ullr, Ullr, ajutor! strigă Snorri.

Ochii verzi ai panterei se aprinseră. Sări la Nicko și deschise gura.

— Ullr, trage-l deoparte. Nu, nu mușca. Repede, trebuie să iau cârma.

Dar chiar în clipa când Ullr îl apucă de haină, corabia se cutremură. Câțiva stâneni mai jos, chila săpă un șanț adânc în nisip, *Cerys* zvâcni și se opri.

Aflat la locul lui de observație pe Insula Stelei, Jakey Fry se chiora prin ceață, speriat că are să treacă ceva cu vederea. Văzu felinarul de noapte atârnat în vârful catargului mare al lui *Cerys* trecând pe lângă el, ca o bărcuță plutind în derivă pe o mare albă de ceață, apoi auzi un hârșăit îngrozitor, văzu cum felinarul se clatină, apoi se oprește și pică de pe catarg.

Jakey sări de pe stâncă, alunecă pe niște pietre, și mai-mai că nu se dădu de-a berbeleacul pe pantă, până în portul micuț de pe cealaltă parte a Insulei Stelei, unde acostase *Prădătorul*. Fantoma cu ochi de țap stătea întinsă pe digul portului (chiar și în această poziție părea înspăimântătoare), iar căpitanul Fry și cei doi Crowe erau așezați pe puntea bărcii, deși se vedea că nu se simt în apele lor. Era ca la ceaiul de după-amiază, numai că aici toți păreau că nu se simt bine și, pe deasupra, nu aveau nici ceai. Jakey era bucuros acum că făcuse de pază singur.

Un pumn de pietricele ridicate de picioarele lui Jakey trecură prin fantomă, care sări în picioare și îl privi cu ură, cu ochii mijijiți:

— Să... nu... te... mai... prind... că... faci... așa... ceva, zise fantoma rar.

Jakey nu auzise niciodată o voce mai amenințătoare. I se ridică părul măciucă și cu greu se stăpâni să nu o rupă la fugă de acolo. Rămase încremenit și îngăimă:

— Corabia... s-a împotmolit.

Căpitanul Fry se învioră. El și frații Crowe săriră în picioare, de parcă în cele din urmă pleca un musafir nepofsit.

— Am pornit-o, zise căpitanul Fry fiului său. Coboară și deznoadă parâma.

Jakey tropăia pe loc. Nu avea câtuși de puțin chef să se apropie de fantoma care stătea chiar lângă stâlpul de care era legată parâma. Îi veni în ajutor chiar fantoma, care o luă agale de-a lungul cheiului, îndreptându-se spre treptele din capăt.

Ajunsă în capul scării, fantoma se opri și îndreptă un deget amenințător spre căpitanul Fry.

— Ai Amuleta? întrebă cu o voce cavernoasă care îi ridică din nou lui Jakey părul măciucă.

— Da, șefu', răspunse căpitanul.

— Arată-mi.

Căpitanul scoase din buzunar punguța de piele pe care i-o dăduse Una Brakket.

— Hai odată, se răsti fantoma la el.

Căpitanului îi tremurau mâinile atât de tare că abia reuși să dezlege baierile punguței. Cu degete neîndemânatic, scoase ceva și îi arătă fantomei.

— Bine. Și descântecul? Vreau să mă conving că știi forma pentru uzul proștilor.

Căpitanul mai scormoni prin punguță și scoase o bucată de hârtie pătată de apă, pe care era scris descântecul.

— Uitați, șefu'. Țsta e, zise el.

— Bine. Nu uita: pui accentul pe prima silabă a fiecărui cuvânt.

— Pe prima... *silă*?

Fantoma oftă enervată.

— Pe prima parte a cuvântului. Așa cum spui „tontule”.

— Da, șefu'. M-am prins.

— Acum pune-o la loc în buzunar și nu care cumva să o pierzi.

Fantoma se întoarse, coborî treptele și se afundă în apă, lăsându-l pe Jakey cu gura căscată.

Înainte să dispară cu totul, ultimele lui cuvinte răzbătură până la ei prin ceață:

— Sunt cu ochii pe tine, Fry.

— Nu sta acolo ca o găină jumulită care așteaptă un parde-siu, urlă el la Jakey. *Plecăm.*

Jakey sări îndată pe chei, desfăcu parâma de pe stâlpul de piatră și o aruncă pe puntea *Prădătorului*. Apoi, speriat ca nu cumva să rămână pe chei și să dea iarăși ochi cu fantoma, sări iute înapoi pe punte.

— Ia cârma, băiete, mârâi căpitanul Fry. Iar voi doi, se întoarse spre frații Crowe, luați fiecare câte una, zise și le arătă o pereche de vâsle uriașe.

Cei doi nu păreau a înțelege.

— Pe ceața asta nenorocită nu bate vântul, tâmpiților, zbiră el. Hai, dați la vâsle și să nu aud nimic. Nu plesniți apa, nu icniți, nu gemeți. Nu trebuie să știe nimeni că ne apropiem. Ați înțeles?

Cei doi Crowe dădură din cap. Luară fiecare câte o vâslă și se duseră la tribord.

— Mă, tâmpiților, stați fiecare pe câte o parte, urlă căpitanul. Poate că voi vreți să vă petreceți restul vieții învărtindu-vă în cerc pe apă. *Io nu.*

Căpitanul se așeză la prova și îi făcu lui Jakey semne cu mâinile să o ia la dreapta sau la stânga, așa încât, în ciuda ceții, barca împinsă de vâslele fraților Crowe ieși cu bine din portul

strâmt în largul mării. Apa se retrăsese, dar *Prădătorul* fusese construit pentru pescuitul pe lângă țărm — avea fundul plat și putea merge cu ușurință în locuri unde alte bărci nu s-ar fi încumetat să se aventureze. Când trecură pe lângă punctul cel mai nordic al Insulei Stelei, Jakey nu se putu abține să nu arunce o privire spre țărm, să vadă dacă focul mai ardea pe plajă. Nu văzu decât un strat gros de ceață, care acoperea totul, și din care se înălțau cele trei catarge ale victimei *Prădătorului*.

Barca înainta încet prin ceață. Jakey privea spatele gemenilor Crowe, care afundau vâslele în apă ca niște automate. Îl văzu pe haidamacul de taică-său la prova, cu nasul coroiat în vânt, cu dinții rânjiți ca un câine sălbatic, și se întrebă ce treabă urâtă mai punea la cale. Apoi gândul îi fugi la grupul de prieteni pe care îi văzuse în jurul focului și în clipa aceea înțelese că asta își dorea: să fie liber să stea cu prietenii lui în jurul unui foc. Nu-și dorea viața pe care o ducea. Voia să scape.

†40†
ÎMPOTMOLIȚI

Pe Cerys, Nicko se trezi în mijlocul coșmarului oricărui marinar. O privi pe Snorri fără să îi vină să creadă.

— Ce? gemu el. Ce-am făcut?

— Ai împotmolit corabia, îi răspunse Snorri scurt. N-ai vrut să mă ascuți. Erai... nebun.

— Împotmolit? Nu... nu. Nu! țipă Nicko.

Se repezi la parapet și privi în jos. Nu vedea decât valuri de ceață răsucindu-se deasupra apei, dar știa că era întocmai cum spusese Snorri. Simțea: apa nu se mișca deloc sub chilă. Frumoasa Cerys nu mai era în elementul ei. Devenise o bucată inertă de lemn.

Pe puntea de dedesubt se iscă zarvă. Tot echipajul se trezise. Marinarii săreau jos din paturi și se repezeau la scări. Bubuital pașilor îl înspăimântă pe Nicko. Câteva clipe mai târziu, Milo, ciufulit după somn, cu o pătură aruncată peste cămașa de noapte din brocart de mătase, apăru amenințător lângă el.

— Ce... urlă el. Ce-ai făcut?

Nicko scutura din cap. Nici nu putea să îl privească pe Milo în față.

— N...nu știu, făcu el deznădăjduit. Nu știu și gata.

Secundul, ieșit și el pe punte, răspunse prompt la întrebarea căpitanului.

— Ne-a împotmolit, căpitane.

(Deși nu mai spusese alte cuvinte, toată lumea auzi urmarea: „Așa cum v-am spus că o să facă.”)

Snorri își dădea seama că Nicko nu va încerca nici măcar să se apere.

— E din cauza farului, interveni ea. S-a mutat.

Secundul râse batjocoritor.

— Ba da, s-a mutat, stăruî Snorri. Acum e acolo. *Uite*, zise și arătă spre Pilastrul care se înălța din ceață ca un semn rău prevestitor.

Deasupra lui ardea o lumină strălucitoare.

— Ha! pufni secundul. Vreun tâmpit a aprins un foc în vârful unei stânci. Se întâmplă deseori. Asta nu înseamnă că te duci cu corabia într-acolo.

— Corabia... e doar... pe un banc de nisip, se bâlbâi Snorri.

— A, și tu te pricepi? o luă secundul peste picior.

— Știu cum se simte nisipul sub chilă și știu cum se simte și stâncă, zise Snorri. Se simte că acum stă pe nisip.

Secundul nu prea știa ce să îi răspundă lui Snorri. Clătină din cap.

— Când vine fluxul, cred că se va ridica și va pluti, adăugă Snorri.

— Depinde cât de mare e stricăciunea, bombăni secundul. Nisipul acoperă o grămadă de spărturi... și o mulțime de stânci. Cele mai rele sunt stâncile ascunse în nisip. Apa le netezește, nisipul, nu. Dacă rămân în nisip sunt tăioase, unele ascuțite ca o lamă. Trec printr-o corabie ca un cuțit încins prin unt. Îi întoarse spatele lui Snorri și se adresă lui Milo:

Permiteți să trimit un om jos, domnule? Să vadă ce stricăciuni sunt.

— Permisioane acordată, mormăi Milo.

— Merg eu, zise Nicko, străduindu-se să nu pară că se roagă de el. Vă rog. Dați-mi voie să vă fiu de ajutor.

Milo îl privi cu răceală.

— Nu, spuse el cu asprime. Să meargă Jem. În Jem am încredere.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă încet spre prova, unde rămase uitându-se posomorât prin ceață la ceea ce se vedea din uscatul care era acum atât de neașteptat și nedorit de aproape.

În starea de confuzie în care se afla, îl auzi pe Jem cum coboară scara de frânghie aruncată peste bord, cum sare jos, în nisip. Îi auzi ghetetele plescăind prin apa mică și strigătele:

— Pe fund e nisip, domnule... e o zgârietură aici... nu prea mare... aaa... oh, oh...

Și alte plescăituri.

Disperat, Milo își prinse capul în mâini. Se gândi la prețioasa încărcătură pe care o avea în cală. Răsplata căutărilor lui de ani de zile, pentru care își lăsase soția și fiica. Câtă nesăbuință, își zicea el, câți ani irosiți. Își închîpui cum se va umple Cerys de apă atunci când va veni fluxul, cum va năvăli apa în cală, va acoperi cufărul și îl va trage la fund, iar prețioasa

încercătură va cădea în nisip și va fi cine știe când aruncată la mal în locul ăsta de care nu știa nimeni.

Milo privi spre prova care era mai ridicată ca de obicei, fiindcă *Cerys* se afundase în nisip și se lăsase pe spate. Privi prin ceață la *Lumina* din vârful Pilastrului și văzu că nu era un foc, așa cum credea secundul. În timp ce privea *Lumina*, încercând să înțeleagă ce e, ceața începu să se retragă. Milo se cutremură văzând că nu se risipea, ca o ceață obișnuită, ci se strângea în sus, pe vârful unui dealul stâncos, spre un mic turn aflat chiar acolo. Era ca și cum un pescar strângea plasa după ce prinsese un pește uriaș, pe nume *Cerys*, se gândea Milo înfuriat. Îl trecu un fior. Se întâmplau lucruri ciudate, iar turnul din vârful dealului era mai ciudat decât toate... Voia să îl vadă mai bine.

— Telescop! strigă.

În câteva clipe, un marinar îi aduse telescopul. Milo duse la ochi tubul de alamă frumos lucrată și îl îndreptă spre turn. Văzu că la vârful turnului era un șir de luminițe albastre, strănii, și își aminti de o poveste pe care o spuneau pirații de pe corabia lui Deakin Lee seara târziu. Vorbeau de Insulele **Sirenelor** cu ochi albaștri, insule care se aflau împrăștiate prin cele șapte mări. De aici, **Sirenele** îi chemau și îi ademeneau pe marinari, ale căror corăbii se izbeau de stânci.

Milo văzu pătura de ceață cum se strânge sus pe deal și intră în turn pe ferestrele albastre și atunci începu să se întrebe dacă Nicko era într-adevăr de vină că se împotmoliseră. Se hotărî să discute cu el între patru ochi. Chiar atunci, auzi o voce de fată strigându-l de jos. Părea a fi vocea fiicei lui, deși cu siguranță așa ceva nu era posibil.

— Uite, e *Cerys*! V-am spus eu. Hei, Nicko! Milo!

Acum Milo se convinsese: se afla într-adevăr lângă una din faimoasele Insule ale *Sirenei*.

— Hei, hei! Milo! *Tată!* Uită-te în jos. Sunt eu, Jenna!

Milo băgă degetele în urechi.

— Pleacă! strigă el. Lasă-ne în pace!

Strigătul lui se auzi jos, acolo unde o mică trupă de salvatori (cel puțin în intenție) mergea prin apa mică. Jenna auzi și se întoarse supărată spre *Septimus* și *Beetle*.

— *Ăsta-i e felul, zise.*

— Șșș, făcu *Septimus*. Vine cineva. Repede, ascundeți-vă!

Se pîtulă după stânca mare de care *Cerys* fusese cât pe ce să se lovească și o trase pe Jenna lângă el. *Beetle*, *Băiatul Lup* și *Lucy* li se alăturară într-o clipă.

— Ce e, Sep? întrebă *Beetle*, care se lăsase în genunchi pe o scoică și suferea la fel de mult ca biata creatură.

Septimus arată spre *Cerys*, care era acum total diferită de corabia magnifică amarată la Cheiul Doisprezece din Târgul de pe Chei. Privită din punctul de vedere al unei scoici, forma ei masivă, rotunjită, nu mai era elegantă ci umflată, asemenea unei balene eșuate pe țârm. Cu toate că bordurile erau tot netede și banda aurită strălucea în Lumină, sub linia de plutire corabia era neagră și murdară, plină de ciorchini de scoici. Ceea ce voia Septimus să le arate nu era însă imaginea întristătoare a corabiei eșuate, ci siluetele celor doi Crowe. Nu încăpea îndoială: ei erau și se furișau, profitând de întunericul de lângă copastie, spre Jem, care nu bănuia nimic, ocupat cu inspecția stricăciunilor.

Priviră îngroziți cum cei doi frați aplică manevra lor clasică — Menghină-*Haț* — bietului Jem. Chiar în ultimul moment, înainte ca cei doi să sară pe el, Jem se întoarse, apoi scoase un țipăt ascuțit și căzu cu fața în apă. Cei doi băgară cuțitele la loc în teacă și își continuă drumul pe lângă chilă, nevăzuți de cei de pe punte.

Gemenii Crowe se apropiară cu fereală de scara de frânghie care atârna de pe *Cerys*. Dinspre pupa mai apărură două siluete, căpitanul Fry și Jakey, care se îndreptară tot spre scară. Ajunși lângă scară se opriră. Cei ascunși după stâncă îl văzură pe Jakey cum arată cu degetul spre trupul marinarului. Păru că

se iscă o ceartă între Jakey Fry și tatăl lui, ceartă care luă sfârșit când căpitanul puse cuțitul în gâtul lui Jakey.

Acum ajunseră și cei doi Crowe la scară. Îi spuseră lui Jakey să o țină și se urcară unul după altul. Fiecare avea, înfipite la brâu și în ghete, o colecție înspăimântătoare de cuțite.

— Nu! făcu Jenna și dădu să iasă de după stâncă, dar Băiatul Lup o prinse de mână.

— Așteaptă, îi zise.

— Dar *Nicko*..., protestă ea.

Băiatul Lup îl privi pe Septimus.

— Nu încă, 412... așa-i?

Septimus încuviință din cap. Știa că Băiatul Lup calcula sortii de izbândă, întocmai cum fuseseră învățați în Armata Tânără. Iar în acel moment sortii le erau potrivnici, din cauza unei colecții de cuțite, a înverșunării și puterii mult mai mari a adversarilor. Până acum, singurul avantaj pe care îl aveau era surpriza.

— „Dacă vrei să biruiești, momentul bun să îl găsești”, zise Septimus.

Exasperată, Jenna ridică ochii spre cer.

— Da' să știi că e adevărat, Jen. Trebuie să găsim momentul potrivit. Adică atunci când se așteaptă mai puțin să fie atacați. Nu-i așa, 409?

Băiatul Lup rânji și ridică degetul gros. Era ca în vremurile bune, doar că de o mie de ori mai bine. Erau împreună în plutonul lor și aveau să câștige.

Jenna nu era de aceeași părere. Îngrozită, îl văzu pe căpitanul Fry cum urcă scara după frații Crowe. Lumina bătea în lama unui cuțit pe care îl avea la brâu. Gemenii Crowe ajunseră sus. Aici se opriră și îl așteptară pe căpitanul Fry, după care se furișară neauziți pe corabie.

Pe punte se auziră strigăte și cineva țipă.

Jenna nu mai putea răbda. Se smulse din mâna Băiatului Lup și ieși de după stâncă, plescăind prin apa mică și sărind peste limbile de nisip. Se îndrepta spre corabia eșuată, pe puntea căreia se stingeau țipetele și bufniturile.

Jakey Fry o văzu pe Jenna apropiindu-se, dar nu făcu nicio mișcare. Văzu și alte patru siluete cum ies de după stâncă și vin în urma ei, dar tot nu se mișcă. Siluetele se opriră lângă trupul marinarului, îngenunchează și îl întoarseră cu fața în sus. Jakey se simțea îngrozitor. Se agăță de scară, ca și cum ar fi dat ascultare ultimelor cuvinte pe care i le spusese tatăl lui:

— Ține scara, haimana ce ești, și nu care cumva să îi dai drumu' că nici nu știi ce te așteaptă. Ai înțeles?

Adevărul e că Jakey era prea speriat ca să dea drumul scării.

Jakey văzu cele cinci siluete cum ridică trupul marinarului și îl cară până la o piatră plată din apropiere. Ar fi vrut să se ducă să îi ajute, dar nu avea curaj. În acele clipe nu îndrăznea să facă nicio mișcare. Îi văzu cum îl aburcă pe marinar pe piatră și cum un băiat care avea un cuib de paie pe cap îngenunchează lângă el. Aproape imediat, băiatul se ridică și arătă supărat cu degetul spre Jakey.

Chiar atunci, Jakey auzi vocea amenințătoare a tatălui său răzbătând prin larma de pe punte. Se lăsă tăcerea. Jakey se cutremură. De bună seamă că tatăl lui pusese cuțitul la gâtul cuiva — era felul lui de a obține ceea ce voia. Ridică privirea, dar nu văzu decât chila lui *Cerys*, plină de ciorchini de scoici. Când lăsă ochii în jos, îl văzu pe băiatul cu un cuib de paie pe cap și pe cei patru prieteni ai lui — *dintre care unul era Lucy Gringe* — venind drept spre el. I se puse un nod în gât. Nu mai avea scăpare.

Jenna și Septimus ajunseră primii la Jakey. Septimus îl apucă de guler și îl trase de lângă scară.

— Dă-te la o parte, *ucigașule*.

— Nu... nu eu. N-am făcut nimic, pe cuvânt.

— *Prietenii* tăi au făcut. E același lucru. Sunteți mână în mână.

— Nu, nu. Nu sunt prietenii mei. Nu sunt.

— *Dă-te la o parte.* Fratele nostru e pe corabie și vrem să urcăm.

— Vă țin eu scara, se oferi Jakey, lăsându-l pe Septimus cu gura căscată.

Apoi Septimus sări pe scară și începu să urce.

— Să fii cu băgare de seamă, îl preveni Jakey. Urci și tu? se adresă Băiatului Lup.

— Mda, făcu acesta cu o strâmbătură.

— Mult noroc, îi ură Jakey.

Apoi veni rândul Jennei, urmată de Beetle. Lucy se cam codea. Era sătulă de scări. Îi aruncă o privire ucigătoare lui Jakey:

— Ce se întâmplă pe-aici, mă, pește mort?

— Habar n-am, don'șoară Lucy, se bâlbâi Jakey. E ceva pe corabie. Tata știe da' mie nu-mi spune nimic, niciodată. Urci și dumneata?

Lucy privi în sus tocmai când Septimus dispărea după rama punții. Oftă. Pe corabie se aflau doi frați mai mici ai lui Simon și, de voie, de nevoie, trebuia să îi ajute. La urma urmei, erau ca și rude. Fire practică, își înnodă cozile ca să nu mai poată fi apucată de ele (învățase câte ceva din șederea la Soborul Vrăjitoarelor din Port).

— Da, cap sec, urc și eu.

— Să ai grijă, don'șoară Lucy, zise Jakey. Dacă ai nevoie de ajutor, eu sunt aici.

Nici nu se așteptase ca Lucy să îi arunce un zâmbet.

— Mersi, puștiule, spuse ea. Vezi și tu ce faci.

Și cu asta începu urcușul pe scara de frânghie.

Pe când Lucy se lupta să urce, un pescăruș neobișnuit, cu pene galbene, ateriză pe limba de nisip. Lăsă capul într-o parte și îl privi cu oarecare interes pe Jakey Fry. Apoi înfipse ciocul în pământ, trase afară o anghilă de nisip care se zvârcolea disperată și o înghiți pe nerăsuflăte. Pfu! nu putea suferi anghilele de nisip. Dacă era ceva ce nu-i plăcea din viața de pescăruș, apoi acelea erau anghilele de nisip. Numai că nu se putea stăpâni. Cum simțea nisipul mișcând cât de puțin sub piciorușele lui sensibile, îl apuca un fel de poftă mai presus de voința lui și, până să se dumirească bine, anghila era deja în drum spre stomacul lui. Pescărușul își luă zborul și se lăsă pe o stâncă din apropiere, ca să își vină în fire.

Pescărușului galben nu îi venea să creadă că soarta lui luase o cotitură atât de bruscă. Dar parcă avea de ales? Vrajitorul NeObișnuit l-ar fi ținut închis pe vecie într-o **Celulă sigilată** dacă nu ar fi acceptat condițiile impuse de el. Pe de altă parte, pescărușul hotărî să nu se grăbească. Avea să plece după ce digera anghila, nicio clipă mai devreme. Spera ca Stăpânul să

merite atâta efort, dar se cam îndoia. Încercând să nu ia în seamă anghila care se zvârcolea în stomacul lui, pescărușul își aținti privirea asupra lui Lucy, care urca pe scara subțire.

În cele din urmă, Lucy ajunsese sus și aruncă o privire peste parapet. Rămase cu gura căscată: puntea era goală.

Unde dispăruseră cu toții?

4 I

ÎN CALĂ

Lucy își plimbă privirea pe puntea lui Cerys. Totul părea normal, cu excepția unor pete de vopsea în care tocmai călcase din nebăgare de seamă. Se aplecă să scoată șireturile care se târâiau prin băltoaca roșie, se mânji pe degete și... *oh*. Deschise gura să țipe, dar o mână neagră de murdărie o acoperi.

— Șșș, Lucy. Nu țipa. Te rog, șuieră Băiatul Lup.

— Da' e sânge, e sânge, bolborosi Lucy pe sub mână nespălată.

— Mda, făcu Băiatul Lup. E mult sânge pe punte. Și o să fie și mai mult dacă ne descoperă, zise și arătă cu cealaltă mână spre prova.

Abia atunci își dădu Lucy seama că puntea nu era chiar atât de goală cum i se păruse. În fața catargului mare, unde puntea era foarte lată, se vedeau trei siluete adunate în jurul unui felinar. Cei trei încercau să pună în funcțiune macaraua pentru cală. Nu observaseră că mai urcaseră cineva la bord și, dacă era să fie după voia Băiatului Lup, nici nu aveau să observe. Încet, mergând în vârful picioarelor, o împinse pe Lucy spre o barcă întoarsă cu fundul în sus, care putea servi drept adăpost.

— Nu țipi, da? o întrebă în șoaptă.

Lucy încuviință din cap și Băiatul Lup îi dădu drumul.

Barca răsturnată se afla pe partea întunecată a punții, departe de lucirea Lumini. Lucy se furișă după barcă.

— Aha, aici erați, zise ea cam înțepată. Puteați să mă așteptați și pe mine.

— Nu credeam că vii, răspunse Septimus, care trăsesese nădejde că Lucy va rămâne jos.

Curioasă ca o mangustă, Lucy scoase capul deasupra bărcii și privi atentă în jur.

— Ei, și acu' ce facem? șopti nerăbdătoare, de parcă nu știau ce joc să aleagă.

Supărată, Jenna trase tare de prețioasa (și foarte murdara) pelerină albastră a lui Lucy.

— Stai jos, taci din gură și *ascultă*, bombăni ea.

Lucy făcu ochii mari, dar se așeză fără să scoată un cuvânt. Jenna se întoarse spre Septimus și Băiatul Lup.

— Voi știți ce și cum, zise. Ne spuneți ce să facem și facem.

Le luă cinci minute ca să se pună de acord cu privire la un plan de bătaie. Se împărțiră în două grupuri, unul condus de Septimus, celălalt de Băiatul Lup. Plutonul lui Septimus avea un singur soldat, unul dar bun: Jenna. Băiatul Lup se pricopsise cu Lucy, dar trăgea nădejde că Beetle va mai echilibra situația. Fiecare pluton avea să înainteze pe o latură a punții, într-o manevră de menghină care i-ar fi impresionat până și pe frații Crowe. Plutonul Băiatului Lup mergea pe partea umbrită de la babord, pe când Septimus și echipa lui aveau să meargă pe partea mai expusă, cea de la tribord, unde bătea Lumina. Când ajungeau la ușa magaziei aveau să își facă fiecare Farmecul de Invizibilitate. La acest punct, Lucy protestă. Nu era cinstit: toată lumea știa Farmecul, în afară de ea.

Septimus nu avea însă de gând să o învețe pe Lucy Gringe cum să facă un Farmec de Invizibilitate, cu toate că de-abia îl

învățase pe Beetle (sau cel puțin așa spera) o variantă simplificată.

— Uite ce e, Lucy, zise Jenna. Nici eu, nici Beetle n-o să ne facem Farmecul, bine? Așa că n-ai să fii singură.

— Bine, acceptă Lucy îmbufnată.

Porniră spre siluetele adunate în jurul felinarului, furișându-se printre colacii de frânghie, pânzele căzute și petele de sânge, la vederea cărora li se făcea pielea de găină. Pe măsură ce înaintau, erau tot mai neliniștiți din cauza tăcerii adânci în care era cufundată corabia. Singurul sunet care se auzea era scârțâitul scripetelui care, așa cum văzuse Jenna, era folosit pentru a coborî ușile magaziei din cală. În zarva portului nu auzise zgomotul, dar acum, în liniștea nopții, scârțâitul mânerului cu care se rotea tamburul o făcea să strângă din dinți. Din fericire, scârțâitul acoperi și un țipăt scos de Lucy atunci când călcă pe ceea ce crezu că e o mână tăiată, dar care se dovedî a fi o mânășă folosită de marinari ca să tragă de parâme.

Septimus și Băiatul Lup o luară înainte, cu ochii ațintiți la scena din fața lor. Pe cât își dădea Septimus seama, căpitanul Fry era cu nervii întinși la limită. Cu o nervozitate pe care nu și-o putea ascunde, dădea indicații fraților Crowe, care se străduiau să așeze macaraua chiar deasupra gurii magaziei, dar la câteva secunde odată arunca o privire grăbită în jur. De

fiecare dată când întorcea capul, cele două capete ale menghinei încremeneau, iar de cum se uita din nou la cei doi Crowe, care erau de-acum learcă de sudoare, și la macaraua scârțâitoare, capetele menghinei se puneau în mișcare, alunecând fără zgomot de la un colac de frânghie la o barcă răsturnată, apoi la catarg, la cabestan, la chepeng, până ajunseră aproape de ușile calei.

Echipa Băiatului Lup se strecură în spatele unei grămezi de butoaie, iar Septimus și Jenna se adăpostiră în spatele unei vele coborâte în grabă. Cercetară câmpul de bătaie, fiecare echipă de pe pozițiile ei. Septimus făcu semn că totul e în ordine și Băiatul Lup îi răspunse la fel. Erau gata. Numărara în gând până la trei, după care se furișară pe punte și începură să facă **Farmecul de Invizibilitate**, pronunțând cuvintele în același timp, așa încât să se poată vedea unul pe altul.

Căpitanul Fry adulmecă bănuitor aerul. Chiar atunci, sprânceana stângă începu să i se zbată. Știa prea bine ce înseamnă asta.

— Opriți macaraua! zbieră el la cei doi Crowe.

Macaraua se opri scârțâind deasupra ușilor calei.

Căpitanul ciuli urechea. Nu se auzea decât plescăitul apei, undeva jos. Fluxul se întorcea și nivelul apei creștea. Căpitanul Fry cunoștea zgomotul; trebuia să plece. Numai că sprânceana

î se zbătea ca o omidă fugărită. Ceva nu era cum trebuie. Îl trecu un fior. Prefera **Magia întunecată**, și nu numai fiindcă nu î se zbătea sprânceana; cu **Magia întunecată** făceai lucruri așa cum îi plăceau lui.

Bănuitor, căpitanul Fry cercetă puntea din ochi. Își închipui că unul din membrii echipajului făcuse un **Farmec de Invizibilitate** ca să scape atunci când îi adunase pe toți ceilalți. Cerys era o corabie fantastică — poate chiar prea fantastică — și n-ar fi fost de mirare ca vreunul din marinari să fie și Vrajitor cu jumătate de normă. Căpitanul Fry disprețuia **Farmecele de Invizibilitate**. Dacă nu mai aveai chef să vezi pe cineva, îi făceai de petrecanie. Erai sigur că nu mai vezi persoana respectivă, plus că făcutul de petrecanie era un lucru plăcut în sine.

Căpitanul Fry știa și el câteva șmecherii și se mândrea că pusese la colț pe câțiva dintre cei mai **magici** Vrajitori. Se apropie de macara și se prefăcu că o cercetează cu mare atenție... apoi deodată se întoarse. Nu văzu nimic, ceea ce îl nedumeri. Din cât știa el, oricine își face un **Farmec de Invizibilitate** reacționează ca și cum ar putea fi încă văzut și fuge să se pună la adăpost. După ce petrecuse mii de ore privind marea, căpitanul Fry se pricepea de minune să detecteze o persoană **invizibilă** care se mișca, fiindcă făcea un fel de valuri în aer. De această dată nu văzu nimic, pentru că

atât Băiatul Lup cât și Septimus stăteau ca niște stane de piatră, urmând instinctiv o altă zicală din Armata Tânără: „Când încremenești, deloc nu te zărești.” Căpitanul Fry se holba în întuneric, rotindu-și capul întocmai ca un porumbel — altă șmecherie de-a lui. Fu cât pe ce să îl prindă pe Septimus, care doar cu greu se stăpâni să nu râdă.

Dar sprânceană tot i se zbătea, așa că se hotărî să facă o verificare pas cu pas și pe pipăite. Se apucă să țopăie de colo-colo, fluturând brațele ca o moară de vânt pe furtună. Metoda căpitanului Fry pentru detectarea persoanelor invizibile se dovedî neașteptat de eficientă: Băiatul Lup și Septimus abia izbutiră să se ferească din calea lui. De fapt, chiar îl atinse în treacăt pe Băiatul Lup, numai că, din fericire, acesta tocmai se ascundea după catargul mare și căpitanul Fry crezu că a atins cu mâna un nod de parâmă.

Septimus chiar se gândea să se retragă, când moara de vânt se opri din țopăit la fel de brusc precum se pornise. Căpitanul Fry îi zărise pe frații Crowe făcându-și semne cum că el ar fi cam într-o doagă. Vederea semnelor îi deschise o rană mai veche.

— E al dracului de frig aici, zise tușind și bătând din picioare ca și cum ar fi vrut să se încălzească. Hai, mișcați-vă, nepricopsiților!

Cei doi Crowe rânjiră batjocoritor și nici nu se clintiră. Atunci căpitanul Fry scoase cuțitul și se apropie de Crowe cel Slab.

— Fă cum ți-am zis, că de nu, gâtul ăla de pui o să rămână fără capul tău de cretin, mârâi el. Și tu la fel, Grasule.

Frații Crowe se apucară pe dată de treabă cu entuziasm.

Încă tulburat de povestea cu sprânceana care i se zbătea, căpitanul Fry stătea cu ochii la punte și în același timp îi îndruma pe cei doi Crowe. Crowe cel Gras apucă de cârligul care atârna de brațul macaralei, îl trase în jos și îl agăță de inelul chepengului.

— Stai! urlă căpitanul Fry. Ce ai în cap, fiertură de ovăz? Ți-am zis să nu deschizi capacul până nu am rostit cuvintele alea.

Băgă mâna în buzunar și scoase o hârtie boțită.

— Dă felinarul încoace, cap de curcă! îi spuse lui Crowe cel Slab. Hai, te miști?

Crowe cel Slab aduse lampa. Căpitanul Fry netezi hârtia, tuși nervos și citi cu grijă descântecul:

Aerg aetpaon nî, lugnepehc itedihsed

Aets en un ăs elac nî cimin.

Septimus și Băiatul Lup se priviră speriați. La fel făcură și frații Crowe. Cu toții — deși din motive diferite — puteau

recunoaște un **Descântec pe Dos** atunci când îl auzeau. Căpitanul Fry își șterse sudoarea de pe frunte (nu îi venea la îndemână să citească) și urlă:

— Nu sta, cap de bobleț! Deschide chepengul!

Crowe cel Slab se repezi la macara și se apucă să învârtă altă manivelă scârțâitoare.

În câteva minute, ușile calei fură ridicate. Sub punte se căsca o gaură imensă, neagră. Septimus și Băiatul Lup se priveră cu subînțele: era prilejul mult așteptat.

Căpitanul Fry ridică felinarul și se chiorî în întuneric. Frații Crowe priviră și ei, dar mai cu teamă. Jenna, ascunsă în spatele veleii căzute, urmărea scena aproape fără să îi vină să creadă. Semăna cu desenele care îi reprezentau pe membrii unei bande de jefuitori de morminte, care terorizaseră Castelul pe vremea când ea era mică. În clipa următoare, cei trei nu mai semănară cu jefuitorii de morminte, ci cu trupa de maimuțe zburătoare care dăduseră un spectacol în fața porților Palatului la Bâlciul Echinoctiului de Primăvară, numai că maimuțele astea erau mai mari, mai urâte și făceau mult mai mult zgomot.

Se auziră trei bufnituri și maimuțele aterizară pe cufărul masiv aflat pe fundul calei.

— I-am prins! veni vocea triumfătoare a lui Septimus de lângă macaraua care începu să se lase în jos cu ușă cu tot.

În adâncurile calei, căpitanul Fry și cei doi Crowe izbucniră într-un torent de vorbe urâte — pe unele Jenna și Beetle nici nu le mai auziseră vreodată. Sudălmile continuară până când ușile fură închise și brațul macaralei lăsat peste ele.

Septimus și Băiatul Lup își lepădară **Farmecele de Invizibilitate** și, împreună cu ceilalți, se duseră la cea mai apropiată scară care cobora la punțile de jos. Septimus împinse ușile batante, așteptându-se să le găsească încuiate și baricadate. Nu era așa. Ușile se deschiseră chiar prea ușor și ei se întrebară de ce nu îndrăznea nimeni să iasă.

Zorile se apropiau, cerul devenise verde-cenușiu. Coborâră unul după altul scara spre punțile de jos.

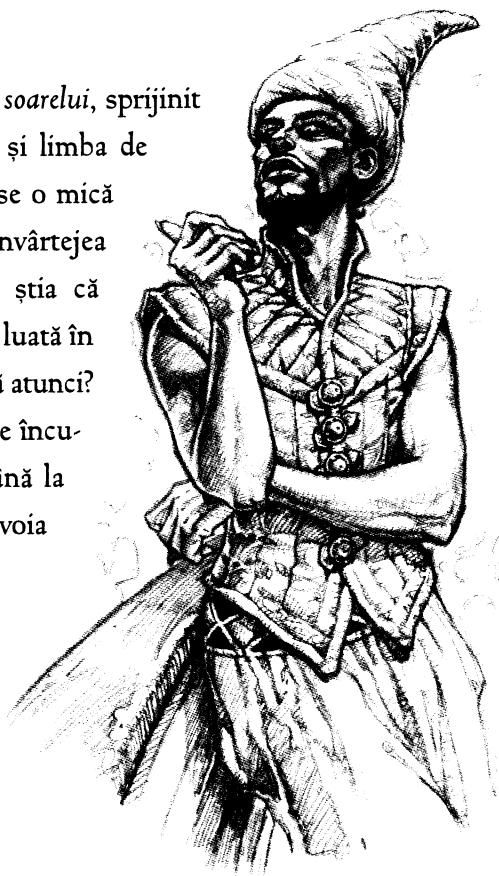
Oare ce aveau să găsească? se întrebau, cuprinși de negre presimțiri.

42

OMUL-BANANĂ

Jakey Fry privea răsăritul soarelui, sprijinit de scară. Venea fluxul și limba de nisip pe care stătea devenise o mică insulă, în jurul căreia se învârtejea apa plină de nisip. Jakey știa că insula va fi în scurtă vreme luată în stăpânire de mare. Ce să facă atunci? Să se urce pe Cerys sau să se încumete să treacă prin apă până la Prădător și să îi lase în voia sortii?

Privi în sus. Auzise scârțâitul macaralei și bufnetul chepengului trântit la loc. După

aceea nu se mai auzise nimic. Oare ce se întâmpla? Oare ce se întâmplase cu Lucy? Jakey era sigur că nimic bun, fiindcă Lucy nu putea să tacă atâta vreme.

Nu prea departe, cocoțat pe stâncă, pescărușul terminase de digerat anghila. Posomorât, revăzu cu ochii minții lui de pasăre contractul pe care îl semnase forțat de băgăciosul de Vrăjitor NeObișnuit. Ar fi oftat dacă ar fi putut, dar nu știa dacă păsările oftează. Nu avea scăpare. Trase aer în piept și, într-o străfulgerare galbenă însoțită de un mic pocnet, se preschimbă.

Jakey privea în zare. Spre soare-răsare, dincolo de valurile care unduiau blând, dincolo de șirul de stânci care ducea la Pilastru, cerul era de un verde lăptos care promitea o zi însorită, o zi numai bună să fii stăpân pe barca ta, să nu țipe nimeni la tine și să te pună să faci una sau alta. Apa plescăia la picioarele lui Jakey. Următorul val acoperi insula și i se urcă până la glezne. Venise vremea să ia o hotărâre. Își dădea seama că în acea clipă era liber, liber să întoarcă spatele lucrurilor pe care le ura. O viață nouă îi făcea semn, îmbiindu-l, dar era oare îndeajuns de curajos? Soarele ridicat deasupra orizontului își trimise razele să îi încălzească obraji. Jakey se hotărî. Acum, în această clipă, era îndeajuns de curajos. Coborî de pe insula

inundată și apa îi se ridică până la genunchi. Și chiar în acea clipă, cineva îl bătu pe umăr. Jakey își înăbuși cu greu un țipăt.

Se întoarse și, în umbra chilei, văzu un bărbat înalt și subțire, îmbrăcat cu vestă și pantaloni galbeni. Omul purta cea mai năstrușnică pălărie pe care o văzuse Jakey în viața lui — ori poate că era o piramidă de gogoși pe care le ținea în echilibru pe cap? În momentul acela, Jakey credea că orice e posibil. Rămase cu ochii la bărbatul în galben, mut de uimire. Fiindcă se învățase să judece oamenii de la prima privire, își dădu seama că nu era în primejdie. Omul părea de fapt că se mulează după forma chilei, ca o banană moale, iar când trase înapoi mâna cu care îl bătu pe umăr, Jakey avu impresia că e din cauciuc. Omul-banană îi zâmbi politicos lui Jakey.

— Iertăciune, tinere stăpân, vei fi fiind dumneata Septimus Heap? întrebă el cu un accent neobișnuit.

— Nu, răspunse Jakey.

Omul păru că se bucură.

— Așa gândeam și eu, zise, după care adăugă: Vei fi fiind dumneata *singurul* tânăr stăpân prin partea locului?

— Ba nu, zise Jakey.

— Aha.

Omul-banană părea dezamăgit. Vrând să îl ajute, Jakey arătă în sus pe scară.

— Va fi fiind un *alt* tânăr stăpân acolo sus? întrebă omul, cam codindu-se.

— Mai mulți, încuviință Jakey.

— Mai mulți? repetă omul, întristat de-a binelea.

Jakey ridică trei degete.

— Pe puțin, zise el. Poate și mai mulți.

Omul clătină din cap, amărât, dar apoi ridică din umeri.

— Poate e mai rău, poate e mai bine. Poate că o să fiu liber încă ceva vreme, poate că nu.

Privi cam îndoit scara, apoi întinse brațele de cauciuc, apucă frânghiile groase și puse piciorul pe prima treaptă de lemn.

— Țin eu scara, se oferi Jakey politicos.

Omul încercă să se ridice, dar scara se depărtă de el.

— Lăsați-vă un pic pe spate, îl sfătui Jakey. Se urcă mult mai ușor.

Omul se lăsă pe spate și fu cât pe ce să cadă.

— Nu chiar atât de tare, îl preveni Jakey. Iar când ați pornit, nu vă opriți și nu priviți în jos. N-o să pățiți nimic.

Omul se întoarse puțin, doar cât să îi zâmbescă lui Jakey.

— Mulțumesc, zise și adăugă, privindu-l cu ochii galbeni, neașteptat de pătrunzător: Dar tu ești liber, tinere stăpân?

— Da, zâmbi Jakey. Așa cred.

Coborî de pe insulița de-acum acoperită de apă și se îndreptă spre pupa lui *Cerys*, care părea că se înalță până la cer. Acolo se aruncă în apa adâncă și plecă înot spre *Prădător*, care fusese lăsat pe un banc de nisip, la oarecare distanță de *Cerys*. Acum barca plutea bine și trăgea de ancoră, gata să plece oriunde ar fi dus-o Jakey. Cu fiecare mișcare de braț care îl ducea mai departe de *Cerys*, zâmbetul se lătea pe fața lui Jakey. În sfârșit, era liber.

În timp ce Jakey mergea înot spre libertate, Du-Hî sări pe puntea pustie. Stătu câteva minute privind în jur și apoi se hotărî să se așeze și să admire răsăritul soarelui în timp ce se gândea la următoarea mișcare. Ca toți semenii lui, Du-Hî putea să dea de urma Stăpânului — dacă era imperios necesar —, iar în acest moment știa cu siguranță că Stăpânul lui e pe corabie. Prin urmare, gândi el logic, ce însemnătate mai aveau câteva minute de întârziere (și de libertate pentru el)? Stăpânul nu avea unde să plece. Fără îndoială că dormea într-un pat bun, bine înfodolit, spre deosebire de nefericitul lui duh. Du-Hî se cuibări pe o velă căzută și închise ochii.

Nu departe de el, pe puntea de dedesubt, cinci siluete înaintau hoțeste. Corabia avea trei punți: puntea de sus, care era deschisă, puntea de mijloc, unde Milo și oaspeții săi trăiau în

lux, și puntea de jos, unde se aflau cabinele echipajului, bucătăriile, spălătoria și magaziile cu alimente. Prin puntea de mijloc și cea de jos trecea și cala, care cobora până în fundul navei.

Septimus mergea primul, urmat de Jenna, Beetle, Băiatul Lup și Lucy. Verificau fiecare cabină, dulap, colțișor și ungher. Ușa apartamentului în care stătea Milo era deschisă de perete; așternuturile aruncate pe jos arătau că plecase în mare grabă. În cabina lui Nicko era ordine desăvârșită, așa cum lăsase atunci când se urcase pe puntea de sus să preia cârma. Cabina lui Snorri era tot atât de ordonată, doar că pe jos era pusă și o cuvertură împăturită pentru Ullr. Toate cabinele pentru oaspeți erau goale.

Se furișară mai departe, la celălalt capăt al punții, unde se afla salonul. Aici luau masa Milo și oaspeții lui. Septimus împinse binișor ușa de mahon și aruncă o privire înăuntru. Salonul era gol, dar, sperând să găsească un indiciu cât de mic — un bilet scris în fugă, orice —, Septimus intră, urmat de prietenii lui.

Salonul era impecabil aranjat de stewardul de noapte. Masa era pusă pentru micul dejun, care, în mod normal, ar fi trebuit să înceapă în scurtă vreme. Priviră în tăcere masa unde se aflau trei tacâmuri și un castronel pe jos, lângă scaunul lui Snorri.

— Și dacă... dacă a devenit o corabie-fantomă? spuse Jenna în șoaptă, dând glas și temerilor Băiatului Lup.

— Nu, clătină Septimus din cap. Nu, Jen. Nu există corăbii-fantomă.

— Mătușa Zelda spune că există, mormăi Băiatul Lup. Ea se pricepe la lucruri din astea. Nu, Lucy, *te rog*.

Lucy Grînge făcu o mutră ofensată.

— Nu aveam de gând să țip, zise ea. Voiam doar să spun că, dacă asta e o corabie-fantomă, ar trebui să o ștergem de aici cât mai putem... *dacă* mai putem...

Vocea îi pieri, iar celorlalți li se făcu pielea de găină.

Jenna aruncă o privire spre Septimus. Știa cu toții povești despre corăbii care, dintr-un motiv sau altul, deveniseră corăbii-fantomă. Se spunea că multe dintre ele străbat cele șapte mări, puse în mișcare de echipaje la fel de fantomatice. Se spunea că oricine urcă la bordul unei astfel de corăbii nu mai pune niciodată piciorul pe pământ, cu toate că rudele care dăduseră de urma navei respective zăriseră uneori acele persoane la bord, fluturând din mână, cu figuri întristate.

Deodată se auzi o bubuitură de cealaltă parte a peretelui. Tresăriră cu toții.

— Ce-a fost asta? întrebă Jenna.

Bum, bum, bum.

— Cam gălăgioase fantomele astea, făcu Beetle.

Râseră cu toții, dar un răs cam albastru.

— De partea cealaltă a peretelui e cala, explică Septimus. Trebuie să fie Fry și cei doi Crowe. Încearcă să iasă.

Jenna îi aruncă o privire speriată.

— Pot să spargă peretele?

— În niciun caz. N-ai văzut că pereții sunt acoperiți cu o foaie de plumb? Le trebuie o armată ca să îi scoată de acolo. Milo a sigilat totul. Nu vrea să se strice mărfurile de preț pe care le transportă.

Jenna dădu din cap. Știa că Milo avea mare grijă de mărfuri: pereți acoperiți cu plumb, camere în care nu putea pătrunde apa, camera de fier pentru obiectele de mare valoare...

— Asta e! exclamă ea. Camera de fier! Se încuie pe dinafară și nu lasă niciun zgomot să treacă. Acolo trebuie să fie toți. Hai, fuga, fuga!

— Bine, Jen, făcu Septimus. Dar de ce atâta grabă?

— Aerul nu pătrunde acolo, Sep.

La capătul salonului erau o ușiță și o scară spre magaziile cu provizii și puntea de jos. Septimus dădu ușa de perete și coborî în goană, apoi se opri și așteptă nerăbdător să îl ajungă și ceilalți din urmă.

— Arată-ne drumul, Jen, o îndemnă. Tu știi unde este.

Numai că Jenna nu era *chiar* sigură unde este camera. Nu-și aducea aminte decât că era aproape furioasă atunci când Milo o dusese acolo și îi spusese cât de prețioase sunt obiectele dinăuntru. Nu-și amintea deloc cum ajunseseră acolo. Spre deosebire de puntea din mijloc, unde erau coridoare largi, luminoase, și hublouri generoase, puntea de jos era un labirint de pasaje înguste și întunecoase, unde te împiedicai la tot pasul de frânghii, fire și alte lucruri trebuincioase pe o corabie atât de mare și complicată precum *Cerys*. Era foarte simplu să te pierzi. Jenna privi în jur speriată și văzu că toți stăteau cu ochii la ea, așteptând. Îl privi pe Septimus, sperând că poate știe să facă un **Farmec de Găsire** sau alt fel de farmec, și tocmai atunci văzu că Inelul cu Dragon începuse să lumineze. Și atunci își aminti.

— Deasupra ușii e o lampă galbenă, zise repede. Se aprinde atunci când intră cineva înăuntru, ca nu cumva să rămână încuiat acolo din greșală. Pe aici mergem.

Din fericire, văzuse lumina gălbuie reflectată într-un șir de țevi de alamă, bine lustruite, aflate la celălalt capăt al coridorului.

Dar cu cât se apropiau de capătul coridorului, cu atât se simțea mai cuprinsă de teamă. Acum își amintea bine camera: era căptușită cu plumb și nu lăsa aerul să pătrundă, ca să apere

comorile lui Milo de aerul sărat care le-ar fi putut strica. Cum ar fi putut cineva să supraviețuiască acolo mai multă vreme, ca să nu mai vorbim de un întreg echipaj? Își aminti că lui Nicko îi era groază de spațiile închise, dar gonî repede acel gând din minte. Sunt lucruri la care nici nu te poți gândi.

Ușa camerei de fier era îngustă, acoperită cu nituri. În mijloc avea o roată mică pe care Băiatul Lup, ca fiind cel mai puternic, o apucă și o roti. Roata se învârti, dar ușa nu se deschise. Băiatul Lup se dădu înapoi și își șterse palmele de tunică murdară.

— Pfu, făcu el. E un fel de **Sigiliu întunecat** pe ușă. Se simte.

— Nu! strigă Jenna. Nu se poate. Trebuie să deschidem ușa îndată.

Septimus lipi palmele de ușă și le trase iute.

— Ai dreptate, 409. Trebuie să fac un **Farmec pe Dos**... dar nu prea merge fără o amuletă întunecată. Ce blestemăție!

Jenna știa că, atunci când Septimus spunea „Ce blestemăție!”, lucrurile nu stăteau bine.

— Sep, te rog... Trebuie să îi scoatem repede de acolo.

— Știu, Jen, murmură el.

— Ia stai, își aminti Băiatul Lup. Am chiar ce-ți trebuie.

Deschise punguța de piele pe care o purta la brâu. Toți ceilalți se traseră înapoi.

— Puah! făcu Lucy, simțind mirosul bucății de tentacul (acum în putrefacție) pe care Băiatul Lup îl tăiasse Vidmei. Cred că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Nu, nu ți se întoarce, îi tăie Jenna elanul. Ce e asta? îl întreabă pe Băiatul Lup.

— Dacă Sep are nevoie de ceva întunecat, atunci am tocmai ce-i trebuie, răspunse Băiatul Lup, ridicând bucata de carne împuțită și întinzându-i-o lui Septimus.

— Mulțumesc, 409, zâmbi Septimus din colțul gurii. De când mă știu mi-am dorit așa ceva.

Luă bucata de tentacul — care îi amintea de carnea putrezită de pe coada lui Scui păfoc — și o frecă pe marginea ușii, de jur împrejur, murmurând în același timp ceva, cu grijă să nu fie auzit de ceilalți. Apoi, stăpânindu-se cât putea să nu vomite, îi întinse bucata de carne Băiatului Lup.

Acesta se strâmbă, dar o puse la loc în punguță.

— Totdeauna porți așa ceva la tine? îl tachină Beetle.

Băiatul Lup se strâmbă din nou.

— Doar dacă e nevoie. Acu' hai să împingem. Unu, doi, trei...

Septimus, Beetle și Băiatul Lup izbiră cu umerii în ușă, dar aceasta nu se clinti.

— Lăsați-mă pe mine, se enervă Jenna.

— Jen, să știi că e foarte grea, o preveni Septimus.

Jenna își pierduse răbdarea.

— Sep, *ascultă-mă*. Am să-ți spun trei cuvinte: colibă, zăpadă, Ephaniah.

— A, făcu Septimus, căci își aduse aminte cum fusese ultima oară când îi spusese Jennei că nu poate deschide o ușă.

— Acum *mă lași?*

— Da, sigur. Dă-te la o parte, 409.

Jenna apucă roata și trase. Ușa camerei de fier se deschise încet.

Niciunul nu avea curaj să se uite înăuntru.

†→43†
ELIBERAREA

Nicko căzu afară din cameră ca un sac de cartofi. Jenna îl prinse și se clătină sub greutatea lui.

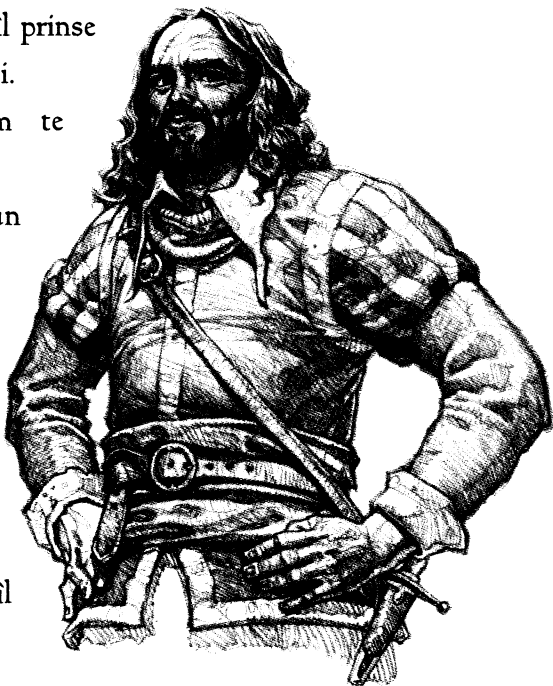
— Nicko! Nik... cum te simți? Poți să respiri?

Cu gura căscată, ca un pește scos afară din apă, Nicko dădu din cap.

— Aaa... aa... Jen, ce cauți aici?

Snorri ieși repede, sub braț cu o pisică portocalie.

— Nicko, Nicko, gata. Am scăpat, spuse ea și îl cuprinse în brațe.

Dar Jenna mai avea și alte motive de îngrijorare.

— Nik, zise ea, unde e Milo?

Răspunsul lui Nicko se pierdu în hărmălaia făcută de cei care ieșeau din camera de fier, dar o voce aspră, învățată să comande, răspunse în locul lui.

— Liniște! se auzi vocea lui Milo.

Chiotele de bucurie încetară.

Marinarii, vreo doisprezece la număr, ciufuliți, murdari de sânge, îmbrăcați în cămăși de noapte care de care mai caraghioase, cu fesuri vărgate pe cap, pantaloni albastru-închis și — unii dintre ei — cu cozi mai ceva decât ale lui Lucy Gringe, tăcură pe dată. Milo ieși din cameră, alb la față, îmbrăcat într-o cămașă de noapte mototolită, pătată de sânge, dar sigur pe el. Privi la oamenii înghesuiți pe coridor, regretând că nu-și luase ochelarii.

— Jem! strigă tare. Jem, unde ești? Tu ne-ai dat drumul?

Jenna, care înțelesese „Jen”, nu „Jem”, nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Milo se gândise la ea.

— Da, eu am fost! strigă.

— Jenna? spuse el, privind nedumerit în jur.

Lumina era slabă și Milo, miop cum era, nu vedea bine. Văzu echipajul aliniat de-a lungul pereților și, spre surprinderea lui, mai văzu... da, așa era! Îi văzu pe Septimus

Heap și pe Beetle, în compania a doi adolescenți într-o stare de curățenie îndoielnică. De unde mai apăruseră și ei? Iar la urmă, nu îi veni să creadă: o văzu pe Jenna, înghesuită într-un colț, pe jumătate ascunsă după Nicko și o grămadă de colaci de frânghie.

— Jenna! Cum ai ajuns aici?

Spre uimirea lui Milo — dar și a ei — Jenna se repezi și îl luă de după gât.

— Of, Milo, credeam că... adică, noi toți credeam că ați murit cu toții.

— Dacă mai stăteam acolo câteva minute asta ne-ar fi fost soarta, răspunse Milo, zâmbindu-i Jennei și mângâind-o pe cap cu gesturi neîndemânaticice. Anul trecut am instalat un sistem de ventilație cu filtre pentru niște cactuși exotici pe care i-am găsit cu multă bătaie de cap. Sistemul e foarte eficient, dar nu pentru cincisprezece persoane. Deja nu mai aveam aer. ... Iar acum, ia să vedem ce au furat ticăloșii ăia. Îmi închipui că au înhățat ce le-a căzut sub mână și au fugit. Niște brute. M-aș fi luptat cu ei cu mâinile goale, dar...

— Dar ce? îl repezi Jenna, care era sătulă de poveștile lui Milo.

— Dar când au pus cuțitul în gâtul cuiva, ce mai poți face? zise Milo.

Nicko duse mâna la gât și Jenna zări o linie roșie chiar sub urechea fratelui ei.

— Nicko! exclamă ea. Doar nu tu...?

— Ba da, zise Nicko amărât. Eu, tot eu.

Jenna își reconsideră părerea despre Nicko.

Milo se gândea deja la altceva.

— Tu, se adresă celui mai apropiat marinar, du-te și adu-l pe Jem. Vreau să știu ce a găsit. Norocul lui că n-a fost la bord.

Marinarul se întoarse să plece, dar Jenna îl opri.

— Nu, îi spuse ea lui Milo. N-a avut noroc. E mort.

— Cum?

— Ucigașii... i-au luat viața.

Întreg echipajul scoase strigăte îndurerate.

— Mort? repetă Milo, cuprins de amărăciune. *Mort*. Și... unde e acum?

— L-am... l-am dus pe o stâncă lângă plajă. Am încercat... adică, Sep a încercat să îl salveze, dar nu a putut face nimic.

— Să plece niște voluntari să îl aducă, strigă Milo.

Toți cei de față ridicară mâinile. Milo alese patru oameni care nu fuseseră răniți de cuțitele gemenilor Crowe și îi trimise repede după tovarășul mort.

— Restul vă duceți la infirmerie și vă oblojiți rănilile. După asta urcați pe punte. Reparați stricăciunile și pregătiți corabia de plecare la următorul flux.

— Da, domnule, răspunseră oamenii.

— Jem a fost un om bun, zise Milo trist, după ce membrii echipajului plecară. Un om bun și un doctor bun.

— Aici pot să ajut și eu, zise Septimus. Mă pricep puțin la **Arta Tămăduirii**.

Dar Milo nu mai asculta.

— Haideți cu toții, zise desfăcând larg brațele și împingându-i pe coridor înaintea lui. V-ați descurcat foarte bine, i-ați învins pe piraiți, ehe... Acum trebuie să vedem ce-a pățit *Cerys*. Of, dacă aș putea pune mâna pe nemernicii ăia în clipa asta...

Pe Jenna o enerva faptul că nu dăduse atenție ofertei de ajutor făcute de Septimus, iar felul în care îi mâna din spate, de parcă erau un grup de copilași neascultători, o scoase de-a dreptul din fire.

— Păi, să știi că poți pune mâna pe ei chiar acum, zise ea ca să îl prindă cu ocaua mică. Sunt în cală.

Milo încremeni.

— În *cală*?

Jenna observă că pălise, ceea ce nu o mira. Știuse dintotdeauna că Milo e fricos.

— Acolo unde e... *cufărul*? șopti Milo. Sunt în cală, *lângă cufăr*?

— Da, sigur că lângă cufăr. Sep și Băiatul Lup i-au împins înăuntru. Au fost doi contra trei... Cât curaj din partea lor, zise Jenna cu subînțeles, cu toate că nu mărturisii că băieții fuseseră invizibili tot timpul.

Dădură colțul și mergeau acum pe coridorul care se mărginea cu peretele despărțitor al calei, de unde se auzeau bubuituri puternice.

— Câți zici că sunt acolo? întrebă Milo în șoptă.

— Trei, răspunse Septimus. Atâția am împins noi înăuntru.

— Acum ai zice că sunt mult mai mulți, spuse Băiatul Lup. O fi vreun ecou, cine știe?

Milo părea înspăimântat. Jenna se simțea stânjenită. Cum putea să se teamă atât de trei idioți închiși în cală? Ba încă și mai rău, acum vorbea de unul singur.

— Nu se poate, zicea Milo. N-au de unde să știe ce e acolo. *Peste puțință.*

Răsuflă adânc și păru că s-a hotărât.

— Eu mă duc sus, pe punte, zise. Trebuie să încuiem bine ușile calei. Nicko, vii și tu? Am nevoie să mă ajuți.

O luă la fugă, urmat de Nicko, bucuros că poate fi de folos. Jenna îl privea cum aleargă pe coridor, cu cămașa de noapte fluturând, lipăind din papuci.

— Îi lipsește o doagă, zise.

— Oricum, se vede cât de colo că e îngrijorat, zise Băiatul Lup.

— Cred că s-ar putea să aibă aici ceva de care să fie îngrijorat, zise Snorri încet.

— Cum adică? întrebă Jenna, căreia felul de a vorbi al lui Snorri i se părea uneori greu de înțeles.

— Pe corabie sunt spirite străvechi. Acum le simt, înainte nu le simțeam. Și Ullr le simte, vezi?

O ridică pe Ullr, care avea toată blana zbârlită. Arăta ca o minge de puf portocaliu.

Beetle își înăbuși un chicot.

— Ullr nu e caraghioasă, îl dojeni Snorri. Ullr vede lucruri. Vede că e ceva aici, și asta nu e de râs. Mă duc să îl ajut pe Nicko, încheie Snorri și plecă ținând capul sus.

— Aha, făcu Jenna și căzu pe gânduri.

Avusese grijă de Ullr timp de câteva luni și ajunsese să o respecte. Lui Snorri nu i-ar fi dat atenție, dar când venea vorba de Ullr...

Dădură colțul și o ajunseră din urmă pe Snorri, care își făcea loc printre oamenii adunați în fața infirmeriei. Înăuntru era un haos total. Unul din marinari, nu trecut de multă vreme de vârsta copilăriei, zăcea într-o baltă de sânge. Prin aer zburau bandaje, o sticlă mare de violet de gențiană se vărsă, împrôșcându-i pe toți cu picături purpurii. Nimeni nu părea că are habar ce să facă.

— Ce nebunie, zise Septimus. Mă duc să îi ajut. 409, mi-ar prinde bine să am pe cineva care se pricepe la poțiuni.

— S-a făcut, rânji Băiatul Lup. La poțiuni mă pricep.

— Iar eu pot să fac bandaje, se oferî Lucy. Am mai făcut. Sunt la fel ca panglicile, doar că se întind un pic.

Septimus nu era de acord.

— Ba nu sunt ca panglicile, o contrazise, apoi își croi drum printre oameni și dispăru în infirmerie.

— Sep, strigă Jenna după el. Eu mă duc sus, pe punte.

— Vin și eu, se repezi Beetle.

Plecară împreună și la capătul coridorului găsiră o scară care ducea la puntea din mijloc. Urcară, traversară sala de recepție și o luară pe coridor, prin fața cabinelor goale. Când se apropiară de scara care ducea la puntea de sus, auziră alte bufnituri venind din cală.

Jenna se întoarse spre Beetle, cu o privire îngrijorată.

— Cred că ar trebui să îl chemi pe Sep, zise. Presimt că vom avea nevoie de el.

— Și tu?

— Mă duc sus, să văd dacă Nik are nevoie de ajutor.

— Pot să mă duc eu. De ce nu te duci tu după Sep?

— Nu, Beetle. Nu sunt niciodată lângă Nicko atunci când are nevoie de mine. De data asta am să fiu. Du-te și cheamă-l pe Sep, te rog.

Beetle nu putea refuza.

— Bine. Vin repede. Jenna, să ai grijă, promiți?

Jenna dădu din cap și dispăru sus pe scări.

Beetle fu uimit de cât se schimbase infirmeria. În doar câteva minute, Septimus organizase toată treaba. Băiatul prăbușit pe jos era acum întins în pat. Septimus îl îngrijea și vorbea cu Băiatul Lup despre poziunea potrivită pentru o rană înjunghiată. Dar cel mai mult îl uimi Lucy Gringe. Dacă vedeai cum bandaja brațul unui marinar, ai fi zis că e o infirmieră desăvârșită. „Se pricepe Septimus”, gândi el admirativ.

Unul după altul, marinarii care primiseră îngrijiri urcau pe punte. Beetle abia aștepta să ajungă și el acolo, dar nu voia să îl întrerupă pe Septimus. Rămase în prag, sprijinit de tocul ușii, cu ochii la Septimus. „Se vede că e la largul lui”, își zise.

La un moment dat, Septimus ridică ochii și îl văzu pe Beetle în ușă.

— S-a întâmplat ceva, Beetle?

— Nu știu. Jenna zice să vii sus, pe punte. Ceva nu e în ordine.

Chiar atunci, o bufnitură zgudui corabia.

— Aha. Bine. Aproape am terminat. Trebuie doar să văd ce mai face băiatul ăsta. A pierdut mult sânge.

— S-ar zice că se mișcă pe nisip corabia, spuse secundul, singurul rămas în afara tânărului întins pe pat. Vii, domnișoară? o întrebă pe Lucy.

— Mă simt bine aici, răspunse aceasta.

— Nu, Lucy, du-te, zise Septimus.

— Așa e, domnule, încuviință secundul. E mai bine să fii sus când corabia se mișcă. Dacă e ceva, venim să te luăm, băiete, îi spuse tânărului rănit.

Beetle văzu cum pleacă Lucy și secundul. În timp ce aștepta — acum ceva mai puțin răbdător — ca Septimus și Băiatul Lup să își termine treaba, simți că îl atinge ceva pe picior. Se uită în jos și văzu un șir lung de șobolani trecând în goană pe lângă el și îndreptându-se spre scara din capăt. Beetle se cutremură, dar nu din cauză că nu suferea șobolanii. De fapt, avea mult

respect pentru ei, iar acești șobolani precis că știau ceva. Știau că nu mai sunt în siguranță pe *Cerys*.

— Sep . . . , zise el cu voce îngrijorată.

Septimus se spăla pe mâini.

— Îndată, zise. Gata, 409?

— Acuși, răspunse Băiatul Lup.

Septimus aruncă o privire în jur. Totul era în ordine, iar mirosul de fier ud al sângelui fusese înlocuit de miros de mentă. Ieși cu pas ușor din infirmerie, bucuros că își făcuse bine treaba.

Beetle îi împinse pe el și pe Băiatul Lup pe coridor.

— Repede!

— Da' ce e? întrebă Septimus.

— Jenna vrea să vii pe punte. Se întâmplă ceva ciudat. Până și șobolanii știu.

— Șobolanii?

— Da. Tocmai i-am văzut plecând.

Septimus împărțasea același respect pentru șobolani.

— Aha, făcu el.

Parcă anume ca să întărească spusele lui Beetle, un șir de bufnituri ritmice zguduiră corabia.

— Haideti, zise Băiatul Lup, care se săturase să stea sub punte. Hai să ieșim la aer, spuse și se repezi la scara care ducea la puntea din mijloc.

Când să pună piciorul pe scară, se opriră brusc. Cineva cobora spre ei.

Un bărbat înalt, subțire ca trestia, îmbrăcat în galben și purtând pe cap ceea ce lui Septimus îi păru a fi un morman de gogoși galbene, coborî lângă ei. Se întoarse, îl privi în ochi pe Septimus și oftă din greu.

— Vei fi fiind Septimus Heap? întrebă pe un ton resemnat.

Atât Septimus cât și Beetle știau îndeajuns cât să recunoască un duh, iar Băiatul Lup știa îndeajuns cât să își dea seama că are în față ceva nemaivăzut.

— Sep... te-a găsit! exclamă Beetle bucuros.

— Pfiu, făcu Septimus, apoi răspunse: Da. Eu îmi sunt Septimus Heap.

Du-Hî păru dezamăgit.

— Așa mă gândeam și eu, zise. Ești întocmai cum te-a descris bătrâna vrăjitoare. Vai, vai și iar vai. Ei, o luăm de la capăt: Care îți este vrerea, Preamărite?

De emoție, Septimus nu-și mai amintea cuvintele-fără-greș care trebuie neapărat folosite ca răspuns la coplesitor de importanta Întrebare a Doua, dacă nu vrei ca duhul tău să-ți

joace toată viața renghiuri. Îl privi pe Beetle și spuse din buze: „Care sunt cuvintele?”

Du-Hî bătea impacientat din picior. Oare toți Septimii Heap erau înceteți la minte?

— Mi-e vrerea... să fii... slujitor credincios... doar mie fidel. Să faci ce e bine... și cum e corect... să faci tot ce-ți cer... așa cum e drept, îi șopti Beetle.

„Mulțumesc, Beetle”, făcu Septimus din buze. Apoi repetă clar și limpede, cuvânt cu cuvânt, tot ce îi șoptise Beetle.

— Ei, măcar ești mai bun decât ultimul Septimus Heap, pe cât se pare, bombăni duhul. Nici n-ar fi greu, de altfel.

Beetle îi dădu un cot lui Septimus.

— Întrebă-l dacă are un nume, șopti el. Poate că i-a dat cineva un Nume și dacă nu îl știi, nu ai cum să îl chemi.

— Mulțumesc, Beetle. La asta nu m-am gândit.

— Mda, e un tip șmecher. Cred că speră că n-o să-l întreb. Spune așa: „Duhule, cum te *cheamă*?” și e obligat să-ți spună.

Septimus repetă întrebarea.

Duhul făcu o mutră foarte acră. Tăcu îndelung, apoi răspunse, parcă împotriva voinței lui:

— Du-Hî, și adăugă: O, *Iscusitul*.

— Du-Hî? repetă Septimus, crezând că nu a auzit bine.

— Da, Du-Hî, spuse Du-Hî înțepat. Așadar, Neîncrezătorule, vrei să împlinesc ceva neîntârziat sau pot să trag un pui de somn? Am văzut niște cabine tare plăcute pe aici.

Un alt val de bubuituri zgudui corabia.

— Întâmplarea face că am nevoie de ajutorul tău *fără întârziere*.

Lui Du-Hî nu îi prea venea la îndemână această bruscă pierdere a libertății.

— Prea bine, Pretențiosule. Dorința ta e ordin pentru mine și tot restul. Am să caut plăcuta cabină ceva mai târziu.

Beetle îi aruncă o privire întrebătoare lui Septimus.

— Nu e *chiar* cum te așteptai, nu-i așa?

— Nu, răspunse Septimus, în timp ce o nouă serie de bubuituri cutremurau corabia. Dar ce este așa cum mă așteptam?

DUHURILE RĂZBOINICE

Razele soarelui răsărind intrau pieziș prin chepengul de la pupa, aproape orbindu-i pe Septimus, Beetle și Băiatul Lup, care urcau în goană scara. Când ajunseră sus, clipind din cauza luminiii puternice, se treziră într-o harababură de nedescris. Milo și marinarii, chiar și cei răniți, adunau în grabă vergi, vele, butoaie și orice alt obiect greu care le ieșea în drum și le îngrămădeau peste chepengul calei. Lucy și Snorri aduseră și ele un colac greu de parâmă, iar Ullr, cu

blana zbârlită, se ținea pas cu pas de stăpâna ei, ca o umbră portocalie. Nicko și nostromul băteau în cuie o scândură uriașă peste ușile chepengului, dar fiecare lovitură de ciocan era însoțită de o bufnitură venită din cală. Cineva împingea ușile de jos în sus.

Jenna, aflată ceva mai la margine, îi zări pe Septimus, Beetle și Băiatul Lup care își croiau drum prin mulțime. Lăsă butoiul pe care îl împingea spre chepeng și veni fuga la ei.

— Unde ați fost? întrebă cu răsufierea tăiată. E ceva mare în cală, mai mare decât cei trei cărora le-ați făcut vânt înăuntru. Încearcă... să iasă. Iar Milo... știu, de multe ori îi place să exagereze, dar de data asta e adevărat. Uitați-vă la el!

Milo părea disperat. În picioarele goale, cu cămașa de noapte la fel de murdară ca a oricărui marinar, trăgea cu înverșunare de o scândură ca să o așeze peste chepeng.

— Mișcă-te! țipa la nostrom.

Acesta îi răspunse tot strigând.

— N-o să ai ce corabie să părăsești dacă nu bați ușile în cuie în clipa asta! urlă Milo.

Băiatul Lup se repezi să îl ajute. Beetle și Septimus voiră să îi urmeze exemplul, dar Jenna îi opri.

— Stați. Sep, am ceva să-ți spun. Ceva ce ar trebui să știe și Beetle.

— Ce anume, Jen?

— Cât timp ați fost voi la poșta porumbeilor, Milo a pus ceva în magazia din cală.

— Milo pune tot timpul câte ceva în cală, o întrerupse Septimus.

— Da, știu. Mi-a spus să nu suflu o vorbă către voi. Oricum aveam de gând să vă spun, fiindcă nu văd ce drept are el să îmi spună ce să fac și ce nu. E vorba de un cufăr imens. A zis că, atunci când ajungem acasă, trebuie să ne ducem cu el la Scriptoriu.

— La Scriptoriu? se miră Beetle. De ce?

— Nu știu. Începuse să vorbească de altceva, așa că nu l-am întrebat. Știți cum e el.

— Ai văzut ce e în cufăr? vru să știe Septimus.

— Nu era prea mult de văzut. Doar o grămadă de tubulețe de plumb, așezate frumos în niște tăvițe.

— Tubulețe de plumb? făcu Beetle. Câte anume?

— Habar n-am, răspunse Jenna exasperată.

— O idee trebuie că ți-ai făcut. Zece, cincizeci, o sută, o mie... câte?

— Păi... mai multe mii, cred. Știi ceva, Beetle, ești mai rău decât Jillie Djinn!

— Mii?

— Da, *mii*. La urma urmei, ce contează câte? se răsti Jenna la el. Fără îndoială că important e ceea ce se află ascuns *sub* tuburi.

— Mie mi se pare, zise Beetle rar, că important e ceea ce se află *în* tuburi. Nu crezi, Sep?

— Da, zise acesta. Cred că e foarte important.

— *În* tuburi? se miră Jenna. Cum adică, ce s-ar... *aoleuceasta?*

Corabia fu zguduită de o bubuitură încă și mai puternică decât celelalte, numai că de data asta se auzi și trosnetul ușilor calei. Scândurile bătute în cuie de Nicko și *nostrom* săriră în aer ca niște bețe de chibrit. Se auziră țipete — dar nu ale lui Lucy Gringe. Iar apoi, încet dar sigur, împinse de o forță ce nu putea fi oprită, cele două uși se ridicară, răsturnând tot ce fusese îngrămădit pe ele: vergile căzură în lături, butoaiile se rostogoliră și oamenii zburară în aer ca niște popice.

Milo fu și el aruncat cât colo, între niște frânghii încâlcite care atârnavă de o vergă ruptă, și o bucată mare de scândură căzu peste el, imobilizându-l. Băiatul Lup fu azvârlit lângă un butoi de smoală, iar Snorri și Ullr fură cât pe ce să fie strivite de o barcă de salvare.

Ușile chepengului se ridicară drept în sus, se clătinară puțin și se prăbușiră în lături, spărgând tot ce mai era de spart și

lăsând o gaură mare la vedere. Dădură cu toții să fugă, dar se opriră ca fermecați de scena care li se desfășura în fața ochilor.

Ca și cum s-ar fi aflat pe o platformă nevăzută, Theodophilus Fortissimo Fry și frații Crowe se înălțau din cala corabiei. Câțiva marinari mai superstițioși se aruncară la pământ, crezând că Fry și complicii lui aveau puteri miraculoase și zburau. Alții se uitară însă mai cu atenție și văzură că stăteau în echilibru pe ceva mult mai solid. Jenna își aduse din nou aminte de circul ambulant care dădea reprezentații la Bâlcuiul Echinocțiului de Primăvară. De astă dată îi veniră în minte clovniii acrobați care formaseră o piramidă umană și se prăbușiseră într-un mod spectaculos. Însă scena care i se prezentă în fața ochilor îi scoase din minte clovniii acrobați. Fry și cei doi Crowe stăteau — mai bine zis se legănav — nu pe umerii unor clovni, ci pe scuturile ridicate a patru războinici înarmați.

— Duhuri războinice, murmură Beetle. Întocmai cum mă temeam.

— Ce spui acolo? întrebă Jenna.

— Tuburile pe care le-ai văzut sunt unități multiple de stocare de tip clasic.

— Ce anume?

— Au duhuri în ele, explică Beetle.

— Cum adică? *În fiecare tub câte unul ?*

Jenna nu era tare la matematică, dar până și ea își dădea seama că erau o grămadă de duhuri.

— Păi, da. Nu prea stau câte doi.

— Câte doi?

— Duhurile gemene sunt extrem de rare.

— Vasăzică așa... Vai de mine, *uită-te* cum arată. Sunt înspăimântători.

Pe punte se lăsase liniștea. Toți priveau ca fermecați cei patru războinici care se ridicau din gaura neagră. Deasupra capetelor acoperite cu coifuri țineau scuturile, iar pe scuturi stăteau Fry și cei doi Crowe. Nu socotiră bine momentul când să sară de pe scuturi și se rostogoliră pe punte. Cele patru duhuri se ridicară tot mai sus, până când se văzu că erau purtate pe alte patru scuturi. Săriră pe punte cu o mișcare bine sincronizată, care smulse strigăte speriate din partea echipajului.

Băiatul Lup simți cum i se ridică părul pe ceafă. Războinicii aveau ceva neomenesc, aproape mecanic. Înălți de cel puțin șapte picioare, erau îmbrăcați din cap până în picioare în armuri străvechi, de piele, de culoare neagră. Doar coifurile cu aripi de argint străluceau ca focul în lumina soarelui care răsărea. Duhurile erau pregătite de atac, cu săbiile scoase, cu

ochii ațintiți în față, fără să vadă nimic. Ca și cum vederea lor nu era destul de înfricoșătoare, în spatele lor se vedeau deja alte două rânduri de câte patru.

Știindu-se la adăpost, apărat de această formidabilă gardă înarmată, Theophilus Fortissimo Fry își plimbă ochii peste cei aflați pe punte.

— Măi, măi, zise. V-a dat cineva drumu', nu? Cre' că afurisiții ăștia mici, zise, privind fix la Băiatul Lup și la Lucy. V-ați luat și ortacii cu voi, ha? făcu el, uitându-se la Septimus, Jenna și Beetle. Dacă voi ne-ați făcut brânci înăuntru, să știți că ne-ați dat o mână de ajutor. Acolo ne și duceam. Iar acu', că am pus mâna pe ce căutam, nici că mai puteți face ceva. Stați și vă holbați, proștilor. Distrăți-vă și — aici se uită înadins la Du-Hî — puneți-vă cele mai tâmpite pălării cât mai puteți, fin'că n-o să vă mai ardă de răs când o să vă întoarceți la Castel. Știm cine sunteți și nu uităm *niciodată* o mutră, nu-i așa? făcu el înveselit.

— Nu, șefu', răspunseră gemenii Crowe în cor. Cum să uităm?

Discursul căpitanului Fry nu avu însă efectul scontat. Cu excepția lui Du-Hî, care nu putea suferi să fie insultat, nimeni nu îl asculta pe căpitan. Nu își puteau lua ochii de la ce se petrecea în spatele lui. Opt războinici se aflau deja pe punte și

alții apăreau. Acum urcau trei rânduri de câte patru, atât cât încăpeau pe gura chepengului. Când și aceștia pășiră pe punte, următorii nu mai puteau fi văzuți.

— Beetle, șopti Septimus, văzând duhurile cum se înghe-suie pe punte, tu trebuie să știi. E vreo cale să-i oprim?

— Doar dacă știm **Farmecul de Trezire**.

— Milo! exclamă Septimus. Trebuie să-l știe. Nu cumperi o tonă de duhuri fără să știi cum să le **trezești**, îmi închipui.

— Tu poate că nu, dar..., zise Jenna.

— Ei, nu, Milo nu poate fi atât de nesocotit.

Jenna ridică din umeri.

— Mă duc să-l întreb.

— Ai grijă, Sep, zise Jenna îngrijorată.

Septimus făcu repede un **Farmec Scut de Invizibilitate** și dispăru în învâlmășeala de pe punte. Ajunse lângă Milo, care se lupta să iasă dintre funii, și tocmai voia să i se arate când Milo strigă „*Viermuș!*” chiar în urechea lui.

Septimus tresări, dar nici pe departe atât de tare ca Fry, care se întoarse să vadă de unde venea strigătul. Ochii îi străluciră de ură când îl văzu pe Milo prins între frânghiile. Se apropie de el cu un aer măreț și se așeză pe un capăt al scândurii, ca să îl poată privi drept în ochi.

— Tu să-mi spui „domnule”, băiete, mârâi.

— Să nu mai îndrăznești să îmi spui așa, ai auzit, Viermuș? urlă Milo.

Milo turba. Era depășit numericeste pe propria lui corabie, întocmai așa cum se întâmplase cu zece ani în urmă, când faimosul pirat Deakin Lee și secundul lui, ticălosul de Viermuș, îi capturaseră corabia. Nu-i venea să creadă că re trăiește acea întâmplare.

— Ai fost dus cu preșu', băiete, rânji căpitanul Fry. Maimuțoii pe care i-ai trimis să aducă *încărcătura*... trebuia să-i plătești mai bine. Oricine are un preț.

— Asta știi *tu* mai bine, răspuse Milo, zbătându-se să iasă dintre frânghii, dar izbutind doar să se încurce și mai tare.

Căpitanul Fry îl privi pe Milo cu ură.

— Să știi, Banda, că *io nu uit niciodată*. Am stat două săptămâni în barca în care m-ați aruncat tu și nemernicul meu echipaj. N-am avut de mâncare decât un pescăruș mort. Apă am băut din ce se aduna în ghete.

— Ar fi trebuit să las oamenii să te arunce peste bord, așa cum voiau, nu se putu Milo abține să zică. *Viermuș!*

— Da' nu i-ai lăsat, de prost ce ești! rânji căpitanul Fry, fără să dea atenție sprâncenei care se zbătea. Am să-ți plătesc cu vârf și îndesat. Omorâți-l! strigă la primii patru războinici. Omorâți-l!

Duhurile înaintară, îndreptându-și săbiile spre Milo. Septimus îngheță. Duhurile războinice nu aveau mâini, armele făceau parte din trupurile lor. Manșetele de piele ale tunicilor se continuau cu o sabie scurtă în locul mâinii drepte și un scut dreptunghiular în locul mâinii stângi.

Jenna, aflată la pupa, văzu duhurile cum își îndreaptă săbiile spre tatăl ei.

— Nu! strigă ea. Nu!

Se repezi într-acolo, dar puntea era blocată de marinarii care se trăgeau înapoi din fața duhurilor războinice. Jenna fu prinsă în înghesuială, așa că nu văzu cum frânghiile căzute prind viață, se desfac de pe trupul lui Milo și se răsucesc în jurul căpitanului Fry, înfășurându-l ca într-o plasă de păianjen.

Căpitanul Fry văzu cum duhurile războinice se apropie de el cu săbiile îndreptate spre pieptul lui dar privind prin el, și atunci își dădu seama că duhurilor nu le păsa cine e prins în frânghii. Că era Milo Banda sau Theophilus Fortissimo Fry, lor le era totuna.

Lui nu-i era însă totuna.

— Scoateți-mă de aici, idiotilor! urlă la frații Crowe.

Cei doi nu făcură nicio mișcare.

Fry țipă cu vocea sugrumată de spaimă:

— Stați! Stați! Uf, care sunt cuvintele?

Frica se pare că îi trezi mîntea și, taman când cele patru săbii îi ajunseră la gât, căpitanul Fry își aduse aminte **Descântecul pe Dos**.

În acest timp, Milo era tras prin mulțime de o forță invizibilă care mirosea puternic a mentă. Jenna îl zări și se repezi spre el.

— Au! țipă forța nevăzută. Picioarul meu!

— Scuză-mă, Sep, făcu Jenna.

Septimus lepadă **Farmecul de Invizibilitate**, de teamă să nu fie călcat în picioare. Acum, că îl vedea, Milo răsuflă ușurat. Nu era obișnuit să fie târât de forțe nevăzute.

— Mulțumesc, Septimus, zise. Mi-ai salvat viața.

Îl conduseră pe Milo până la porțiunea mai ridicată de punte de la pupa și Septimus intră direct în subiect.

— Care e **Farmecul de Trezire**?

— Poftim? făcu Milo, încă nedezmeticit.

— **Farmecul de Trezire**, repetă Septimus impacientat. E cufărul tău, sunt duhurile tale, trebuie să știi **Farmecul**. Spune-l, ca să îi putem opri.

Încă o duzină de duhuri pășiră pe punte, și Milo văzu cum războinicii se apropie de ei, ca un val nestăvilît. Își ferii ochii de pumnalele de lumină reflectate de coifurile cu aripi. Își dădea

seama că Cerys nu mai e sub comanda lui, dar nu scoase o vorbă.

— Domnule Banda, *vă rugăm*, interveni și Beetle. Spuneți-ne **Farmecul de Trezire**.

În timp ce Septimus îl salva pe Milo, Beetle adunase pe toată lumea pe platforma ridicată de la pupa (unde îl descoperiră și pe Du-Hî, moțâind într-un colț). Asupra lui Milo erau acum ațintiți ochii lui Septimus și Beetle, dar și ai Jennei, ai lui Nicko, Snorri, Ullr, Lucy și Băiatului Lup — ca să nu-l mai punem la socoteală pe Du-Hî, morocănos fiindcă fusese deranjat.

— Nu cunosc **Farmecul de Trezire**, mărturisi Milo stânjenit. Beetle nu-și putea crede urechilor.

— Cum adică, luați așa ceva la bord și *nu-i știți Codurile?* Milo își adună gândurile.

— E o măsură de securitate, pe cât mi s-a spus. Cufărul nu călătorește niciodată laolaltă cu **Codurile**. Urma să le iau de la Scriptoriu la întoarcere. E acolo o fantomă care păstrează **Codurile**. Un domn pe nume...

— Tertius Fumigante, zise Septimus.

— De unde știi? întrebă Milo surprins.

Septimus nu răspunse la întrebare.

— Viermuș a avut dreptate. Ai fost tras pe sfoară.

Un șir lung de șobolani apăru de pe puntea de dedesubt și se îndreptă spre copastie. Milo îi privi cum se aruncă în apă.

— A venit vremea să abandonăm corabia, zise el.

Chiar atunci, Cerys trosni foarte tare. Simțiră o mișcare și Milo își dădu seama că frumoasa lui corabie nu mai era așezată pe nisip, împotmolită. Revenise în elementul ei și plutea, dusă de flux.

Echipajul scoase chiote de bucurie înăbușite.

Milo șovăia încă. Soarta îi dădea o lovitură crudă: corabia plutea dar nu mai era sub comanda lui. Văzând că primul rând de duhuri războinice se apropie de scara corabiei, singurul loc pe unde ar fi putut scăpa, Milo strigă:

— Abandonați corabia!

BROASCA-ȚESTOASĂ ȘI FURNICILE

Jakey Fry nu putuse uita zâmbetul lui Lucy când îi urase noroc. În dimineața aceea, pe când se îndepărta cu *Prădătorul*, nu-și putea lua gândul de la tăcerea rău prevestitoare care

domnea la bordul lui *Cerys* atunci când el

plecase. Până la urmă nu mai putu supor-

ta și întoarse barca. Acum, aflat jos,

lângă piciorul scării de funie, Jakey

stătea la cârmă, cu urechea ciulită la

zăngăniturile care veneau de sus, și

își făcea curaj să se urce pe corabie

și să o salveze pe Lucy.

Planurile îi fură date peste cap

de un strigăt venit de sus:

— Abandonați corabia!

În clipa următoare, un grup amestecat de oameni bandajați, stropiți cu purpuriu, se prelinseseră în jos pe scară și săriră la bordul *Prădătorului*.

— Hei, mai încet! strigă Jakey. Am venit să o iau doar pe Lucy. Dar în ciuda protestelor lui, *Prădătorul* se umplea de oameni.

— Lucy! țipă el, privind în sus. Lucy Gringe! Vino jos!

De sus, de pe punte, Lucy auzi strigătul și se aplecă peste parapet.

— Aoleu, echipajul se urcă pe *Prădătorul*! Spune-le să se oprească! E o păcăleală!

Era însă prea târziu. În afară de secund, care coborâse să îl aducă pe băiatul rănit, toți membrii echipajului se aflau acum pe barcă.

— Lucy! strigă Jakey disperat. Unde ești?

— Pleacă de aici, cap de pește! țipă Lucy.

Acum o văzu și Jakey, înfășurată în pelerina albastră, pătată de sare, cu cozile profilate pe cer... Fu cuprins de bucurie.

— Lucy, Lucy! strigă. Coboară! Repede!

Parcă răspunzând strigătelor lui, o siluetă păși pe scară... numai că nu era Lucy. Era, după cum i se păru lui Jakey, exact opusul ei. Un războinic înalt de șapte picioare, îmbrăcat în armură, având o sabie scurtă, cu două tăișuri (Jakey știa totul despre săbii), cobora spre barca lui.

Nou-veniții membri ai echipajului îl văzură și ei.

— Îndepărtează-te, îndepărtează-te! urlă nostromul.

Pe când al doilea războinic punea piciorul pe scară, marinarii îndepărtară *Prădătorul* de *Cerys* și *Jakey* își văzu risipit visul de a o salva pe *Lucy*.

Milo privea la fel de deznădăduit plecarea *Prădătorului*. Dăduse ordinul de abandonare a corabiei ca să o pună pe *Jenna* la adăpost, dar și acum îi ieșise totul pe dos. Copleșit, își prinse capul în palme.

— Ei, spuse *Septimus*, trebuie să părăsim corabia cât putem de repede. Unde e duhul ăla?

Du-Hî nu își dorise niciodată, dar chiar *niciodată*, să devină broască-țestoasă. Văzuse destule broaște-țestoase la viața lui. Nu putea să sufere fălcile lor lacome și simpla atingere a carapacei lor îi strepezea dinții. Dar dacă *Stăpânul* stăruise să se preschimbe într-o broască-țestoasă gigantică, nu avea de ales. Trăgea nădejde să mai câștige ceva dacă se tocmește.

— Mă preschimb în broască, dar nu mai mult de zece minute, o, *Obositorule*, zise el.

— O să fii broască atât timp cât spun eu, răspunse *Stăpânul*.

— Nu mai mult de douăzeci de minute, te rog, o, Nemilosule, se tângui Du-Hî.

— Ai să fii broască atâta timp cât ne trebuie ca să ajungem cu toții teferi la țarm. Și ai să te preschimbî într-o broască îndeajuns de mare cât să ne poți duce pe toți odată.

— Pe toți? se minună Du-Hî, privind cu teamă mulțimea de pasageri. Trebuie să mă preschimb într-o broască foarte mare.

— Chiar așa. Hai, grăbește-te.

— Prea bine, Neîndurătorule, zise Du-Hî posomorât.

Nu era semn bun dacă primul lucru pe care i-l cerea noul Stăpân era să se preschimbe în animalul care îi era cel mai nesuferit — broasca-țestoasă. Avea să fie prizonier în carapace, înzestrat cu patru înotătoare plescăitoare, atât timp cât voia Stăpânul... era ca în cel mai urât coșmar. Duhul luă o gură de aer — cine știe când va mai putea respira fără să simtă în gură gust de scuipat de broască-țestoasă? — se urcă pe parapet, sări și ateriză cu un plescăit în marea limpede. O clipă mai târziu, o broască-țestoasă uriașă, cu ochi galbeni, apăru la suprafață.

Nicko avea o parâmbă pregătită. O legă de o clemă și o aruncă peste bord.

Broasca își duse pasagerii, așa cum i se spusese, până la stâncile de la capătul limbii de nisip, față în față cu Insula Stelei, într-un loc unde nu puteau fi văzuți de pe Cerys. Nu îi fu

prea ușor să navigheze printre stânci și, din cauză că nu apreciasse bine lățimea carapacei, rămase înțepenită între ele. Din fericire, apa nu era adâncă și putură să se dea jos și să ajungă ușor la țârm. Broasca nu fu la fel de norocoasă. Rămase înțepenită acolo și, cu toate că se trase și se împinse, fu nevoită să aștepte până ce Stăpânul îi dădu voie să se **preschimbe** la loc.

Du-Hî se trezi întins pe burtă în apa adâncă de două picioare. Sări în sus, bolborosind și pufnind, și se îndreptă spre țârmul stâncos, unde se așeză la soare ca să se usuce. Cu siguranță că pălăria nu avea să mai fie niciodată ce fusese.

Foștii pasageri îl văzură cum alege înadins o stâncă aflată ceva mai departe. Și ei stăteau să își vină în fire. Broasca nu se purtase prea frumos: înotase cam la șase degete sub apă și în zigzag, ca și cum ar fi vrut să se descotorosească de cei pe care îi avea în spate.

— Nicko, zise Milo când termină de sfâșiat tivul cămășii de noapte, îți sunt dator niște scuze.

— Cum adică? făcu Nicko surprins.

— N-ar fi trebuit să te învinovățesc pentru că ai împotmolit corabia. Cred că insula e fermecată. Cred că ai fost chemat de o Sirenă.

Septimus îl privi cu alți ochi pe Milo. Poate că nu era un prost lipsit de sensibilitate, așa cum crezuse.

Beetle îl privi pe Septimus ridicând din sprâncene.

— Mulțumesc, Milo, dar asta nu e o scuză, răspunse Nicko. Corabia era pe mâinile mele, eu sunt răspunzător de ce s-a întâmplat cu ea. Eu sunt cel care trebuie să își ceară scuze.

— Atunci îți accept scuzele, Nicko, dar cu o condiție: să le accepți și tu pe ale mele.

Nicko zâmbi pentru prima dată de când se împotmolise Cerys. Simțea că a scăpat de o mare povară.

— Mulțumesc, Milo. Îți accept scuzele.

— Bine! exclamă Milo și sări în picioare. Acum vreau să văd ce se întâmplă cu Cerys. Cred că se poate vedea bine de pe stâncile de colo, nu credeți?

Toată lumea dorea să vadă ce e cu Cerys, cu excepția lui Du-Hî, pe care Septimus l-ar fi uitat acolo dacă nu i-ar fi adus Beetle aminte de el.

„Îți ia ceva timp să te obișnuiești cu un duh”, se gândea Septimus. La fel pătea când îl lua la plimbare pe Maxie, câinele lui Silas Heap, care suferea de artroză. Și Maxie rămânea mereu în urmă, Septimus uita de el și era nevoit să se întoarcă să îl caute.

Plecară cu toții (Du-Hî era și el printre ei) spre stâncile unde voia Milo să ajungă. Era un loc bun: puteai vedea bine corabia și plaja, dar te și puteai ascunde să nu fii văzut la

rândul tău. Își găsiră locuri mai ferite printre stânci și Milo scoase telescopul.

— Vai de mine, zise și îi dădu telescopul lui Nicko.

Nicko puse telescopul la ochi și fluieră prelung, îngrijorat.

— Ce e, Nik? întrebă Septimus nerăbdător.

— Furnici, mormăi Nicko.

— *Furnici?*

— Da, ies ca furnicile din mușuroi. Uită-te.

Septimus luă telescopul și înțelese ce voia să spună Nicko. Un șir negru de duhuri războinice se prelinge de la bordul lui *Cerys*. Îi privi cum coboară, cu mișcări sincronizate, parcă la o comandă neauzită, până când ajungeau la suprafața apei și dispăreau fără să încetinească pasul. De îndată ce valurile se închideau peste un coif înaripat, alt duh începea să coboare de pe punte. Septimus fluieră, întocmai ca Nicko. Beetle, care nu mai avea răbdare, îi smulse telescopul.

— Văleu! făcu el. Da' ce fac?

— Nu cred că ies la picnic, răspuse Septimus.

— I-ar tăia oricui chef de picnic, zise Nicko. Ia închipuie-ți cum ar fi să mișune pe sandvișuri.

— Nu e nimic de râs, zise Septimus. Ba chiar dimpotrivă.

Se uitară pe rând prin telescop. Jenna fu ultima. Aruncă o privire spre duhuri (și se cutremură de spaimă) și apoi întoarse

telescopul spre plajă, plaja despre care crezuse până atunci că e a lor. Însă ceea ce văzu o făcu să înțeleagă că plaja nu le mai aparține.

Telescopul i-l arată pe Tertius Fumigante stând pe malul apei, cu o expresie atât de intensă pe față de-ai fi zis că e viu. Iar în apă, foarte aproape de suprafață, văzu o formă neagră și o sclipire argintie. Chiar sub ochii ei, coiful cu aripi de argint al unui duh războinic ieși din apă și apoi, cu apa scurgându-i-se din armură, duhul însuși se ridică din mare, urcă pe plajă și îl salută pe Tertius Fumigante.

Septimus văzu că Jenna se schimbase la față.

— Ce e, Jen?

— Tertius Fumigante, răspunse ea arătând spre plajă. Uite.

Fără să ia în seamă exclamațiile speriate ale celorlalți, Milo se ridică în picioare.

— Bun! zise el. Bine că măcar a venit să ne scoată din încurcătura asta. Ați văzut, *n-am fost* păcălit. E un tip de treabă, trebuie să recunosc, spuse, scuturându-și nisipul de pe cămașă. Am să mă duc să-l întreb care e **Farmecul de Trezire**. Aventura asta va lua sfârșit și o să plecăm cu toții acasă cu Cerys și încărcătura din cală, mai spuse, zâmbind blajin către ceilalți.

— Ți-ai pierdut mințile? sări Septimus în sus (și chiar asta voia să spună). Ai văzut ce face Fumigante?

— Din păcate, ochelarii mei au rămas în cabină, răspunse Milo, care nu putea vedea la distanță. Nicko, dă-mi telescopul, te rog.

După ce privi prin telescop, Milo văzu ceea ce văzuseră și ceilalți și, uitând că nu mai e la bordul corabiei lui, trase o înjurătură.

— Vasăzică Viermuș avea dreptate, bombăni el. Am fost tras pe sfoară, cum mă vedeți și cum vă văd.

— Îmi mai dai puțin telescopul? întrebă Septimus.

Septimus se uită spre Cerys și apoi spre plajă, unde războinicii ieșeau unul după altul din apă. De cum ajungeau pe plajă, erau trimiși la locul lor de Tertius Fumigante, care părea foarte priceput la asemenea treabă. Septimus îl privi admirativ, fără voia lui. Se vedea că la un moment dat, în timpul vieții, Tertius Fumigante fusese soldat. Septimus îi dădu telescopul Băiatului Lup și privi mai departe șirul de războinici. Văzuți cu ochiul liber, păreau o sfoară neagră care cobora de pe punte, trecea pe sub apă și urca pe plajă. Nu încăpea nicio îndoială: insula era invadată. Dar în ce scop?

— Mă duc să văd ce face Scuipăfoc, spuse deodată. S-ar putea să fie nevoie să-l mutăm. Vine cineva să mă ajute?

— Venim cu toții, spuse Jenna. Nu-i așa?

— Snorri și cu mine trebuie să vedem ce e cu *Cerys*, Sep, spuse Nicko, cu părere de rău în glas. E încă în primejdie, din cauza stâncilor.

— Foarte bine, Nik. Ne vedem mai târziu.

Nicko privi la Septimus, care se ridicase.

— Ai grijă să nu te apropii prea tare de... *ăia*, frățioare.

— Am să încerc. Milo, tu rămâi aici? întrebă, sperând că așa va fi.

— Da, răspuse Milo enervat. Și dă-mi telescopul. Vreau să văd ce face armata *mea*. Numai eu știu cât am plătit pentru ea.

Fără să țină seama de protestele lui Du-Hî, Septimus îl puse să își scoată pălăria — care se vedea de departe, ca o baliză — și apoi, mergând unul în spatele altuia, plecară de pe stânci și se îndreptară spre dunele de deasupra locului unde se afla Scuipăfoc. Du-Hî era penultimul, mânat de la spate de Băiatul Lup, care descoperise că duhul avea mai mult respect pentru un vârf putrezit de tentacul decât pentru Stăpânul lui.

— După ce a stat atâția ani înghesuit într-o sticlură, în dulapul Mătușii Zelda, ar trebui să fie bucuros să umble de colo-colo și să facă una și alta, îi spuse Septimus lui Beetle.

— Cine știe ce e în capul duhurilor? răspunse Beetle. Niciodată nu fac ceea ce te aștepți.

Ajunseră cu bine la Scui păfoc. Dragonul dormea liniștit, dar când Septimus se apropie, deschise un ochi și îl privi întrebător, cum făcea de obicei.

— Salutare, Scui păfoc, îi spuse Septimus și îl mângâie drăgăstos pe bot.

Scui păfoc pufni țâfnos și închise ochiul.

— Cum se simte? vru să știe Beetle.

— E bine, zâmbi Septimus.

Septimus îi dădu lui Scui păfoc să bea din Piticul-Cișmea, după care se uită la coada lui. Era pe cale de vindecare. Luciul magic aproape că dispăruse și farmecul făcut de Syrah era aproape șters. În mintea lui Septimus, imaginea lui Syrah făcând farmecul de vindecare era atât de vie că, atunci când o auzi vorbindu-i, fu convins că era doar în gândul lui.

— Septimus! spuse ea cu răsufierea tăiată. Ce bine că te-am găsit lângă Scui păfoc.

Numai când îl auzi pe Beetle șoptind uimit „Syrah?” își dădu Septimus seama că fata era într-adevăr lângă ei, că era reală.

Ridică privirea și o văzu pe Syrah privind descumpănită la cei din jurul ei: Lucy, Băiatul Lup, Jenna și Beetle.

— Cine... cine sunt? întrebă ea. De unde vin?

Când o văzu pe Jenna, sângele îi fugi din obrajii arși de soare.

— Prințesă Esmeralda, făcu ea îngrozită. De ce ai venit aici?

Trebuie să pleci fără întârziere. Locul ăsta e blestemat.

Jenna nu înțelegea.

— Dar eu *nu* sunt...

— Lasă, Jen. Îi explic eu mai târziu, spuse Septimus.

Se apropie de Syrah, o luă de mână și o trase deoparte.

— Syrah, o întrebă, cum te simți?

Dar Syrah era prea tulburată ca să îi răspundă.

— Septimus, te rog, ai grijă de Prințesă. Pe de o parte, poate că e mai bine că nu se află la Castel. Nu am prea mult timp, zise, arătând cu degetul dincolo de dune, spre locul unde se aflau duhurile războinice. Sirena m-a trimis să îl întâmpin pe Tertius Fumigante — țaful ăla bătrân! Nici prin gând nu îmi trece să îi ies în întâmpinare, dar Sirena mă poate chema în orice clipă. Septimus, a început. Noaptea trecută, corabia pe care se află armata a trecut pe lângă Stânca Măței fără să o vadă, fiindcă Lumina nu mai era acolo. S-a aflat îndeajuns de aproape de Sirenă și aceasta a chemat-o.

— Dar... de ce?

— Pentru că *au venit ca să invadeze Castelul*.

— *Cuum?* făcură toți în cor, cu excepția lui Septimus, care abia acum înțelegea înspăimântătorul adevăr.

— De aceea am vrut să *sigilezi* Tunelul de Gheață. Ca să îi oprești.

— Da, acum înțeleg.

— Ba eu nu înțeleg, făcu Băiatul Lup. Ce caută *aici* dacă vor să invadeze Castelul? De ce n-au rămas pe corabie ca să meargă până acolo?

— Fumigante va conduce duhurile războinice prin Tunelul de Gheață până la Castel, îi lămurî Syrah. Vor ajunge acolo înaintea ca cineva să prindă de știre. Vai, mă *cheamă*, gemu. Septimus, te rog, oprește-i.

În clipa următoare dispăru de lângă ei. Trasă peste dunele de nisip ca o păpușă târâtă de un copil nepăsător, Syrah alerga cu o iuțea nefirească, fără să ia seama la iarba aspră și pietrele ascuțite care îi tăiau tălpile. Plecarea ei atât de neașteptată îi lăsă muți de spaimă.

— *Chiar se duc la Castel?* întrebă Jenna cu voce pierdută.

— Da, zise Septimus. Cred că asta fac.

ȘARPELE DE ARGINT

Stăteau pe stânci, chiar deasupra lui Scui păfoc, și priveau cum duhurile războinice ieșeau unul după altul din mare. Beetle se uită la ceas.

— Les disprezece pe minut, zise. În același ritm în care au ieșit din cală. Așa că, dacă sunt într-adevăr patru mii de duhuri, cum spune Viermuș, le va lua... ceva mai mult de cinci ore și jumătate.

— Beetle, ai ajuns mai ceva ca Jillie Djinn, îl tachină Jenna.

— Ba nu, protestă Beetle. Ea ar fi calculat într-o zecime de secundă.

— Pun rămășag că și tu poți.

Septimus se ridică în picioare.

— Ei, măcar am timp destul ca să *sigilez* Tunelul de Gheață. Și de data asta am să duc treaba până la capăt.

— Sep, nu te întoarce acolo, îl povățui Beetle. Trimite-l pe Du-Hî.

— *Pe Du-Hî?*

— E duhul tău și asta e sarcina lui: să facă treburi primejdioase în locul tău.

Septimus întoarce capul spre Du-Hî. Întins în nisip cât era de lung, strângea la piept pălăria la care ținea atât și care arăta acum ca o cârpă udă. Dormea buștean.

Septimus clătină din cap.

— Beetle, boala lui e fără leac. Mai mult ca sigur că o să adoarmă de-a-n picioarele. Sau o să aștepte până când intră toți în Tunel, ca abia apoi să îl *sigileze*. Nu putem risca. Trebuie să mă duc chiar eu.

— Atunci venim și noi cu tine, zise Jenna și apoi privi la ceilalți: Nu-i așa?

— Da, răspunseră Beetle și Băiatul Lup.

— Cu părere de rău, zise Lucy, dar eu nu pot veni. Am promis să fac altceva. La fel și Băiatul Lup.

Toți ridicară din sprâncene, cu excepția Băiatului Lup.

— Cum ar fi...? făcu Jenna uimită. Să mergeți la o petrecere sau ceva de felul ăsta?

— Ce drăguț! Nu, nicidecum. Băiatul Lup și cu mine — aici îl privi cu subînțeles pe Băiatul Lup — am promis să îl ajutăm pe domnul Mârktan să ducă înapoi Lumina la far. Nemernicii de Crowe — arată ea cu brațul spre Cerys — au încercat să îl ucidă. Iar acum, dacă îl văd sus pe stâncă, lângă Lumină, nu mai are scăpare.

— Vrei să spui că e cineva acolo, lângă lumina aia stranie? întrebă Jenna, privind într-acolo printre gene.

— Sigur că da, răspuse Lucy, de parcă era un lucru de la sine înțeles. Domnul Mârktan este paznicul farului. Iar noi i-am promis să-l ducem, pe el împreună cu Lumina, înapoi la far, nu-i așa? zise, uitându-se la Băiatul Lup.

— Da, recunosc acestă. Am promis.

— Trebuie să îl ducem acum, până nu se întâmplă ceva rău, zise Lucy privind-i pe rând, să vadă dacă o contrazice vreunul.

Nimeni nu zise nici păs.

— Și cum facem? spuse Băiatul Lup.

— Simplu. Îl luăm cu împrumut pe Du-Hî. Septimus nu are nevoie de el. Se preschimbă la loc în broască-țestoasă.

Septimus nu avu nimic împotrivă. Du-Hî însă, da. Dar, indiferent de părerea lui, în câteva minute, o broască-țestoasă uriașă plutea pe apă, așteptând ordine de la Lucy.

Rămași pe țărm, Jenna, Septimus și Beetle văzură broasca îndreptându-se înot spre Insula Stelei, după ce ocoli pe departe corabia. Înota voinicește, iar Lucy și Băiatul Lup nici măcar nu ajungeau cu picioarele la apă.

— Cu Lucy Gringe nu te pui, zise Beetle admirativ. Chiar dacă ești duh.

Pe plajă, numărul războinicilor creștea cu fiecare minut. Tertius Fumigante îi încolona pe războinici, dar nu în linie dreaptă, ci în zigzag. Septimus își aduse aminte cum odată, când duceau o barcă în Port, Nicko îl învățase să întindă pe punte parâma care ținea ancora. Parâma trebuia așezată în zigzag, ca un șarpe, așa încât, atunci când era aruncată, ancora să nu se împiedice de vreun nod sau să se agațe de ceva. Nicko îi spusese că operația se cheamă „a face bucle de parâmă”. La început, pe Septimus îl agasase pedanteria lui Nicko, dar odată, când fuseseră nevoiți să coboare ancora în grabă, înțelese de ce e atât de important. De aceea înțelese și ce făcea Tertius Fumigante acum. Îi pregătea pe războinici să se poată mișca cu ușurință, ușor, fără să se încurce unii pe alții,

cu toate că erau foarte mulți într-un spațiu foarte mic. Și ce își mai dădu seama Septimus e că fantoma nici nu trebuia să aștepte până coborau toți de pe *Cerys*.

— Trebuie să plec, zise el. Neîntârziat.

— Vrei să spui că trebuie să plecăm, îl corectă Jenna.

— Nu, Jen.

— Ba da, Sep.

— Nu, Jen, e o treabă primejdioasă. Dacă... dacă se întâmplă ceva, vreau să-i povestești Marciei totul, de-a fir a păr. Nu cred că Nik înțelege prea bine despre ce e vorba. Dar tu înțelegi, și pe tine Marcia te va asculta.

— Dar... Beetle vine cu tine?

Septimus întoarse capul spre el.

— Beetle? zise el.

— Da, vin, răspunse acesta.

Jenna tăcu câteva clipe.

— Din cauză că sunt fată, nu-i așa?

— Ce anume?

— Nu vrei să vin cu tine din cauză că sunt fată. Așa ai fost învățați în Armata Tânără. Astea sunt treburi de băieți.

— Nici vorbă, Jen.

— Atunci, de ce?

— Fiindcă... ești Prințesa și vei deveni Regina. Ești o persoană importantă, Jen. Marcia își poate găsi un alt Ucenic, dar Castelul nu poate avea altă Regină.

— Of, Sep, făcu Jenna.

— De fapt, aș vrea să te întorci la Milo și Nik. Cred că acolo vei fi în siguranță.

— Să mă întorc la Milo?

— Și la Nik.

— Bine, Sep, oftă Jenna. N-am de gând să mă cert cu tine. Se ridică în picioare și îl strânse tare în brațe. Ai grijă de tine. Ne vedem în curând. Bine?

— Sigur, Jen.

— Cu bine, Beetle.

Dintr-odată, Beetle dori să îi dea Jennei ceva, un lucru care să îi amintească de el... Nu poți ști niciodată. Scoase vestonul de amiral la care ținea atât de mult și i-l întinse.

— Pentru tine.

— Beetle, nu se poate. Ții *prea mult* la vestonul ăsta.

— Te rog.

— Bine, Beetle. O să am grijă de el până te întorci.

— S-a făcut.

Jenna îl strânse în brațe și pe Beetle (care nu-și putea reveni din uimire), îmbracă vestonul și porni spre șirul de stânci de la capătul insulei. Nu se uită nici măcar o dată înapoi.

Beetle o urmări din ochi.

— Beetle, îi întrerupse Septimus șirul gândurilor.

— Ăă... da?

— Mai ții minte **Farmecul de Invizibilitate**?

Beetle nu părea prea sigur.

— Cred că da.

— Bine. Îl fac și eu pe același, ca să ne putem vedea unul pe celălalt. Îl facem chiar acum, da? Unu... doi... trei.

Împreună, Septimus și Beetle (care avu nevoie să i se mai sufle câte un cuvânt, două), rostiră cuvintele **Farmecului de Invizibilitate** și, după câteva începuturi greșite, o ceață începu să apară în jurul lui Beetle. Încet, foarte încet, Beetle dispăru. Urcară de-a dreptul, fără să se mai ferească, spre dealul în vârful căruia se afla Iscoditoarea. În timp ce mergea, îl auziră pe Tertius Fumigante strigând cu voce poruncitoare:

— Înainte!

Vizibili doar unul altuia, Septimus și Beetle se priviră.

— Trebuie să ne mișcăm repede, zise Septimus.

— Da.

O luară la fugă, sărind peste pietre. Deodată, la nu mai mult de o sută de picioare în fața lor, Tertius Fumigante apăru țănoș pe una din potecile care urcau de la plajă. Septimus și Beetle încremeniră. În spatele fantomei venea primul duh războinic. Aripile de argint sclipeau pe coiful negru, armura era ca o pată întunecată pe verdele ierbii. Pe Septimus îl luă cu fiori când văzu că în loc de mâna dreaptă avea o sabie scurtă, ascuțită, iar în loc de mâna stângă un scut. Erau doisprezece războinici cu spade, urmați de doisprezece războinici cu securi, apoi de doisprezece arcași... Cu toții mășăluiau cu o precizie mecanică, coordonându-și mișcările cu ale lui Tertius Fumigante, care înainta prin iarbă așa cum merg fantomele, fără să atingă întotdeauna pământul.

Ca să evite armata de duhuri, Septimus se hotărî să urce dealul de la celălalt capăt al insulei. Nu le fu ușor, fiindcă panta era abruptă, acoperită cu argilă alunecoasă, și nu exista nicio potecă. Urcară cât putură de repede și ajunseră înaintea lui Tertius Fumigante și a duhurilor, care urmau cărarea șerpuită pe care urcase și Syrah. Când fură în vârful dealului, la marginea păduricii, se opriră câteva clipe să își tragă sufletul.

— Ooof, pufăi Beetle, căruia i se pusese un junghi în coaste. Mai... bine... nu ne oprim... să... ajungem... înaintea lor.

Septimus clătină din cap și îi întinse plosca cu apă.

— E mai bine să intrăm... odată cu ei, zise.

— Odată cu ei? se minună Beetle, dându-i plosca înapoi.

Septimus luă și el o gură bună de apă.

— Da. În felul ăsta **Sirena** s-ar putea să nu ne vadă.

Beetle ridică din sprâncene a mirare, dar avea încredere că Septimus știe ce face.

— Uită-te la ei, Sep. Ce priveriște groaznică.

Duhurile se prelingeau din corabie și apoi dispăreau sub apa verde a mării. Ieșeau din apă ca un râu de coifuri sclipitoare, apoi se alăturau celorlalți și traversau dunele de nisip, șirul de stânci și urcau dealul, întocmai ca un șarpe argintiu.

— Mda. E ceva să ai așa o armată de partea ta, zise Septimus.

— Mie mi se face frică, zise Beetle. Când îi văd că nu au mâini...

Când auziră pașii primului duh războinic trosnind printre copaci, Septimus și Beetle porniră la drum. Merseră pe lângă copaci, care erau mai rari pe această parte a dealului, și când ajunseră în vârf, la loc deschis, îl văzură pe Tertius Fumigante, însoțit de primii războinici, ieșind dintre copaci și îndreptându-se spre Iscoditoare. Pământul tremura sub picioarele lor.

— Fuga, șopti Septimus. Să fim în față.

O luară la fugă într-acolo. Septimus se ruga ca, dacă Sirena e cumva la postul ei de observație, atenția să îi fie atrasă de duhuri și să nu bage de seamă valurile stârnite în aer de cei doi NeVăzuți, dintre care unul nici măcar nu era atât de NeVăzut. Septimus nu își dădu cu adevărat seama în ce primejdie se băgau decât când se apropiară de duhurile războinice. Erau gigantice și mișcărilor lor mecanice îți dădeau fiori. Privirile lor nu aveau nimic omenesc, iar armele — săbii, lănci, ghioage, pumnale și arcuri — n-ar fi iertat pe nimeni. Gândul că acești războinici ar invadea Castelul îl îngrozii.

Văzu expresia lui Beetle și în ochii lui citi același gând. Își făcură amândoi odată semn și se strecurară în Iscoditoare chiar înainte lui Tertius Fumigante.

Syrah îi aștepta. Ochii ei, acoperiți acum de o piele albicioasă, priviră o clipă prin Septimus, până când, cu un efort de voință, întoarse capul și ieși în întâmpinarea lui Tertius Fumigante. Septimus îl apucă pe Beetle de mână, se repezîră la gaura luminată din mijlocul camerei și... săriră împreună.

Aterizară în maldărul de pene, își croiră drum până la arcadă și ieșiră. În timp ce alergau cât îi țineau picioarele pe coridorul alb, pe lângă Postul de Observație, auziră bubuiturile ritmice ale ghetelor răsunând pe scara din interiorul stâncii.

Duhurile războinice se apropiiau.

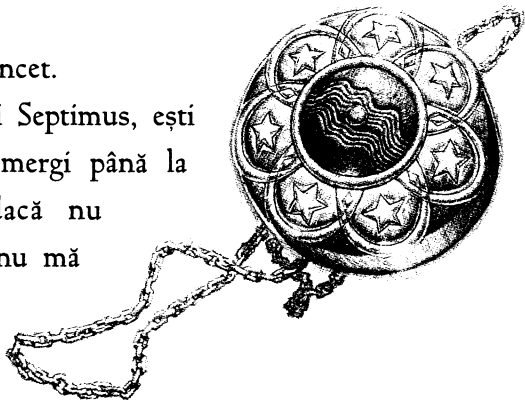
47

SPRE CASTEL?

Cu gesturi sigure, de parcă mai fusese acolo de o sută de ori, Septimus deschise ușa camerei mișcătoare și atinse săgeata portocalie. Când camera se puse în mișcare, Septimus zâmbi văzând expresia speriată a lui Beetle. Niciunul nu scoase un cuvânt: Beetle amuțise de uluit ce era, iar Septimus încerca să își dea seama dacă vor avea timp să se întoarcă în cameră înainte ca Tertius Fumigante și armata de duhuri să coboare scara. Nu prea aveau timp. Pipăi agitat Cheia alchimică, pe care o scosese ca să o aibă la îndemână.

Săgeata cobora încet.

— Beetle, vorbește Septimus, ești sigur că vrei să mergi până la capăt? Fiindcă dacă nu vrei... să știi că nu mă

supăr. Chiar așa, nu mă supăr. Poți aștepta aici. Îți arăt cum să te urci înapoi, cine știe ce se poate întâmpla?

— Sep, nu fi caraghios.

Camera mișcătoare își încetini coborârea iar Beetle simți cum i se urcă stomacul în gât.

— Hei, Sep, unde te-ai dus? zise el.

Camera se opri.

— Nu mă vezi? întrebă Septimus îngrijorat, căci tocmai voia să deschidă ușa.

— N-nu. Ai dispărut.

— Farmecul tău de Invizibilitate a dispărut.

— Vai de mine, iartă-mă, zise Beetle. Nu știu cum de s-a întâmplat.

Septimus își lepădă și el Farmecul.

— Aha, aici erai, Sep. Așa e mai bine.

— Încercăm din nou, împreună, îl încurajă Septimus. Unu, doi, trei...

— Iar ai dispărut! făcu Beetle.

Septimus reapăru.

— Hai să mai încercăm o dată!

— Da, hai.

— Beetle, mai bine numeri tu. Spui tu când ești gata. Uneori merge mai bine așa.

— S-a făcut, zise Beetle, încercând să pară mai sigur pe el decât părea.

Nu merse nici de data asta.

Septimus își dădea seama că timpul trecea. Cu fiecare secundă, duhurile războinice se apropiau și fiecare secundă scursă însemna că aveau mai puțin timp ca să se întoarcă în camera mișcătoare.

— Ne lipsim de **Farmecul de Invizibilitate**, hotărî el. Oricum, la ce ne mai trebuie?

Deschise ușa și Beetle îl urmă pe coridorul larg de cărămidă, lumina de lămpile șuierătoare. Alergară cât puteau de repede prin coridorul înghețat, coborâră scările și se opriră în fața peretelui negru. Septimus puse mâna pe scobitura din perete și ușa se deschise.

Intrară în camera de gheață. Ușa se închise cu un ușor fâșâit, apoi se auzi un clic și se aprinse lumina albastră. Beetle privea cu ochii mari capacul uriaș al Tunelului de Gheață. Aurul străvechi era acoperit de apă.

— E ditamai capacul, spuse el.

Septimus îngenunchease, căutând **Placa de Sigilare**.

— Uită-te la inscripția de pe capac, exclamă Beetle, care, de uimire, uitase de armata de duhuri. Capacul ăsta e nemaipomenit de vechi. Într-o zi va trebui să ne întoarcem aici. Am să

aduc câteva dicționare cu mine. Gândește-te, dacă am putea citi ce scrie...

Septimus puse **Cheia** pe **Placa de Sigilare**.

Deodată, în cameră se auzi bubuitul ritmic al ghetelor pe pardoseala de piatră. Duhurile ajunseseră în coridor. Beetle reveni la realitate. El și Septimus se priviră unul pe altul, palizi, de parcă erau pe cale să se înece în lumina albăstrui.

— Cred că... nu mai avem cum ieși, spuse Beetle în șoaptă.

— Așa e, răspunse Septimus, încercând să-și stăpânească tremurul din voce și atent să nu miște **Cheia**.

O pojghiță de gheață ieșea din **Cheie** și înconjură chepen-gul în formă de romb.

— Cel puțin nu vor mai putea ajunge la Castel.

— Castelul... of, fir-ar să fie, cum de nu mi-a dat prin mînte până acum? exclamă Beetle. Sep, ai la tine fluierul pentru sania Turnului Vrăjitorilor?

— Da... de ce?

Sep privea cum se îngroșa stratul de gheață, dorindu-și să meargă totul mult mai repede.

— Grozav. Sep, oprește-te. **Desigilează!**

— Beetle, ai înnebunit?

— Ba nu. Intrăm în Tunel și îl sigilăm pe dinăuntru. Apoi fluieri ca să chemi sania Turnului Vrăjitorilor și ne duce acasă. E simplu!

Pașii se apropiau. Abia atunci își dădu Septimus seama că, dacă nu folosește un **Farmec de Invizibilitate**, Tertius Fumigante va pune duhurile să îi ia **Cheia** și va **desigila** chepengul. Era limpede că Beetle nu mai izbutea să facă alt **Farmec**, așa că, dacă el, Septimus, devenea invizibil, Beetle avea să fie singur cu duhurile. Nici nu voia să se gândească la așa ceva!

— Bine!

Septimus întoarse **Cheia** și o puse pe **Placa de Sigilare**, iar pojghița subțire de gheață se topi pe dată.

Beetle ridică chepengul. Dedesubt se afla cel mai mare, mai adânc și, fără îndoială, cel mai întunecos Tunel de Gheață din câte îi fusese dat să vadă. Un val de aer înghețat îl izbi în obraji.

Tropăitul se opri în fața ușii.

— Stați! se auzi vocea lui Tertius Fumigante. Deschideți ușa.

Se auzi un zăngănit, dar nu se întâmplă nimic. Septimus zâmbi. Erau și neajunsuri dacă aveai arme în loc de mâini. De pildă, era foarte greu să deschizi uși pe care trebuia să apeși cu palma.

Beetle se lăsă jos pe deschizătura întunecată, căutând ceva pe care să pună piciorul, și rânji bucuros.

— Sunt traverse, spuse și dispăru.

Septimus sări imediat după el. Găsi traversele și trase capacul deasupra capului. Încet, îngrozitor de încet, capacul se lăsă pe **Sigiliu**. Ușa camerei de gheață se deschise și, o clipă, Septimus zări roba albastră de fantomă a lui Tertius Fumigante și picioarele noduroase, încălțate cu sandale. În clipa următoare, chepengul se lăsă pe **Sigiliu**.

În tunel se făcu beznă. La început, Septimus nu văzu nimic. Unde era **Placa de Sigilare**? De cealaltă parte a chepengului, Tertius Fumigante îi îndemna urlând pe primii doi războinici să ridice capacul. Inelul cu Dragon al lui Septimus începu să lumineze. Lumina lui se reflecta în aurul **Plăcii de Sigilare**.

Septimus puse **Cheia** pe placă și, în camera de gheață, Tertius Fumigante văzu cu uimire cum un cerc de **Gheață de Sigilare** înconjură capacul. Urletele lui furioase se auzeau în tunel.

— Ce bine că suntem de partea asta, oftă Septimus.

— Îhî, făcu Beetle.

Cu mâinile deja înghețate, Septimus scoase un fluier de argint și suflă cât putea de tare. Ca de obicei, nu se auzi nimic.

— Crezi că merge? îl întrebă pe Beetle.

— Bineînțeles.

Beetle știa ce spune. Departe, într-un Tunel de Gheață aflat sub coliba în care locuia Beetle, în curtea din spate a

Scriptoriului, sania Turnului Vrăjitorilor **se trezi** auzind sune-
tul melodios al fluierului **magic**. Înfașură sfoara purpurie —
care fusese lăsată să atârne de la ultima plimbare — și, în clipa
următoare, tălpile ei lucitoare tăiau gheața, îndreptându-se
spre locuri necunoscute și zăpezi neatînse.

Septimus și Beetle se uitară în jur. La lumina Inelului cu
Dragon nu puteau vedea prea multe, dar cât vedeau era de
ajuns ca să își dea seama că nu se aflau într-un Tunel de
Gheață obișnuit. Era, după cum spusese Beetle, tata-moșul
Tunelurilor de Gheață: larg cât să încapă zece sănii de curse și
înalt cât cea mai înaltă bibliotecă din Scriptoriu. Și înghețat!
Beetle începu să tremure. În tunelul ăsta era parcă mult mai
frig decât își amintea el că era în celelalte.

Depart, deasupra capetelor, auziră vocea înfuriată a lui
Tertius Fumigante, înăbușită dar distinctă:

— Războinicii cu securi să spargă capacul!

Se auzi un zgomot infernal și o ploaie de fărâme de gheață
le căzu în cap.

— Dar de spart nu au cum să-l spargă, nu-i așa? întrebă
Septimus neliniștit, privind în sus.

— Păi... nu prea știu, răspuse Beetle, la fel de îngrijorat.
Bănuiesc că, dacă se înverșunează, îl pot sparge.

— Dar eu credeam că chepengurile de gheață sunt indestructibile.

— N-nu c-cred că au fost te-testate împotriva duhurilor războinice, făcu Beetle, care începuse să clănțănească de frig. Cel puțin nu e pomenit nimic în manualul oficial. Elefanți sălbatici, da. Se pare că i-au împrumutat de la un circ ambulat. Berbeci de asalt, da. Însă împotriva a patru mii de duhuri războinice... n-a încercat nimeni. Cre-cred că n-au a-avut la îndemână.

O serie de lovituri zguduiră chepengul, urmate de o ploaie de gheață și de strigătul bucuros al lui Tertius Fumigante:

— Să vină războinicii cu ghioage! Sfărâmați capacul! Sfărâmați-l! Abia aștept să văd ce mutră face Marcia Overstrand mâine, când se trezește și vede că Turnul Vrăjitorilor e înconjurat!

Urmă o ploaie de lovituri zdravene. O bucată mare de gheață se desprinsese și căzu la picioarele lor, spărgându-se în mii și mii de cioburi.

— Hai să plecăm de aici, propuse Septimus. Să ieșim saniei înainte.

— N-nu, Sep, făcu Beetle. Regula numărul unu: odată ce ai chemat s-sania, ră-rămâi pe loc. Alt-altfel cum să te găsească?

— O mai chem o dată.

— Se va d-duce tot la locul de unde ai ch-chemat-o prima oară. E o p-pierdere de vreme.

— Când o vedem, o oprim din drum.

— Sep, nu e o căruță trasă de un măgar, să îl apuci de hățuri.

Altă serie de lovituri zguduiră capacul și stârniră o ploaie de gheață.

— Nu cred că sania o să ajungă la timp, Beetle. Castelul trebuie că e la sute de leghe de aici.

— Îhî.

Bum.

— Trebuie să o prevenim pe Marcia, zise Septimus. E musai. Hei, Beetle... Beetle, te simți bine?

Beetle dădu din cap, dar tremura ca o frunză în vânt.

De sus se prăbuși altă bucată uriașă de gheață și se zdrobi de gheața de pe jos. Septimus îl trase pe Beetle mai la o parte și atunci descoperi că nici el nu mai putea mișca bine degetele. Aștepta, îngrămădit lângă Beetle, să vadă chepengul deschizându-se. Nu mai putea dura mult. O ploaie de ace de gheață îl izbi în față și închise ochii.

Chiar atunci, ceva îl înghionti în coaste. Era sania Turnului Vrăjitorilor.

O bubuitură asurzitoare răsună în Tunelul de Gheață, urmată de un trosnet puternic: chepengul fusese sfărâmat și căzuse în Tunel.

— Mai repede, mai repede, îndemnă Septimus sania care gonea ca vântul prin tunel, tăind cu tălpile ei lucitoare stratul gros de promoroacă.

Era cea mai înspăimântătoare cursă pe sanie în care fusese Septimus vreodată — și, ca fost pasager pe sania lui Beetle, știa despre ce e vorba. Nu era doar din cauza vitezei. Mergeau în cea mai adâncă beznă, fiindcă Septimus îi ceruse saniei să stingă luminile.

În timp ce goneau, în jurul lor se ridica un nor de ace de gheață. Septimus, care îl ținea pe Beetle cu brațele pe după mijloc, simțea că prietenul lui e din ce în ce mai rece. Abia acum se gândi că ar fi trebuit să îl așeze pe Beetle în spate, ca să îl apere de curentul rece de aer — dar acum nu mai îndrăznește să se oprească. Se hotărâse ca, de cum vor ajunge la primul chepeng din Castel, să îl scoată pe Beetle la suprafață, la soare. Apoi avea să se **transporte** la Marcia — acum se pricepea bine să se transporte prin Castel — și împreună aveau să **sîgileze** toate tunelurile care dădeau în Castel. Prea mult timp nu aveau. Își făcea socoteala că are un avans de cel puțin

două ore față de duhurile războinice. Însă, dacă ținea seama de viteza nebună cu care înaintau, era sigur că va reuși.

Tunelul era lung și drept. Septimus își luă inima în dinți și aruncă o privire peste umăr. Nu se aștepta să vadă un șir de luminițe coborând prin chepeng. Aripile de argint de pe coifurile războinicilor se aprindeau la întuneric. Septimus se cutremură gândindu-se la cohortele de duhuri care intrau în Tunelul de Gheață. Tot ce aveau de făcut acum era să mășăluiască până la Castel, prin frig. Nu că frigul le-ar fi stânjenit pe duhuri sau pe fantoma care le conducea. Gândul la lunga călătorie prin tunelul de gheață nu-i dădea pace lui Septimus; se hotărî ca, de îndată ce se vor îndepărta de duhuri cât să nu le mai zărească luminițele, să oprească sania câteva clipe și să schimbe locul cu Beetle. Avea să își facă un **Farmec de Încălzire** și poate că așa se va încălzi și Beetle puțin.

Gândurile lui Septimus fură întrerupte de urletul lui Tertius Fumigante, care umplu tunelul:

— La Castel!

Îndată după aceea răsunară tropăielile ritmice ale războinicilor. Armata de duhuri se puse în mișcare.

Chiar atunci văzu îngrozit că sania încetinește, din motive doar de ea cunoscute. Se târa ca un melc, atât de încet că

Beetle, dacă nu ar fi tremurat în așa hal, nu ar fi iertat-o de niște comentarii mușcătoare.

— Mai repede! o îndemnă Septimus. Mai repede!

Sania nu dădu vreun semn că a înțeles, ci doar trecu încet peste o porțiune de gheață mai aspră, așa cum se află de obicei sub un chepeng.

Septimus privi speriat înapoi, să vadă cât de repede înaintau duhurile războinice. Întâi se liniști — păreau că nu s-au mișcat deloc. Vedeau un șir neîntrerupt de luminițe argintii cum coboară în Tunelul de Gheață, dar nu își dădea seama ce făceau războinicii odată ajunși jos. Nu păreau să se apropie nicidecum, cu toate că dupăitul picioarelor răsuna în tunel. Septimus privea într-acolo, neștiind ce să creadă, până când se dumiri: luminițele se îndepărtau. Războinicii mergeau în direcție opusă. Lui Septimus nu-i venea să creadă. *Sania greșise drumul.*

Sania se opri de-a binelea. La început, Septimus crezu că se oprise fiindcă își dăduse seama că a greșit drumul. Dar atunci, văzu cu coada ochiului, chiar deasupra lui, forma unui chepeng și își aminti ce îi spusese saniei: „La cel mai apropiat chepeng. Cât de repede poți.” Își închipuise că cel mai apropiat chepeng va fi în Castel. Nu-i dăduse prin cap, îngrijorat cum era de soarta lui Beetle, că Tunelul ar putea duce și în altă

parte. De fapt, presupusese că tunelul nici nu are cum să ducă altundeva. *Unde* ar fi putut duce?

Chiar asta era pe cale să descopere. Beetle era înghețat de tot și trebuia să fie scos neîntârziat din Tunelul de Gheață. Septimus urcă treptele săpate în gheață, **desigilă** chepengul și îl deschise. În fața ochilor avu culoarea neagră, lucioasă, a unei camere mișcătoare.

Atunci se hotărî să lase sania liberă. Îl trase pe Beetle sus, închise capacul și îl **sigilă**. Apoi îl împinse în camera mișcătoare, puse mâna pe săgeata portocalie și simți cum camera se pune în mișcare.

DESPRE TENTACULE

Spre deosebire de *Septimus*, Lucy se distrase de minune și, în plus, îi ieșise ca la carte tot ce își propusese. În timp ce mâna broasca-țestoasă în jurul Insulei Stelei, descoperise *Prădătorul* ascuns în portul vechi. În afară de Jakey Fry, pe barcă se afla tot echipajul lui Milo. Lucy n-ar fi fost ea însăși dacă n-ar fi știut să profite de așa o plească. Prin urmare, se afla acum în casa scârilor din turnul Farului Stânca Mâței și

dădea ordine. Echipajul lui Milo puse Lumina la locul ei, Mărrtan se întoarse la postul lui de observație, iar Lucy Gringe se cheamă că își ținuse promisiunea.

Pe neașteptate, o ușă neagră, aflată sub scară, se deschise de perete.

— Salut, Septimus, făcu Lucy. Cum de-ai ajuns aici?

O jumătate de oră mai târziu, o discuție aprinsă se purta afară, la poalele turnului.

Septimus se plimba în sus și în jos.

— Mă duc înapoi, în Tunelul de Gheață. Nu văd altă cale. Suntem datori să încercăm să îi oprim.

Pe Beetle îl apucă tremuratul. Acum se încălzise la soare, dar numai când auzise cuvântul „gheață” și îl luase iar cu frig.

— N-ai nicio șansă, 412, zise Băiatul Lup. Știi cum se spune: „De unu contra zece nimic nu se alege.” Așa și este. E o nebunie să te pui tu, unul singur, contra patru mii.

— Dacă plec chiar acum vor fi mai puțini, poate doar patru sau cinci sute.

— Patru sute sau patru mii e totuna. Oricum sunt prea mulți. „Cu mintea ta de nu gândești, cu siguranță pierdut ești.”

— Te rog să încetezi, 409, mă scoți din fire. Plec chiar acum. Fiecare secundă contează. Cu cât amân, cu atât mai multe duhuri o să am de înfruntat.

— Ba nu, Sep, spuse Beetle. Te rog să nu pleci, te rog. O să te facă mici fărâme.

— Am să fac un **Farmec de Invizibilitate**. Nici n-or să-și dea seama că sunt acolo.

— Și sania, știe și ea să facă același farmec?

Septimus nu răspunse.

— Am plecat, zise. Nu aveți cum să mă opriți.

Se năpusti sus, pe stânci, luându-i pe toți prin surprindere.

Lucy și Băiatul Lup săriră după el.

— Ba eu te opresc, zise Lucy și îl apucă de braț. Nu te las să faci o prostie atât de mare. Ce-ar zice Simon dacă l-aș lăsa pe fratele lui mai mic să fie omorât?

Septimus se smulse din mâinile ei.

— Cred că i-ar părea bine. Ultima oară când ne-am văzut mi-a spus...

— Pun capul că nici el nu credea ce spune, îi tăie Lucy vorba. Septimus, tu ești deștept. Până și eu știu ce înseamnă panglicile purpurii de pe mânecile tunicii tale. Fă așa cum te sfătuiește Băiatul Lup: gândește cu mintea ta. Gândește-te la o cale de a

rămâne în viață. Ce zici de broasca-țestoasă de acolo? zise ea, arătând spre micul port de sub ei. Nu-ți poate fi de folos?

Septimus privi înspre *Prădător*, de care — abia acum băga de seamă — cineva legase o broască-țestoasă gigantică și extrem de nefericită.

— Se poate preschimba în orice, nu? întrebă Lucy bucuroasă. De ce nu s-ar schimba într-o pasăre? Ar putea zbura până la Castel, să îi prevină. Ei ar sigila tot ce trebuie sigilat și... am scăpat.

Septimus o privi pe Lucy cu admirație și invidie. Îl uimise cu îndemânarea ei la infirmerie, iar acum îl uimea din nou.

— Ar putea, recunosc el. Hiba e că nu am încredere să îl las singur.

— Păi, atunci ordonă-i să se facă ceva îndeajuns de mare cât să te poată duce și pe tine. Să se facă dragon! exclamă Lucy cu ochii strălucind.

Septimus clătină din cap.

— Nu, zise el încet. Am o idee mai bună.

Se întoarseră la stâncile de deasupra portului unde, sub ochii galbeni ai unei broaște-țestoase extrem de supărate, Septimus își expuse planul. Beetle, Lucy și Băiatul Lup ascultau impresionati.

— Ia să lămurim ceva, zise Beetle. Sticluța lui Du-Hî era din aur, nu-i așa?

Septimus încuviință.

— Iar tuburile cu duhuri erau din plumb?

— Întocmai.

— Și asta are însemnătate?

— E un amănunt crucial. Din *Arta Tămăduirii și Alkimie* am învățat multe despre plumb și aur. Plumbul e considerat o formă imperfectă de aur. Întotdeauna, dar absolut întotdeauna, aurul taie plumbul. Fără excepție.

— Și? zise Băiatul Lup.

— Prin urmare, în ierarhia duhurilor, Du-Hî stă pe treapta cea mai de sus. E din aur; ceilalți sunt din plumb. E mult mai puternic decât acei războinici.

— Așa e! sări Beetle. Acum îmi amintesc. Cineva i-a adus odată lui Jillie Djinn o cărticică intitulată *Obiceiuri și ierarhii ale duhurilor*. Am citit-o și eu într-o zi când nu aveam prea mult de lucru. Întocmai așa scria și acolo.

Septimus zâmbi.

— Asta înseamnă că Du-Hî îi poate îngheța pe războinici. Poate să îi oprească.

— Uimitor, zise Beetle. Absolut uimitor.

— Ai văzut ce poți face dacă te străduiești? zise Lucy.

Singur Băiatul Lup nu era prea convins.

— Dar tot patru mii la unu sunt, zise el. De cum l-a înghetat pe unul, ceilalți trei mii nouă sute nouăzeci și nouă au să sară pe el.

— Ba nu, spuse Beetle. Nu cred. Pe cât știu eu, toate duhurile astea sunt de fapt un singur organism. Uitați-vă cum se mișcă toți odată. Dacă înghetiți unul, îi înghetiți pe toți.

— Așa e, spuse Septimus. La urma urmei, n-au avut nevoie decât de un singur Farmec de Trezire. După asta au venit unul după altul.

— Dar știi ceva, Sep, spuse Beetle, avem o singură cale de a afla dacă așa e într-adevăr.

— Mda, încuviință Septimus. Ei, unde e broasca aia țestoasă?

Ud până la piele, Du-Hî stătea pe treptele dîgului din port, scuipa balele de broască-țestoasă care îi rămăseseră pe gât și își mișca degetele de la mâini separat, doar așa, fiindcă putea.

— Du-Hî, i se adresă Septimus, îți ordon...

— Nu e nevoie să-mi ordoni, o, Poruncitorule, răspunse Du-Hî, mișcându-și vîguros degetele de la picioare. Dorința ta e ordin pentru mine.

— Bine. Atunci *doresc* să înghetiți duhurile războinice.

— Câte dintre ele, o, Nelămuritorule?

— Toate.

Du-Hî rămase cu gura căscată.

— *Toate?* Toate până la unul?

— Da, toate până la unul, zise Septimus. Asta e dorința mea. Și ce e dorința mea?

— Ordin pentru mine, răspunse Du-Hî posomorât.

— Într-adevăr. Atunci, hai. Te ducem la ele.

Du-Hî ridică ochii spre Stăpânul lui.

— Mi-ar prinde bine un somnuleț înainte, zise.

— Chiar așa? făcu Septimus.

— Da, chiar așa.

Du-Hî nu avu idee ce îl lovisе. Acu' era așezat la soare, cu ochii pe jumătate închiși, iar în clipa următoare se trezi că a fost înșfăcat, ridicat în aer și târât de mâini și de picioare spre barca de pescuit urât mirositoare, bine cunoscută lui.

— Uite-l, Sep, spuse băiatul negricios, a cărui înotătoare... pardon! al cărui braț îl strângea ca într-o menghine.

— Și n-avem de gând să-i dăm drumu', adăugă băiatul care avea un cuib de șoareci pe cap și care îl strângea la fel de tare de brațul celălalt.

— Bine, zise Stăpânul. Urcați-l pe barcă.

La fel ca toate duhurile, Du-Hî nu putea suferi să fie atins de o ființă omenească. Simțea sângele curgând pe sub piele, oasele cum se răsucesc, tendoanele cum se încordează, inima cum bate fără oprire... era prea multă *activitate* și asta îl călca pe nervi. Iar atingerea pielii lor îl dezgusta de-a dreptul. Dacă l-ar fi ținut un singur om și tot ar fi fost rău, dar doi, era insuportabil.

— Ordonă-le să ia mâinile de pe mine, o, Preamăritule, se milogî Du-Hî. Promit să fac ceea ce dorești.

— Când ai să faci ceea ce îți spun? întrebă Septimus, care învăța rapid cum stau lucrurile cu duhurile.

— Acum, se văicări Du-Hî. Acum! Am să fac acum, pe loc, pe loc, o, Înțeleptule și Minunatulule, numai spune-le *să-mi dea drumul*.

— Puneți-l pe barcă și apoi îi dați drumul, le spuse Septimus lui Beetle și Băiatului Lup.

Du-Hî se retrase la pupa. Se scutura ca un câine ud ca să scape de senzația atingerii omenești.

— Scuzați, zise Jakey Fry și îl împinse deoparte. Tre' să ajung la cârmă.

Atât îi mai lipsea! Când fu atins de cotul lui Jakey, Du-Hî sări în sus ca ars și se trase cât putu de departe.

Prădătorul se apropia de *Cerys*, care era acum ancorată în golf. Pe barca de pescuit se lăsă tăcerea. Toți cei care se aflau la bord vedeau șirul de războinici cum coboară de pe corabie și cum ies apoi la mal și urcă dealul. Arătau întocmai ca niște furnici, cum spusese Nicko. Septimus se înfrâna cu greu. Tropăitul războinicilor încă îi răsuna în urechi. Știa că fiecare clipă îi aducea mai aproape de Castel. Se gândi la Marcia și la Vrăjitorii din Turn, care umblau după treburi ca într-o zi obișnuită, la Silas și Sarah, care se aflau la Palat. Nimeni nu-și închipuia ce primejdie îi paște. Septimus își făcea socoteala cam cât de repede ar putea călători duhurile, cât timp mai rămăsese până când Tertius Fumigante avea să între în Castel, în fruntea teribilei lui armate.

Răspunsul nu era cel pe care Septimus sau oricine altcineva de pe *Prădător* ar fi dorit să îl audă. Tertius Fumigante alesese o cohortă personală de cinci sute de războinici și plecase cu ei înainte. Se îndrepta spre Turnul Vrăjitorilor, care, așa cum știa el prea bine, avea acces deschis spre toate tunelurile, turnul însuși fiind considerat un *Sigiliu*. Duhurile mergeau repede, mai repede decât ar fi alergat un om, și în acel moment treceau pe sub Observatorul din Tărâmurile Rele.

Puțini știu că un câine-lup cu artrită ajunge de la Poarta Palatului la Turnul Vrajitorilor exact în atât timp cât îi trebuie unei cohorte de duhuri războinice ca să alerge printr-un Tunel de Gheață de la Observator la Turnul Vrajitorilor. În după-amiaza aceea, Sarah și Silas Heap aveau întâlnire cu Marcia. Chiar în momentul când duhurile treceau pe sub Observator, Silas, Sarah și Maxie ieșeau pe Poarta Palatului.

O jumătate de oră mai târziu, *Prădătorul* se opri lângă *Cerys*. Jakey văzu cu spaimă cum un grup de războinici înarmați cu securi coboară din corabie.

— Cât de aproape vrei să mă dau? întrebă el. N-am chef să coboare pe barca mea.

— Cât poți de aproape și cât poți de repede, îl îndemnă Septimus.

Du-Hî căscă.

— Nu e nicio grabă, spuse. Nu pot să-i îngheț până nu s-a trezit și ultimul din ei.

— Cuuum? sări Septimus.

Sarah, Silas și Maxie treceau pe lângă Scriptoriu.

— Sunt sigur că îți dai seama, o, Atotcunoscătorule, că nu poți îngheța o Entitate decât dacă e trează în întregimea sa. Și

mai sunt sigur că înțelegi, o, Dibaciule, că aceste duhuri formează o Entitate.

În acea clipă, Beetle scoase un strigăt:

— Ultimul! Țăla a fost ultimul, Sep. Uite!

Așa era. Un războinic înarmat cu secure cobora scara, zăngănind la fiecare mișcare. Deasupra lui scara era goală.

— Îngheață-i, țipă Septimus. În clipa asta!

Du-Hî îl dădu deoparte și făcu o plecăciune.

— Dorința ta e ordin pentru mine, o, Nerăbdătorule.

Ultimul duh sări de pe scară în mare. Septimus îl urmări îngrozit cum se duce la fund.

— Aștept până când iese, spuse Du-Hî.

— Ba nu aștepti, spuse Septimus. Te duci și îi îngheți pe cei care sunt pe plajă.

— Cu regret îți aduc la cunoștință, o, Greșit-Îndrumatule, că Farmecul de Înghețare nu merge decât într-o direcție. Prin urmare, dacă dorești să îngheț toate duhurile — ceea ce te și sfătuiesc în chipul cel mai stăruitor, deoarece o Entitate înghețată pe jumătate este un lucru primejdios — trebuie să îngheț chiar pe ultimul sau chiar pe primul. Dacă mă întrebi, cel mai sigur ar fi să îl îngheț pe ultimul.

— Chiar așa e, Beetle? întrebă Septimus.

Beetle era încurcat de tot.

— Habar n-am, Sep. Îmi închipui că știe ce spune.

— Bine, Du-Hî. Îți ordon să **îngheți** ultimul duh chiar acum. **Preschimbă-te** în broască-țestoasă.

Du-Hî rămase uimitor de calm când auzi cuvintele de care îi era atât de teamă.

— Așa cum Înțeleptul fără îndoială că știe, trebuie să țin Entitatea pe care doresc să o **îngheț** cu amândouă mâinile, ca **Farmecul de Înghețare** să treacă între ele. Așa ceva nu e posibil dacă ai *înotătoare*, spuse el, pronunțând cuvântul „înotătoare” cu scârbă evidentă.

Septimus avea mâinile legate. În ce se putea Du-Hî **preschimba**? Orice înoată sub apă are înotătoare sau aripioare. Privi punctulețele luminoase — aripioarele de argint de pe coiful ultimului duh — cum se mișcă încet pe fundul apei. Venea fluxul și Cerys era acum mult mai departe de țărm. Oare cât timp îi va trebui ultimului duh ca să ajungă la mal? Și cine știe cât de aproape de Castel erau cei din frunte?

Ajunși la capătul Căii Vrăjitorilor, Sarah, Silas și Maxie intrau sub Marele Arc.

— Crab! țipă Lucy. Poate fi un crab!

Du-Hî îi aruncă o privire ucigătoare: un crab nu era aproape cu nimic mai bun decât o broască-țestoasă.

Septimus o privi pe Lucy cu admirație.

— Du-Hî, zise, doresc să te **preschimb** într-un crab!

— Vreun fel de crab anume? întrebă Du-Hî, ca să mai tragă de timp.

— Nu. **Preschimbă-te** odată!

— Foarte bine, o, Pretențiosule, dorința ta e ordin pentru mine.

Văzură un fulger galben, auziră un mic pocnet și Du-Hî dispăru.

— Unde s-a dus? strigă Septimus, încercând să își țină firea.
Unde e crabul?

— Aaa! țipă Lucy. E aici, pe punte. Du-te de aici! *Du-te!*

Într-adevăr, un crab micuț, galben, se îndrepta spre ghetele ei.

— Să nu-l lovești, Lucy. Să nu-l lovești! țipă Septimus.

Băiatul Lup se aruncă pe burtă, prinse crabul între două degete și îl ridică în aer, arătându-le cum dădea din picioare.

— L-am prins!

— Aruncă-l în mare, zise Septimus. Repede!

Sarah, Silas și Maxie intrau în curtea Turnului Vrăjitorilor.

Pe puntea *Prădătorului* se lăsă liniștea. Cu respirația tăiată, priveau cum duhurile ieșeau pe plajă într-o înșiruire parcă nesfârșită. Oare când avea să se termine coloana de războinici? Așteptară și așteptară, dar războinicii mergeau mai departe.

— Da' ce face acolo? izbucni Septimus.

Un pescăruș mic ieși din apă și zbură către *Prădător*. Se cocoță pe copastie, se scutură de apă și făcu *poc!* În locul lui apăru Du-Hî, cu o figură ostenită.

— Îmi pare rău, zise. N-a mers.

Sarah, Silas și Maxie urcau scările de marmură, îndreptându-se spre ușile de argint ale *Turnului Vrăjitorilor*.

— Nu! strigară toți în cor.

Pe Septimus îl cuprinse groaza. Crezuse cu tărie că duhurile din aur sunt mai puternice decât duhurile din plumb și se înșelase.

— De ce? se întreba el deznădăjduit. De ce n-a mers?

Silas spuse parola și marile uși ale *Turnului Vrăjitorilor* se deschiseră.

— Au fost treziți cu *Magie întunecată*, explică Du-Hî. Trebuie să fie înghetați tot cu *Magie întunecată*. Și orice ai crede despre mine, o, Nemulțumitule, nu am nimic *întunecat*.

— Nimic?

Du-Hî făcu o figură jignită.

— Nu sunt un astfel de duh.

Băiatul Lup căută în punguța de piele pe care o avea la brâu și scoase vârful de tentacul, acum putrezit. Toată lumea se dădu înapoi.

— Țsta e îndeajuns de întunecat? întrebă el.

— Nici prin cap nu-mi trece să ating așa ceva, spuse Du-Hî. Și, înainte să îmi ordonî să îl iau, o, Deznădăjduitule, te previn: ai grijă. E primejdios să impui ceva întunecat unui duh.

— Așa e, Sep, interveni Beetle. Dacă îl obligi, devii și tu parte a Întunecimii și nu mai scapi niciodată de ea. Se cheamă Implicare. Nu e un duh rău, dacă stai să te gândești. Rari sunt cei care nu ar profita de ocazie ca să-și implice Stăpânul.

Sarah, Silas și Maxie erau în Sala mare a Turnului Vrăjitorilor, unde o așteptau pe Marcia.

— Se fac ceva reparații la subsol? îl întrebă Sarah pe Silas. Se aud bubuituri.

Septimus căuta o soluție.

— Aha... Dar dacă ia acel lucru de bunăvoie?

— Atunci e bine, nu ești implicat. Dar nu e cazul... dacă el nu vrea...

— Du-Hî, i se adresa Septimus, doresc să te preschimb în pescăruș.

Du-Hî oftă din rărunchi. Se iscă un norișor de fum galben și se auzi un pocnet. Pescărușul galben stătea din nou pe copastia *Prădătorului*.

— Acum, 409, arată-i tentaculul.

Marcia coborî de pe scara răsucită și se strădui să zâmbescă lui Sarah, lui Silas și lui Maxie, care mirosea de la o poștă.

Băiatul Lup întinse palma spre pescăruș. Bucata de tentacul, putrezită și împutită, semăna cu o anghilă de nisip, grasă și zemoasă.

Micul pescăruș își privi Stăpânul cu un amestec de ură și admirație. Știa ce urmează, dar nu se putea stăpâni. Se repezi la palma plină de cicatrice a Băiatului Lup, apucă scârboasa bucată de tentacul și o înfulecă.

— Bravo, Sep, zise Beetle cu admirație.

Dinăuntrul dulapului cu mături răzbătu un trosnet îngrozitor. Maxie mârâi. Marcia se duse să vadă ce se întâmplă.

Cu toate că simțea că tentaculul îi căzuse greu la stomac, pescărușul își luă zborul. Plană chiar deasupra apei, căutând din ochi bulele mici de aer care trebuiau să se desprindă de pe armura ultimului duh războinic.

Fantoma lui Tertius Fumigante trecu prin ușa dulapului cu măhuri și intră în Sala mare a Turnului Vrajitorilor.

— A, domnișoară *Overstrand*, zise. Avem niște socoteli mai vechi de încheiat.

— Nu știi de ce ai venit aici, *Fumigante*, se răsti *Marcia* la el. Dar poți pleca, și neîntârziat! A doua oară nu-ți mai spun.

— Cât de adevărat, zâmbi *Tertius Fumigante*. Așa e, n-ai să-mi mai spui a doua oară. Unul din multele lucruri pe care n-ai să apuci să le mai faci, domnișoară *Overstrand*.

Se întoarce și strigă spre ușa dulapului cu măhuri:

— *Ucideți-o!*

La un moment dat, pescărușul se opri în aer. Se iscă un norișor de fum galben, pescărușul dispăru și un crab micuț căzu în apă. *Pleosc!*

Douăsprezece duhuri războinice sparseră cât ai clipi ușa dulapului de mături, parcă ar fi fost făcută din hârtie. O înconjurară pe Marcia, cu săbiile scoase.

— Fugiți! strigă Marcia către Sarah și Silas.

Cei aflați la bordul Prădătorului așteptau ținându-și răsuflarea. Duhurile ieșeau în continuare din mare.

Disperată, Marcia începu să facă un *Farmec Scut*, dar *Magia întunecată* a duhurilor i se punea împotriva. Când vârfurile celor douăsprezece săbii tăioase ca briciul ajunseră la câteva palme de gâtul ei, Marcia înțelese că e prea târziu. Închise ochii.

Micul crab galben prinse în clești călcâiul ultimului duh războinic.

Dubul *îngheț*ă instantaneu. Marcia simți un suflu rece și deschise ochii, doar ca să vadă douăsprezece săbii, acoperite de un strat fin de promoroacă, adunate în jurul gâtului ei ca un colier. Le *sfărâmă* și ieși din cercul duhurilor *înghețate*, tremurând din toate încheieturile. Găsi trei Vrăjitori căzuți într-un leșin vecin cu moartea, iar Sarah și Silas erau albi la față de groază. Se apropie de Tertius Fumigante, care nu-și revenise din starea de șoc, și îi zise:

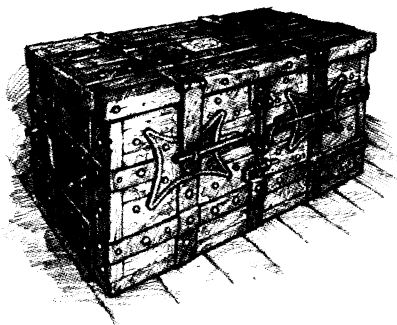
— *Ce ți-am spus nu mai repet. În schimb îți spun altceva: am să procedez la **Eliminarea** ta. Adio.*

Jenna auzi chiote de bucurie venind dinspre *Prădător*. Prin telescopul lui Milo văzu duhurile oprite cu un picior în aer, acoperite de un strat strălucitor de cristale de gheață. Întoarse telescopul spre barcă — măcar atât putea, ca să se bucure odată cu prietenii ei.

— Pfu! făcu scârbită.

Aplecat peste parapet, Du-Hî vomita.

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Seara îi găsi pe Jenna și Septimus așezați alături pe ceea ce devenise încă o dată plaja lor, ceva mai departe de grupul de vorbăreți adunați în jurul unui foc strașnic.

— Să știi, Sep, spunea Jenna, dacă a fi Regină înseamnă să stau deoparte și să privesc cum alții fac fel de fel de lucruri interesante, atunci nu vreau să fiu Regină. Tu și Beetle vă distrați cu duhuri, Tuneluri de Gheață și sănii, pe când eu sunt nevoită să stau și să îl ascult politicoasă pe Milo cum îndrugă verzi și uscate. Nici Nicko și Snorri n-au fost cine știe ce: nu vorbesc decât despre bărci și corăbii.

— Tunelurile de Gheață n-au fost chiar atât de grozave, zise Septimus. Crede-mă. A, spuse văzând o siluetă în formă de banană ieșind dintre dune, uite-l și pe Du-Hî. Scuză-mă, Jen. Am ceva de vorbit cu el.

— Ei, atunci du-te, Sep. Tu ai lucruri importante de făcut, zise Jenna.

— Poți veni și tu, Jen. De fapt, o să vină *el* la noi. Du-Hî! Duhul veni spre ei, clătinând din cap și totodată din pălăria de gogoși.

— M-ai chemat, o, Sedentarele?

— Ai făcut ce ți-am spus? îl întrebă Septimus cu îngrijorare în glas.

— A fost o bătălie, răspunse duhul, dar am câștigat.

Zâmbi. Viața cu acest Stăpân se dovedea a fi mult mai puțin plictisitoare decât se temuse.

— Sirena și cu mine ne știm de mult. Mi se cuvenea o mică victorie.

Septimus se înfioră. Își dădu seama că vorbește cu o ființă amețitor de bătrână.

— Mulțumesc, Du-Hî, zise el. Mulțumesc. Ești... n-am cuvinte să-ți spun cum.

Du-Hî făcu o plecăciune.

— Știu, spuse și îi întinse lui Septimus sticluta de argint pe care Syrah i-o dăduse pentru Scuipăfoc; era rece ca gheața.

Septimus luă cu grijă sticluta și o ținu cât putu mai departe de el.

— E sigilată? întrebă.

— Într-adevăr, o, Precautule. Asta a fost tot? Mi-ar prinde bine un pui de somn. N-a fost o zi ușoară.

— Nu, n-a fost tot, zise Septimus, aducându-și aminte că Beetle îi atrăsese atenția ca, oricât de recunoscător ar fi fost, să se poarte cu fermitate în fața duhului, ca acesta să nu îl creadă un papă-lapte.

— Ce altceva mai dorești, o, Pretențiosule?

— Trei lucruri.

— Trei, o, Nesătulule? Îți dai seama că trei este numărul maxim de dorințe pe care le poți exprima odată?

Septimus habar nu avea, dar nici prin gând nu-i trecea să recunoască.

— Trei. Numărul unu: îți ordon să nu mi te mai adresezi cu nume caraghioase.

Du-Hî oftă.

— Ei, a fost frumos cât a fost. Dorința ta e ordin pentru mine, o, Preamăritule. Așa pot să-ți spun, da? E formula

standard folosită de duhuri. În afară de cazul că preferi alta, desigur.

Septimus cugetă câteva clipe.

— Cred că aş prefera să-mi spui Ucenicule. Asta sunt, la urma urmei.

— Nu Ucenic de Rang Înalt, Sep? îl tachină Jenna.

— Îți faci idee pe ce ton mi s-ar adresa? Nu, nu, Ucenicule e de ajuns.

Du-Hî oftă resemnat.

— Prea bine, o, Ucenicule.

— Am spus „Ucenicule”, nu „o, Ucenicule”.

— Prea bine, *Ucenicule*.

— Doi: îți ordon să te duci cât de repede poți la celălalt capăt al duhurilor **înghețate**. Vreau să știu dacă au ajuns la Castel. Iar dacă au ajuns, să te duci și să anunți Vrăjitorul NeObișnuit despre cele întâmplate.

În mod normal, duhul ar fi protestat, sub cuvânt că sunt două dorințe într-una, dar de data asta nu se simțea prea tare pe poziție. Nu onorase în întregime înțelegerea în baza căreia fusese eliberat din celula **sîgilată**.

— Vrăjitorul NeObișnuit, o, Pre... Ucenicule?

— Da. O găsești la Turnul Vrăjitorilor. Spune-i că eu te-am trimis.

Du-Hî parcă ar fi avut ceva de spus, dar se codea.

— A, zise într-un sfârșit, mi-a spus să dau de tine și să găsesc un fel de Cheie... hm... ca să sigilăm niște tuneluri... Parcă așa a zis, dar mi-a ieșit din cap, cu toată agitația asta... Mă duc să le sigilez acum, ce zici?

Septimus rămase cu gura căscată.

— Ți-a spus Marcia să sigilezi tunelul? Nu mai înțeleg nimic... de unde a știut? Și de unde până unde te cunoști tu cu Marcia?

Du-Hî își feri privirea.

— Am... s-a întâmplat să ne întâlnim, răspunse. Acum pot să plec?

— Nu am terminat. A treia mea dorință e să bagi toate duhurile la loc în tuburi.

Du-Hî oftă cu năduf. Se așteptase ca Septimus să îi ceară așa ceva, dar asta nu însemna că îi și făcea plăcere. De când fusese sclav în grajdurile regelui Augias nu mai avusese de dus la capăt o sarcină herculeană ca aceasta. Și unde mai pui că nu avea nicio speranță ca Hercule să îi sară în ajutor!

— Dorința ta e ordin pentru mine, Ucenicule, murmură Du-Hî, făcând o plecăciune.

Pălăria din gogoși se rostogoli pe jos, el o apucă, o îndesă pe cap și se îndepărtă, compunându-și o ținută cât putea de demnă.

Mai întâi, Du-Hî se duse la primul duh războinic pe care îl înghetase. Apa se retrăgea acum și războinicul lung de șapte picioare zăcea cu fața în jos în nisipul ud, cu brațele desfăcute și securea pe jumătate îngropată în nisip. De scut și de aripile de argint ale coifului se prinseseră mănunchiuri de alge. Văzând urmele lăsate de cleștii crabului pe călcâiul gol al războinicului, Du-Hî zâmbi doar pentru el. Ce bine că duhurile nu îl văzuseră când se apropia de ele! L-ar fi văzut în adevărata lui înfățișare — o moașă cu albeață la ochi, în vârstă de vreo douăzeci și cinci de mii de ani, care alesese să fie duh mai degrabă decât a patra soție a unui negustor de broaște-țestoase — o alegere necugetată, cum i se părea chiar ei uneori. Nevasta negustorului de broaște-țestoase avusese ghinionul să dea de războinicul hain de la care fuseseră luați și Du-Hî nu avea de gând să mai treacă prin ce trecuse.

Se văzu o fulgerare galbenă, duhul trecu ca o săgeată de-a lungul șirului de războinici prăbușiți la pământ și dispăru printre dune. Nerăbdător, Septimus scoase carnetul lui Syrah din buzunar și privi coperta, pe care scria acum:

Jurnalul lui Syrah
dedicat lui Julius Pike, Vrăjitor NeObişnuit

Septimus zâmbi. Scrisul mărunț al Sirenei dispăruse. Privi spre plajă și apoi spre dune.

— Ce e, Sep? întrebă Jenna. Nu te simți bine?

— Ba da, Jen. Chiar *foarte* bine, răspunse el, privind spre vârful dealului.

— Aștepti pe cineva?

— Păi... *aoleu*, bombăni Septimus.

O siluetă se desprinsese de grupul adunat în jurul focului și se îndreptă către ei.

— A, aici erați, zise Milo binedispus și se așeză între Jenna și Septimus. Misiune îndeplinită, Prințesă, i se adresă el Jennei cu un zâmbet drăgăstos. Am adunat șobolanii, cu toate că, dacă era după mine, i-aș fi lăsat pe stâncă. De ce crezi că e nevoie de șobolani pe *Cerys*, chiar nu mă duce capul.

Jenna izbucni în râs.

— Or să coboare în Port, zise. Am aranjat să fie preluați.

Milo zâmbi îngăduitor.

— Ești la fel ca mama ta. Întotdeauna pui la cale ceva tainic. Iar ție, tinere, continuă el întorcându-se spre Septimus, nici nu am cuvinte să-ți mulțumesc. Ai salvat prețioasa încărcătură.

— A fost plăcerea mea, răspunse Septimus, dar se vedea că e cu gândul în altă parte.

— Și a salvat Castelul, zise Jenna.

— Într-adevăr, într-adevăr. A fost o șmecherie foarte ingenioasă.

— O șmecherie? izbucni Jenna, indignată. Sep nu face șmecherii. A fost o faptă curajoasă și inteligentă... hei, Sep, te simți bine?

— Mdaaa..., făcu Septimus, aruncând din nou o privire către dune.

Milo era obișnuit ca oamenii să pară plictisiți când le vorbea.

— Ia gândește-te, zise. Ia gândește-te ce-ar fi fost dacă aș fi găsit armata de duhuri acum mulți ani, când m-am pus pe căutat. Tu, Jenna, ai fi crescut lângă mama ta adevărată, nu printre Vrăjitori ciudați, iar tu, Septimus, ți-ai fi petrecut acei ani neprețuiți, care nu se vor mai întoarce niciodată, alături de părinții tăi.

— Adică, Vrăjitorii ăia ciudați? făcu Septimus.

— A, nu, nu asta am vrut să spun. Vai de mine, se lamenta Milo, dar sări iute în picioare, bucuros că putea schimba vorba. Ei, salutare. Și cine e domnișoara *asta*?

— Syrah! exclamă Septimus, sărind și el în picioare.

Milo simți că e prisos — ceva ce i se întâmpla poate pentru prima oară în viață.

— Ei, eu mă duc să văd cum merge treaba, zise și plecă grăbit spre foc.

— Bună, Syrah, zise Jenna intimidată.

— Prințesă Esmeralda, șopti Syrah și făcu o reverență cam stângace.

Jenna îi aruncă o privire întrebătoare lui Septimus.

— Nu, te rog, nu sunt...

— Syrah, cum te simți? întrebă Septimus ca să schimbe vorba. Se vedea cât de colo că Syrah se simțea rău. Era palidă ca un mort, cearcănele din jurul ochilor i se adânciseră și mâinile îi tremurau.

— Cred... cred că... sunt eu... *însămi*, spuse și se prăbuși la pământ, scuturată de friguri.

— Jen, spuse Septimus îngenunchind lângă ea, adu, te rog, niște apă și o *Pelerină fierbinte*.

— Îndată, răspunse Jenna și plecă în fugă.

— Septimus, șopti Syrah, *Sirena*... nu înțeleg... unde... unde este?

Septimus întinse mâna spre ea. În palmă avea sticlăța de argint, acum acoperită cu un strat fin de gheață care sclipea la lumina Inelului cu Dragon.

— Aici. *Sirena* e aici, spuse el.

Syrah privea fără să înțeleagă.

— Înăuntru?

— Da, ea e înăuntru și sticlăța e *sigilată*. Syrah, crede-mă, ai scăpat de *Sirenă*. Nu ai de ce să te mai temi. Ești liberă.

— Liberă?

— Da.

Syrah izbucni în plâns.

Luna se ridică pe cer. În depărtare, cele două raze de Lumină de pe Stânca Măței străluceau deasupra mării fără valuri. Mârrtan se învârtea pe Platforma de Observație, cum nu se poate mai mulțumit. Aruncă o privire spre insulă, unde Milo tocmai aruncase un buștean pe foc. Flăcările se ridicară în noapte, luminând grupul adunat în jurul focului. Pentru prima oară de când dispăruse Mirano, Mârrtan se simțea împăcat.

Și cei de pe plajă erau împăcați — dar nu și tăcuți. Focul făcea să pocnească sarea din lemnele culese de pe plajă, oamenii pălăvrăgeau, iar Scui păfoc pufnea și fârnâia. Septimus hotărâse că se întremase îndeajuns cât să fie mutat pe plajă. I se părea că e nefericit dacă e singur. Acum, dragonul, cu găleata în chip de guler și coada bandajată din nou, stătea întins pe nisipul fin, chiar la picioarele dunelor, și privea focul cu ochii pe jumătate deschiși. Mai bine zis, se uita la Beetle, care împărțea câni de Suc spumos chiar sub nasul lui. Scui păfoc forăi, întinse gâtul și încercă să se tragă mai aproape de ceilalți. Îi plăcea la nebunie Sucul spumos.

Băiatul Lup le arăta celorlalți cum să joace „Căpetenia Satului”, un joc de îndemânare, cu scoici, gropi în nisip și multe strigăte.

Septimus și Syrah urmăreau jocul în tăcere. Syrah nu mai tremura, ba chiar și băuse niște ciocolată fierbinte făcută de

Jenna. Numai că era foarte palidă, de o paloare fantomatică, accentuată de roșul viu al *Pelerinei fierbinți*, gândea Septimus.

— Ce frumos se vede *Cerys* în lumina lunii, spuse Syrah privind corabia luminată de o mulțime de lămpi, fiindcă echipajul se apucase fără întârziere să repare toate stricăciunile. Cred că în scurtă vreme va fi gata să ridice ancora, nu-i așa?

Septimus încuviință.

— Da, peste două zile.

— Septimus, spuse Syrah, nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Sunt atât de fericită... Tot ce îmi doream s-a împlinit. Chiar visam să stau aici, cu un grup de prieteni de la Castel, adunați în jurul unui foc de tabără... Și uite..., făcu ea clătinând din cap, de parcă tot nu îi venea să creadă. Iar în scurtă vreme, curând, curând, am să-l revăd pe Julius.

Septimus își luă inima în dinți. Venise momentul de care se temuse.

— Știi, Syrah... Julius...

— Hei, strigă *Băiatul Lup*. Nu vreți să jucați „*Căpetenia satului*”?

Syrah se întoarse spre Septimus, cu ochii verzi strălucind în lumina focului.

— Îmi aduc aminte de jocul ăsta. Îmi plăcea foarte mult.

— Bine, strigă Septimus. Jucăm.

Discuția lămuritoare cu Syrah urma să aibă loc a doua zi.

Numai că discuția nu fu deschisă de el, ci de Jenna. În noaptea aceea, când apa se retrăgea scoțând la iveală vechile drumuri, care luceau acum în lumina lunii, și Băiatul Lup deveni pentru a doua oară Căpetenia satului, Septimus o auzi pe Jenna spunându-i lui Syrah:

— Dar eu nu sunt Esmeralda, crede-mă. Asta s-a întâmplat acum cinci sute de ani, Syrah.

Într-o clipă, Septimus fu lângă ele.

— Ce vrea să spună Prințesa? îl întreabă Syrah.

— Ea... Jenna... vrea să spună că... of, Syrah... Îmi pare nespus de rău, dar vrea să-ți spună că te afli pe insula asta de cinci sute de ani.

Syrah făcu ochii mari.

— Uite cum stau lucrurile, Syrah, îi explică Septimus. Ai fost acaparată. Știi că, atunci când cineva este acaparat, nu mai are noțiunea timpului. Viața lui se oprește până când scapă din Acaparare... dacă are noroc.

— Adică... tu îmi spui că, atunci când ne vom întoarce la Castel, vor fi trecut cinci sute de ani de când am plecat eu de acolo?

Septimus încuviință din cap. Amuțiră cu toții, speriați. Până și Milo rămăsese fără grai.

— Vasăzică Julius... *a murit.*

— Da.

Syrah scoase un țipăt prelung, disperat, și se prăbuși pe nisip.

O duseră pe Syrah pe corabie și o așezară în cabina ei. Septimus stătu de veghe lângă ea toată noaptea, dar fata nu se mișcă. Iar când Cerys ridică ancora și porni spre Castel, Syrah zăcea tot fără cunoștință, atât de subțire și imaterială, că Septimus se întreba dacă într-adevăr e cineva sub pături.

Trei zile mai târziu, Cerys ancora în Port, la Cheiul Neguțătorilor. Orchestra Orașului făcu zgomotul obișnuit, pe care instrumentiștii îl numeau muzică și care abia acoperea zgomotul mulțimii adunate pe chei. Nu vedeai în fiecare zi o corabie atât de maiestuoasă, și încă având un dragon la bord. Și nici nu vedeai în fiecare zi pe Vrajitorul NeObișnuit venind să întâmpine o corabie.

Marcia făcuse senzație și lumea nu se mai sătura să sporovăiască pe seama ei.

— Are păr frumos, nu zici?

— Ce căpțușeală de mătase are mantia... trebuie că a costat o avere!

— Cu pantofii nu prea mă împac, să știi.

— Aia de lângă ea nu e Vrăjitoarea albă din Mlaștini?

— Aoleu, nu te uita, nu te uita! Dacă vezi o Vrăjitoare și un Vrăjitor împreună îți poartă ghinion!

Marcia asculta vorbele mulțimii și se întreba de ce oamenii cred că roba de Vrăjitor NeObișnuit te face surd. Chiar atunci zări cu coada ochiului o persoană cunoscută, care se ținea ceva mai departe.

— E cine cred eu? o întrebă pe Mătușa Zelda.

Mătușa Zelda era mult mai scundă decât Marcia, așa că habar nu avea la cine se uita aceasta, dar nu voia să recunoască.

— Tot ce se poate, zise.

— Știi ce nu-mi place la voi, Vrăjitoarele? Nu dați niciodată un răspuns limpede la o întrebare limpede.

— Iar ce nu-mi place mie la voi, Vrăjitorilor, e că ne luați pe toți la grămadă, o repezi Mătușa Zelda. Iar acum, scuză-mă. Vreau să ajung în față, să văd că Băiatul Lup e teafăr.

În timp ce Mătușa Zelda își croia drum prin mulțime ca să ajungă în față, Marcia se îndrepta în direcția opusă. Mergea repede, fiindcă oamenii se dădeau respectuos la o parte din fața ei.

Simon Heap o văzu cum se apropie, dar nu se feri din calea ei. Nimeni — nici măcar Marcia Overstrand — nu l-ar fi putut opri să dea ochii cu draga lui Lucy și să o întrebe dacă mai vrea să fie cu el.

— Simon Heap, spuse Marcia, îndreptându-se cu pași mari spre el. Ce cauți aici?

— O aștept pe Lucy, zise el. Am auzit că e la bord.

— Așa este, zise Marcia.

— Adevărat? se lumină Simon la față.

— N-are niciun rost să te învârtești pe aici, continuă Marcia.

— Îmi pare rău, Marcia, răspunse Simon pe un ton politicos, dar hotărât. Nu plec.

— Așa mă gândeam și eu, zise Marcia și, spre uimirea lui Simon, zâmbi. Du-te în față. Să o vezi când coboară.

— A! Atunci... mulțumesc. Am să... da, așa am să fac.

Marcia îl urmări din ochi până când dispăru în mulțime. Deodată răsună o voce puternică:

— Marcia!

Era Milo, care văzuse roba purpurie a Vrăjitorului NeObişnuit.

Marinarii coborâră pasarela și mulțimea se dădu la o parte ca să treacă Milo. Acesta, îmbrăcat într-o robă roșu-închis, încărcată de broderii din aur, era într-adevăr o apariție senzațională. Când ajunse în fața Marciei, făcu o plecăciune teatrală și îi sărută mâna. Gestul lui fu însoțit de câteva chiote și aplauze răzlețe.

Jenna privea scena de pe puntea corabiei.

— Uf, e atât de stânjenitor, zise. De ce nu poate și el să se poarte ca o persoană normală? De ce nu poate fi cum trebuie?

— Să știi, Jen, spuse Septimus, faptul că Milo nu e așa cum crezi tu că ar trebui să fie nu înseamnă că nu e o persoană normală. E normal în felul lui.

— Hmm... , făcu Jenna, dar nu părea prea convinsă.

Milo o conducea pe Marcia spre *Cerys*.

— Te rog mult să urci la bord. Am o încărcătură cu adevărat prețioasă, pe care doresc să ți-o arăt.

— Mulțumesc, Milo, făcu Marcia. Am dat dispoziție ca prețioasa încărcătură să fie dusă direct în Camera Sigilată din Turnul Vrăjitorilor, unde va rămâne pe veci. Domnul Du-Hî se va ocupa de toate.

Milo era descumpănit.

— D-d... dar... , se bâlbâi el.

Chiar atunci se văzu un fulger galben, se auzi un pocnet și Du-Hî își făcu apariția, în înfățișarea lui greu de confundat. Făcu o plecăciune în fața lui Milo și se urcă senin pe puntea lui *Cerys*, unde fu cât pe ce să fie trântit de Lucy Gringe, care alerga cu cozile în vânt.

— Simon! țipa ea. O, *Si!*

De undeva, din spate, sosită cu greu încă două persoane.

— Silas, de ce întârziem noi întotdeauna? zise Sarah gâfâind. A, uite-l. Nicko! Nicko!

Nicko se opri la capătul pasarelei, căutându-și din ochi părinții. În cele din urmă, era gata să dea ochii cu ei.

— Mami! Tati! Hei!

— Hai, Silas, hai odată!

— Vai de mine... Sarah, ce matur pare!

— E mai bătrân, Silas. Mult mai bătrân, dacă e să credem ce ni s-a spus.

Când zarva se potoli și oamenii plecară spre casă, pe chei rămase un șobolan cu o pancartă pe care era scris:

ȘOBOLANI!

V-AȚI SĂTURAT DE FURTUNI?

V-AȚI PLECTISIT DE PESMEȚI?

VĂ E GREAȚĂ DE GÂNDACI?

VENIȚI LA CASTEL ȘI FACEȚI-VĂ

ȘOBOLANI MESAGERI!

Înscrieți-vă pe loc. Întrebați de Stanley.

De astă dată, șobolanul se lansase într-o afacere pe scară mare.

ISTORIOARE ȘI ÎNTÂMPLĂRI

CORĂBIILE-FANTOMĂ

Din când în când, oamenii din Port sunt cuprinși de panică: se apropie o corabie-fantomă. De obicei se sperie degeaba, dar a fost și o situație când spaima lor a avut un motiv real.

O corabie-fantomă este o corabie pe care se află fantomele echipajului, ale pasagerilor și ale animalelor (ba chiar și ale păsărilor de mare) care se aflau la bord în clipa când corabia a devenit fantomă. Nu știe nimeni dacă fantomele înțeleg ce s-a întâmplat cu ele, fiindcă par să își ducă viața ca și până atunci, rătăcind pe mări și oceane fără nicio țintă. Foarte rar se întâmplă ca o corabie-fantomă să intre într-un port, dar există o poveste nemaiauzită despre o corabie-fantomă care, cu vreo cincizeci de ani în urmă, a intrat în Port în puterea nopții, pe timpul unei furtuni de zăpadă, și a plecat în zori.

Două sunt împrejurările în care o corabie poate deveni corabie-fantomă.

Întâi, dacă ancorează în largul Arhipelagului Spiritelor la Întunecarea Lunii. Când răsare soarele, acea corabie va deveni corabie-fantomă și toți cei aflați la bord devin și ei fantome.

Apoi, dacă întâlnește în largul mării o corabie-fantomă, care pare să ceară ajutor sau să plutească în derivă. Corabia vie se va apropia de corabia-fantomă ca să dea ajutor echipajului și, de cum o atinge, atât corabia cât și toți cei aflați la bord devin fantome.

S-a întâmplat ca rudele îndurerate să tocmească o corabie și să plece în căutarea celor deveniți fantome, ca să poată schimba câteva vorbe cu ei. Bineînțeles, e foarte greu să găsești o corabie pentru o astfel de treabă, mai ales fiindcă toți căpitanii sunt peste măsură de superstițioși. Niciun căpitan nu va mai accepta o astfel de însărcinare după ceea ce s-a întâmplat cu *Idora*, o barcă de pescuit tocmită ca să dea de urma unei corăbii-fantomă. *Idora* chiar a găsit corabia-fantomă, dar vântul a împins-o prea aproape de ea și a devenit la rândul ei corabie-fantomă.

Despre unchiul lui Beetle se povestea că, atunci când avea paisprezece ani, fusese ademenit să urce la bordul corabiei-fantomă care intrase în Port în noaptea aceea de iarnă, cu toate că

mama lui a refuzat ani de zile să creadă povestea. Când a îmbătrânit, a tocmît o corabie și a plecat în căutarea fiului ei, dar nu s-a mai întors niciodată. Familia a rămas încredințată că găsise corabia-fantomă pe care se afla fiul ei și a urcat la bord.

TERTIUS FUMIGANTE

Pe vremea când era viu, Tertius Fumigante avea sub comanda lui armata unui potentat deosebit de urâcios dintr-un mic principat aflat la marginea Deșertului fără Sfârșit. Potentatul avea ambiția să domnească peste un teritoriu mult mai întins și de aceea pusese ochii pe pământurile vecinilor. Planul nu prea îi izbutise până când nu luase în slujba sa un tânăr mercenar pe nume Tertius Fumigante. Acesta fugise din țara lui după o poveste neplăcută, cunoscută mai apoi sub numele de Marea Trădare, și era bucuros că poate să își ia o nouă identitate. La vremea aceea era un tânăr carismatic, priceput să scornească povești complicate, pe care oamenii doreau să le creadă — și adesea le și credeau. Potentatul îl puse comandant peste toată armata lui (care nu era chiar atât de mare pe cât s-ar putea crede), iar Tertius Fumigante avu prilejul să dovedească cât de adevărate erau poveștile despre el, cel mai tânăr general din țara sa. Norocul, împreună cu o îndrăzneală

ieșită din comun și faptul că toți cei care îl criticau aveau obiceiul de a suferi „accidente” misterioase și fatale, îi creară renumele unui strateg de succes. Aici întâlni primul pluton de duhuri războinice, datorită cărora invadă patru castele învecinate, recurgând la aceeași tehnică: fie săpa tuneluri pe sub ziduri, fie folosea tunelurile de aprovizionare existente. Ajunse să fie cunoscut drept Hoțomanul de la Miezul Noptii. Din cauza unui scandal se văzu nevoit să plece pe neașteptate, și câțiva ani după aceea ajunse la Castel.

LUCY GRINGE

Lucy e foarte mândră fiindcă o barcă de pescuit cu pânze roșii îi poartă numele. În ultima seară petrecută pe insulă, Jakey își tot făcuse curaj să o întrebe ceva pe Lucy, numai că îi era teamă că fata îl va lua peste picior și îi va spune „cap de pește”. Dacă Beetle nu i-ar fi oferit niște *Suc spumos*, poate că nu ar fi găsit curajul necesar.

Sucul spumos era cea mai uimitoare băutură pe care o gustase Jakey vreodată. De acolo îi și veni ideea. Ținând în mână cana, se duse la Lucy, care stătea pe malul apei și visa la Simon Heap. *Prădătorul* era aproape, tras în apa mică, având ancora înfiptă în nisipul plajei. Jakey își luă inima în dinți, își făcu

singur curaj (avea nevoie de mult mai mult decât până atunci) și rosti cel mai lung discurs din viața lui.

— Lucy, știu că n-o să vii cu mine pe barca mea, cât aș vrea io de mult, așa că vreau s-o botezi. Acu' e barca mea, pricepi, și pot să-i dau ce nume vreau. Tornî băutura asta spumoasă pe barcă și spui: „Botez barca asta *Lucy Gringe*”. Primești?

— Oh, Jakey, făcu Lucy, nemaștiînd ce să adauge.

— Cre' că o să-i spun *Lucy* pe scurt, spuse Jakey. Îmi place numele ăsta, *Lucy*.

CĂPITANUL FRY ȘI GEMENII CROWE

Când Milo și echipajul lui se întoarseră pe *Cerys* — înarmați până în dinți — îi găsiră pe căpitanul Fry și pe frații Crowe într-o stare care nu le permitea să opună nicio rezistență. Toți trei zăceau fără cunoștință în salon, după ce descoperiseră rezerva de rom și băuseră tot, până la ultima sticlă. Cuvintele rostite de Milo cu privire la starea salonului nu pot fi reproduse aici și singura lui scuză e că avusese o zi grea. Căpitanul Fry și cei doi Crowe fură închiși în cală, fiecare cu câte o găleată de apă, și nu mai ieșiră la lumină decât atunci când corabia ajunsese în Port. Cei trei sunt și acum în Port, unde așteaptă să fie judecați.

MERRIN MEREDITH (ALIAS DANIEL HUNTER)

Merrin petrecu două nopți lungi prizonier în spatele lambriurilor.

După ce își dădu seama că rămăsese încuiat, ronțai toată rezerva de dulciuri. Drept urmare, i se făcu rău și începu să geamă. Sarah Heap îl auzi, dar își închipui că sunt fantomele celor două mici Prințese despre care îi povestise Jenna. Merrin adormi după o vreme, dar se trezi pe la miezul nopții și începu din nou să urle. Sarah îl trimise pe Silas la etajul de jos să vadă ce este, dar Silas se răzgândi când ajunse pe la jumătatea scării și se întoarse, spunându-i că sunt „pisici”. Disperat, Merrin căzu într-un somn adânc. Dormi toată noaptea și cea mai mare parte a zilei următoare. Își petrecu și cea de-a doua noapte urlând, iar Sarah avu niște coșmaruri înspăimântătoare în care apăreau tot soiul de pisici.

De-abia în a treia seară se apucă Merrin să pipăie panourile de lemn și să numere nodurile din scânduri. Așa găsi locul unde trebuia să apese ca să deschidă ușa. Fără să se mai sînchisească dacă îl vedea sau auzea cineva, se repezi în camera lui de la mansardă, înfulecă pe loc toată rezerva de șerpi de sugiuc și urși-banană și adormi iar.

Când se trezi a doua zi dimineța, îl bătea gândul să lase baltă slujba de la Scriptoriu, dar apoi se gândi mai bine. Îi plăcea uniforma de scrib — îl făcea să se simtă important — și, pe deasupra, avea nevoie de salariu ca să-și cumpere șerpi de sugiuic.

Când ajunsese la Scriptoriu, nu-i veni să creadă că poate fi atât de ghinionist: dădu nas în nas cu Mătușa Zelda. Se descurcă însă binișor, cel puțin așa credea, după care intră cu capul sus în Scriptoriu, așteptându-se la o primire entuziastă. Numai că bunăvoința lui Jillie Djinn parcă se topise. Tăbărî pe el, cerându-i o cheie pe care, adevărat este, o ascunsese, dar nu era vina lui și nici nu înțelegea de ce atâta tărăboi. Ascunsese cheia doar fiindcă Fantoma Catacombelor îi spusese că la Scriptoriu e Ziua Păcălelilor, o străveche tradiție, și cel mai tânăr dintre scribi trebuia să ascundă un obiect, ca să vadă cât durează până când e găsit. Fantoma îl ajutase spunându-i codurile casei de fier unde se afla **Cheia** și chiar îi sugerase o ascunzătoare — o veche Cameră secretă, unde intrai ridicând o scândură desprinsă din podea, chiar sub pupitrul din Biroul de Primire. Jillie Djinn nu păru să aprecieze gluma, nici măcar atunci când Merrin îi înapoie **Cheia**.

Merrin considera că fusese nedreptățit atunci când Jillie Djinn îl puse să stea de pază la intrarea în Catacombe până când apărea Fantoma Catacombelor. Era un loc friguros, care îți dădea fiori, și unde nu venea nimeni să-l vadă. Plus că nu-i

plăcea deloc cum chicoteau scribii atunci când urca el în Scriptoriu. Petrecu mai multe zile la intrarea în Catacombe, zgribulit de frig. Răsucea pe deget inelul cu două fețe și făcea planuri de răzbunare. O să-i arate el lui Jillie Djinn, ba și scribilor care se țineau fuduli.

GLOBUL DE LUMINĂ

Globul de Lumină al lui Mârțtan era una din Străvechile Minuni ale Lumii. Lumina e rece dacă o atingi, iar de unde își trage puterea nu știe nimeni. Se crede că datează din Zilele de Dinainte când, spun poveștile, un șir de Lumini înconjură pământul, pentru ca marinarii să găsească mai ușor drumul. Mârțtan se trage din Păzitorii Luminii, care se trăgeau la rândul lor din misterioșii Păzitori ai Mărilor. Cum au ajuns și pisicile în arborele genealogic, nu știe nimeni.

FARURILE DE PE INSULELE SIRENEI

Cele patru faruri de pe Insulele Sirenei au fost construite de Păzitorii Mărilor ca să apere marinarii de „Spiritele viclene”. În fiecare far a fost pus un Glob de Lumină, de care se îngrijeau doi Păzitori.

În vremurile de demult, multe insule erau locuite de spirite. Cele mai multe erau pur și simplu răutăcioase și nu făceau nimic mai mult decât să **stârnească** o furtună ca să se distreze. În schimb altele, precum **Sirena**, erau de-a dreptul răuvoitoare și ademeneau corăbiile printre stânci, unde își găseau sfârșitul, iar marinarii ajunși pe insulă își pierdeau mințile. **Sirena** era mai altfel, fiindcă nimeni nu se putea împotrivi cântecului ei ispășitor și, pe deasupra, era ea însăși un Spirit **acaparator**. De aceea, în jurul insulelor au fost așezate patru faruri, ca să arate până unde bătea cântecul **Sirenei**. Dincolo de aceste faruri era primejdios să te aventurezi.

Farurile le erau de mare folos marinarilor și de aceea **Sirena** nu le putea suferi. Cu timpul, uneltirile ei dăduseră roade și **Globurile de Lumină** fuseseră luate din trei faruri, împreună cu Păzitorii lor. **Sirena** se pricepea să amăgească pe oricine și de aceea își găsisese multe ajutoare printre fantome sau spirite. **Tertius Fumigante** era singurul care fusese în stare să se folosească de ea.

ARMATA DIN CUFĂR

Existau neguțători care își petrecuseră întreaga viață căutând cufărul cu armata de duhuri, măcar că știau că îi va costa și ochii din cap. De-a lungul secolelor, un număr uriaș de cufere vechi,

pline cu tot soiul de lucruri nefolositoare — inclusiv tuburi de plumb goale — fuseseră vândute unor neguțători creduli la prețuri exorbitante. Cei mai mulți nu mai credeau în existența cufărului, iar cei care se încăpățâneau să îl caute erau considerați proști (în cel mai bun caz) sau nebuni (în cel mai rău). Căutarea cufărului devenise un fel de cauză pierdută dinainte, așa încât, dacă cineva pleca într-o călătorie fără sorți de izbândă, se spunea despre el că „e plecat după armata de duhuri”.

Milo era, desigur, unul din cei care credeau în existența cufărului. După ce se căsătorise cu Regina Cerys, începuse să fie obsedat de ideea găsirii unei armate care să apere Castelul, altminteri lipsit de orice pază. Dar ca să ții o armată permanentă costă mult, și Milo nu voia să plătească mai mult decât era nevoie, ca și Regina Cerys, de altfel. Armata din cufăr prezenta toate avantajele — nu tu probleme cu cazarea, nu tu note uriașe de plată a hranei, ca să nu mai vorbim că niște soldați obișnuiți, plictisiți de viața în garnizoană, ar fi stârnit fel de fel de tulburări pe străzi. Așa s-a făcut că, la scurtă vreme după nuntă, Milo a plecat pentru prima oară în căutarea cufărului, profitând de această călătorie ca să facă și negoț.

Milo nu avea de unde să știe că Tertius Fumigante dăduse de urma cufărului cu câțiva ani înainte și își bătea capul cum să îl aducă la Castel ca să îl poată folosi după cum dorea el.

Fantoma se săturase de felul neglijent în care mergeau treburile la Castel și, mai presus de toate, era scârbit de faptul că Vrajitorul NeObişnuit era acum o femeie. Era sigur că ar fi putut face lucrurile să meargă mai bine, dar avea nevoie de o forță care să îl sprijine, ca să își poată duce planurile la bun sfârșit. Și pentru el, armata de duhuri era soluția perfectă.

Trăgând cu urechea la bârfele fantomelor, Tertius Fumigante aflase că Milo plecase în căutarea cufărului și se hotărî să profite. În scurtă vreme, Milo înghițise momeala. Nu numai că plătise pentru cufăr o sumă care îl uimise până și pe Tertius Fumigante, dar mai asigurase și transportul. Nu-i mai rămânea decât să cadă la învoială cu *Sirena*, ceea ce și făcu. Aceasta îi dădu voie să intre în Tunelurile de Gheață, iar el promise în schimb să mute ultima *Lumină* — ceea ce avea oricum de gând. Era, după cum se lăudase față de căpitanul Fry (care nu înțelegea nimic), „o situație în care toți au de câștigat”. Sau cel puțin așa credea el.

SYRAH SYARA

După ce fusese martoră fără voia ei la învoiala dintre Tertius Fumigante și *Sirenă*, Syrah își pusese în gând să se elibereze, oricât de primejdios ar fi fost pentru ea. În timp ce zăcea fără cunoștință, Syrah fu dusă înapoi în Port cu *Cerys*. După câteva

zile fu mutată în Camera Tăcută a infirmeriei din Turnul Vrajitorilor, unde stătuseră până atunci Ephaniah Gheb și Hildegarde Pigeon (care se simțeau acum îndeajuns de bine cât să poată fi mutați în salonul principal). Septimus venea zilnic și îi povestea ce făcuse, dar Syrah dormea... și dormea...

MÂRRTAN ȘI MIRANO PISSICĂ

Mârrtan și Mirano erau ultimele vlăstare ale familiei Pissică, familia de Păzitori ai farurilor de pe Insulele Sirenei. Faptul că trăiau atât de izolați, că nu venea niciodată nimeni să îi vadă, dar și uneltirile Sirenei îi aduseseră în pragul dispariției. Mirano fusese într-adevăr ucis de frații Crowe — Crowe cel Slab îi făcuse vânt pe fereastră. Mirano se izbise de stâncile de la poalele farului și se scufundase într-o clipă. Mârrtan se urcase în *Tubul Roșu* și plecase să îl caute, dar nu dăduse de urma lui. Curenții puternici care se învâртеjeau la baza farului îi purtaseră trupul departe, într-o groapă de pe fundul mării.

DU-HÎ

Du-Hî avusese multe nume în multele sale existențe. „Du-Hî” nu era cel mai urât, dar nici cel mai frumos nu era, cu siguranță.

Se întâmplase de multe ori ca cea de-a patra soție a negustorului de broaște-țeptoase să se întrebe dacă făcuse bine că alesese să fie duh, dar când își aducea aminte de negustorul de broaște-țeptoase știa că altminteri nici nu ar fi scăpat de el. Una peste alta, existențele ei nu fuseseră chiar atât de rele. În cea mai rea fusese obligată să curețe mizeria din grajdurile regelui Augias. În cea mai bună, fusese camerista unei preafrumoase Prințese care locuia într-un palat, pe Câmpiile Înzăpezite de la Soare-Răsare, până când aceasta dispăru, fără să știe cineva cum și de ce. Du-Hî îi ducea și acum dorul și se întreba unde putuse să plece.

Ce ura duhul cel mai tare era Timpul Visării, petrecut înghețuit în sticlă de aur. Era oribil de plicticos și ar fi dat orice ca să se poată întinde. Dar de îndată ce ieșea în lume, uita de Timpul Visării și viața începea din nou. Du-Hî știa că e prea devreme ca să judece această nouă viață, dar cel puțin de un lucru era sigur: până acum nu se plictisise deloc.

DE-A CĂPETENIA SATULUI

Jocul poate fi jucat de doi, trei, patru sau șase jucători. Dacă se joacă pe nisip, pot lua parte oricâți jucători, cu condiția să fie un număr cu soț. Pur și simplu se adaugă mai multe colibe. Se joacă mai multe runde. Jucătorii pot hotărî de la început câte runde vor

juca, în care caz câștigătorul este persoana cu cele mai multe colibe, sau se poate juca până când cineva a luat toate colibe.

Pentru un joc normal, adică de maximum șase jucători, este nevoie de patruzeci și opt de pietricele, boabe de fasole sau scoici de aceeași mărime și de nisip ud. Se poate juca pe nisipul rămas ud după ce s-a retras apa sau poți uda nisipul cu Pîticul-Cișmea, așa cum a făcut Beetle.

Cu pumnul se fac două șiruri de câte șase gropițe în nisip. Acestea sunt colibe, care formează satul. În fiecare colibă se pune o familie de patru pietricele/scoici/boabe de fasole. Colibe se împart în mod egal între jucători.

Scopul jocului este capturarea de pietricele. Pentru fiecare familie de patru pietricele primești o colibă la mâna următoare.

Iată cum se joacă:

Mișcările se fac de la dreapta la stânga, în sens contrar acelor de ceasornic.

Primul jucător ia toate pietricelele din una din colibe lui și, mergând în sens invers acelor de ceasornic, lasă o pietricică în fiecare colibă, la rând. Dacă ultima pietricică ajunge într-o colibă în care se află deja pietricele, jucătorul continuă jocul: ia toate pietricelele din ultima colibă și le pune în celelalte colibe, una după alta. La începutul jocului, când sunt multe pietricele în sat, mișcarea continuă pentru mai multe runde.

Dacă, în timpul jocului, într-o colibă rămân patru pietricele, acestea sunt scoase și păstrate de proprietarul colibeii. În mod excepțional, dacă ultima mișcare a jucătorului creează o colibă cu patru pietricele, acestea devin proprietatea jucătorului.

Jocul continuă, fiecare din participanți procedând la fel când îi vine rândul. Toți jucătorii sunt obligați să înceapă mâna în coliba lor. Dacă nu au pietricele în colibă le trece rândul și așteaptă până le vine din nou.

Când rămân doar opt pietricele, jocul se încetinește. Cel care câștigă următoarea colibă de patru, câștigă toate opt pietricelele, așa încât ultima colibă e, de fapt, un câștig dublu. Apoi, fiecare jucător împarte pietricelele în grupuri de câte patru, ca să vadă câte colibe a câștigat. Cel care nu are pietricele iese din joc. Mâna următoare începe cu noile colibe. Cu cât un jucător are mai multe colibe, cu atât mai ușor îi este să câștige și altele. Viața e o luptă!

STANLEY

Stanley nu își mai încăpu în piele de bucurie când primi un mesaj personal de la Prințesă, cu toate că îi fusese adus de un mesager cu o pălărie galbenă cât se poate de neobișnuită.

Stanley spera că nu făcea parte din noua uniformă a Palatului. Mesajul era următorul:

DE PE CORABIE CĂTRE ȚĂRM

CĂTRE: Stanley, Șef al Biroului Șobolanilor Mesageri,
Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, Castel

DE LA: Prințesa Jenna Heap, la bordul goletei *Cerys*

TEXTUL MESAJULUI: Atenție: transport de șobolani așteptat la Cheiul Neguțătorilor coborând de pe *Cerys*. Sunt toți ai tăi, Stanley!

Șobolanul se învârtise de colo-colo timp de câteva ore, strângând mesajul la piept, amețit de fericire: *era încă prieten cu familia regală!* O clipă regretă că nu îi putea spune fostei lui soții, Dawnie, dar își reveni repede. Dawnie nu mai avea nimic de-a face cu Biroul. Era treaba lui și numai a lui. De fapt, își zise, nu era tocmai adevărat. Acum avea patru șobolănei orfani în grijă.

Stanley se duse într-un colț, unde, într-un coșuleț, patru ghemulețe blănoase, cu codițe rozalii, dormeau adânc. Îi găsisese cu o seară înainte, dar deja simțea că îi știe de o viață. Sydney era tăcut. Micuța Lydia fârnâia pe nas. Faith, cea mai mare, era întotdeauna sigură pe sine. Edward gălăgiosul era nițel cam

prostuț. Stanley îi iubea de o sută de ori mai mult decât o iubise vreodată pe Dawnie.

Era nevoit să plece, cu toate că nu avea niciun chef, așa că puse un castron cu lapte și niște resturi de mămăligă lângă coșuleț.

— Să fiți cuminți, le spuse. Mă întorc repede.

Se îndepărtă în vârful labelor, împinse cu botul chepengul micuț de la intrare, sări afară, încuie și plecă spre Port în pas vioi.

SFÂRȘIT

DESPRE Expediția, CARTEA A PATRA
DIN SERIA SEPTIMUS HEAP

„Fără să dea încă semne de oboseală, saga ucenicului vrăjitor Septimus Heap continuă cu cel de-al patrulea episod plin de farmec — și de Farmece —, ca și de Magie spectaculoasă și cu o intrigă alertă care combină drama și comedia în proporțiile perfecte.”

Kirkus Reviews

„O serie încântătoare și captivantă.”

VOYA

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-325-8

9 789731 283258